#1 på *New York Times* bestsellerlista

SUSAN WIGGS

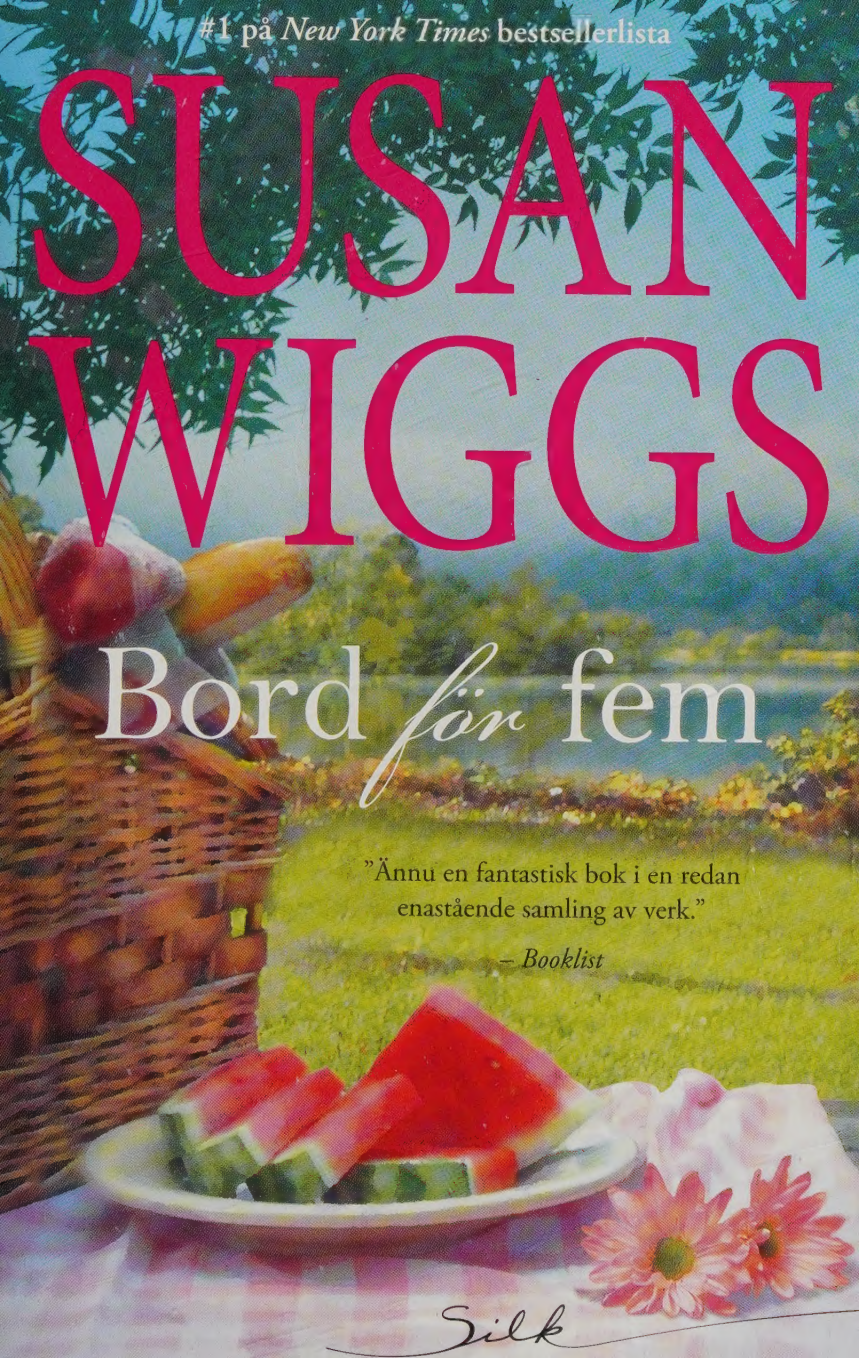

Bord *för* fem

"Ännu en fantastisk bok i en redan enastående samling av verk."

– *Booklist*

Silk

Digitized by the Internet Archive
in 2023

https://archive.org/details/bordfrfemsilk0000na

HARLEQUIN

Lovord för Susan Wiggs

"*Bord för fem* är en gripande berättelse om en familj som går igenom, överlever och lär sig leva igen efter en ofattbar tragedi. Susan Wiggs skriver om karaktärer som skulle kunna vara våra grannar, vänner eller till och med vi själva."
– *Fresh Fiction*

"Wiggs tvekar inte att utforska karaktärernas svårare känslor, ändå blir hon aldrig sentimental. Ta fram näsdukarna, men var också beredd att le åt den lågmälda humorn."
– *RT Book Reviews*

"Wiggs är en av våra bästa skildrare av hjärtefrågor. Kanske är det för att hon vet hur man fångar känslor på praktiskt taget varje sida i boken."
– *Salem Statesman-Journal*

"Susan Wiggs skriver med övertygelse, humor och känsla."
– Luanne Rice, *New York Times* bästsäljande författare

"Wiggs talang reflekteras i hennes trovärdiga karaktärer såväl som i hennes sätt att skildra familjens betydelse via släktskap eller andra band. Läsare som gillar Nora Roberts och Susan Elizabeth Phillips kommer älska henne."
– *Library Journal*

"Historiens tema – kärlekens universella makt – är tidlöst och tillsammans med författarens välformulerade prosa och fulländade karaktärer gör det Wiggs roman så tillfredsställande."
– *Publishers Weekly*

"Susan Wiggs målar alla detaljer om mänskliga relationer med en mästares finess."
– Jodi Picoult, *New York Times* bästsäljande författare

SUSAN WIGGS

Bord för fem

Översättning
Susanne Andersson

Alla våra böcker finns att köpa på harlequin.se!

Svensk copyright © Förlaget Harlequin AB, Box 49005, 100 28 Stockholm, 2014.
Table for Five © Susan Wiggs, 2005
Översättning: Susanne Andersson.
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A..
This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental.
HARLEQUIN and the H & Diamond Device are trademarks owned by Harlequin Enterprises Limited or its corporate affiliates and used by others under license.
Cover Art used by arrangement with Harlequin Books S.A.. All rights reserved.
Ansvarig utgivare: Ewa Högberg, Förlaget Harlequin AB.
Sättning: Type-it AS, Trondheim.
Tryckning: UAB PRINT-IT, Gargždai, Lithuania.
ISBN 978-91-640-9621-0

Till Jay

DEL 7

Vissa saker är så oväntade att ingen är beredd på dem.

Leo Rosten

Kapitel 1

Fredag
Kl. 14.45

Hej, miss Robinson, vill du veta hur du får fram ditt porrstjärnenamn? frågade Russell Clark när han studsade fram mot skolbussen.

– Jag tror att jag klarar mig ganska bra utan det. Lily Robinson lade handen på pojkens axel för att hindra honom från att trilla ner från den övertäckta trottoaren och ut i hällregnet.

– Men det är inte svårt. Först ska man säga namnet på sin gata och …

– Nej, tack, Russell, avbröt Lily med bestämd röst. Hon hoppades innerligt att han inte visste vad en porrstjärna var för något. – Glöm inte att det är din tur att stå först i ledet i dag.

– Oj då. Påmind om privilegiet rätade Russell genast på ryggen och marscherade fram för att leda tjugotre tredjeklassare till området under markisen på parkeringsplatsen. – I dag ska jag åka till Echo Ridge, meddelade han på väg mot buss nummer fyra. Jag har en golflektion.

– I det här vädret?

– Det slutar säkert regna snart. Vi ses, miss Robinson. Russell fortsatte mot bussen medan han hoppade mellan pölarna på parkeringsplatsen.

Lily sa "hej då" och "ha en bra dag" till de andra eleverna och såg dem skingras som en flock skrämda ankungar mot bussar och bilar. Charlie Holloway och hennes bästa vän, Lindsey Davenport, stod sist i kön och småpratade medan de väntade på att mrs Davenports bil skulle köra fram.

När Charlie fångade Lilys blick måste hon titta bort. Lily tyckte synd om flickan som var plågsamt medveten om att mamma och pappa i dag skulle komma till skolan för att prata med hennes lärare. Hon såg så liten och bräcklig ut, som om hon ville försvinna in i sin gula regnkappa. Lily ville trösta henne, säga till henne att inte oroa sig.

Men Charlie gav henne inte en chans. – Där är din mamma, ropade hon och drog i Lindseys hand. Hej då, trevlig helg, ropade hon till Lily och sedan rusade flickorna iväg mot den blå Volvon.

Lily log och vinkade till dem. Hon försökte hålla god min, men när hon såg de små bästisarna påmindes hon om sin egen barndoms bästa vän – Charlies mamma Crystal. Nej, det skulle inte bli något lätt samtal.

– Hallå, vad är det med dig? frågade Greg Duncan, idrottsläraren. På fritiden var han tränare för high schools golflag, men han var också känd för att vara en casanova på heltid.

– Du ska inte lägga märke till att det är något, påminde Lily.

Hans leende var snett när han med långa kliv kom fram till henne, en stor sanktbernhardshund till kille, med bruna ögon, stora tassar och en visselpipa i ett band runt halsen.

– Jag vet exakt vad som är fel, hävdade han. Du har ingen dejt i kväll.

Jaha, då var det dags igen. Lily gillade Greg, men han tröttade ut henne med sitt ständiga behov av uppmärksamhet. Han var för mycket kille, precis som en sanktbernhardshund var för mycket

hund. Greg var skild två gånger och hade efter att ha dejtat de flesta kvinnor hon kände nyligen siktat in sig på henne.

– Fel, log hon tillbaka. Jag är faktiskt upptagen i kväll.

– Du ljuger och försöker bara skona mina känslor.

Skyldig, tillstod Lily för sig själv.

– Lily, stöter han på dig igen?

Skolans rektor Edna Klein hade kommit fram till dem under markisen. Hon var i sextioårsåldern, med långt silvergrått hår och lysande blå ögon. Edna liknade en hippiemormor i Birkenstocks med strumpor och smycken i turkos och silver och bodde i ett kollektiv som hette Cloud Mountain. Men ändå var det aldrig någon som inte tog henne på allvar. Hon hade en doktorsexamen från Berkeley, tre exmakar, fyra vuxna barn och tio år som nykter alkoholist. När det gällde skolan var hon ett fulländat proffs som alltid stöttade lärarna och uppmuntrade eleverna, och hon var fantastisk på att vinna föräldrarnas förtroende.

– Trakasserier på arbetsplatsen, sa Lily. Jag funderar på att anmäla honom.

– Det är jag som ska klaga, protesterade Greg. Jag har försökt flirta med den här kvinnan sedan alla hjärtans dag och det enda jag får ut av det är bio en gång i månaden.

– Jag låter dig i alla fall välja film. *Helvetet på jorden* var en riktig höjdare.

– Du är hjärtlös, Lily Robinson, klagade han och vände sig om för att gå mot gymnastiksalen. Trevlig helg, mina damer.

– Är du lika negativ mot alla män eller är det bara tränare Duncan? mumlade Edna.

Lily skrattade. – Vad är det egentligen med att fylla trettio? Plötsligt vill alla lägga sig i mitt kärleksliv.

– Det är klart. Vi vill alla att du ska ha ett.

Folk brukade fråga Lily om hon träffat någon man eller om hon ville ha barn. Av någon anledning var alla väldigt nyfikna på när hon tänkte stadga sig. De fattade inte att hon redan gjort det. Livet var exakt så som hon ville ha det. Förhållanden var bara skrämmande.

Att engagera sig kändes som att hoppa in i en bil med en berusad förare. Man visste att det skulle bli en våldsam färd och att allt skulle sluta med att någon blev skadad.

– Ja, jag vet, muttrade Lily.

– Förlåt. Nu var jag visst lite för nyfiken, tillstod Edna.

– Definitivt.

– Men jag kan inte låta bli. Jag vill så gärna se dig tillsammans med någon.

Lily tog av sig glasögonen för att putsa dem på tröjan. Världen blev suddig, regngrå och grön, den huvudsakliga paletten under våren i Oregon.

– Varför kan ingen fatta att jag faktiskt är nöjd med hur jag har det nu?

– Att vara nöjd och att vara lycklig är två helt olika saker. Någon dag kommer du vilja ha mer, spådde Edna.

Lily satte på sig glasögonen och världen blev tydlig igen. – Inte i dag, svarade hon kort och tänkte på det kommande föräldrasamtalet.

En grupp elever kom fram för att säga hej då. Edna tog sig tid att prata med varje barn och alla gick därifrån med ett stort leende på läpparna.

Lily kände ett litet hugg av missnöje. "Att vara nöjd och att vara lycklig är två helt olika saker." Det var tillräckligt svårt att göra sig själv lycklig, för att inte tala om en annan person. Fast när hon såg sig omkring måste hon erkänna att hon såg andra göra det varje dag. En mamma lockade fram ett skratt från sin bebis, en man kom hem med blommor till sin fru, ett barn öppnade matlådan på lunchrasten och hittade en lapp hemifrån.

Men lyckan varade aldrig. Det visste Lily.

Hon dröjde kvar en stund till medan barnen släpptes fria inför helgen. De sprang fram till sina föräldrar, blev omkramade, visade upp prov eller teckningar och deras lyckliga pladder belönades med tillgivna leenden. När Lily iakttog dem kände hon sig som en turist i en främmande kultur. De där personerna var inte som hon. De

visste hur det var att vara besläktade, förenade. Själv kände Lily sig underligt distanserad och fri, så lätt att hon skulle kunna sväva iväg.

~

Medan hon väntade på Charlie Holloways föräldrar rättade Lily till konferensbordet, som var lågt och runt och omgivet av pyttesmå stolar.

I klassrummet stod bänkarna i prydliga rader och stolarna var uppställda så att städpersonalen kunde dammsuga senare. Det luktade kritdamm och rengöringsmedel och den torra doften av gamla böcker blandades med den obeskrivliga doften av små barn.

Lily lade fram två föremål på bordet – en mapp med Charlies teckningar samt den oundvikliga asken med pappersnäsdukar som hon köpte i storpack. Med ett klassrum fullt av åtta- och nioåringar gick de åt i rasande fart.

Sedan vandrade hon längs fönsterraden för att rätta till persiennerna. Glasrutorna var dekorerade med barnens urklippta ankor i gummistövlar, var och en försedd med dagens skrivstilsövning om att regn i april ger blommor i maj. Utanför skar en taggig blixt över himlen, som för att understryka det gamla talesättet.

Med en liten grimas vände hon sig mot kalendern på anslagstavlan och räknade tyst fredagarna. Nio veckor kvar till sommarlovet. Sedan skulle det bli solsken och blå himmel och den resa hon planerat i flera månader. Att åka på semester till Europa hade alltid verkat lite överdrivet för en lärare i en småstad i Oregon, men kanske var det därför det var så lockande. Varje år sparade Lily för att kunna resa till ett nytt land och det här kunde bli hennes ambitiösaste resa hittills.

Hon tvingade sig att skjuta undan alla tankar på sommaren för att i stället koncentrera sig på mötet, och hon inspekterade klassrummet som hon alltid gjorde innan föräldrasamtalen. Lily ansåg att det var viktigt för föräldrarna att se att deras barn tillbringade dagarna i en ren, prydlig och välorganiserad miljö.

Längst fram i rummet fanns svarta tavlan. Lily hade blivit erbjuden en whiteboard men tackat nej. Hon föredrog att skriva på den släta tidlösa ytan, tyckte om att känna den svala kritan i handen. Ljudet när hon skrev påminde henne om den enda plats där hon kunnat känna sig trygg som barn – i ett klassrum.

Det var hennes värld, det var där hon hörde hemma. Hon kunde inte tänka sig något annat liv.

Efter en snabb blick på klockan gick hon till dörren och öppnade den. På dörrskylten stod det "Ms Robinson – Rum 105" och runt omkring satt gula pappstjärnor, var och en med namnet på en av eleverna.

Lily älskade barn – andra människors barn. Under ett år i deras liv var de hennes och hon lade ner hjärta och själ i sitt arbete. Tack vare sitt jobb kunde hon säga att hon faktiskt hade barn, hela tjugofyra stycken. De gav henne allt hon kunnat förvänta sig av en egen familj – glädje och skratt, medlidande och tårar, triumf och stolthet. Ibland krossade de hennes hjärta men för det mesta gav de henne en anledning att leva.

Hon älskade eleverna från september till juni och när skolan tog slut skickade hon ut dem genom dörren, återlämnade dem till deras familjer – lite tyngre, några centimeter längre, utbildade i multiplikation och division och läsning. Till hösten vände hon uppmärksamheten mot nästa kull. Och så fortsatte det, år efter år. Det var den mest tillfredsställande känslan i världen och det bästa av allt var att det var så tryggt.

Att skaffa egna barn, det var inte lika tryggt. Barn var en del av en för alltid, de utsatte en för vildaste glädje och bittraste sorg. Vissa människor passade för det, andra inte. Ett stort antal var olämpliga men blev kära och skaffade barn i alla fall. Sedan brukade de oftast sluta vara kära och alla inom skrikavstånd råkade illa ut. Charlie Holloways föräldrar var ett typexempel, reflekterade Lily.

Dagens skrivövning hade varit "mina favoritsaker". Barnen fick tre minuter på sig för att skriva ner så många punkter som möjligt. Lily gjorde alltid övningarna tillsammans med eleverna och hon tog

dem på största allvar. Det bidrog till att barnen höll intresset uppe. På hennes lista, hastigt nedskriven på ett blädderblock, stod:

Satsumas
Snöiga dagar
NO-projekt
Miniserier på teve
Deckare
Den första skoldagen
Hämtmat
Sightseeing
Historier med lyckligt slut

Hon drog av pappersarket och knycklade ihop det till en boll. Det var lite för avslöjande. Inte för att listan skulle förvåna Crystal Holloway. De hade känt varandra sedan Lily var i Charlies ålder, kanske ännu yngre, och Crystal varit en tuggummituggande barnvakt.

Även om de kommit långt sedan dess var det här en ny situation för dem. Att berätta för föräldrar att deras barn måste gå om tredje klass var alltid jobbigt. Att Lily och Crystal varit bästisar en gång gjorde det ännu värre. För Charlies skull skulle Lily bli tvungen att säga några svåra saker till sin käraste vän. Till råga på allt kunde paret Holloway efter skilsmässan inte tåla varandra.

I vanliga fall kändes det otroligt tillfredsställande att undervisa Crystals barn. De älskade henne och när de föddes – först Cameron, sedan Charlie och till sist Ashley – hade Lily gråtit av glädje tillsammans med sin vän.

Cameron var smart och lika snabb i skolan som när han spelade golf med sin pappa golfproffset. Nu som femtonåring var Cameron den bäste spelaren i high schools golflag.

Men Charlie var ett kapitel för sig. Redan från första skoldagen hade hon haft svårt med även de enklaste uppgifter. Under året hade Lily träffat Derek och Crystal var för sig flera gånger. De hade anlitat en privatlärare och påstod att de jobbade hårt med Charlies läsning

hemma, men trots deras ansträngningar hade flickan inte visat några framsteg. Hon hade helt enkelt fastnat.

– Vad sägs om lite vatten till ditt föräldrasamtal? frågade Edna som stack in huvudet i Lilys klassrum.

– Ja, tack. De måste ha blivit försenade på grund av vädret. Edna kastade en blick ut genom fönstret, huttrade till och drog den handstickade sjalen tätare om sig. Hon ställde några vattenflaskor på bordet. – Ärligt talat ser jag inte fram emot det här mötet, erkände Lily.

Edna studerade Charlies skolfoto som satt mitt på hennes gula stjärna på dörren. Hon såg ut som Pippi Långstrump, med rödblonda råttsvansar, fräknar och en glugg mellan tänderna.

– Skilsmässan måste ha varit svår för henne.

– Ja, det var ganska rörigt. Men de skötte det så bra man kan förvänta sig under omständigheterna, tillade hon. Derek och Crystal har inte varit skilda länge, och alla blev väldigt förvånade när de gjorde slut. Fast ett olyckligt äktenskap kommer förstås aldrig som någon överraskning för barnen, reflekterade hon med tanke på sin egen familj.

Hon mindes dagen då Crystal berättat för henne om separationen. Crystal hade varit gravid för tredje gången och kinderna hade blossat. Fram till dess hade Lily faktiskt trott att Crystal hade ett perfekt liv. Hon var en före detta Miss Oregon som blev en hängiven hustru och mamma med vackra barn och framgångsrik make. Därför hade Lily blivit ganska chockad när hon meddelat att äktenskapet var över.

Crystal hade velat ha vårdnaden om barnen, men Derek hade tvingat henne att gå med på delad vårdnad. Nu bodde barnen varannan vecka hos dem båda och sommaren skulle delas upp med fem veckor hos Crystal och sedan fem hos Derek.

Edna såg forskande på Lily. – Det kommer bli svårt för dig.

– Du vet vad jag tycker om Derek som äkta make. Även om han är ett mycket bättre ex har jag alltid tyckt att han är en bra pappa. Men jag lovar att jag ska fokusera på Charlie i dag.

– Om du vill kan jag vara med, erbjöd Edna.

Det var ett frestande förslag. Edna var alltid så lugn. De hade job-

bat tillsammans sedan Lily slutat college och de litade på varandra. Fast Ednas obestridliga auktoritet kunde också vara en belastning eftersom den kunde överskugga klasslärarens roll.

– Tack, men jag tror att det är bättre att jag träffar föräldrarna själv den här gången, fick Lily fram.

– Bra. Titta, ser du att det står en bil på parkeringen med tända strålkastare? Jag måste kolla upp det. Men sedan finns jag på mitt kontor om det skulle vara något.

Blixtarna skar över himlen och lamporna blinkade medan åskan fick fönsterrutorna att skallra.

Lily masserade halsen, men den svidande klumpen ville inte försvinna. Hon kände sig kluven mellan lojaliteten mot en vän och sin elevs behov. I hela livet hade hon bara haft en vän och det var Crystal. De var som systrar. Crystal var anledningen till att hon flyttat till Comfort. Och Lily skyddade sitt hjärta mot alla andra.

Kapitel 2

Fredag
Kl. 15.15

Derek Holloway kom dit först, en virvelvind i mörk regnrock och bredbrättad hatt i vaxad bomull. – Ursäkta att jag är sen, inledde han och slet av den droppande hatten.

– Jag kan ta den, och rocken också.

Lily bar de drypande våta plaggen till kapprummet för att hänga upp dem. På rocken noterade hon företagslogotypen – Legends Golf Club – fastsydd på bröstet. Förmodligen någon av sponsorerna.

Hans kroppsvärme och tallbarrsdoftande after shave dröjde sig kvar i plagget och hon förebrådde sig själv för att hon ens lagt märke till det. Derek Holloway var en usling, en man som varit otrogen mot sin gravida hustru. Att han var en väldoftande snygging med ett bländande leende gjorde inte saken bättre, även om vissa kvinnor säkert ansåg att det var en anledning till förlåtelse.

– Förlåt att jag droppar över hela golvet. Derek hade hämtat några bruna pappershanddukar från behållaren över handfatet och lade dem nu på golvet.

– Ingen fara, försäkrade Lily och fick fram ett leende. Nu fick hon

inte tänka på att det inte var så länge sedan som Crystal varit nära att bryta ihop på grund av villkoren som Derek tvingat henne att gå med på efter skilsmässan. Fientliga känslor var inte bra för Charlie, påminde hon sig. – Vill du ha något att dricka? erbjöd hon. Jag har vatten och det finns kaffe och juice i personalrummet.

– Nej, tack. Ingenting för mig.

De små möblerna i klassrummet fick honom att verka ännu längre. I dag var han prydligt klädd i yllebyxor med pressveck och en v-ringad kashmirtröja. Han var sig lik från bröllopet sexton år tidigare, noterade Lily. Utseendet hade bara blivit mognare med åren, den personliga stilen mer sofistikerad. Och självförtroendet hade förstås blivit allt starkare i takt med framgångarna som golfproffs. Han verkade inte tvivla på att han förtjänade allt som kom i hans väg och det inkluderade även kvinnorna som kastade sig över honom.

– Här är några av Charlies teckningar, sa hon och pekade på en plastkorg med flickans namn. Du kanske vill titta lite medan vi väntar på Crystal.

Hon hade inte träffat honom sedan deras senaste möte om Charlie. Då hade han och Crystal kommit överens om att anlita en privatlärare, vilket de också gjort, samt börja prioritera dotterns problem, vilket de inte gjort.

Han kastade en blick på sin Rolex, förmodligen ännu en sponsorgåva. – Hon är alltid sen.

– Vädret är hemskt i dag, påpekade hon. Crystal kommer säkert snart. Även om Lily var noga med att inte visa det var hon också lite irriterad på Crystal nu. Mötet handlade om deras dotter och det minsta föräldrarna kunde göra var att komma i tid. – Den där är fin, sa hon när Derek studerade en teckning av en koalabjörn med en unge på ryggen. Hon ritade den efter skolutflykten till Portland Zoo. Charlie har en otrolig blick för detaljer.

Han nickade förstrött och bläddrade vidare till nästa teckning. Den föreställde en stege längs ena sidan av pappret, med en liten trampolin där en figur var på väg att hoppa ner i en ännu mindre hink med vatten.

– Och den här?

– Vi tränar på ordförrådet. Dagens ord var "våga", tror jag. De andra barnen hade skrivit ordet på teckningarna, men inte Charlie. – Hon är så intelligent, fortsatte Lily. Charlie har fantasi och ett mycket konstruktivt tankemönster.

Derek kom till en bild av ett hus omgivet av grönt gräs och blommor, med blå himmel och solsken i bakgrunden. Huset hade fyra fönster på rad. Alla fönster var fyllda av svart klotter.

När Lily frågat varför hon målat fönstren svarta hade den lilla flickan ryckt på axlarna. "Så att man inte kan se vad som finns inne i huset", hade hon svarat, lika kortfattat som alltid.

Derek frågade inte om teckningen utan fortsatte till nästa, en tydlig studie av en liten brun och vit hund med en svart fläck runt ena ögat.

– Och den här?

– Ordförrådet igen. Ordet var "önskan".

– Hon har tjatat om en hund, mumlade han. Kanske i sommar.

Säg inte kanske om du inte menar ja, tänkte Lily. Charlie hade redan tillräckligt mycket osäkerhet i sitt liv.

Till sist rusade Crystal in i klassrummet, full av ursäkter. – Jag är så ledsen, pladdrade hon när Lily tog hennes kappa och paraply. Det är hemskt ute på vägarna. Jag höll faktiskt på att krocka på motorvägen.

När Lily kom tillbaka från kapprummet gav Crystal henne det vanliga strålande leendet. Trots ovädret såg hon nysminkad ut och Lily gissade att hon suttit en stund i bilen för att fixa hår och makeup.

– Hej, Derek.

I ett moln av Gucci Rush svepte Crystal fram till sin exman och slog sig ner vid det lilla bordet. En scarf från Hermès fladdrade runt axlarna när hon lade benen i kors och satte sig till rätta på den låga stolen. Crystal hade alltid vetat hur hon skulle utnyttja sin skönhet på bästa sätt.

Tillsammans såg hon och Derek ut som en tandkrämsreklam. Men det hade inte räddat deras äktenskap.

Lily satte på sig glasögonen. Hon borde sluta slösa pengar på trendiga glasögon för så fort hon tog på sig dem såg de plötsligt så simpla ut. Det var något med hennes uppriktiga ansikte som förvandlade alla designerglasögon till billiga reavaror. Hon hade prövat kontaktlinser men fått en allergisk reaktion varje gång hon använt dem.

Med ett djupt andetag såg hon från Crystal till Derek, som satt lika obekvämt som hon på de små stolarna. När Lily såg på väninnan hajade hon till. Hennes blick mot Derek var längtande och det vackra ansiktet plågat.

Lily tyckte synd om sin vän, men mötet handlade om Charlie, inte om Crystal och Derek och hur de låtit kärleken påverka dem.

Lugnt räckte hon dem varsin kopia av ett papper. – Det här visar resultatet av ett läsförståelsetest. Med pennan pekade hon på den grå linjen i tabellen. – Här är medelpoängen för hela Oregon. Den röda linjen ovanför den är medel för eleverna på Laurelhurst, sa hon och refererade till privatskolan som alltid visade goda testresultat. Sedan måste hon harkla sig. – Den blå linjen visar Charlies resultat.

Linjen kröp fram längst ner på pappret, ibland till och med nära noll procent. Lily noterade föräldrarnas förvåning och besvikelse. Hon hade också blivit besviken, men inte särskilt överraskad. Som Charlies lärare hade hon redan från början sett hur svårt det var för flickan. Hon hade försökt förbereda Crystal och Derek men det hade helt enkelt inte sjunkit in än. I dag skulle det kanske göra det.

Crystal såg förbryllat på Lily. Hon verkade ömtålig, som om allt sårade henne nu för tiden. Derek såg bara arg ut. I båda fallen var det klassiska reaktioner från kärleksfulla föräldrar. Ingen ville höra att ens barn hade problem och när de gjorde det var det inte bara barnets misslyckande som gjorde ont, det var också ett angrepp på dem som föräldrar.

– Som ni vet är jag inte särskilt förtjust i de här standardtesterna, fortsatte Lily. Det säger oss inte mer än vi redan vet om Charlie.

– Hon kan fortfarande inte läsa. Dereks röst var nästan anklagande och hans stora, solbrända händer pressades mot bordsskivan. – Och jag börjar bli jäkligt trött på att höra det. Jag betalar en hel del för

privatläraren, men vi har fortfarande inte sett några framsteg. Vad är du för en lärare egentligen?

– Derek. Crystal sträckte ut handen för att lägga den på hans arm, men ångrade sig sedan. I stället knäppte hon händerna hårt framför sig och den felfria manikyren glänste.

– Jag förstår att ni är frustrerade, sa Lily. Det är vi nog allihop, Charlie också. Jag är fullt medveten om hur mycket alla har jobbat med det här i år. Hon valde orden med omsorg. Förutom privatläraren hade föräldrarna utsatt Charlie för flera tester, hos barnläkare och psykologer, men fortfarande visste ingen vilken blockering flickan råkat ut för. Lily önskade att hon kunde vara säker på att de verkligen gjorde läxorna hon skickade hem med Charlie, men hon visste att det tyvärr inte var så. Crystal och Derek älskade sin dotter men hade inte klarat av att prioritera skolarbetet. – Vi hoppades förstås på ett bättre resultat, tillade hon. Med tanke på att det bara är nio veckor till sommarlovet måste vi nu tyvärr diskutera Charlies alternativ för sommaren och för nästa år.

Crystal blinkade bort tårarna. – Jag tycker att vi ska låta henne gå om.

– Åh, toppen, fräste Derek.

Lily måste bita sig i tungan. Derek hade av allt att döma problem med misslyckanden. Men nu handlade det inte om honom eller ens om Crystal. Föräldrar som inte kände till vilka andra möjligheter som fanns brukade ofta prata om att barnet skulle gå om en klass, utan att tänka på hur en så extrem lösning skulle påverka barnet.

– Jag tror inte att det skulle vara så bra, sa hon bara.

– Tänker du bara släppa iväg henne, som de gjort sedan första klass? utbrast Crystal. För det har verkligen inte varit till någon hjälp.

Ett föräldrasamtal kunde vara dramatiskt. Så mycket av en förälders identitet fanns i ett barn: kärlek, stolthet, självkänsla. Det var en orättvis börda men alla barn bar den. De bar på föräldrarnas förväntningar.

– Det finns flera olika alternativ, fortsatte Lily stillsamt och räckte dem varsin bunt broschyrer. Ni kan gå igenom materialet i lugn och

ro. Just nu utgår vi ifrån att vi kommer få se framsteg i sommar och att Charlie kommer kunna börja fjärde klass här på Laurelhurst.

– Med andra ord kanske du inte vill ha tillbaka henne, sa Derek stramt.

Lily kände hur huvudvärken började göra sig påmind. Laurelhurst var känt över hela landet med en väntelista på flera år. En man som Derek, framgångsrik och privilegierad, betraktade alla andra skolor som undermåliga.

– Det handlar om vad som är bäst för Charlie, inte vad jag vill. Nu borde vi koncentrera oss på sommaren. Jag hoppas att intensivundervisning på ett läsinstitut i Portland kommer hjälpa Charlie och ...

– Men det är tio veckor, avbröt Crystal och lyfte blicken från broschyren. Hon slog upp en sliten kalender. – Vi ska åka på Disneykryssning i tio dagar i juni. I juli har hon ridläger. Och i augusti ...

– Barnen är hos mig i augusti, insköt Derek. Vi har hyrt ett hus på Molokai.

Lily visste hur viktigt det var att välja sina ord under föräldrasamtalen, men i just det här fallet var det svårt att bedöma elevens behov. Det skulle vara så lätt att önska dem trevlig resa och sedan skulle Charlie vara någon annan lärares problem nästa år.

– Jag hoppas att Charlies behov kan stå i fokus även under sommaren, sa hon.

– Men hörde du inte vad jag sa? Det är en Disneykryssning, utbrast Crystal. Jag har lovat barnen det i ett helt år. Och ridlägret handlar bara om Charlie. Du har ingen aning om vilka trådar jag var tvungen att dra i för att få in henne där. Det är Sundance, för guds skull. Hon var antagligen tvungen att peta ut Demi Moores barn för att få en plats där i sommar.

– Hur mycket kommer ridlägret att kosta? ville Derek veta.

– Säkert mycket mindre än ditt jäkla hus på Molokai, snäste Crystal.

– Jag håller fortfarande på och betalar av din julresa till Sun Valley.

– Derek, jag vet precis var du ligger på världsrankningen. Du har råd med Sun Valley.

– Inte som du slösar.

När ett par grälade om pengar handlade det aldrig om pengar. Det handlade om makt och självkänsla och kritik, så mycket hade Lily lärt sig från sina egna föräldrar när hon legat vaken på nätterna – som en överlevande efter ett skeppsbrott medan stormen rasade omkring henne.

Under de åtta år hon jobbat som lärare hade hon haft många föräldrasamtal. Hon hade lyssnat på åtskilliga gräl och kommit underfund med att det var bäst att låta dem ha sin gång.

Huvudvärken hade blivit värre, en skarp smärta som bultade bakom ögat. Varken Crystal eller Derek verkade märka något.

– Kan vi återgå till Charlie? frågade hon dämpat. Det är en annan sak vi måste diskutera också. Crystal och Derek glodde på varandra, men sedan korsade han armarna över bröstet och snurrade runt mot Lily. Crystal snörpte på munnen och slog igen kalendern innan hon också vände sig mot Lily. Trots meningsskiljaktigheterna hade de fortfarande kärleken till barnen gemensamt. – Vi har pratat mycket om Charlies problem i skolan, fortsatte hon. Den senaste tiden har jag noterat en del andra förändringar i hennes beteende.

– Vad menar du med det? morrade Derek inte särskilt överraskande.

Lily gick rakt på sak. – Under de senaste veckorna har vi kommit på henne med att stjäla. Rummet blev tyst, en chockad och misstrogen tystnad. Till sist hade Lily fått deras uppmärksamhet och det utnyttjade hon genast. – För det första vill jag säga att det inte är ovanligt för barn i den här åldern. Och för det andra handlar det inte om sakerna som de stjäl, definitivt inte i Charlies fall.

– Vänta lite nu, röt Derek. Du säger att hon stjäl. Vad i helsike pratar du om?

– Vi har alltid gett Charlie allt hon vill ha, bedyrade Crystal och Lily insåg att hon verkligen trodde det.

– Det är klart, instämde hon smidigt. Som jag sa är det ett ganska

typiskt beteende. Med ett barn som annars är så ärligt är saker inte alltid vad de ser ut att vara. Lily undrade hur teknisk hon skulle bli. Situationen var komplex och omfattande, men ändå var det ett problem som kunde lösas om man hanterade det på rätt sätt. Just nu var det ändå bäst att hålla sig till fakta. – Jag vill gärna berätta vad jag har observerat och vad jag tror att det kan bero på.

– Ja, gör det, bad Crystal med svag röst.

Ett tag verkade hon så förvirrad och ledsen att Lily fick en minnesbild av Crystal som tonåring, Lilys stora idol och förebild. Nu var rollerna ombytta. Crystal behövde hjälp och Lily ville så gärna ge henne den.

Från Derek kände hon en underlig avoghet, och det skulle inte vara första gången en förälder betraktade henne med misstro. Det var en yrkesrisk, som Edna brukade påpeka.

– I början av veckan, i måndags efter idrottslektionen, rapporterade en elev att ett munspel försvunnit från hans fack. Lily gjorde en gest bakom sig. – Det är ett plastfack som alla barn har för att lägga sina saker i. Först trodde jag att han lagt det i fel fack, men när vi letade kunde vi inte hitta det.

– Ett förbaskat munspel, muttrade Derek.

– Sch, låt henne berätta, förebrådde Crystal.

– I tisdags efter musiklektionen var det tre andra barn som också saknade olika saker. Då pratade jag med hela klassen. Ingen erkände, men jag märkte att Charlie verkade orolig. Lily hade pratat med både idrotts- och musikläraren och båda två mindes att Charlie bett att få gå på toaletten under lektionerna. – Hon är som sagt ett ärligt barn. Att luras ligger inte i hennes natur.

Crystal tog en pappersnäsduk från lådan på bordet och började riva den i småbitar. – Hon har aldrig varit bra på att dölja saker.

– Jag håller med, instämde Lily. På rasten pratade jag med henne ensam och frågade igen om hon visste något om de försvunna föremålen. Hon ville inte möta min blick och när jag frågade om hon kunde visa vad som fanns i hennes bänk och i facket blev hon upprörd. En av flickorna påstod att hennes armband var en släktklenod

så jag ville gärna hitta det innan skoldagens slut. Lily sa inget om att offret var Mary Lou Mattson, som svurit på att hennes pappa, en känd advokat, skulle stämma skolan på flera miljoner annars. – Charlie var mycket samarbetsvillig. Hon gick raka vägen till sin väska, öppnade ett fack och plockade fram alltihop.

– Åh, nej, viskade Crystal. Ett munspel? Ett armband? Vet hon inte att jag skulle köpa allt det där till henne om hon bara frågade?

– Det kanske är det som är problemet, gormade Derek. Du ger henne allt hon vill ha. Hon är bortskämd.

– Jag tror faktiskt att beteendet handlar mer om att hon vill ha något helt annat, inflikade Lily.

– Men vad då? frågade Crystal. Vad i hela friden kan hon vilja ha?

Lily hade faktiskt en lista. – Det borde vi också prata lite om. Först vill jag bara gå igenom veckan med er. Jag diskuterade situationen med ms Klein och skolkuratorn. När ett barn stjäl brukar man vilja att han eller hon lämnar tillbaka sakerna och ber om ursäkt. I Charlies fall kom vi fram till att det var bättre att jag lämnade tillbaka grejerna och att vi sedan inte skulle prata mer om saken. Jag ville bara att hon skulle lova att aldrig göra om det igen och att hon skulle berätta varför hon gjorde det. Under onsdagen hände ingenting, men i går upptäckte jag att jag också blivit av med ett föremål.

– Jaha, suckade Derek. När du lät henne komma undan gjorde hon det förstås igen.

– Det är lite mer komplicerat än så. Jag pratade med Charlie och hon lämnade tillbaka den. Lily lyfte upp snögloben som Charlie tagit från hennes kateder. Den var en present från paret Holloways förstfödde, Cameron, när han sju år tidigare gått i Lilys klass. Inuti globen fanns en ängel i en vit kappa. – Sedan ringde jag till er i stället för att vänta till nästa vecka för att gå igenom testresultaten.

– Du gjorde helt rätt, försäkrade Crystal lojalt. Nu måste vi gå till botten med det här.

– Vi är redan på botten, menade Derek. Hur mycket värre kan det bli? Hon kan inte läsa och nu har hon blivit kriminell också.

– Charlie kanske blir påverkad av din fientlighet, sa Crystal.

– Hon kanske blir påverkad av att du pjoskar med henne så mycket att hon inte vet vad som är rätt eller fel, replikerade han.

– Har det förekommit några förändringar i Charlies liv eller rutiner? skyndade Lily sig att fråga.

– Hon var nästan sex år när vi separerade, sju när vi skildes, påpekade Derek. Så hon har haft gott om tid att anpassa sig.

Lily undrade om han förstod hur svår en skilsmässa var för ett barn, vid vilken ålder som helst.

– Hon kanske har svårt att anpassa sig till dina flickvänner, pikade Crystal syrligt.

– Charlie har känt Jane i flera år, påminde Derek.

– Ända sedan du var otrogen med henne. Crystal gav honom en mörk blick och vände sig till Lily. – Man säger att det alltid finns någon som faller för ens före detta. Jag kanske inte skulle ha skilt mig från honom. Då hade jag gjort alla andra kvinnor en stor tjänst.

Lily harklade sig besvärat. – Charlie har pratat mycket om sin farbror Sean. Hon verkar gilla honom. Han har väl nyligen flyttat hit från Europa?

– Alla gillar min lillebror, sa Derek.

– Alla utom Asiatiska Golfförbundet, kommenterade Crystal. De senaste tio åren har Sean spelat golf i Asien. Sedan fuskade han på en tävling och blev diskvalificerad …

– Det var någon som satte dit honom, inflikade Derek genast.

– Och sedan blev han avstängd.

– Men det var bara politik, muttrade Derek.

– Han har aldrig kunnat binda sig, fortsatte Crystal. Sean smiter så fort han stöter på någon utmaning. Det är nog därför du inte har träffat honom tidigare. Han är för upptagen med att smita.

Lily hade bara ett vagt minne av Sean. Han hette inte Holloway eftersom han och Derek var halvbröder med olika pappor. Maguire, mindes hon. Sean Maguire. Hon hade träffat honom sexton år tidigare då hon varit femton och han en kaxig artonåring. De hade varit på paret Holloways bröllop. Lily hade varit nervös i lavendelfärgad klänning och matchande skor. När hon sett Sean på dansgolvet hade

hon varit säker på att han lärt sig dansstegen från *Dirty Dancing*, vilket varit hennes favoritfilm det året. Han hade smusslat till sig öl från baren och flirtat med varenda tjej med sitt långsamma leende och sin hesa röst: "Vill du hångla lite?" Det hade han förstås inte frågat Lily. Ingen flirtade med Lily, förutom för att reta henne för glasögonen och tandställningen.

– Då har han flyttat till Comfort för gott? frågade hon.

– Jag tror inte att Sean gör något "för gott", fnös Crystal. Kanske har Charlie lärt sig att stjäla från honom.

– Kanske har hon lärt sig det från din knäppa morsa, pikade Derek.

Då brast Crystal i gråt. – Jag fattar inte att du kan säga så, Derek. Hon torkade ögonen. – Men det påminner mig ... Det har faktiskt skett en förändring i Charlies liv. Jag har till sist flyttat mamma till ett vårdhem i Portland. Och även om jag visste att det var oundvikligt hade jag ingen aning om att det skulle vara så svårt, sa hon och sänkte blicken mot sina knutna händer.

Innan Lily kunde reagera hade Derek flugit upp från stolen och ställt sig på knä framför sin exfru. Han lade ena handen på bordskanten och den andra på stolsryggen, en omfamning som inte riktigt rörde vid henne.

– Åh, Crys, jag kan inte fatta att jag sa det. Snälla du, förlåt mig.

Hans uppriktiga ursäkt fick Lily att vilja gråta också. Där var Derek Holloways charm och utstrålning, hans förmåga att smälta bitterhet och ilska med några få ord och ett mjukt tonfall. Inte ens Crystal verkade immun, trots all ilska under de senaste två åren.

– Jag har alltid tyckt om din mamma, tillade han. Det är så tråkigt att det här drabbade henne.

– Ja, jag vet, viskade Crystal och torkade de sista tårarna.

Lily slöt ögonen som hastigast. Hon hade också tyckt om Dorothy Baird, en kvinna hon känt sedan hon var i Charlies ålder. Under uppväxten hade Lily ibland kunnat fly sitt eget stränga hem genom att kliva in i Crystals värld, ett hushåll opåverkat av tragedi där man kunde förlåta varandra. Det kändes hemskt att en massiv stroke tagit Dorothy ifrån dem.

Och det känslosamma ögonblicket markerade slutet på mötet. Lily kunde känna hur de backade och att problemet med Charlie blev hängande i luften. Diskussionen var långt ifrån över, men hon visste att de behövde tid att smälta allt hon berättat.

– Jag hoppas att ni kan tala lugnt med henne om det här. Låt henne veta att det är fel att stjäla och försök ta reda på vad som ligger bakom det som hänt. Vi kan prata igen på måndag.

– Men jag är bortrest på måndag, upplyste Derek. Jag har en tävling.

– Och jag har ett möte med sponsorerna för Special Olympics, sa Crystal. Mrs Foster ska ta hand om flickorna.

Och Lily visste att det var precis därför som Charlie hade problem.

Kapitel 3

Fredag
Kl. 15.45

De vill göra det rätta, sa Lily till Edna i lärarrummet efter mötet. Problemet är att de är så upptagna av annat att de inte riktigt ser Charlie.

Edna drack en klunk örtte. Lily undvek också kaffe och drack bara ekologiskt örtte, men det kunde inte ge henne sinnesfrid nu. Kanske behövde hon bara sova på saken.

Hon och Edna var de sista som var kvar i skolan i dag. Laurelhurst hade en relativt liten lärarstab. En stormig fredag som den här hade alla bråttom hem till nära och kära, eller för att göra sig redo för helgen. Det var ett outtalat faktum att Lily och Edna var de enda ensamstående i lärarkåren.

Lily beundrade Edna men tyckte också lite synd om henne. Edna var känd för att kasta sig in i nya förhållanden hela tiden. Trots att hon kraschade gång på gång reste hon sig alltid igen och störtade in i nästa dödsdömda förhållande. Lily kunde inte förstå varför någon ville utsätta sig för en sådan smärta.

– Att de älskar henne betyder inte att de kommer att samarbeta, påpekade Edna och hällde en liten klick honung i teet.

Lily suckade lite där hon stod och läste på anslagstavlan. "Husvakt finnes för sommaren", löd en av lapparna. "Helst strandläge." Så här års tänkte lärarna bara på sommaren och Lily var inget undantag. Det var något hon älskade med sitt jobb. Som lärare hade man hela sommaren för att återhämta sig efter att ha älskat, utbildat och format en grupp barn.

Som förälder fick man aldrig den chansen. Det fanns aldrig någon fritid när man var förälder.

– Det kommer bli en lång process med Charlie, spådde Lily. Vi pratade inte ens klart om läsinstitutet. De ville inte höra talas om det, förutom för att säga att det skulle förstöra mammans planer på en Disneykryssning och ridläger och pappans månad på Hawaii.

– Jag skulle gärna vilja vara deras barn, sa Edna drömmande.

– Fast jag tror att de redan har så många de klarar av.

– Kanske är läsinstitutet inte rätt för just den här familjen. De kanske behöver något mer flexibelt. Edna drack lite te och såg sedan begrundande på Lily. – Du skulle kunna vara hennes privatlärare.

Mot bättre vetande blev Lily intresserad av idén. Som alla andra älskade hon Charlie och kände att undervisning på tu man hand kunde leda till det genombrott som flickan behövde. Tyvärr var situationen komplicerad.

– Det skulle jag aldrig kunna göra. Du vet att jag måste ha ett liv utanför skolan. Och dessutom anser jag att man ska behandla alla barn lika.

– De andra behöver dig inte lika mycket, påpekade Edna.

– Nej, men det går inte. Med den här familjen skulle det bli för komplicerat.

– Jag tänkte att det skulle bli lätt eftersom du och Charlies mamma praktiskt taget växte upp tillsammans.

– Ja, men hennes ex tål mig inte. Han tycker att jag är en värdelös lärare.

Edna skakade på huvudet. – Precis som han är en värdelös golfspelare.

– Inte riktigt, invände Lily. Om en professionell golfspelare förlo-

rar en match kanske han förlorar lite pengar. Men om en lärare gör bort sig påverkar det ett barns framtid.

– Det är sant, men så tror jag inte det kommer bli med Charlie. Du gör ett bra jobb, även om hennes framsteg just nu inte avspeglar det.

– Jag har jobbat med det hela året och har bara inte tillräckligt mycket tid för att få Charlie på rätt spår. Lily kunde nästan läsa Ednas tankar: Men ge henne mer tid då. En del av Lily ville göra det, men att knyta flickan för nära sig kunde vara farligt. Livet hade inte utrustat Lily för något sådant, faktiskt precis tvärtom. Redan i tidig ålder hade hon lärt sig att skydda sig själv, även för ett barn som Charlie. Kanske särskilt för ett barn som Charlie. Utanför fortsatte det att åska och blixtra. Regnet strömmade över glasrutorna så man knappt kunde se den nästan tomma parkeringsplatsen. Lily kunde bara urskilja två röda bromsljus när en bil åkte iväg. Av storleken att döma var det förmodligen Dereks stadsjeep. – Jag kommer vara glad när skolåret är över, erkände hon och drog regnkappans bälte hårdare om midjan. Hon behövde en paus, behövde återhämta sig från den känslomässiga bergochdalbanan.

– Som jag lider med familjen Holloway, suckade Edna och sköljde muggen vid diskbänken. Jag har känt dem sedan Cameron började här för tio år sedan och jag trodde aldrig att de skulle skiljas.

Nu för tiden verkade inte ens det mest perfekta paret klara sig. De kunde vara lyckliga ena dagen och i domstolen nästa dag.

Crystal tjatade om att Lily borde gifta sig och bilda familj, och Lily hade ingen aning om varför. Efter allt hon gått igenom var Crystal fortfarande optimist. Lily var realist, någon som gillade att planera. Det var lätt när hon inte behövde planera för någon annan än sig själv.

Lilys liv var precis som hon önskade. Hon hade barnen att älska och dessutom tid för sig själv. Det var så hon ville ha det och hon skyddade det från allt som kunde störa balansen, utan att någonsin låta sig ifrågasätta anledningen.

Kapitel 4

Fredag
Kl. 15.45

Crystal Baird Holloway stack nyckeln i tändningen på bilen. Sedan tvingade hon sig att andas lugnt, blunda och räkna till tio. Hon måste skärpa sig. I det här vädret var det dumt att köra bil när man var arg.

Hon öppnade ögonen och tog på sig säkerhetsbältet. Regnet som strömmade över vindrutan fick Derek att se suddig och spöklik ut när han klafsade fram under ett svartvitt paraply. En kråka med våta vingar skyndade sig att hoppa undan och flaxade sedan iväg. När hon såg honom köra bort i den nya stadsjeepen högg något till i henne. Varje år fick han en ny bil från sin sponsor.

Det var mycket hon saknade med att vara gift med Derek, även om hon aldrig skulle erkänna det.

Men hon måste "chilla", som Cameron skulle säga. Allt skulle bli bra med Charlie. Hur kunde det bli något annat när Lily var hennes lärare? Visst, det hade varit en jobbig dag, men nu var det värsta över.

Hon vred om nyckeln i tändningen.

Klick.

Mer behövde hon inte höra för att förstå att hon var illa ute. Ändå vred hon om nyckeln flera gånger för säkerhets skull. *Klick*. *Klick*. *Klick*. Ingenting hände.

Med darrande fingrar sträckte hon sig mot strålkastarknappen och hon blev tung om hjärtat när hon insåg att lamporna varit tända hela tiden.

Hon försökte tända kupébelysningen men bilen var dödare än ... ett avslaget äktenskap.

Var någon annanstans än i den regniga lilla staden i Oregon måste man använda strålkastarna i dagsljus, så att man en dag när man var upprörd eller hade bråttom rusade ut från bilen och glömde stänga av dem?

Allt var Dereks fel. Alla problem i hela världen kunde spåras tillbaka till den leende, sexige, begåvade, charmige, berömde Derek Charles Holloway. Om det inte varit för honom skulle hon aldrig ha flyttat till den regnigaste platsen på jorden. Om det inte varit för honom skulle hon ha mått bra nu.

Men Derek tog upp mycket plats i en kvinnas värld. Han var framgångsrik på alla sätt, när det gällde idrott, utseende, slöseri med pengar. Och när det gällde kvinnor. Det fick man inte heller glömma.

Det var på grund av hans stora aptit på alla områden, och hans nonchalans mot kärleken, som hon nu satt i en död bil och grät ögonen ur sig.

Jag hatar dig, Derek Charles Holloway, tänkte hon och grävde i väskan efter en näsduk. Hon hittade allt annat än det: ett recept (hon måste åka till apoteket innan hon hämtade barnen), en dammig napp (Ashley hade slutat med napp ett halvår tidigare), ett par golfpeggar med Dereks initialer (var väskan verkligen så gammal?), en tändsticksask från någon golfrestaurang.

Nu var rutorna så immiga att förbipasserande kunde tro att det var något kuckel på gång där inne. Ha! Kuckel var det sista Crystal tänkte på. Kuckel var det som fått henne hit en gång. Och två. Och tre.

Vad hade hänt med hennes liv? Jo, Derek. Derek Holloway hade hänt.

Crystal hade pluggat på University of Portland och allt hade gått bra. Hon hade för tusan varit skönhetsdrottning! 1989 hade hon valts till Miss Oregon och varit favorittippad till att vinna Miss America. Sedan hade Derek dykt upp. Tre månader senare hade hon glatt överlämnat kronan till kvinnan som kommit på andra plats, en korkad blondin med blekta tänder.

Crystal hade varit så kär att hon inte ens gråtit när hon avstått från sin titel. Hon hade varit gravid, vilket hon blivit med flit, något Derek aldrig skulle få veta. Och hon skulle gifta sig med mannen som redan som tjugotvååring hamnat på omslaget till *Sports Illustrated* tre gånger. Så vad fanns det att gråta över?

Hon försökte snyta sig i regnkappans våta ärm – men den funkade dåligt som näsduk så hon slutade helt enkelt att gråta.

På något sätt lyckades hon samla sig. Det var bara ett dött bilbatteri, ingen cancerdiagnos. Hon hade klarat av förlossningar, kärlekssorg, otrohet, skilsmässa och ekonomisk kris utan att världen gått under. Hon tänkte inte låta ett bilbatteri knäcka henne.

Kommer det spela någon roll om fem år? Terapeutens favoritfråga dök upp i Crystals huvud. För en gångs skull var svaret nej. Hon kastade en blick på det skrynkliga kvittot från labbtestet och stoppade in det bakom solskyddet i stället. Men det var faktiskt något som skulle spela roll om fem år. Det skulle spela roll för alltid.

Om det bara inte regnat. Om det varit solsken hade hon kunnat kliva ur rishögen, promenera bort till bilfirman och sätta sig i en splitterny bil som själv stängde av lysena om föraren råkade glömma det. Hon skulle flirta sig till ett bra pris och köra iväg mot solnedgången.

Derek och hon brukade köra överallt tillsammans. Precis när de flyttat hit till Comfort brukade de åka till kusten och utforska de klippiga stränderna längs motorvägen. Ibland svängde de till och med av på någon vacker plats och älskade i bilen.

Crystal funderade på att be Lily om hjälp men ångrade sig. Lily

skulle släppa allt för att hjälpa henne och det kunde Crystal inte begära. Hon hade redan varit en så god vän och det var på tiden att Crystal började rädda sig själv. Och uppriktigt sagt var hon trött på att känna sig som en idiot.

Hon tog fram mobiltelefonen och höll andan. Om det batteriet också dött skulle hon skjuta sig själv. – Snälla, snälla, mumlade hon och öppnade telefonen.

Displayen tändes och den lilla startmelodin spelades upp. Äntligen något som funkade i dag. När Crystal tog fram visitkortet från bilbärgaren kände hon sig mycket kompetent och välorganiserad.

Hon slog numret och angav sedan sitt kundnummer.

– Numret gäller tyvärr inte längre, meddelade en lugn kvinnoröst. Var vänlig ring till vår kundtjänst mellan klockan nio och arton för att förnya ditt medlemskap.

Crystal svor dämpat och avbröt samtalet.

Precis som allt annat i deras äktenskap hade Derek låtit hennes medlemskap gå ut.

Hon tog fram ett paket cigaretter och tändstickor och tände en av cigaretterna. Röken fick henne att må illa men hon hade tänt den som en reaktion på alla frustrerade känslor. Bara en liten stund kunde hon göra något lättsinnigt, något farligt, och den enda som skulle drabbas av konsekvenserna var hon själv.

Lugnad av cigaretten tog Crystal av sig säkerhetsbältet och när det med en slingrande rörelse åkte upp kände hon sig plötsligt fri.

Till sist visste hon vad hon skulle göra. Hon skulle döda honom. Crystal log, drog ytterligare ett bloss och öppnade telefonen igen för att slå hans nummer.

Derek svarade efter första signalen. Med tre barn kunde man aldrig veta vad samtalet gällde.

– Mitt bilbatteri är dött, inledde hon. Du måste komma tillbaka till skolan och hjälpa mig.

– Ring bilbärgaren, svarade han lugnt. Jag är upptagen.

Hon hörde bilradion spela en Talking Heads-låt i bakgrunden. – Du lät mitt medlemskap gå ut.

– Nej, du missade att förnya det.

– Det skulle jag ha gjort om du sagt att det gått ut.

– Ring en bärgningsbil då.

– Visst. Sedan skickar jag räkningen till dig.

– Nej, det ...

– Och eftersom jag måste sitta här i flera timmar får du hämta barnen, trots att det är min tur. Men du har säkert inga planer för kvällen.

– Kom igen, kved han. Be någon från skolan om hjälp. Din kompis läraren. Hon kanske kan hjälpa dig bättre än hon hjälpt Charlie.

– Börja inte nu. Crystal visste att det egentligen inte handlade om att få hjälp med bilen. Hon ville att Derek skulle släppa allt för hennes skull. – Sluta skyll dina problem på någon annan.

– Det måste finnas en vaktmästare på skolan eller ...

– Derek. I stället för att diskutera kan du åka tillbaka och hjälpa mig. Sedan är du en fri man.

– Nu gör du mig jäkligt förbannad, Crys.

Hon log. – Vi ses snart.

Samtalet bröts och till sin förvåning såg hon att skitstöveln lagt på i örat på henne.

Hon öppnade bildörren och slängde ut cigaretten. Genom regnet såg hon ett par strålkastare närma sig. Vän eller fiende? Fordonet närmade sig snabbt, körde rakt mot henne, men Crystal var för förvånad för att skrika. Hon klamrade sig fast vid ratten och stålsatte sig mot krocken.

Bilen stannade bara några centimeter från stötfångaren. Hon kisade ut i regnet och såg en skymt av något blått.

Derek. Den skitstöveln hade kommit tillbaka för att hjälpa henne.

Kapitel 5

Fredag
Kl. 15.55

Kärringen satt där som en drottning, nästan utan att kännas vid honom. Derek hade med flit låtit helljuset stå på och låt det lysa rakt på henne. Det kunde hon gott ha.

Han gav henne några väl valda men inte särskilt trevliga ord. Självklart kunde hon inte höra honom, vilket fick honom att undra varför han ens gjorde sig besväret.

Derek fällde upp luvan över huvudet och klev ur bilen. Utan att ens snegla åt Crystals håll gick han runt bilen för att ta fram startkablarna.

Hela tiden kunde han känna hennes blickar och han visste precis vad hon tänkte. Det var ett maktspel och det visste de båda två. Och genom att tvinga honom att komma tillbaka hade hon vunnit första ronden. Men kampen var inte över än. Det var de också medvetna om.

Samtidigt som han fällde upp motorhuven kände han de första kalla regndropparna rinna ner i skorna. – Skit också, muttrade han och önskade att hon kunnat höra honom. Skit, skit, skit.

Han kopplade på startkablarna och höll tummarna för att han gjort rätt. Sedan vände han sig mot Crystals bil. Eller rättare sagt, *hans* bil. Bilen hon stulit från honom, tillsammans med huset och allt annat han blivit av med i bodelningen.

När han var klar viftade han åt henne att pröva motorn igen. Det regnade så häftigt att han inte kunde höra om motorn startade eller inte.

Sedan öppnade hon dörren och skrek. – Den funkar inte.

– Pröva igen.

Hon blängde på honom och vred om nyckeln. Ingenting hände. Ett komplett misslyckande.

Crystal skakade på huvudet. – Den funkar fortfarande inte.

Derek tecknade otåligt åt henne att flytta på sig. Hon måste klättra över växelspaken och han fick en skymt av skönhetsdrottningsbenen. Trots att han stod i regnet, trots att han var medveten om alla anledningar till att han skilt sig, kände Derek ett hugg av åtrå som fick honom att svälja ett stön.

Det var Crystals styrka. Och det var därför han varit gift med henne i femton år i stället för femton minuter. Hon var den sexigaste kvinna han någonsin träffat.

Och nu satt hon bredvid honom, tyst och otacksam, doftade dyr parfym och ... Han höjde ögonbrynen. – Röker du, Crys?

Hon höll fram ett platt cigarettpaket som sett bättre dagar. – Vill du ha?

Han fnös. – De kommer ta livet av dig.

– Vi ska alla dö av något.

Derek skakade på huvudet. – Batteriet är dött, meddelade han sedan och regnet droppade från hans jacka ner på sätet. Hon sa ingenting, och det behövde hon inte heller. Det strama, bleka ansiktet sa allt. – Skit också, väste han och dunkade näven i ratten. Skit, skit, skit.

Hon brukade alltid studsa till när han svor på det sättet. Det var faktiskt därför han gjort det. När hon inte visade någon reaktion tystnade han och drog ett djupt andetag för att rensa skallen, precis som hans andningscoach lärt honom.

Ja, han hade faktiskt en andningscoach. Han hade coacher och tränare för precis allt, fysiskt och mentalt. Snart skulle han väl ta hjälp av en coach bara för att gå på toa.

Bilen var full av skräp. En fuktig pappersnäsduk avslöjade att hon mådde lika dåligt efter föräldrasamtalet som han gjorde. Ett par örhängen han inte kände igen låg i askkoppen. Bilen var full av minnen också. Den hade varit helt ny när de skjutsat Charlie till skolan den allra första skoldagen. Hon hade gråtit medan storebror Cameron sett på med avsky.

När de insett att boet verkligen var tomt hade de kört till Lovers Lane, en parkeringsplats vid kusten. Det var ett ställe som Derek mindes från high school, en utskjutande klippa där bilen kändes som cockpiten på ett rymdskepp. Den dagen, när båda barnen varit i skolan för första gången, hade han älskat med henne i bilen bland golfpeggar, scorekort, plastleksaker och borttappade mynt. Han kunde ha tagit med henne hem, till deras egen säng, men hemma väntade telefonsamtal och jobb.

Då hade hon lindat sina nakna starka ben om honom och suckat belåtet. Nu räckte hon honom mobiltelefonen. – Ring din bärgare.

Han slet till sig telefonen, letade rätt på numret och ringde. Snart fick han veta att först om tre, fyra timmar skulle de få hjälp.

– Jag tänker inte vänta här, brusade Crystal upp när hon fick veta det.

– Gå in i skolan och vänta.

– Aldrig i livet. Cameron måste hämtas om en och en halv timme. Och sedan är det dags att hämta Charlie. Hon är hos sin kompis Lindsey. Jag vet inte när du sa till barnvakten att du skulle hämta Ashley.

Tvååringen var inte hos sin vanliga barnvakt, men det tänkte Derek inte avslöja förrän han blev tvungen. Crystal var redan tillräckligt förbannad.

– Fråga Lily om hon kan skjutsa hem dig. Jag hämtar barnen och kör hem dem till dig.

– Nej. Jag tänker inte tränga mig på Lily.

– Hon är din bästa vän, för fan, skrek han. Lily kan hjälpa dig.

– Ja, det skulle hon om jag bad henne. Men det tänker jag inte göra. Våra barn är inte Lilys ansvar. Hon såg på honom med de vackra blå ögonen och blicken var så trotsig att Derek avstod från striden utan att säga ett ord.

Att ha en familj hade alltid verkat som ett vettigt framtidsprojekt i Dereks ögon. Fru och barn, vad kunde vara enklare eller trevligare?

Men när Crystal var inblandad var ingenting enkelt och det var sällan trevligt. Vem hade kunnat veta vilket cirkusnummer det var att jonglera tre barn? Tvätt, telefonsamtal, läxor, skjuts till träningar och musiklektioner. Man behövde en flygledare för att sköta hela verksamheten.

Inte konstigt att Charlie var illa ute nu. Någon hade gjort ett misstag med henne och nu hade hon misslyckats i skolan. En hård knut av skuldkänslor formades i Dereks mage.

Han kollade klockan. De hade fortfarande en och en halv timme att slå ihjäl innan det var dags att hämta barnen. Han fällde upp luvan igen, öppnade bildörren och gick ut i ovädret. Derek lossade på kablarna, stängde bilarnas motorhuvar och gick sedan runt till Crystals bildörr och slet upp den.

– Hoppa in i min bil, skrek han.

– Men varför ...

– Sätt dig i bilen, för helsike. Han sprang tillbaka till sin bil och hoppade in bakom ratten. Även i ösregnet rörde hon sig värdigt som en drottning när hon fällde upp ett rött paraply. Hon satte sig i hans bil, fällde ihop paraplyet och placerade det under sätet. – Lämnade du dina nycklar i bilen? frågade han.

– Självklart. Jag är inte dum, Derek.

– Nej, mumlade han och lade i backen. Det är du inte.

Då skulle allt ha varit mycket enklare. Vindrutetorkarna svepte fram och tillbaka när han svängde västerut på vägen längs floden.

– Vart ska du åka?

– Vi har en timme på oss att prata, sa han utan att svara på hennes fråga. Så prata på.

Han kunde känna hennes mörka blick. – Charlie har problem. Att gräla om det i en timme kommer inte lösa någonting.

Derek sneglade mot henne men kunde inte se någon sarkasm i ansiktsuttrycket. – Då ska vi inte gräla.

Kunde hon höra trötthetен i hans röst? Det var utmattande att försöka ta reda på vad man skulle göra med en kärlek som spårat ur, särskilt när det fanns barn med i bilden.

Till sist hade det slutat regna. Derek svängde upp på motorvägen längs kusten där solen försökte tränga ner mellan de mörka molnen som hängde lågt över det skummande havet.

Utsikten var alltid lika spektakulär, oavsett hur många gånger han såg den. Han och Sean var uppvuxna i Comfort och på helgerna brukade de åka till kusten för att hänga på stranden eller spela golf på någon bana vid havet. När de blev äldre och flyttade till Portland för att gå på college fortsatte de att åka hit. Utsiktsplatsen var perfekt att ta med sig tjejer till.

Första gången han haft en dejt med Crystal hade han också tagit med henne hit. Det var ingen slump att han valt just den här platsen i dag.

Förutom en och annan ekorre eller hjort vid vägkanten var den slingrande vägen tom och övergiven. Den ekonomiska krisen hade slagit hårt mot trakten och budgetproblemen syntes i vägarnas tillstånd. Tjälskott var lappade här och var, skyddsräcken var trasiga eller saknades helt och hållet. Vägrenarna höll på att rasa på grund av lerskred och han kände hur däcken började vattenplana på den hala vägbanan.

Derek försökte komma på något att säga som inte skulle leda till ett gräl. En omöjlig uppgift med Crystal nu för tiden. Hon var lika skör och ömtålig som hennes förnamn antydde.

– Jaha, sa han till sist, vad tyckte du om mötet med din kompis?

– Lily pratade med oss i egenskap av Charlies lärare, inte min kompis. Och ärligt talat är jag glad att vi kan prata öppet om Charlies problem. Det är på tiden att vi slutar lura oss själva. Redan från vårt

första möte med Lily i september har vi vetat att Charlie ligger långt efter. Nu måste vi ta reda på varför.

– Charlie hade inga problem innan hon började i Lilys klass. Derek visste att kommentaren skulle reta Crystal men det handlade om Charlie. Hans dotter, hans hjärta.

– Tror du att det är Lilys fel att Charlie stjäl och ligger efter i skolan? Lily är den bästa lärare våra barn någonsin har haft.

Han svängde av till utsiktsplatsen och för ett ögonblick såg han framför sig hur han tagit med sig henne hit den där första gången. Hon hade varit hans skönhetsdrottning, han en het golfspelare som försökte komma med på PGA-touren, och de hade varit kära. Crystal hade gett upp sin krona för hans skull och han hade svurit på att lägga partylivet bakom sig. Deras framtid hade varit ljus.

Den ljusa framtiden hade fläckats med tiden, av sveken, av alla påfrestningar det innebar att alltid ligga på topp.

– Kanske ska du fundera på att Lily faktiskt kan vara en del av problemet.

– Ja, det skulle vara så mycket lättare än att fundera på att *du* kanske kan vara en del av problemet. När Crystal såg hans mörka blick rättade hon sig. – Det kanske vi är båda två. Men när hon undervisade Cameron för sju år sedan klagade du inte. Han stortrivdes i hennes klass.

– En apa hade kunnat undervisa Cameron. Han var det perfekta barnet.

Derek undrade om hans son visste att han tyckte det. Så sent som i morse hade de bråkat igen och det hade som vanligt handlat om golf.

– Vad är det? Crystal hade alltid kunnat läsa honom som en öppen bok.

– Cam är arg på mig igen, erkände Derek. Han vill inte spela tävlingen i helgen. Jag fattar det inte. Han är en fantastisk golfspelare. Derek slog handen i ratten. – Han kanske bara ville reta mig. Nu när det har slutat regna står han säkert där och slår ut en hink bollar. Han kan inte hålla sig borta.

– Vilket bevisar hur mycket du vet om din son.

– Vad då, menar du att han inte gillar golf?

– Han gillar dig. Cam tror att han måste spela golf för att du ska bry dig om honom.

– Skitsnack. Derek tänkte på det spända samtalet han haft med Cameron i morse. Att gräla med sonen verkade locka fram hans värsta sidor. – När jag erbjöd mig att prata med tränare Duncan om det blev Cam helt galen.

– Prata inte med Greg Duncan, avbröt Crystal skarpt. Derek rynkade pannan och hon fortsatte. – Låt mig prata med Cameron. Hon tog av sig säkerhetsbältet och klev ur bilen. Derek hade inget annat val än att följa efter. Luften var fortfarande kylig och det luktade blöt asfalt och cederträ. Långt nedanför dem steg regnbågar upp från vågorna som slog över klipporna. Platsen hade varit magisk för dem. Till och med den övergivna fyren på Tillamook Rock hade varit en del av förtrollningen. Där fanns det ett berömt gravvalv och de brukade prata om att de ville ligga där när de dog, efter att de blivit gamla tillsammans. – Nu måste vi koncentrera oss på Charlie, fortsatte Crystal. Inte Cameron, och inte Lily.

– Hon är en del av Charlies problem, envisades Derek.

– Lily är min bästa vän.

– Kanske är det därför du inte kan se klart.

– Men för helsike, Derek. Titta på fakta. Charlie kan inte läsa och hon har stulit grejer i skolan. Lily försöker hjälpa oss. Vi måste ändra våra planer för sommaren.

– Vad menar du med det?

– Att Lily vill att vi ska göra det som är bäst för Charlie, inte det som är bra för din karriär.

– Du tänker alltså ändra dina planer, stanna hemma och skjutsa ungen till Portland varje dag för att plugga?

– Jag tycker att vi ska fundera på det. Och jag är ledsen om det stör dina planer.

Han skrattade kort. – Det sabbar dem helt och hållet, raring. Du vet att jag inte kommer göra något i sommar utan Charlie.

– Så tråkigt att du och Joan kommer missa er semester på Hawaii.

– Jane, rättade han automatiskt men det visste hon förstås. Och det handlar inte så mycket om att vi missar Hawaii, tillade han. Jag måste spela i majorstävlingarna. Hur fan tror du att vi ska ha råd med saker som en privatklinik i Portland, plus allt annat som du påstår att du måste ha?

– Om du hade lite bättre hand med pengar kanske du inte behövde oroa dig för det.

– Vad fan ska det betyda?

– Du tjänar riktigt bra, Derek, men du gör av med ännu mer pengar. Hur många har du i din personal nu? Tjugo? Behöver du ha med dig en personlig massör överallt?

– Ja, faktiskt. Mitt folk är motorn som håller tåget på rätt spår. Det vet du, Crystal. Han sneglade menande på hennes dyra skor och diamanthalsbandet som glittrade runt halsen. – Du kanske ska sluta shoppa så mycket.

Hon gav honom en sur blick innan hon såg på klockan. – Nu måste vi sticka. Vi måste hämta Ashley hos mrs Foster och sedan Cameron på golfklubben. Hon satte sig i bilen igen och tog på säkerhetsbältet.

Derek klev in och startade motorn. Det regnade inte längre, men dimman låg tät i diken och sänkor längs vägen.

– Cameron har inget emot att vänta, sa han för att avleda uppmärksamheten från vem som egentligen passade tvååringen. Nu när Sean jobbar där går de en runda ibland.

– Jag tycker att Cameron tillbringar alldeles för mycket tid med din bror.

Derek stönade. – Barnen har rätt att träffa sin farbror. Och Cameron gillar honom. Sean är bra för hans golfspel.

– Jaså? Han kanske lär honom att fuska?

Derek tog nästa kurva lite för snävt och däcken slirade när han kom för långt ut i gruset längs vägrenen. – Det där var lågt. Sean är ingen fuskare.

– Inte? Då blev han avstängd från Asian Tour för ... vad då? För att han hade en dålig hårdag?

– För att han träffade fel kvinna. Sedan måste han tillägga. – Det vet jag precis hur det är.

– Din skitstövel, din ... Hon avbröt sig och såg ut över vägen. – Nu missade du avfarten till staden.

– Jag tar Echo Ridge i stället.

– Men då får du åka genom staden till barnvakten, påpekade hon.

Nu kunde han lika gärna löpa linan ut. – Ashley är inte där, avslöjade han. Hon är hos Jane.

Crystal suckade tungt. – Men det var väl helt fantastiskt. Min lilla flicka i händerna på din olovliga flickvän.

– Jane Coombs är tjugofyra och har redan doktorsexamen.

– Vilket du älskar att påminna mig om. Jag skiter faktiskt i hennes akademiska meriter.

Det gjorde hon inte alls. Att Crystal aldrig gått klart skolan var en öm punkt som Derek antagligen var ensam om att känna till.

– Jane älskar Ashley. Han drog ett djupt andetag. – Och det är lika bra att du får veta att hon ska flytta hem till mig.

– För att leva i synd, muttrade hon. Du är verkligen en fin förebild för våra barn.

– Vi kommer inte leva i synd. Plötsligt var handflatorna våta av svett om ratten. – Crystal, vi ska gifta oss. Vi har tänkt berätta för barnen nästa helg.

– Din jävla skitstövel, svor hon mycket lågt. Derek kastade en blick mot henne och upplevde en underlig känsla av déjà vu. Och sedan skrattade han. Han var en skitstövel. Det brukade hans styvpappa påminna honom om hela tiden. Inte minst för att han brukade knulla med allt som lockade och på en golftour var det mycket som lockade. – Tycker du att det här är roligt? ville Crystal veta.

– Visst, det är riktigt festligt. Vi är festliga. Titta på oss, Crystal. Han skrattade igen och kände sig fnissig och yr som om han just stjälpt i sig ett glas tequila. Han mötte hennes häpna blick. – För helsike, Crystal. Jag var så jäkla kär i dig, men du gjorde det så svårt för mig.

Hennes ögon blev blanka och i ett ögonblick såg han flickan hon

varit, drömtjejen han trott att han velat ha i resten av sitt liv. Hon hade dyrkat honom med en glöd som varit upphetsande. Vart hade allt det där tagit vägen?

– Derek, det var så mycket lättare än du ... Se upp!

Han vände blicken mot vägen i tid för att se en hjort och hennes kalv skutta upp från den dimmiga dikesrenen precis framför bilen.

Derek hade vuxit upp här och kände till varje kurva, stenblock, Douglasgran och cederträd som kantade den gamla motorvägen. Han visste att familjen Huffelmann ägde egendomen och att de satt upp skyltar om "tillträde förbjudet".

Däcken gnisslade mot den våta vägbanan när han försökte styra bilen åt andra hållet för att häva sladden. Crystal satt alldeles tyst men placerade händerna mot instrumentbrädan. På något sätt lyckades Derek få tillbaka bilen i rätt fil igen.

– Du kör som en galning, kritiserade Crystal.

– Och du brukade gilla det.

– Jag brukade gilla många saker med dig.

– Men jag dödade i alla fall inte Bambi och hans mamma. Han märkte att hon inte var på humör. Då kunde han lika gärna köra på. – Jag kan också berätta att jag kommer att missa Ashleys födelsedagskalas för jag måste vara i Vegas på en stor tävling. Så du får ändra datum.

– Jag tänker inte ändra någonting.

– Hon är bara två år och kommer aldrig få veta något. Det är inget märkvärdigt.

Ett par smultronträd där barken skalats av från de blodröda grenarna växte bredvid den skarpa kurvan framför dem. Han struntade i de gulsvarta varningsskyltarna och gasade på.

– Inget märkvärdigt, ekade Crystal med återhållen ilska. Jaha, då kan jag väl lika gärna berätta att Ashley ändå inte är din dotter.

Del 2

Skönheten i en stark och varaktig relation förstås ofta bäst av de män som är inkapabla till den.

Murray Kempton

Kapitel 6

Fredag
Kl. 17.00

Och nu är det dags för utmanaren, Sean Maguire, som siktar på green och en möjlig eagleputt. Åskådarna håller andan när utmanaren väljer klubba och gör sig redo. En mjuk sving, ett perfekt tillslag och … mina damer och herrar, han är på green och rullar … tio meter, fem, tre! Han är bara tre meter från hålet och det är en putt från en historisk seger. Inte bara kommer han ta hem prispengarna på en miljon dollar och prispokalen, han kommer också få ligga med ett par blonda tvillingar som förvandlas till öl och pizza vid midnatt. Mina damer och herrar, man kan höra en nål falla när utmanaren kliver fram till bollen. Det enda som står mellan honom och segern nu är tre meter puttinggreen. Men det bör inte vara några problem för den legendariske Maguire. Han fattar klubban och …

– Hallå?

Seans arm ryckte till och han missade slaget. Golfbollen studsade bort från hålet. Irriterad rätade han på sig och blängde mot killen som stod i utkanten av övningsgreenen.

– Vad är det? Sean ångrade genast att han låtit så ilsken. Den sto-

rögde killen var förmodligen bara ett fan som ville ha den legendariske Sean Maguires autograf. – Vad kan jag hjälpa dig med? tillade han.

– Har du växel på en dollar?

Jaha, ja. Han grävde i fickan, men hittade bara trettiofem cent.

Sedan böjde han sig ner och plockade upp bollen från den regnvåta greenen. Eleven han skulle haft klockan fyra hade inte dykt upp, förmodligen på grund av ovädret, så han hade ägnat sig åt att öva på sitt eget spel i stället. Fast vad det skulle tjäna till hade han ingen aning om.

– Visst, grabben. Vad ska du ha pengarna till?

– Växel till läskmaskinen, förklarade killen.

– Jag ska växla i klubbhuset. Sean nickade mot den långa låga byggnaden som var hans arbetsplats. Han hade avslutat sin lysande karriär som golfproffs precis där han en gång börjat, här på Echo Ridge. – Jag heter Sean, fortsatte han. Vad heter du?

– Russell Clark. Vill du veta ditt porrstjärnenamn?

– Mitt vad för något?

– Du vet, ditt porrstjärnenamn. Porrstjärnor använder aldrig sina riktiga namn.

Killen kunde inte vara mer än tio år. Vad tusan visste han om porrstjärnor? – Är det något du frågar alla du träffar, eller är det bara jag? Russell lyfte på axlarna. – Men okej. Visst. Det vill jag gärna veta.

– Säg vilken gata du bor på.

– Ridgetop Avenue.

I ännu en opersonlig lägenhet. Han hade nog aldrig bott på ett ställe han brytt sig om.

– Och så ska du säga vad ditt första husdjur hette.

– När jag var lika gammal som du hade jag en schäferhund som hette Duke.

Killen skrattade förtjust. – Då skulle ditt porrstjärnenamn vara Duke Ridgetop.

Sean fnös lite. – Bra. Då kanske han kan betala mina räkningar.

– Vet du vad mitt är? Gissa! Jag lovar att du inte kan gissa det.
– Du har rätt. Det kan jag inte. Vad är det?
– Pepper McRedmond. Visst är det coolt? flinade Russell.
– Visst, grabben.

I klubbhuset växlade Sean pengarna och Russell skyndade iväg till läskmaskinen. Barn hörde hemma på en annan planet. Sean hade aldrig förstått sig på dem. Han skakade på huvudet och fick syn på löneavin i sitt fack. Sean knölade ner pappret i fickan utan att ens titta på beloppet. Han visste att han borde vara tacksam för en stadig inkomst, men han hade gett sin caddie mer i dricks efter bara en runda.

Nu var han klar för dagen men om tre timmar skulle han vara tillbaka i baren på andra våningen för att blanda manhattans och cosmopolitans till lokala advokater och väderbitna pensionärer. Det var knappt lönt att åka hem nu. Hans flickvän Maura var på sjukhuset hela kvällen och i morgon skulle hon åka till Portland för ett seminarium. Sean trodde att han skulle sakna henne. Nu för tiden litade han inte på sitt omdöme när det gällde kvinnor.

Med sitt nuvarande schema brukade hon ändå bara krypa i säng och sova när hon inte jobbade. De bodde inte direkt ihop, men den senaste tiden hade de sovit över hos varandra varje natt och hennes saker hade långsamt hittat till hans lägenhet. Häromdagen hade hon tagit med sig cd-skivor och ett familjeporträtt. Det var det närmaste ett fast förhållande som Sean haft med en kvinna. Nästan i alla fall.

Han såg sig omkring i klubbhuset där några golfare satt och jämförde scorekort. På grund av ovädret var det ganska tomt i dag. Bara de riktiga fantasterna var ute och spelade i det här vädret. Sean hörde dem skratta och prata och det påminde honom om att golf borde vara roligt. Ett spel. Han saknade de dagarna.

I omklädningsrummet tog han av sig kakibyxorna och vindjackan med golfklubbens logotyp. Echo Ridge tillät inte jeans på golfbanan, men nu drog han på sig ett par Levi's.

Mobiltelefonen ringde och när han kände igen numret började pulsen slå lite snabbare. – Ja? svarade han.

– Hej på dig också, snygging. Dereks agent Harlan "Red" Corliss röst var lugn och vänlig.

– Du låter nöjd med dig själv. Sean klämde fast telefonen mellan örat och axeln medan han flyttade över sina saker från fickorna i jobbyxorna till jeansen.

– Vad gör du nästa lördag, Maguire? frågade Red.

Sean tappade nycklarna och kramade hårdare om telefonen. – Fixade du in mig på Redwing-turneringen?

– Det gjorde jag. Du är väl inte orolig för ditt spel?

En golfturnering, det var vad Sean levt för. Han hade varit en blivande stjärna, spelets hjälte. Nu var hans rykte solkigt och han var inte längre någons hjälte. Vad han än gjorde kunde han fortfarande känna skammen.

– Talangen är i gott skick.

– Glöm talangen. Du har en talang som nästan är kuslig. Glöm allt du vet om hur du ska träffa en boll och jobba häcken av dig i stället. Red tystnade. – Men det är inte allt, eller hur?

– Det vet du att det inte är, Red.

– Oroa dig inte för det där. Du fuskade inte. Någon satte dit dig. Det kommer vara glömt innan du vet ordet av. Det är för helsike redan glömt.

Sean lutade pannan mot dörren i omklädningsrummet. Det spelade ingen roll att någon satt dit honom. Han hade gjort sig skyldig till dumhet och förtjänade att vara tillbaka där han en gång börjat. Att tvingas klättra upp ur hålet han skapat åt sig själv.

– Visst, det är glömt. Sean rätade på ryggen och kikade ut genom fönstret. Golfbanan, uppfriskad av regnet och kantad av gamla cederträd, var så grön att det nästan gjorde ont i ögonen. Och i den stunden slog det honom. Detta var hans chans att komma tillbaka. – Det var inte illa, Red.

Sean skakade av sig alla tvivel och log så att han fick ont i kinderna. Äntligen. Maura skulle säga att det inte var vettigt att satsa så mycket på en sport, på ett spel, och Derek skulle säga att han inte var redo än, men det brydde Sean sig inte om. Han hade fått ännu

en chans i sporten han älskade. Sean hade kommit till USA för sent för att kunna tävla i PGA-tourens årliga Q School, där golfspelarna kunde kvalificera sig för ett PGA-kort, och han hade fogat sig i att han skulle få vänta i ytterligare ett år. Men Red var en av de bästa i branschen och nu hade han lyckats få in Sean på ett snabbspår.

– Nej, verkligen inte. Jag ska be Gail buda över kontrakten och så ringer jag i morgon igen.

Sean log fortfarande när klubbhusdörren öppnades och stängdes.

– Vad är det som är så kul? undrade Greg Duncan, high schools golftränare.

– Visste du att det finns ett sätt att ta reda på sitt porrstjärnenamn?

Sean ville inte berätta för Duncan vad som hänt. Det skulle verka som om han var skadeglad. Greg Duncan var en bra golfare som hungrade efter PGA-kortet. Killen behövde bara få en chans, men så var det i golf. Det var ett hjärtlöst spel, som Red alltid sa.

– Farbror Sean? Medan han stampade leran av skorna på mattan ropade hans brorson Cameron till honom. – Hej, tränare Duncan.

– Hej, Cameron. Greg Duncan ställde in spikskorna i skåpet och slog igen skåpsdörren. – Då sticker jag. Vi ses på söndag.

Utan att vänta på svar försvann han sedan ut till parkeringen.

Cameron Holloway var nästan kusligt lik Derek. Han hade samma ljusbruna hår och intensiva ögon, samma gängliga kroppsbyggnad som rörde sig förvånansvärt snabbt, samma häpnadsväckande förmåga att svinga en golfklubba. Cameron var det bästa som hänt golfklubben på flera år. Och nu verkade det som om han varit ute och tränat – med röda kinder, fuktigt hår och leriga skor.

– Hur är läget?

– Mamma skulle ha kommit och hämtat mig för en halvtimme sedan, men hon måste ha glömt det. Han såg butter ut. – Hon kommer inte ihåg någonting längre.

Sean var inte särskilt förtjust i sin före detta svägerska som skinnat Derek under skilsmässan, men det kändes inte rätt att låta Cameron klaga på henne.

– Hon blev säkert försenad av regnet, föreslog han. Det fanns mycket som Sean avundades Derek, men definitivt inte brorsans knäppa exfru. Crystal kunde driva vem som helst från vettet.

– Nej, hon glömde det och nu svarar hon inte på mobilen. Det gör inte pappa heller.

Sean tog bilnycklarna. – Jag kör dig.

– Tack, schyst.

Ute på parkeringen lastade Cameron in sina klubbor i bilen, ett bättre golfset än några av de välbärgade läkarna på Echo Ridge använde. Han hade fått ärva dem av Derek som fick ett nytt set varje år av sponsorn.

Sean påminde sig om att hans bror gjort sig förtjänt av framgången, slag för slag, tävling för tävling. Han förtjänade alla förmåner som han fick. Och Sean, ja, han hade också fått vad han förtjänade.

De svängde ut från parkeringsplatsen och vidare längs den branta, slingrande vägen. – Du kan väl ringa din mamma och säga att jag skjutsar hem dig, så att hon inte kommer hit och letar efter dig.

Cameron slog numret. – Hon svarar fortfarande inte.

– Lämna ett meddelande då.

Det blev tyst innan Cameron fortsatte. – Det är jag, sa han i telefonen. Du var försenad så farbror Sean skjutsar hem mig. Vi ses.

Sean sneglade på honom. – Det där var på gränsen till otrevligt.

– Och det är över-gränsen-otrevligt att inte komma och hämta mig.

– Jag är säker på att det finns en förklaring.

– Det finns alltid en förklaring.

– Du borde inte vara så otrevlig mot din mamma.

– Varför då?

Sean ignorerade frågan och satte på radion i stället. Han försökte komma ihåg om han själv varit lika arg hela tiden när han var femton, men han var ganska säker på att han inte varit det. Å andra sidan hade han inte haft något att vara arg på. Han hade varit en sorglös kille som varit besatt av golf och tjejer, i den ordningen. Många år senare var det mycket som förändrats och kanske borde han vara

lika arg som sin brorson. Men fortfarande hade han golf och tjejer på hjärnan.

– Gick du en runda i dag? försökte han småprata.

– Nej. Jag slog tre hinkar bollar och övade chippslag. I helgen är det tävling mot Portland Prep.

– Hur är ditt spel?

– Bra.

– Inte mer än bra?

– Tillräckligt bra för att vinna i helgen, sa han självsäkert men inte stöddigt.

– Det var bra.

– Ja, det är det väl.

Sean undrade varför killen inte visade mer entusiasm, men antog att han inte hade med det att göra.

När han svängde in i det välskötta området där Crystal bodde slog det honom att han aldrig varit i huset på Candlewood Street. Derek hade bott här i tre år som gift, men Sean hade aldrig varit i huset hans bror delat med sin skönhetsdrottning. Sean hade varit utomlands, spelat på Asian Tour och hade inte kommit till USA förrän omständigheterna tvingat honom till det.

Han visste precis vilket hus det var. Det var det största och äldsta huset i Saddlebrook Acres, ett område med stora eleganta hus. När han och Derek var små brukade de cykla förbi just det huset och beundra de stora gräsmattorna, den glänsande vita kupolen och den stora verandan runt hela huset.

"En dag ska jag bo där", hade varit ett löfte som konstigt nog kommit från Sean, inte Derek. Det var en underbar plats, en sådan man kunde drömma om i ett helt liv. Men någonstans längs vägen hade han skjutit drömmen åt sidan och hittat ett helt annat liv som golfproffs. Och på något sätt hade Derek lagt beslag på drömmen som Sean kommit att betrakta som en omöjlighet.

Länge hade Seans halvbror lyckats med allt – karriär, familj, hus. Från Seans perspektiv hade allt verkat gå som smort. Han kunde inte fatta att Derek lyckats förstöra det. När det stod så mycket på

spel borde väl Derek ha kunnat behålla den i byxorna under den där turneringen i Monte Carlo. Fast det var väl Dereks ensak. Med tanke på hur hon skörtat upp honom i bouppdelningen kunde det inte ha varit lätt att leva med Crystal Baird Holloway. Fast ändå ...

Sean tittade förstulet på Cameron. Han var en bra kille. Visst, han var lite uppkäftig nu för tiden, men vem skulle inte vara det om man slussades fram och tillbaka mellan föräldrarna varannan vecka. Det var det enda som Derek vägrade ge upp. Han ville ha barnen hälften av tiden och hans advokat, vars taxa fick till och med Derek att rysa, hade ordnat delad vårdnad.

– Hur är det i skolan? frågade han Cameron för att bryta tystnaden mellan dem.

– Det är väl bra.

Sean log över ratten. – Dum fråga. Jag borde veta bättre än att fråga det.

– Det gör inget.

Kommunikation i form av meningsfulla samtal hade aldrig varit familjens styrka, reflekterade Sean. Cameron förde av allt att döma traditionen vidare.

Sean svängde in på uppfarten utanför huset på Candlewood Street. Han hade tänkt släppa av Cameron och köra hem för att duscha och äta innan han åkte tillbaka till jobbet. Men något fick honom att stänga av motorn och kliva ur bilen.

– Jag tar dina klubbor, erbjöd han och öppnade bagageluckan.

– Tack. Cameron krängde på sig ryggsäcken och gick för att låsa upp sidodörren.

Sean följde efter honom in i huset, ställde klubborna i den lilla groventrén som var full av skor i olika storlekar, en hopfällbar sittvagn, paraplyer och mössor samt en korg med handskar och vantar. Någonstans i huset hördes ett pipande ljud.

– Telefonsvararen, sa Cameron. Jag går och kollar den.

De fortsatte in i köket och Sean såg sig omkring. Bakom köksskåpens glasdörrar syntes gröna glas och på kylskåpet satt en almanacka, olika listor och barnteckningar. När han följde efter Cameron ut i

den stora hallen noterade han träpaneler, en imponerande trappa, inramade foton på barnen.

Cameron tryckte i gång telefonsvararen. Det första meddelandet kom från Lily. – Hej, Crystal. Jag tänkte bara höra hur det är med dig. Jag hoppas att du tycker att mötet gick bra. Ring mig.

– Charlies lärare, förklarade Cameron.

Hon lät pryd och proper och Sean såg framför sig en blåhårig kvinna med dubbelslipade glasögon.

Sedan nästa meddelande: – Crystal, det är Jane Coombs ... I bakgrunden hördes en bebis skrika. – Derek skulle komma och hämta Ashley men han verkar vara försenad. Jag ska hålla en lektion i kväll så jag skulle uppskatta om du kom och hämtade Ashley så fort du hör det här.

– Åh, det kommer mamma att älska, mumlade Cameron.

Ett tredje meddelande kom från någon som tackade ja till en inbjudan till Ashleys födelsedagskalas. Det verkade underligt, som att planera en fest i en krigszon. Seans yngsta brorsdotter hade fötts under ett exploderande äktenskap, men av de tre barnen hade hon påverkats minst. Hon var för liten för att förstå vad hon förlorat.

Sedan hade Charlie ringt till telefonsvararen. – Kom och hämta mig, bad en kinkig röst. Jag är hos Lindsey och du sa att du skulle hämta mig men det gjorde du inte. Hämta mig nu, mamma.

Det sista meddelandet var nästan obegripligt, men Sean kunde höra att det kom från en flicka som var betydligt bättre på att fnissa än tala. Av allt att döma ville hon prata med Cameron. Det var precis lika uppenbart att han var generad över att hon ringt honom. Killens öron var illröda, blicken bortvänd och händerna djupt nedkörda i jeansfickorna.

– Slut på meddelanden, informerade telefonsvararens mekaniska röst.

Seans mage drogs ihop. – Ring din mamma igen.

Cameron slog numret. – Inget svar.

– Din pappa också.

När han höll telefonen mot örat en andra gång började Cameron

visa de första tecknen på oro – en liten spänning i käken. – Inget svar, sa han igen. Jag har redan lämnat meddelanden till dem.

– Har du någon aning om var de kan hålla hus?

– Nej.

Självklart inte. Barn brukade inte hålla ordning på sina föräldrar. Vad skulle de göra nu?

Telefonen ringde och de ryckte till båda två. Cameron slet till sig luren.

– Hallå? Han hade lyst upp av hopp men nu slocknade det igen. – Åh. Hej, Jane. Nej, mamma är inte hemma. Du kan lämna Ashley här ändå. En paus. – Ingen orsak. Cameron lade på luren. – Jag har en massa läxor men jag kommer inte få något gjort nu, klagade han. Det är jättejobbigt att passa Ashley.

Seans lilla brorsdotter var så gullig att man måste ha ett hjärta av sten för att inte tycka om henne. Tanken på att passa en liten unge som knappt kunde prata gjorde ändå Sean skräckslagen.

– Jag slår vad om att din mamma kommer hem när som helst, sa han. Cameron ryckte på axlarna. – Hur ska vi göra med Charlie?

– Det verkade som om hon ville åka hem.

– Vet du vem Lindsey är? Eller var hon bor?

– Nej. Cameron tittade på telefonens lilla display. – Numret står på telefonsvararen.

– Det är bäst att jag ringer dem. Sean slog numret och en kvinna svarade. Först visste han inte vad han skulle säga, men sedan fann han sig. – Ma'am, jag är Charlie Holloways farbror, Sean Maguire. Jag ringer angående min brorsdotter.

– Åh. Jag heter Nancy Davenport. Vill du prata med Charlie?

– Jag ringer faktiskt för att säga ... att hennes mamma tyvärr inte kan komma och hämta henne. Hon har blivit ... försenad. Charlies bror är här hos mig, så jag kommer och hämtar henne i stället.

– Det är inga problem, försäkrade kvinnan. Jag kan skjutsa henne för jag har inte börjat med middagen än.

Sean tackade och lade på. Han tittade på Cameron.

– Så sjukt, muttrade killen. Blicken flackade mot dörren och sedan

mot golvet igen, lite för snabbt. – Mamma har alltid något på gång. Hon glömde säkert att berätta vad hon skulle göra.

Sean gick tillbaka in i köket och studerade kalendern som satt fast med magneter på kylskåpet. Det fanns en anteckning för i dag. "Möte med Lily & D, kl. 15.15."

– Vad tror du om det här? frågade han Cameron.

– Lily, läraren som ringde. Miss Robinson. Hon var min lärare i tredje klass och nu har Charlie henne. De kanske hade ett möte med henne i skolan. Det har gått jättedåligt för Charlie hela året. Cameron himlade med ögonen. – Jag fattar inte hur man kan misslyckas med tredje klass.

De väntade. Pratade lite golf för att fylla tystnaden och kanske skingra tankarna. – Jaha, du har en tävling i helgen, sa Sean när han noterade lagkalendern som satt på kylskåpet. Cameron vände genast bort blicken. – Så entusiastisk du är då.

Killen slokade ännu mer med axlarna. – Min tränare är en idiot.

– Greg Duncan? Han verkar okej.

– Visst, skit samma.

Sean stack handen i fickan och tog fram ett mynt med ett indianhuvud på. – Den här var min lyckoslant. Jag har använt den som bollmarkör sedan jag var yngre än du är nu.

Cameron vände sig om, tog myntet och undersökte det. – Coolt.

– Vill du låna det?

– Du sa att det är din lyckoslant.

– Var. Jag sa att det "var" det. Det har liksom övergett mig.

Cameron nickade. Han kände till fiaskot som tvingat Sean att komma hem. – Gillade du att spela där borta, i Japan och Indonesien och så?

– Visst, så länge det varade.

Sean försökte föreställa sig vad han skulle ha gjort i sitt gamla liv som tourproffs i Asien. Så fort han börjat träffa Asmida hade han spelat i Malaysia när han fått chansen. Efter en runda blev det alltid alldeles för mycket alkohol och lättsinnigt sex i lyxiga hotellrum eller i dyra bilar. Det varade förstås inte länge. Hur kunde det göra

det? Särskilt inte med en maffiadotter, påminde han sig bistert. Ingen kunde anklaga honom för att ha gott omdöme, det var en sak som var säker. Derek brukade tjata om att han skulle planera karriären. För att göra det behövde Sean så klart ha en karriär.

Cameron stoppade myntet i fickan. Sedan ringde de till Derek och Crystal igen men ingen svarade nu heller. Cameron drack lite mjölk direkt ur förpackningen och räckte den sedan till Sean, som tackade nej.

Han gillade inte den obekanta känslan i magen. Det var något kallt och hårt, som en knytnäve av is. Han sa ingenting till Cameron. Det fanns ingen anledning att oroa killen.

Sean gick runt på bottenvåningen och kollade huset som varit Dereks värld i över tio år. Det kändes konstigt att Sean nu var där för första gången. Tidigare hade han varit för upptagen med att jaga prispengar och villiga kvinnor på andra sidan jorden och hade inte ens brytt sig om att komma dit och hälsa på. Det fanns ett stort vardagsrum och en lång hall där Sean kunde tänka sig att Derek stått och övat puttar. I matsalen fanns ett bord med stolar och ett högt glasskåp som nu var praktiskt taget tomt, förmodligen för att det innehållit Dereks favoritpokaler. Sean måste skaka på huvudet när han tänkte på sin bror. Han kände tillgivenhet och beundran och avund på samma gång.

– Du behöver inte stanna, sa Cameron. Jag kan ta hand om tjejerna.

– Jag stannar tills vi vet vart dina föräldrar har tagit vägen.

Mörkret började falla och skuggor samlades i hörnen av de stora, tomma rummen. Sean gick runt för att tända några lampor. Den spända tystnaden i huset bröts när Cameron satte på radion och rattade in en hiphopkanal.

Några minuter senare såg de strålkastarsken som föll in genom fönstren och på väggarna. En bil körde upp på uppfarten. Sean andades ut. Crystal kanske inte skulle bli glad över att se honom, men han hade en hel del att säga till henne också.

Hans lättnad försvann när han såg att besökaren var Jane Coombs

som bar på en rödmosig Ashley och en fullproppad väska. Sean tyckte ganska bra om Dereks flickvän, även om han knappt kände henne. För tillfället verkade hon inte bry sig om ifall hon blev omtyckt eller inte. Hon hade den strama minen som folk hade när de var på bristningsgränsen.

– Åh. Hej, Sean, sa hon häpet. Jag kan inte fatta att Crystal kunde strunta i sitt eget barn. Här har du, tillade hon och tippade över flickan i hans famn. Tvååringen kikade ängsligt på honom.

– Har du hört något från Derek? undrade Sean och flyttade tafatt flickan i famnen.

– Inte ett ord. Det måste ha blivit något missförstånd. Nu är jag otroligt försenad, fortsatte Jane, så jag måste skynda mig. Sedan såg hon på Cameron. – Kan du hämta bilstolen? Tack, jättesnällt.

När Ashley fick syn på sin bror pep hon förtjust och sträckte sig mot honom. – Cam! Cam!

– Jag kommer snart, lovade han och följde med Jane till bilen.

När tvååringen förstod att han var på väg därifrån sträckte hon på sig och gav ifrån sig ett tjut som skar genom luften som en pistolkula.

– Så ja, fick Sean fram. Allt kommer att bli bra. Han kommer snart tillbaka.

Den lilla flickan kastade huvudet från sida till sida och grät ännu mer. Hennes små knytnävar bultade på Seans bröst och han kom att tänka på den där varelsen i *Alien* som hoppat upp ur magen på en intet ont anande man. Vad var det med bebisar egentligen? De var som en annan livsform, en farlig och elak livsform dessutom. Hon var högljudd och dessutom luktade hon illa. Han misstänkte att Jane haft för bråttom för att kolla ungens blöja.

Det kändes som en evighet innan Cameron kom tillbaka med bilstolen. I samma sekund som Ashley fick se honom slutade hon att skrika och sträckte sig mot honom så att Sean var nära att tappa greppet om henne. Han kramade hårdare om den lilla slingrande kroppen för att hindra henne från att ramla och lämnade sedan snabbt henne ifrån sig.

– Jag tror inte att hon gillar mig.

– Hon är bara lite gnällig. Säkert trött och hungrig, eller hur? Cameron studsade henne upp och ner på höften. – Jag ska ge dig något att äta.

– Nan. Vill ha nan, kluckade Ashley när han satte ner henne och tog med henne ut i köket. På bara ett par sekunder förvandlades hon från den tasmanske djävulen till en ängel. Hur hade hon gjort det så snabbt?

Ett ögonblick senare kom Charlie instörtande genom ytterdörren, som en linhårig tornado. – Sean!

Han lyfte upp henne i famnen. Hennes långa lemmar kändes förvånansvärt starka och något – håret eller huden – doftade som tuggummi. Det var mer hans stil, en brorsdotter som faktiskt gillade honom.

– Hej, lillan. Hur är läget?

– Jag svälter ihjäl, klagade hon. Var är mamma?

Försiktigt satte han ner henne igen. – Jag ska stanna tills er mamma kommer hem.

Hon gav honom en skeptisk blick medan hon snurrade ena råttsvansen runt fingret. – På riktigt?

– Ja. Har du problem med det?

– Det kanske jag har. Sedan tjöt hon förtjust när han började jaga in henne i köket.

Där satt hennes lillasyster och stoppade en bit banan i munnen. Charlie tog en banan själv. – Visste du att apor skalar bananer så här, nerifrån och upp? undrade hon och visade honom.

– Då är du väl också en apa.

– Jag önskar att jag var en apa, suckade Charlie.

– Du ser i alla fall ut som en, retades Cameron och Charlie räckte ut tungan mot honom.

– Apa, ekade Ashley med munnen full av banan.

– Varför önskar du att du var en apa? frågade Sean.

– För då skulle jag inte behöva gå till någon sugig gammal skola.

– Sugig, ekade Ashley.

Sean tittade på Cameron. – Får hon säga så?

– Förmodligen inte.

Sean vände sig till Charlie. – Säg inte sugig.

– Okej, sa Charlie och bet i bananen.

– Sugig, sa Ashley igen.

– Jag kommer snart tillbaka.

Sean skyndade ut från köket och gick till telefonen i hallen. Han lyfte luren och stirrade på den. Vad i helsike var det som hände? Det började kännas riktigt ... sugigt. Hur länge skulle han vänta innan han borde bli riktigt orolig?

Han ringde till Dereks mobiltelefon. Derek svarade alltid, kollade alltid sina meddelanden. Telefonsvararen gick i gång.

– Hej, brorsan. Det är jag. Jo, jag är med dina barn hemma hos Crystal och hon är inte hemma. Vad är det som har hänt? Ring mig.

Han hittade Crystals nummer vid telefonen och lämnade ett liknande meddelande på telefonsvararen. Sean önskade, bara som hastigast, att han känt henne lite bättre. Han önskade att han vetat om hon var en kvinna som skulle kunna glömma bort sina barn.

Sedan försökte han med Maura. Han visste inte varför. Hans flickvän kände knappt Derek och hon hade aldrig träffat Crystal och barnen. Människorna i hans liv kände inte varandra. Hans relationer till familjen var oförenliga och ytliga, något som aldrig slagit honom förrän nu.

– Doktor Riley, svarade hon med effektiv röst. Hon gick fjärde året på läkarutbildningen och jobbade i år på ett sjukhus i Portland.

– Hej, doktorn, det är jag.

– Sean! Han hörde leendet i hennes röst. – Har det hänt något?

– Vet inte riktigt. Jag är hemma hos min bror Dereks barn. Det måste ha blivit något missförstånd för vi kan inte få tag i deras föräldrar.

– Har du försökt ringa ...

– Ja, men ingen svarar.

– Jaha, då ... Jag är mitt uppe i ronden just nu. Kan jag ringa dig om en liten stund?

– Visst, gör det. Hej då. Han hade ingen aning om vad han förväntat sig att hon skulle göra. Hon kände inte ens barnen. Det här var definitivt inte hennes problem.

Ashley hojtade och bankade med något i köket. Cameron hade höjt volymen på radion igen.

Sean kollade telefonnumren på nummerpresentatören. Det första numret var ett dolt nummer, det andra "Coombs, Jane". Nästa var "Robinson, Lily".

Barnens skolfröken, påminde han sig. Det var något bekant med namnet. Kanske hade han träffat henne förut, fast det tvivlade han på. Han brukade inte umgås med skolfröknar, men det kanske skulle ändras snart.

– Hjälp mig nu, miss Robinson, muttrade han när han slog numret.

Kapitel 7

Fredag
Kl. 19.30

Lily suckade belåtet och sjönk längre ner i favoritfåtöljen. En stor skål popcorn och ett glas rött vin stod på bordet bredvid henne. På soffbordet framför henne låg en karta över Italien med den krokiga vägen på Sorrentohalvön markerad med gult. Namnen på städerna som hon ringat in med rött lät magiska – Positano, Amalfi, Ravello, Vietri sul Mare.

Bara två månader till. Sedan skulle det vara sommar och hon skulle dra iväg på ett äventyr hon drömt om i ett halvår. Hon skulle vara alldeles ensam, lycklig och nöjd.

Kollegorna i skolan tyckte det var konstigt att hon älskade att resa ensam, men för Lily var den bästa delen av äventyret att ta sig fram på egen hand och inte behöva svara inför någon. Den årliga sommarsemestern var så viktig för henne. Resorna gav henne balans och perspektiv och de fick henne att känna sig som en annan person. Kanske borde hon undra varför hon ville vara en annan person, men det ville hon inte tänka för mycket på.

Hon älskade att se nya platser och träffa nya vänner. Crystal frå-

gade alltid vad det var för fel på hennes gamla. Ingenting, tänkte Lily, fast ibland kunde det kännas känslomässigt utmattande. Lily var bra på många saker, men inte på att vårda de djupa, ibland smärtsamma banden i en nära vänskap. Livet hade helt enkelt inte förberett henne på det. Hon kunde förstå sig på ett barn, kunde komma på olika sätt att inspirera och undervisa, men hon hade aldrig kunnat ta det stora klivet in i en livslång relation. För länge sedan hade hon kommit fram till att vissa personer helt enkelt inte passade för det berusande, farliga äventyret som det innebar att älska någon tills det gjorde ont.

Det innebar inte att hon var immun mot någon enstaka längtande tanke ibland. Kanske kunde hon till och med ha en liten kärleksaffär i år, en flirt utan komplikationer och krav. Det borde vara lätt ordnat i Italien. I slutet av sommaren skulle hon återvända till Comfort med nya krafter, redo att hälsa eleverna välkomna.

Hon behövde bara titta på sin egen familj för att veta att hon hade rätt. Efter en tragedi som både var höljd i dunkel och offentlig hade hennes föräldrar tillbringat sitt äktenskap med att göra varandra olyckliga. Det gjorde de än i dag.

Lily hade lärt sig sin läxa men hennes lillasyster Violet hade gjort det motsatta, genom att välja att gifta sig tidigt, skaffa två barn med en man som tjänade för lite och köpa ett stort hus de egentligen inte hade råd med.

Men Lily hade ett jobb hon älskade, en liten men bekväm bostad och frihet att göra precis vad hon ville. Så hade hon tänkt leva, tryggt och stilla.

Du är alldeles ensam, sa en inre röst.

Hon struntade i rösten, som lät märkligt lik Crystals, och drack lite vin medan hon läste en artikel om en italiensk keramikbutik där Hillary Clinton och Dustin Hoffman var kunder. Efter ett tag lade hon undan kartan och kastade en blick på klockan. På fredagar brukade hon gå på bio, men nu hade det börjat regna igen och hon hade ingen lust att åka iväg.

Då fick det bli en film hemma i soffan, beslöt hon och började

leta i dvd-samlingen. Det var ännu en fördel med att vara fri och obunden. Om hon haft en man i sitt liv skulle hon förmodligen inte kunna välja något som *Blommor av stål* eller *Two Moon Junction*. Såvitt hon visste hade ingen man någonsin frivilligt suttit och tittat på *Förnuft och känsla*.

Hon tvekade mellan *Under Toscanas sol*, som skulle få henne i rätt stämning inför Italien, eller *Bull Durham*, om en sexuellt frigjord lärare som fick ihop det med Kevin Costner. Hon mindes hans berömda tal om kyssar som varade i tre veckor och därmed var beslutet fattat.

Medan förtexterna rullade ringde telefonen. – Perfekt tajming, muttrade hon men stängde av filmen för att svara. Det var förmodligen Crystal som ringde för att prata om Charlie.

Blotta tanken gjorde Lily tung om hjärtat. I vanliga fall höll hon skolan och privatlivet åtskilda, men i det här fallet korsades deras vägar.

Det verkade roa Charlie att hon kände sin lärare utanför skolan. Den lilla flickan hade oftast ett litet leende på läpparna när hon kallade Lily "miss Robinson", men hon utnyttjade aldrig det hon visste om sin lärares privatliv. I skolan försökte Charlie att inte dra uppmärksamheten till sig alls. Det var därför hennes nya ovana att stjäla var så oroväckande.

– Hallå?

– Hm, ja. Är det miss Robinson? Den manliga rösten var djup och stark, men helt okänd.

– Jag tar tyvärr inte emot några samtal från telefonförsäljare, tillrättavisade hon skarpt och började lägga på luren.

– Men jag är inte ... Hallå, vänta. Det gäller Crystal Holloway.

Lily fick en rynka mellan ögonbrynen. Hade Crystal träffat någon? Förra gången de diskuterat det hade Crystal sagt att hon fått nog av män, en gång för alla.

"Jag skyller alla mina problem på männen", hade hon sagt ganska dramatiskt.

"Menar du inte en viss man?" hade Lily frågat.

"Nej, faktiskt inte", hade Crystal svarat men inte vidareutvecklat det.

– Vem är det? frågade Lily mannen i luren nu.

– Sean Maguire, presenterade han sig. Jag är Charlies farbror.

Just det, den mystiske farbror Sean, ett av Charlies favoritämnen när det blev hennes tur att hålla ett föredrag inför de andra i klassen. Sedan han flyttat tillbaka till staden hade Charlie berättat flera långa historier om honom.

Enligt Crystal var Sean av samma skrot och korn som Derek, bara yngre.

Lily hade svaga minnen av honom från paret Holloways bröllop. Han hade påmint henne om Brad Pitt i hans första film, men det hade bara fått henne att ogilla honom ännu mer.

"Lita aldrig på en vacker man", hade Crystal en gång sagt till henne.

– Hallå? Sean Maguires lena, något oroande röst avbröt hennes tankar.

– Mr Maguire, sa Lily. Vad gäller det?

– Vet inte riktigt. Det hördes ett dämpat ljud, som om han kupade handen runt luren. – Jag är hemma hos Crystal med barnen just nu. Hon har inte kommit hem än.

– Jag förstår. Men vilken nolla, tänkte Lily. Han kunde inte ta hand om sina egna släktingar utan att ringa efter hjälp. – Och vad kan jag göra för dig?

– Ja, jag tänkte att du kanske vet var hon är, fick han fram.

– Jaha, men det gör jag inte, upplyste Lily. Du kan ringa hennes mobiltelefon. Jag kan ge dig numret, annars kan du fråga barnen ...

– Jag har försökt ringa hennes mobiltelefon hela kvällen, avbröt Sean. Hon svarar inte. Derek svarar inte på mobilen heller.

Lily kramade hårdare om luren och när hon rynkade pannan gled glasögonen längre ner på näsan. – Det låter inte likt någon av dem.

Med tre barn och två hushåll var Crystal och Derek noga med att man när som helst kunde nå dem. De hade plågat varandra under

separation och skilsmässa, men de hade tack och lov försökt skydda barnen från det allra värsta.

– Det håller jag med om, instämde den främmande mannen.

– När hörde du senast något från dem?

– Jag tror att du kan ha varit den sista som pratade med dem, sa han och Lily tyckte att hon kunde höra en anklagande ton. Crystal glömde hämta Cameron på golfklubben och Charlie hos hennes kompis, fortsatte mannen. Har du någon aning om vad som kan ha hänt?

Nu kändes telefonen fuktig och hal i Lilys hand. – Nej. Tyvärr inte.

– Jag förstår. Jaha. Han stötte fram en otålig suck, av allt att döma på väg att lägga på. – Tack då.

Lily gav upp alla tankar på att återgå till filmen. Att dricka upp vinet och läsa lite om Amalfikusten var inte längre någon möjlighet. Hon skulle ändå bara oroa sig för Crystal och barnen hela kvällen.

– Varför ringde du mig, mr Maguire? frågade hon.

– Jag hörde ditt meddelande på telefonsvararen, så jag tänkte att du kanske visste något.

Hon undrade vad Crystal skulle tycka om att hennes svåger lyssnade på meddelanden i hennes eget hem. – Jaha, men jag vet inte var hon är. Jag beklagar.

– Ja, jag tänkte bara att jag skulle fråga. Och jag har ett kvällsjobb och tänkte att ... nej, glöm det. Jag ska ringa och tala om att jag inte kan jobba i kväll.

– Mr Maguire ... Lily avbröt sig när hon insåg att han lagt på. – Trevligt, muttrade hon och lade på luren.

Några minuter tidigare hade detta varit hennes vardagsrum – en trygg fristad, en mysig plats med böcker och en hylla med inramade foton. Blicken fångades av favoritbilden som föreställde henne och Crystal som skrattade på stranden framför Haystack Rock. Något hade hänt, det kände Lily på sig.

När hon drog till sig handväskan och letade efter bilnycklarna kastade hon en blick i hallspegeln.

– Trevligt, sa hon igen med ett ännu spydigare tonfall.

Hon var klädd för en filmkväll i grå yogabyxor och en för stor hockeytröja, vilket var det enda av värde som en viss Trent Atkins i Portland Trailblazers lämnat efter sig. Han hade inte varit någon seriös pojkvän, bara en kille hon träffat ett par gånger. Hon kunde inte komma ihåg varför en basketspelare ägt en hockeytröja och beslöt att hon inte heller brydde sig om det.

Lily var osminkad och hade satt upp håret i en slarvig tofs. Än sen? Hon stack fötterna i ett par röda gummiträskor och tryckte ner en regnhatt på huvudet, vilket fullbordade utstyrseln.

Fast vad spelade det för roll, tänkte hon när hon slet till sig regnkappan och störtade ut genom dörren.

Kapitel 8

Fredag
Kl. 19.40

Sean Maguire var inte söt längre, observerade Lily i samma sekund som hon öppnade dörren. Orättvist nog var han förkrossande snygg. Han var vad tjejerna i skolan skulle kalla hela paketet, i perfekt slitna jeans, en tenniströja med Echo Ridges logotyp, en hårlock som föll lite slarvigt över pannan, en lätt skäggstubb som framhävde ansiktets skarpa vinklar. Han hade en mun som fick henne att tänka på Kevin Costners *Bull Durham*-tal, men just nu log Maguire inte.

– Jag hoppades att du skulle vara Crystal, sa han och höll upp dörren.

Så artigt av honom.

– Lily Robinson, sa hon med sin striktaste röst.

Hon lät alltid plågsamt strikt när hon var i underläge och hon kände sig alltid i underläge i närheten av förkrossande snygga män. Det var definitivt så hon kände nu när hon stod och droppade på dörrmattan. Regnhatten var funktionell men den var knappast snygg.

Hon tog av sig de våta plaggen för att hänga upp dem. Hon hade

inget att känna sig generad över. Sean tornade upp sig framför henne, han var till och med längre än sin äldre bror, och mot sin vilja kände Lily hur han gjorde henne lite varmare inombords. Han var bara en vanlig kille, påminde hon sig själv. Om det inte varit för barnen skulle de inte ha något med varandra att göra.

– Var är barnen? frågade hon och tog av de immiga glasögonen.

– Där uppe. Tjejerna tittar på en film och Cameron passar dem.

Det var nog troligare att han satt vid datorn och chattade, reflekterade Lily. Den här mannen visste uppenbarligen ingenting om barn.

– Har Crystal eller Derek hört av sig? Hon putsade glasögonen och satte på dem igen.

– Nej, ingen av dem. Han kastade en blick mot trappan. – Vi går in i köket.

Det var allt. Inte ett ord om att han var glad över att hon kommit dit. Han måste vara orolig. Det var hon också.

När Lily följde efter honom kunde hon inte låta bli att notera hur perfekt hans bak var. Crystal hade nämnt att hans golfkarriär var på väg utför, fast med den baken kunde han alltid bli jeansmodell i stället.

Plötsligt insåg hon att han vänt sig om och upptäckt att hon stirrade på honom. Förläget vände hon blicken mot en hög med tre pizzakartonger på det stökiga matbordet.

– Vill du ha pizza? undrade han.

– Nej. Nej, tack.

– Så här ligger det till, fortsatte han och hakade fast tummarna i bakfickorna. Dereks fästmö, Jane, har ingen aning om var han är.

– Är hon hans fästmö? Lilys mage slog en volt. Det kunde inte Crystal veta något om. I så fall skulle Lily ha varit den första som fått veta det. Ja, antagligen skulle hela staden ha kunnat höra skriken.

– Jag tror att de förlovade sig förra helgen.

– När hade han tänkt berätta det för Crystal?

Lily satte sig på en pall vid köksön och sneglade mot pizzakartongerna igen. Hon var alldeles för orolig för att kunna äta något.

Särskilt pizza. Lily hade inte ätit pizza på flera år och att proppa i sig en massa kolhydrater och fett nu skulle inte göra någonting bättre.

Under årens lopp hade hon suttit många timmar i det här köket, druckit örtte med ekologisk honung och en skiva apelsin. Det kändes så konstigt att sitta här med en främling och spekulera.

– Åh, nej, viskade hon plötsligt. Jag antar att han berättade det för henne i dag. Kanske är det därför de inte kommit hem än.

– Ja, men varför skulle de försvinna med mobiltelefonerna avstängda? Sean Maguire studerade henne med ena ögonbrynet sänkt i en skeptisk min. Hur kunde han göra så med bara ett ögonbryn? – Jag fattar det inte, tillade han.

Självklart inte.

– Om Derek gifter om sig kommer barnens liv förändras drastiskt. Crystal och Derek måste ha mycket att prata om.

Kanske visste han mer om situationen, kanske inte, men Lily tyckte inte det var hennes sak att berätta för honom.

Att de försvunnit utan förklaring var otänkbart. Under de sista åren i äktenskapet hade Derek och Crystal varit kända som PGA:s Scott och Zelda Fitzgerald, med fester, passion och offentliga gräl. De hade kunnat fokusera på varandra helt, låtit hela världen försvinna medan de skällde på varandra. Det var inte svårt att tänka sig att de blivit så uppslukade att de för ett ögonblick glömt bort sina barn.

Kärlek kunde göra underliga saker med folk, reflekterade Lily och genomfors sedan av en rysning. Kunde de ha gjort varandra illa?

Hon tvingade sig att ställa den svåraste frågan den kvällen.

– Har du ringt polisen?

– Ja. Jag berättade vilket märke och modell det är på båda bilarna. Det hade inte kommit in någon rapport om någon olycka.

– Skönt att höra. Är polisen ute och letar efter dem nu?

– Nej. Så fort de fick veta att Derek och Crystal är två vuxna människor utan medicinska problem avfärdade de mig. Tjugofyra verkar vara den magiska siffran.

– Det kommer inte ta tjugofyra timmar, bedyrade Lily och måste sedan stoppa händerna i fickorna för att inte börja bita på naglarna.

– Och nu då? frågade Sean.

Innan hon kunde svara hördes en krasch på andra våningen, följt av ett ilsket tjut från Ashley.

Sean och Lily rusade till trappan. Han tog två trappsteg i taget och hon följde tätt efter.

Några år tidigare hade Crystal renoverat övervåningen, med ett lekrum till barnen plus en vrå med teve och deras dator. Nu satt Ashley bredvid en trasig lampa och skrek medan Charlie betraktade henne missnöjt. Hon var så lik Crystal att Lily ryste lite. Cameron som satt vid datorn ignorerade syskonen medan färgglada chattrutor fyllde skärmen. De lyckades inte helt dölja att browserfönstret hade den olycksbådande titeln Porrhästarna.

Lily lyfte upp Ashley i famnen. – Lilla gumman, viskade hon lugnande. Hur är det med dig?

Flickan slutade snyfta. Men så tittade hon på Sean och började tjuta igen. – Dumma dig, vrålade hon.

Han höll upp händerna. – Jag har inte gjort något.

– Men jag tycker inte att du är dum, intygade Charlie och började klättra på honom som ett träd. Hej, Lily. Utanför skolan fick hon lov att kalla sin lärare Lily. Nu hängde hon upp och ner i Seans arm och log så att gluggen mellan tänderna syntes.

– Hur är det med min stora flicka? sa Lily och klappade Ashley på ryggen.

– Vi väntar på mamma, sa Charlie.

– Jag vet. Lily gick fram till Cameron. – Skippa Porrhästarna, mumlade hon. Nu.

– Porrhästarna? Sean såg missnöjt på killen. – Kollar du på porr på internet?

– Han tittar alltid på porr, skvallrade Charlie och damp ner på golvet.

– Gör jag inte alls, protesterade Cameron.

– Gör du visst. Hon räckte ut tungan mot honom. – Du tittar så mycket att din porrmaskin snart går sönder.

– Idiot. Han klickade med musen och skärmen blev svart. Ashley slutade gråta och stoppade tummen i munnen.

Lily lade på minnet att kolla om föräldrarna ställt in ett barnlås på datorn, för att blockera vissa sidor.

– Varför är du här, Lily? frågade Charlie. Ska du prata med mamma? För hon är inte hemma än.

– Vet du vad, sa Lily. Du och Cameron städar upp efter den där lampan. Er farbror kan hjälpa er. Jag tror det är läggdags för den lilla tjejen nu.

Från Ashleys mun hördes ett ploppande ljud när hon drog ut tummen. – Inte sova, invände hon och stoppade in tummen igen.

– Nej, du har rätt. Först måste du ta ett bad, din lilla lortgris.

I badrummet dolde Lily oron bakom ett leende. Hon pladdrade glatt medan hon spolade upp vatten i badkaret och tog av Ashleys kläder och blöja. Badrummet var fullt av färgglada plastleksaker och flaskor med schampo och badskum, kammar och tandborstar, hårspännen och udda handdukar.

Crystal fick det att se så lätt ut, reflekterade Lily när hon försökte hålla det sprattlande barnet samtidigt som hon öppnade en flaska barnschampo. Lily vågade inte släppa taget om Ashley eller vända bort blicken för en sekund, så hon öppnade flaskan med tänderna. Smaken av barnschampo fyllde munnen.

– Blä, fräste hon och torkade av sig mot axeln.

Ashley skrattade förtjust och plaskade med händerna mot vattenytan.

Och tänka sig att kvällen hade börjat med Italien, vin och Kevin Costner i sina bästa år. Med allt som hänt nu började hon bli alltmer övertygad om att hennes bästa vän var försvunnen.

Det kunde inte finnas någon annan förklaring. Någonting var väldigt fel.

Kapitel 9

Fredag
Kl. 21.00

Sean stod i köket och glodde på de tomma pizzakartongerna. Nästan tomma. Han plockade upp den sista biten pizza med köttfärs och svarta oliver och stoppade den i munnen. Köttfärs och svarta oliver? Det hade varit Charlies förslag men det smakade faktiskt inte illa.

På övervåningen hade det till sist blivit tyst. Lily Robinson hade tagit över. Ashley sov och Lily och Charlie läste en bok i Charlies säng.

Miss Lily Robinson till undsättning. Hon var inte den kraftiga, blåhåriga skolfröken han förväntat sig, hon hade bara en sådan personlighet. Ändå var Sean tacksam för att hon var där nu.

Cameron kollade på internet igen, surfade säkert efter porr trots att Sean bett honom låta bli. Sean hade gått ner för att slänga den trasiga lampan och städa i köket.

Pizzakartonger måste ha designats av någon som aldrig gått ut med soporna. De var nämligen omöjliga att få plats med i ett sopkärl. Han lade kartongen på golvet, trampade på den och vek den

sedan en gång, två gånger, innan han pressade ner den i soppåsen och sedan tryckte till den med foten. Han upprepade processen med den andra kartongen och sedan den tredje.

När Lily kom in i köket hade Sean en fot i soppåsen och munnen full av pizza. Hon gav honom en blick som om han varit en elev i klassrummet, inte ogillande eller missnöjd, bara med det roade tålamod som fick honom att vilja göra något dumt.

Det var en skolfrökens gåva. Med en enda blick kunde hon få en vuxen man att känna sig fem år gammal.

Han lyckades svälja den sista tuggan pizza och dra upp foten ur soppåsen, hoppade till ett par steg och grep tag i en stol för att inte ramla.

– Hej, sa han och försökte verka avslappnad när han korsade fötterna vid anklarna. Har barnen lagt sig?

– Ja, flickorna i alla fall. Charlie somnade just. Cameron gör läxorna.

– Jag kanske ska ringa polisen igen, sa Sean.

– Det ska du nog. Hon var blek och vred hela tiden en silverring med en turkos på runt fingret.

Hon såg inte illa ut bakom de tjocka glasögonen, observerade Sean när han lyfte telefonluren. Inte för en skolfröken.

Han tryckte på återuppringningsknappen och kom fram till den nu bekanta menyn med olika alternativ, tryckte på tre innan den lugnande inspelade rösten avslutade instruktionerna.

– Brad Henley.

– Jag söker ... Sean studerade namnet han klottrat ner. Eftersom han inte hittat något papper hade han skrivit namnet i handflatan. – Nordquist.

– Har gått hem för dagen, svarade Henley med uttråkad röst.

– Det gäller ett ärende jag ringde om tidigare i dag, fortsatte Sean. Mitt namn är Sean Maguire.

– Vad kan jag hjälpa dig med?

– Jag ringer angående min bror, Derek Holloway, och hans exfru Crystal. Sean lyssnade på tystnaden i några sekunder.

– Ja, just det. Vad kan jag göra för dig, mr Maguire?

Hitta dem, ville han skrika i telefonen. Hitta dem och kom hit med dem så att jag kan återgå till mitt liv. Mitt eländiga liv. Fast om allt går bra på turneringen nästa vecka kanske jag har en chans att få ordning på det igen.

– Jag vet fortfarande inte var de är. De har inte hört av sig till någon. Sean sneglade mot Lily som iakttog honom med en orolig rynka mellan ögonbrynen. Samtalet kändes lite surrealistiskt när han fortsatte. – Min bror är försvunnen och det är hans exfru också. Ni borde vara ute och leta efter dem.

Ännu en paus. Sean hörde hur polismannen knattrade på ett tangentbord. – Har någon av dem något medicinskt problem eller handikapp som ...

– Det har jag redan svarat på. Sean fick kämpa för att behålla sitt lugn. – De är fullt friska, både mentalt och fysiskt. Det är därför det är så märkligt att de bara har försvinnit.

– Sir, i nuläget betraktas inte situationen som akut och vi kan inte gå ut med några efterlysningar eller försöka hitta vuxna personer.

– Varför inte?

– För att de aldrig är försvunna, svarade polisen torrt. Det enda jag kan göra nu är att gå ut med information via polisväxeln.

– De har tre barn, påminde Sean honom. Står det något om det i dina anteckningar?

– Är de i fara just nu? undrade polisen.

– Nej. Absolut inte.

– Då kan jag inte ... Det blev tyst. – Är din bror Derek Holloway, golfspelaren?

Kändisskap hade sina fördelar. – Ja, det stämmer.

– Vi kan som sagt inte gå ut med någon efterlysning än, men jag kan skicka någon till er, sa Henley. Vad är adressen?

Sean tittade upp på Lily. – Adressen? frågade han. Hon räckte honom ett kuvert från högen med post på bordet. Bra tänkt. Tur att åtminstone någon av dem kunde tänka klart just nu. Han läste upp

adressen i telefonen. – Någon kommer snart hit, rapporterade han till Lily när han lagt på.

– När då?

– Han sa direkt. Jag antar att det betyder omedelbart. Typ nu.

– Du behöver inte snäsa åt mig.

– Jag snäser inte åt dig.

– Jo, det gjorde du. Och det gör du fortfarande.

– Jag behöver ingen utskällning nu.

– Fast jag skäller inte. Hon fnös. – Jag gillar bara inte att folk snäser åt mig.

– Jag har inte ... Sean tvingade sig att sluta. Det var löjligt att tjafsa med henne när Derek var spårlöst försvunnen. – Okej, sa han och reste sig för att börja vanka av och an. Jag är ledsen. Det var inte meningen att snäsa.

Hon vände sig mot diskbänken för att skölja av tallrikarna. – Jag är precis lika orolig som du, mr Maguire.

– Sean. Du kan säga Sean.

Hon öppnade diskmaskinen. – Varför skulle jag göra det?

– För att jag inte tänker kalla dig miss Robinson, *Lily*.

Hon började ställa in tallrikarna i diskmaskinen och han kollade meddelanden på mobiltelefonen men hittade inget nytt där. Lily sorterade besticken i korgarna – alla gafflar i en korg, skedar i en och så vidare. Inför en stekspade tvekade hon lite men placerade den till sist på diskmaskinens översta hylla. Sedan ställde hon in glasen, upp och ner enligt storlek. Till sist tog hon fram maskindiskmedlet och läste instruktionerna.

– Behöver du hjälp? undrade Sean när han lade undan telefonen.

– Nej. Jag har inte använt det här märket förut. Det står "superkoncentrerat" så jag behöver nog inte ta lika mycket. Hm, femtio gram för normal disk. Hon drog ut en kökslåda. – Jag tror det motsvarar ungefär två släta matskedar ...

Nu kunde Sean inte hejda sig. Han slet till sig paketet med maskindiskmedel, hällde upp i facket tills det flödade över och sköt sedan

igen det med en smäll. Till sist slog han igen diskmaskinsluckan och vred om ratten tills han hörde vatten som spolade.

När han rätade på sig igen såg han att Lily stirrade på honom som om han passerat någon gräns. Det hade han kanske också gjort.

Han fick syn på en kaffemugg på köksbänken. Dess kant var försedd med en halvmåne av läppstift. Utan att ta blicken från henne öppnade han diskmaskinen, stoppade in muggen på måfå och sköt igen luckan med höften igen.

– Så där, sa han. Fixat.

– Tack, sa hon matt.

– Jag skulle kunna ta ut soporna, tillade han med en gest mot den överfulla soppåsen.

– Soptunnorna står i garaget, tror jag. Glöm inte att lägga på locken för tvättbjörnarna.

– Ja, ma'am, sa han överdrivet artigt.

Han tog upp soppåsen och gick mot bakdörren. När han vände sig om för att stänga den såg han Lily Robinson öppna diskmaskinen och omsorgsfullt ställa in kaffemuggen på dess rätta ställe.

Kapitel 10

Fredag
Kl. 21.25

På sätt och vis var Sean Maguire en välsignelse, tänkte Lily. Han var så otroligt irriterande att han hindrade henne från att oroa sig fördärvad. Hans närvaro var i alla fall positiv på ett sätt.

När han kom in efter att ha slängt soporna låtsades hon inte om honom. Hon var upptagen med att plocka bort saker från köksbänkarna för att kunna torka av dem ordentligt.

Det var inte precis meningen att de skulle umgås heller men hon kände hur hon gick in i försvarsställning. De skulle aldrig ha haft något med varandra att göra om det inte varit för den bisarra situationen de befann sig i nu.

– Jag ska kolla till Cameron, mumlade han.

– Det är nog en bra idé. Hon ställde ifrån sig flaskan med rengöringsmedel. – Hur orolig är han?

– Mycket. Det är så olikt Derek att ge sig av utan någon förklaring.

– Crystal skulle heller aldrig göra det.

– Jaså, inte? Han gav henne en forskande blick. – För bara två veckor sedan lämnade hon dem över natten hos Derek.

– Det är inte samma sak. Hon missade planet och hörde av sig på telefon hela tiden. Crystal är min bästa vän. Jag har känt henne sedan jag var lika gammal som Charlie. Hon är en bra mamma och jag är säker på att det finns en förklaring till vad det än är som pågår.

Hans blå blick var nästan oförskämd. – Har vi träffats tidigare?

Lily återgick till att torka av köksbänkarna. – Varför undrar du det?

– Jag tycker att jag känner igen dig.

När hon var klar med bänken fortsatte hon till spisen. Där hittade hon gott om fettfläckar att attackera. Crystal hade aldrig gillat att städa. Medan hon varit gift med Derek hade det inte spelat någon roll eftersom de haft städhjälp, men nu fick Crystal klara sig själv.

– Vi var på deras bröllop, svarade hon Sean.

– Åh. Han såg oförstående ut.

– För sexton år sedan, påminde hon. Jag var bara barnet. Du kan inte komma ihåg mig.

Sean knäppte med fingrarna. – Det gör jag faktiskt. Jag retade dig för dina glasögon och din tandställning. "När har järnvägsräls fyra ögon?" Minns du det? Jag tyckte det var helfestligt.

Hon skrubbade runt ett spisvred. – Ja, du var en riktig charmknutte.

– Jag var en skitunge, kontrade han lätt. Du borde ha bett mig dra åt helsike.

– Faktiskt så tror jag att jag gjorde det.

Hon verkade upprörd när hon fortsatte till skåpsluckorna och sprutade rengöringsmedel på dem. När hon kom till slutet av raden stod Maguire i vägen, lutad mot köksbänken. Eftersom han inte rörde sig sprutade hon på honom också.

– Hoppsan, muttrade hon. Förlåt mig.

Han grep om hennes handled och tog varsamt rengöringsmedlet från henne. – Lily, sa han. Vi går och pratar med Cameron tillsammans.

Hans beröring fick Lily att flämta till och hon ryggade bestört tillbaka.

– Visst, mumlade hon. Till hennes förfäran hade en het rodnad stigit på kinderna. Han hade knappt rört henne och ändå betedde hon sig som en idiot.

Hon måste rycka upp sig, men faktum var att snygga män skrämde henne. Lily var alltid övertygad om att de drev med henne. Det var löjligt att känna så i hennes ålder, men hon kunde inte hjälpa det. Inte konstigt att hon föredrog tredjeklassare.

Telefonen ringde. Sean slet till sig luren, växlade några ord med den som ringde och lade på. – De har hittat Crystals bil, meddelade han. Den stod på skolans parkering med dött batteri. Vad säger du om det?

– Då är de antagligen tillsammans.

– Bra. Då har vi något att berätta för Cameron.

På övervåningen satt Cameron vid skrivbordet med en biologibok framför sig, men han pluggade inte utan satt och stirrade på klockan.

– Hej, grabben. Sean gick fram till skrivbordet och lutade sig mot kanten och Lily måste erkänna att han verkade avslappnad och naturlig med Cameron. Precis som hon var han noga med att inte visa att han var utom sig av oro. – Har du tid en stund? frågade Sean sin brorson.

– Vem var det som ringde? Har det hänt något?

– Din mammas bil har blivit stående med tomt batteri på parkeringen utanför Charlies skola. Nu tror vi att din pappa har skjutsat henne.

– Vart då? Till Chicago? De har varit borta i flera timmar.

– Nej, vi vet inte var de är än, men det ska vi ta reda på. Polisen kommer snart hit och då ska de få lite mer information från oss.

– När kommer polisen?

– De sa att de ska skicka någon genast, svarade Lily.

– Vad då? Vad betyder det?

Sean sneglade mot Lily. – De kommer snart. Och jag är säker på att de kommer att vilja prata lite med dig också.

– Jag kan inte berätta något för dem. Cameron slog igen skolbo-

ken med en irriterad duns. – Allt jag vet är att min korkade mamma inte kom och ...

– Cameron, avbröt Lily. Tänk på vad du säger. Hon bet sig i tungan för att inte utveckla den tanken. Hon tänkte på hur skyldig han skulle känna sig om det hänt något hemskt.

– Jag kan säga vad jag vill, replikerade han.

– Snäs inte åt henne, varnade Sean.

– Jag snäste inte.

– Jo, det gjorde du. Och det gör du fortfarande.

Det ringde på dörren och de stelnade till alla tre. Sedan störtade de nerför trappan och skyndade sig för att öppna.

Kapitel 11

Fredag
Kl. 22.00

Det var för jäkligt. Cameron iakttog poliserna som satt vid köksbordet. Att båda ens föräldrar var försvunna var faktiskt värre än att de var hemma och tjatade på en.

Poliserna var en man och en kvinna, Vessey och Franklin. Killen såg ung och lite töntig ut när han antecknade på en handdator. Kvinnan var äldre och verkade lugn och saklig som en mattelärare.

Farbror Sean var nervös men svarade på alla deras frågor. Tyvärr hade han ingen aning om någonting. Visst, han hade känt Camerons pappa längre än någon annan, men han visste ändå inte var han kunde vara nu. Lily försökte vara tapper men Cameron såg att hon var livrädd. Bakom de tjocka glasögonen verkade ögonen blanka, som om hon hade feber. Hon hade bitit på naglarna på ena handen och skulle förmodligen börja tugga på den andra när ingen såg på.

Cameron var förbannad på hela situationen. Det var säkert ingenting, bara ett fånigt missförstånd, och det skulle inte vara första gången hans föräldrar ställt till med någon idiotisk situation och

skrämt upp alla i onödan. Precis som de gjort i flera år. Bara för att de var skilda hade de inte slutat bråka.

– De lämnade alltså skolan klockan kvart i fyra, sammanfattade Vessey, killen med Blackberryn.

Lily nickade så att den bruna hästsvansen guppade upp och ner. – Ja. Jag gick in i lärarrummet för att prata med skolans rektor och då var klockan kvart i fyra.

– Lider mr Holloway eller hans exfru av någon medicinsk nedsättning?

Alla såg oförstående ut.

– Ibland kan det vara en orsak till ett försvinnande, förklarade Franklin.

– De mår bra båda två, sa Cameron och han hörde att han lät lite aggressiv. Så synd då.

– Den informationen har ni redan, påminde Sean.

– Miss Robinson, såg du dem ge sig av tillsammans? sa Franklin oberört.

Lily drack en klunk örtte. Camerons mamma hade en låda med tepåsar till henne. Lily var hälsofantast och drack aldrig något starkare än örtte. Inte konstigt att hon bet på naglarna.

– De lämnade klassrummet tillsammans, sa Lily. Men jag såg faktiskt inte att de satte sig i Dereks bil.

– Skulle du ha blivit förvånad om du sett dem köra iväg tillsammans?

Lily gillade inte frågan. Det förstod Cameron när hon skruvade på sig i stolen.

– Jag tror det. Fast ... kanske inte. De var väldigt engagerade i barnen. Om batteriet i Crystals bil var slut var det helt logiskt att de körde iväg i stadsjeepen.

– Vilket humör verkade de vara på? Kan du beskriva det?

Lily kastade en hastig blick mot Cameron. Han ansträngde sig för att se uttråkad ut, som om han inte brydde sig ett dugg.

– Det var som sagt inget muntert möte. Deras dotter Charlene har haft problem i skolan.

– Var de osams?

Lily lyfte handen för att bita på naglarna, verkade ångra sig och stoppade in handen under benet. – Inte ”osams”, men lite spända kanske. Om du undrar om de skulle kunna göra varandra illa är svaret nej. Absolut inte.

– Du är säker på det.

Obehagligt att poliserna trodde det värsta om hans föräldrar, tyckte Cameron. Det måste vara tråkigt att jobba som polis. Man tvingades träffa folk i de värsta stunderna i deras liv och man fick aldrig se deras bra sidor.

– Så säker jag kan vara, svarade Lily. Jag har känt Crystal väldigt länge. Vi är som systrar. Jag är gudmor till hennes barn och hon är en snäll, kärleksfull, förnuftig person.

Cameron noterade hur skeptisk hans farbror verkade vara. Han himlade inte med ögonen men korsade benen med en rastlös suck. Själv försökte han att inte känna någonting alls, bara vänta och se vad som hände. Men det blev svårare för varje minut som gick. Han började önska att han inte ätit så mycket pizza tidigare. Som magen kändes nu var det stor risk för att maten skulle komma upp igen när som helst.

Poliserna koncentrerade sig på Lily, som om hon kanske höll inne med något. – Miss Robinson, hur länge har du känt Derek Holloway?

– Sedan de förlovade sig för sjutton år sedan. Jag kan inte säga att vi känner varandra väl och sedan skilsmässan har jag bara träffat honom i min roll som Charlies lärare.

– Vad tyckte du om honom?

Säg det bara, tänkte Cameron. Du hatade honom.

– Han älskar sina barn, svarade Lily. Jag tror inte att han skulle kunna göra Crystal illa.

– Och du har ingen aning om var de kan vara nu?

– Nej, inte alls. Det är verkligen inte likt Crystal att inte komma hem, fick Lily fram med darrande röst.

Cameron kände att han måste säga något. – Det skulle inte vara

första gången, muttrade han. Alla snurrade runt mot honom. Man kunde höra diskmaskinen spola i tystnaden. Cameron kände hur öronen blev röda. – Hon dumpade oss förra månaden när flyget från Denver var försenat.

– Crystal ringde för att tala om att hon skulle bli sen, klargjorde Lily sakligt.

– Ja, men inte förrän hon redan var fyra timmar försenad och pappa åkt för att spela en turnering, fräste Cameron. Jag var tvungen att ge tjejerna mat och lägga dem.

Sedan kunde han inte låta bli att kasta en blick på klockan över spisen igen. Det hade gått mer än fyra timmar. Som den ende som bevittnat sina föräldrars äktenskap från första bänkraden visste han saker som ingen annan kunde känna till.

– Det är en helt annan sak. Farbror Sean lät lugnare och resonligare än någon av de andra. – Då var det någon som visste var de var båda två.

Sedan var det hans tur att bli förhörd. – Mr Maguire, hur skulle du beskriva ditt förhållande med din bror?

Cameron gnisslade tänder i frustration. Här satt de och pratade om hans knasiga familj när de borde vara ute och leta efter hans föräldrar.

En muskel ryckte i Seans käke och Cameron märkte att han var lika orolig. – Vi är halvbröder och har samma mamma. Hans pappa dog på sextiotalet och vår mamma gifte sig med min pappa. Vi växte upp i Comfort båda två, spelade golf och blev båda proffs. Jag kom med i Asian Tour och Derek behöll sitt PGA-kort. Sedan flyttade jag hit och nu jobbar jag på golfklubben.

Cameron visste att det fanns mer att berätta. Mycket mer. Som att pappans pappa aldrig varit gift med hans mamma och att han varit pank när han dog. Och att farmor gift sig med Patrick Maguire bara ett halvår senare. Och att farbror Sean fötts bara några månader efter det. Men det skulle antagligen inte hjälpa polisen att ta reda på var hans föräldrar höll hus.

En upplysning som inte var lika gammal brände i honom som ett

blödande magsår. Det hade inte varit meningen att han skulle få veta det där om Ashley, men nu visste han det och det var en fruktansvärd känsla. Det var inte hans sak att berätta det, påminde Cameron sig själv, särskilt inte i ett rum fullt av främlingar.

– När träffade du senast din bror? frågade polisen Sean.

– I går kväll. Han kom till klubbhuset för att ta en drink och vi pratade en stund.

– Fick du någon känsla av att det var något som inte stämde? undrade Franklin. Några problem mellan din bror och hans exfru?

Bara att de hatade varandra, tänkte Cameron bittert. Bara att de haft hemligheter för varandra.

– Inte alls, svarade Sean. Crystal är mamma till hans barn och han har alltid behandlat henne väl.

Cameron var nära att protestera mot kommentaren, men sa ingenting. Han skulle aldrig kunna prata med främmande människor om saker han knappt lät sig själv tänka på. Dessutom kunde han ha fel.

Nu var det Lilys tur att bli skeptisk. Hon himlade inte direkt med ögonen, men hon snörpte på munnen som om hon tänkte: hmm, det är jag inte så säker på.

Plötsligt ringde telefonen i köket och Camerons hjärta tog ett skutt. Alla runt bordet hoppade upp och rusade mot telefonen. Cameron var den som först fick tag i luren. Det var trots allt han som bodde där.

– Hallå?

– Cameron, det är Jane.

Han såg på de fyra förväntansfulla ansiktena. – Jane, sa han.

– Dereks flickvän, förklarade Sean för poliserna.

– Vet du var min pappa är? frågade Cameron henne.

– Jag ringde faktiskt för att fråga dig samma sak.

Camerons förhoppning kollapsade som en trasig ballong. – Du ska nog komma hit, sa han tonlöst. Han och mamma har inte kommit hem än och nu är polisen här och ställer en massa frågor. Det var tyst i luren och sedan hördes ett fruktansvärt ljud, som om något fastnat i halsen. – Jane? viskade Cameron.

– Jag ... hm, jag kommer genast.

– Flickvän? frågade Franklin.

– Det är ett seriöst förhållande, förklarade Sean med en förstulen blick på Cameron.

– Ni kan faktiskt prata om det fast jag är här. Det är inte som om jag inte visste något innan, sa Cameron och försökte återfå balansen efter telefonsamtalet. Han föredrog alla gånger att vara uttråkad och otålig framför att vara så rädd att han mådde illa. – Hon ska snart flytta ihop med honom.

– Vet din mamma om det? frågade Lily spetsigt.

– Jag har inte sagt något, påstod Cameron med en axelryckning. Antar att pappa skulle berätta det så småningom.

Lite senare störtade Jane in genom dörren utan att knacka. Hon hade kortklippt blont hår och skarpa drag och i kväll luktade hon svagt av cigarettrök. Hon brukade aldrig röka inför Cameron och hans systrar.

Cameron visste att mamman också rökte. En kväll i höstas, när skilsmässan blivit klar, hade han sett henne sitta på baktrappan och röka medan hon lekte med en tändare. Hon tände och släckte den medan hon stirrade på eldslågan.

Hon hade vänt sig till honom med det sorgligaste leende han någonsin sett. "Börja aldrig röka, älskling", hade hon sagt med trött röst. "Det visar bara alla att man är olycklig."

"Visst, mamma. Visa aldrig att du är olycklig. Jag lovar."

Han mindes att hans spydiga pik träffat mitt i prick. Även om det varit mörkt hade han sett henne rycka till, som om det gjort ont.

– Jag pratade med Derek strax innan klockan tre, upplyste Jane. Han skulle hämta Ashley klockan halv fem och skjutsa henne till hennes mamma. Eftersom jag skulle hålla en lektion i kväll körde jag hit henne själv.

Snarare dumpade henne som en säck potatis, reflekterade Cameron. Egentligen hade han inget emot Jane, men just nu letade han efter någon att vara förbannad på.

De berättade för Jane vad de visste hittills, att de lämnat Charlies

skola tillsammans, antagligen för att mammans bil inte startat. Ingen av dem svarade i mobiltelefonen och det fanns inga rapporter om olyckor trots ovädret. Poliserna förklarade att vissa mobiltelefoner var försedda med en gps-mottagare så att man kunde spåra dem, men tydligen hade hans föräldrars telefoner inte haft den funktionen.

Plötsligt började Franklin fråga ut Cameron, så han hann inte fundera på vad han skulle säga.

– Pratade du med din pappa innan skolan i morse?

– Ja, ma'am.

Rättare sagt hade han bråkat med honom, men det behövde ingen veta.

– Pratade ni om något särskilt?

– Inte direkt. Vi måste byta hus varje fredag, så jag sa att jag skulle gå till golfbanan efter skolan och att vi skulle ses om en vecka igen.

Det han faktiskt hade sagt var: "Jag hatar dig, din jävel. Jag vill aldrig se dig igen."

Pappan hade svarat på liknande sätt. "Visst, hata mig, din lilla skitunge. Se bara till att du inte misslyckas i turneringen i helgen."

"Det är inte precis som om du kommer vara där för att se mig misslyckas", hade Cameron avslutat.

– Sedan hämtade jag mina grejer och tog bussen till skolan, tillade han nu.

– Träffade du din mamma i dag?

– Nej. Hon skulle hämta mig på golfbanan men hon kom aldrig. Cameron tyckte det kändes obehagligt att föreställa sig vad poliserna tänkte om hans föräldrar. Förmodligen tänkte de på folk som vänsterprasslade på äckliga hotellrum eller söp sig fulla och skrek på varandra. – Kan ni inte åka och leta upp dem? Ni kommer inte få veta något mer här.

– I det här läget kan vi inte dra i gång något sökande, förklarade Franklin. När det handlar om två fullt friska vuxna personer brukar de faktiskt så småningom dyka upp. Information har redan gått ut via polisens växel, men innan det blir en akut situation kan vi inte utfärda en efterlysning. I nuläget kan ni ringa delstatspolisen och till

sjukhusen i området, fortsatte Franklin. Jag förstår att ni är oroliga, men jag är säker på att de kommer att dyka upp med en förklaring.

Farbror Seans läppar var smala av ilska när han reste sig. – Jag måste tanka bilen innan bensinstationen stänger. Sedan ska jag börja leta efter dem själv.

Cameron ställde sig också upp. – Jag följer med dig.

– Vi vill att du ska stanna här, sa Franklin.

Även om det lät som en order kunde Cameron känna medlidandet bakom orden. Det skulle inte vara bra om han åkte ut och letade efter sina försvunna föräldrar.

Han kanske inte skulle gilla det han hittade.

Kapitel 12

Lördag
Kl. 00.45

Jag fattar inte varför de inte kan skicka ut en efterlysning? frågade Jane Coombs Lily utan att titta upp från mobiltelefonen. Hon hade stirrat på den som om hon på så sätt skulle kunna få Derek att ringa henne.

– Inte förrän de har varit saknade i tjugofyra timmar, upprepade Lily trött.

Förutom ljudet av strömmande vatten när Cameron duschade på andra våningen var huset kusligt tyst. Strax efter att Jane kommit dit hade polisen gett sig av, med ett löfte om att om Crystal och Derek inte dykt upp innan klockan fyra nästa dag skulle de inleda sökandet. Innan dess fanns det inget annat de kunde göra än att vänta. Och oroa sig.

Sean hade varit som ett lejon i bur innan han tömt kaffekannan i en termos och gett sig iväg för att leta på egen hand.

"Jag tänker mycket bättre när jag kör bil", hade han förklarat innan han gett henne sitt mobilnummer och försvunnit.

Han hade inte ens frågat Lily om hon kunde tänka sig att stanna

och ta hand om barnen. Det skulle hon förstås göra, men det hade ändå varit schyst att kolla med henne först. I kväll kunde hon ändå förstå hans tankspriddhet. Hon var inte heller sig själv. Man kunde inte förvänta sig att någon skulle bete sig normalt just nu.

Med ansiktet förvridet av illa dold oro hade Cameron annonserat att han tänkte ta en dusch. Vattnet hade runnit i tjugofem minuter nu.

Och Lily hade plötsligt varit ensam med Derek Holloways flickvän. Jane såg knappast ut som den mänskliga rivningskula Crystal beskrivit. Hon såg inte ut som den typiska "den andra kvinnan", om det ens fanns någon sådan. Och hon var definitivt ingen golfbimbo, den här kvinnan hade faktiskt en doktorsexamen. Jane var ung och verkade bräcklig, naturligtvis utom sig av oro för Derek. Men det betydde inte att Lily måste gilla henne.

– Jag ska göra lite mer te, sa Lily. Vill du ha?

– Gärna kaffe, svarade Jane. Jag tar en kopp kaffe, tack.

Det tog några sekunder innan Lily insåg att rivningskulan såg förväntansfullt på henne. – Bara så du vet, sa hon tyst. Jag håller på att bryta ihop här.

Jane spärrade upp ögonen. – Det är jag som lider. Min fästman saknas tillsammans med sin exfru.

Ordet "fästman" borrade sig in i Lily. Hon sneglade mot köksdörren och hoppades att Cameron inte hört någonting. – När hade han tänkt berätta det för henne?

– I dag faktiskt. Derek och jag ska berätta för barnen på fredag. Vi ska äta en trevlig middag på golfklubben.

Lily fick lust att slamra med tekannan. I stället ställde hon ner den överdrivet försiktigt på gasplattan. Hon stirrade på lågorna, såg i dem Sean Maguires kristallklara ögon. Men vad höll hon på med? Varför tänkte hon på Sean Maguire nu? Crystal skulle få sitt livs chock. Hennes exman och pappan till hennes barn, en gång hennes livs stora passion, hade valt en annan hustru.

Hon fick lust att vända sig mot Jane och släppa fram alla bittra

tankar för att avreagera sig. Trodde Jane verkligen att Crystals bästa vän skulle gratulera henne? Då skulle hon få vänta länge.

Ska du gifta dig med Derek? ville hon fråga. Det var modigt av dig. Vet du att han är otrogen? Ja, det är klart att du vet. Han var otrogen med dig medan han var gift med Crystal. Vem kommer han prassla med när han är gift med dig?

Nej, det var bäst att släppa ämnet, beslöt hon. Det tyckte tydligen Jane också. Hon kollade mobiltelefonen igen och tog en kopp örtte från kannan som Lily gjort i ordning.

– Enligt texten på förpackningen kommer vi känna oss milt lugnade och avslappnade, sa Lily.

– Jaså? Jane drack en klunk och rynkade på näsan. – Det funkar inte. Jag undrar om det finns någon Coca-Cola Light.

– Det tvivlar jag på. Crystal dricker Pepsi.

Jane öppnade kylskåpet, tog fram en burk och öppnade den. – Det här gör mig galen, suckade hon. Jag borde ha följt med och letat med Sean.

– Tror du verkligen att han letar eller bara kör omkring?

– Ingen aning. Jane drack en klunk läsk.

Av någon anledning tog Lily illa upp av att se henne dricka Crystals läsk. Med muggen i båda händerna satte hon sig vid bordet och försökte koncentrera sig på andningen. Hon hade tränat yoga i flera år men plötsligt var alla lektioner som bortblåsta.

– Vad tycker du förresten om Sean? frågade Jane.

– Jag har ingen åsikt om honom för jag känner honom inte.

– Han är så snygg. Till och med snyggare än Derek.

– Då kanske du är förlovad med fel bror.

– Äh, jag är typ inte hans stil.

Korrekt grammatik och en doktorsexamen behövde alltså inte följas åt, reflekterade Lily. – Varför inte? frågade hon, främst för att inte behöva hålla liv i samtalet själv.

– Sean är ögongodis. Jag slår vad om att han är rolig i sängen, men jag tror inte att det är mycket mer än så.

– Nej, som jag sa känner jag honom inte.

– Känner vem då? Camerons hår var tillbakastruket från pannan och han var klädd i golflagets träningskläder när han kom ner i köket.

Lily fick en överväldigande lust att krama honom som hon brukade göra när han var liten. Nu var han praktiskt taget vuxen, noterade hon och sneglade på hans stora händer och fötter, den nyrakade hakan och de genomträngande blå ögonen. Trots hans vuxna utseende kunde hon fortfarande se skuggor av barnet han en gång varit. Fortfarande kunde hon se hans ansikte stråla av glädje på hans födelsedag eller när Crystal kommit hem med en ny lillasyster från sjukhuset. Hon kunde minnas hur han doftat som liten pojke, som nygrävd jord, och hon kunde höra hans klara röst sjunga med i soundtracken till Disneyfilmerna.

Lily hade firat födelsedagar med Cameron, hade beundrat tappade tänder och perfekta betyg. Hon hade hjälpt honom sörja och begrava guldfiskar och möss, hade lärt honom skriva skrivstil och räkna division. Hon hade varit med på scoutceremonier, fotbollsmatcher och golfturneringar.

Och nu skulle Jane Combs få allt det där. Lily försökte att inte känna sig bitter men det var svårt. Hon avgudade killen och ville bara hans bästa. Skulle Jane vara bra för honom? Det kunde hon inte tänka sig.

– Din farbror Sean, sa hon som svar på hans fråga. Jag känner honom inte alls. Hurdan är han?

– Han är väl okej. Cameron tog fram ett mjölkpaket från kylskåpet. Innan Lily eller Jane kunde föreslå ett glas hade han öppnat paketet och lyckats dricka utan att spilla en droppe. Sedan såg han på dem igen och ansiktet var stelt av oro. – Jag fattar vad ni försöker göra. Ni vill distrahera mig så jag slutar tänka på allt hemskt som kanske har hänt mina föräldrar.

– De hade säkert mycket att prata om, sa Lily försiktigt. Så de glömde nog bara bort tiden.

– Till klockan ett på natten? Han ställde in mjölken i kylskåpet igen. – Så mycket pratade de inte ens när de var gifta.

Jane hämtade regnkappan, ett snyggt märkesplagg. Enligt Crystal hade Janes klädstil förbättrats dramatiskt sedan hon börjat handla med Dereks pengar.

– Vet du vad? sa hon. Sean har rätt. Att sitta och vänta på att telefonen ska ringa är vansinnigt. Jag tänker åka hem och kolla telefonsvararen.

– Visst, nickade Lily och försökte att inte visa hur gärna hon ville bli av med henne.

– Du har mitt hemnummer och mitt mobilnummer. Jane tog på regnkappan och rättade till Hermèsscarfen under kragen. – Ring så fort du hör något.

– Självklart.

– Jag gör samma sak, så fort han ringer. Hennes ögon var underligt blanka.

Då kanske hon älskade Derek i alla fall. Lily log mot den andra kvinnan. – Kör försiktigt. Vägarna är fortfarande blöta.

Jane hängde Louis Vuitton-väskan över axeln och försvann ut genom ytterdörren. Lily stod kvar på verandan en liten stund. Nattluften var kylig och fuktig efter regnet och på den mörka himlen såg stjärnorna ut som krossat glas.

Hon huttrade lite och gick tillbaka in i huset och stängde dörren. Först då slog det henne att Jane inte en enda gång sagt något om flickorna. Och när hon gick hade hon inte ens sagt god natt till Cameron eller försökt trösta honom.

Och hon skulle bli deras nya styvmamma? Luften kändes annorlunda när hon gått därifrån. Lily ryste igen och ordnade anletsdragen innan hon vände sig mot Cameron.

– Hur är det med dig?

– Hur tror du att det är med mig? Hans röst var irriterad.

– Tror du att jag har svaret på det? Lily hejdade sig. – Förlåt. Det sista vi behöver just nu är en massa tjafs.

– Ingen säger ”tjafs” längre.

– Jag gör det. För jag är ju lärare, som du vet. Jag tjafsar med folk hela dagarna.

Han var nära att le men kastade sig på soffan i vardagsrummet. – Det här suger, mumlade han.

Hon satte sig bredvid honom. – Ja, instämde hon. Det gör det verkligen.

– Det suger som fan.

– Ja, det ... som du sa, sa hon och slog mot hans huvud med en kudde.

Han skrattade. – Du kommer aldrig bli någon golfspelare, förkunnade han. För du hänger inte med i snacket. Han tog upp fjärrkontrollen och satte på Conan O'Brien. – Jag tänker döda dem så fort de kommer hem.

– Bra plan, sa Lily.

Kapitel 23

Lördag
Kl. 04.45

Sean tänkte ut olika sätt att döda sin bror när han körde längs de övergivna, mörka vägarna i västra Oregon. Och sin före detta svägerska också. Vad tusan hade de tänkt på när de dumpat sina barn på det här sättet?

De hade i alla fall inte tänkt på barnen, det var en sak som var säker, utan bara på sig själva. Det var Dereks specialitet.

Och det brukade funka för honom. Genom att ta hand om sig själv och sina intressen hade han klarat av att hålla sig kvar i toppen. Han hade aldrig varit någon populär spelare men han var respekterad och beundrad. Respekterad för sin förmåga att fokusera på att vinna och beundrad för sin idrottsliga talang.

Sean var en av dem som visste var talangen kom ifrån och det var inte direkt någon gåva från himlen. Den kom från att slå ett tusen bollar under en enda träning, eller att putta tills njurarna värkte efter att ha stått framåtlutad så länge, eller att träna chippar och pitchslag tills klubborna blev utslitna. Precis som de flesta framgångsrika golfspelare visste han bättre än att förlita sig på tur och talang.

Fast tur och talang kunde ta en långt. Sean mindes sin egen brokiga karriär. Han hade utnyttjat såväl tur som talang så mycket det bara gick, men till sist hade han gett upp på grund av det hårda arbete som krävdes. Nu fick han förstås betala priset. Fast han hade åtminstone inte blivit uppskörtad i någon komplicerad skilsmässa.

Sean lättade på gaspedalen i en kurva. Strålkastarna skar genom dimman som vilade över landskapets lägre partier. Telefonsamtalet från Red om turneringen kändes inte ens verkligt längre. Om det varit verkligt skulle Sean ha legat hemma i sängen och sovit just nu. Han skulle ha gått upp tidigt för att träna och inte tänkt på någonting annat än sitt spel. Nu kändes chansen lika avlägsen som en bortglömd dröm.

Han lyfte termosen till läpparna. Det fanns bara en klunk kaffe kvar och det hade blivit kallt. Klockan på instrumentbrädan visade 04.58. Han blinkade och de kantiga gröna siffrorna blev suddiga innan de slog om till 04.59.

I strålkastarnas sken formades en stor skugga, bara ett par centimeter från stötfångaren.

Sean vred på ratten och var nära att krocka med skyddsräcket. Däcken gled på den våta vägbanan och han högg tag i ratten med båda händerna. Rörelsen fick bilen att vända om och den fortsatte att snurra mot räcket igen. Han kom tillräckligt nära för att se dess halvruttna stolpar och nedanför den klippiga sluttningen mot havet.

Om och om igen trampade han på bromspedalen, hörde glas som splittrades och bet ihop inför kraschen som skulle komma. Några sekunder senare insåg han att ljudet kommit från termosen som krossats.

Till sist stannade bilen, skälvande som ett utmattat djur.

Mycket långsamt vred han på huvudet för att kika ut genom sidorutan.

Men han hängde inte utanför vägen. Bilens vänstra sida var pressad mot skyddsräcket.

I backspegeln såg han en fullvuxen hjort stå alldeles stilla i broms-

ljusens röda sken. Sedan hoppade djuret upp på vägbanken och försvann.

– Jäklar, flämtade Sean. Han badade i svett, ändå kändes huden iskall. Klockan på instrumentbrädan visade 05.00.

Eftersom han stod stilla bestämde han sig för att höra av sig till Maura.

Hon svarade med sömnig röst. – Jag har inte jouren i dag.

– Men jag ringer inte från sjukhuset.

– Sean. Sängkläderna prasslade i bakgrunden. – Var är du?

– Derek har fortfarande inte kommit hem så jag har kört runt för att leta efter honom.

– Du behöver inte hålla koll på din bror.

– Nej. Men jag sitter fast med hans barn.

– Har du lämnat dem ensamma hemma?

– Lily är hos dem.

– Lily?

– Skolfröken. Charlies lärare.

– Ingen säger skolfröken längre.

– Det skulle du göra om du träffat Lily. Sean torkade pannan med ärmen. – Jag är faktiskt ganska orolig.

– Åh, Sean. Han är en vuxen man, gäspade hon.

– Derek stack med sin exfru i går eftermiddag och de har inte synts till sedan dess.

– Självklart inte. De vill väl inte att någon ska komma på dem. Sean, jag måste åka på ett seminarium och vill gärna träffa dig innan jag åker.

Framför sig såg han den skrynkliga sängen, hennes sömnvarma kropp i operationskläder.

– Jag vet inte när jag kommer hem, sa han.

– Ja, måste du så måste du. Ännu en gäspning. – Förlåt. Jag hade ett för jäkligt skift. Två hjärtattacker och en bilolycka.

Han gjorde en grimas när han kom att tänka på Derek. – Jag måste sluta. Tänkte bara ... att jag skulle höra av mig.

– Önskar att du var här, suckade hon.

– Jag också, men det är bäst att jag åker hem till Lily igen. De kanske har kommit hem nu.

– Kom hit.

– Nej. Möt mig där.

– Jag tänker inte åka hem till din före detta svägerskas hus. Jag måste åka till Portland. Men lova att du hör av dig och berättar hur det går.

– Ja då. De avslutade samtalet och Sean lade ifrån sig telefonen för att gnida de våta handflatorna mot låren. Han hade inte uppnått något med telefonsamtalet förutom att väcka sin redan trötta flickvän.

Det var konstigt hur hon blivit hans flickvän, praktiskt taget över en natt. När de först träffats på nattklubben i Portland hade han bara velat undvika ännu en ensam natt. Det var först nästa morgon, då han fått en skymt av soluppgången utanför de kala fönstren i hans lägenhet, som han upptäckt att han velat ha mer av henne.

Hon var vacker och smart, en läkarstudent med ensamma ögon och en anspråkslös charm.

Det hade han sagt till henne medan han lagat frukost nästa morgon. Han hade känt sig annorlunda med henne. Hon hade tagit fram hans allvarliga sida. För en kille som en gång kallat sin flickvän det nittonde hålet var det ett stort steg.

"Jag önskar att jag haft bättre vanor innan vi låg med varandra", hade han sagt till henne.

Han hade dukat fram en tallrik äggröra innan han lutat sig fram för att ge henne en lång kyss på munnen. Många tyckte att han hade tur med tjejer. Det tyckte han själv också men han hade aldrig kommit över lusten och upphetsningen tillräckligt för att vilja se vad som fanns på andra sidan. Då och då funderade han på det.

"Nu när vi har lärt känna varandra borde vi göra det igen", hade han sagt till Maura den första morgonen.

Han försökte le åt minnet men var för trött och orolig. Och plötsligt såg han Lily Robinson framför sig, med smala läppar och bister blick. Han hade lämnat henne ensam med barnen och Jane och

hon hade inte ens klagat. Hon verkade intressant. Ja, det var rätta ordet för henne. Intressant, med en massa outtalade tankar bakom de bruna ögonen som blev ännu större av glasögonlinserna. Hennes kärlek till barnen gick inte att ta miste på men det var inte det som gjorde henne så intressant. Hon var stel och kritisk, ändå kände han en underlig värme hos henne som hon verkade vilja dölja.

Långsamt svängde han tillbaka ut på den tomma vägen. Strålkastarna lyste upp ett par sladdspår som slingrade sig över båda filerna. Det här var det närmaste han kommit att krocka, förutom den där gången på college då han och Derek åkte till kusten för att slå golfbollar från utkiksplatsen. Sean mindes mörkret som fallit på hemvägen och en tvättbjörn som kilat över vägen. Derek hade kört över den. Sedan hade han svängt in till vägkanten och börjat gråta.

Seans handflator blev våta igen. Vad var det egentligen som hänt?

Han hade inte tänkt på kustvägen på många år, hade inte varit här sedan han flyttat tillbaka till USA. Men kanske ...

Sean körde västerut. Han ifrågasatte inte den ohyggliga känslan som fick honom att välja den vägen och var inte ens säker på om han kunde hitta dit igen. Det var flera år sedan han och Derek åkt dit med sina tjejer i förhoppning om att kunna förföra dem.

Han hade ingen aning om varför Derek skulle ta med sig Crystal till utsiktsplatsen, men kanske var det som Maura sagt i telefon. Kanske hade Derek och hans exfru verkligen fått ihop det igen.

Det var trots allt hans brors specialitet.

Sean sköt undan tanken. Han var inte rätt person att döma Derek.

Och han ville verkligen inte tro det värsta när han svängde in på kustvägen och noterade bromsspåren runt de skarpa hålnålskurvorna. Alla hade svårt att hålla sig i rätt fil på den här vägen.

Derek körde den senaste stadsjeepen med alla de senaste funktionerna. En större sponsor hade just gett honom bilen och han visste bättre än att krocka med den.

Allt smicker, alla presenter och alla pengar som östes över Derek var häpnadsväckande. Och Derek jobbade förstås hårt, vilket gjorde honom till ett bra val för sponsorerna. Sean låg ofta vaken på nät-

terna och tänkte avundsjuka tankar. Han måste påminna sig om att Derek själv gjort sig förtjänt av allt som han fått.

Han och Derek hade båda haft samma möjligheter. Det hade faktiskt funnits en tid då Sean haft större chans till en stjärnkarriär i PGA och det hade varit han som nått höjdpunkten först, med allt vad det innebar med en upphetsad sportagent och intresserade sponsorer.

Det hade förstås inte varat länge. Sean visste inte hur man fick saker att vara länge.

Pickupen slirade lite i vägens branta nerförskurva. Snart skulle det bli ljust ute. Nu föll strålkastarskenet över ilskna svarta bromsspår som löpte rakt mot ett par förstörda madronaträd.

Sean stannade och stängde av motorn. I ett ögonblick, kanske tre hjärtslag, satt han alldeles stilla i tystnaden. Sedan stängde han av allt annat, all rädsla och panik, när han ringde Dereks mobiltelefon.

När signalerna började gå fram klev han ur bilen och lyssnade i den stilla luften. Han kunde inte höra något annat än vågorna långt nedanför och ... det avlägsna ljudet av en mobiltelefon som ringde.

Med stela rörelser gick han över vägen och fram till den andra vägrenen. Fotstegen var jämna och snabba men inte stressade när de knastrade i gruset. Då Dereks telefonsvarare gick i gång avbröt Sean samtalet och ringde upp igen. Ringsignalen hördes igen, högre nu, närmare.

Sean var en maskin. Ingenting kunde tränga igenom rustningen, hans hårda skal. Han hade en ficklampa i handen och visste att han skulle behöva den.

Men han kände ingenting. Han kunde inte tillåta sig att göra det, för innan han ens tog det första steget nerför den branta sluttningen, mot den ringande telefonen, visste han vad han skulle hitta.

Han snubblade, grep tag i de taggiga klängväxterna som slingrade sig längs marken och lyckades till sist ta sig fram genom björnbärsbuskarna och träden längs klipporna. Han stannade för att ringa upp igen och följde sedan ljudet av signalen. En taggig gren rev som klor mot hans ansikte. Något rann längs kinden och när han lyfte handen för att torka bort det blev fingrarna mörka av blod.

Sean andades häftigt, flåsade när han halkade och gled ännu längre ner. Det första dagsljuset kom smygande även om mörka skuggor dröjde sig kvar i ravinens djupaste klyftor. Ficklampans ljusstråle snuddade vid något som inte hörde hemma där – det matta underredet på en upp- och nervänd stadsjeep.

En spricka uppstod i Seans rustning och en vitglödgad pil av smärta var så intensiv att han ryckte till.

Nej. Skriket vällde fram inom honom men han gav inte ett ljud ifrån sig. Ficklampan skakade okontrollerbart när han lyste mot Dereks bil.

Nej. Vad var han för feg brorsa som darrade som ett asplöv när han visste förbannat väl att hans bror var ...

Nej. Han sjönk på knä vid vindrutan. Den hade splittras i en mängd splitterfria bitar och sedan på något sätt tryckts ut ur bilen. Det dröjde en stund innan han förstod att fordonet vinglade och att det fortfarande fanns en bra bit det kunde falla.

Herregud. Någon hade en gång lärt honom att be, men det var länge sedan. Hur som helst var det för sent för det nu. Det visste han innerst inne.

Ljusstrålen var stadig när Sean tvingade sig att ignorera knarrandet från den ostadiga stadsjeepen. Någonstans inne i fordonet pep en mobiltelefon när den tog emot ett sms och han lyste in i bilen.

Han såg Crystal. Även om hon låg i en omöjlig vinkel var hennes ansikte en perfekt mask. Hon såg ut som en staty av en ängel. Till och med ögonen var en statys, öppna och tomma. Han tvingade sig att säga hennes namn, röra varsamt vid henne, leta efter andning och puls. Ingenting. Att döma av hur kall den lena huden var hade hon varit borta ett tag.

Sean hade sett sin mamma död men detta var annorlunda. Hur smärtsamt det än varit hade mamman varit sjuk i ett år och hon hade legat i sängen så att alla kunde se henne, en anständig irländsk katolik ända in i det sista. Det fanns inget anständigt över det här.

Derek. Var fanns Derek?

En ilning av panik sköt genom Sean. Han ropade på sin bror och

rösten ekade genom ravinen, in i gryningens tystnad. Det verkade konstigt och hemskt att ropa medan Crystal låg där, men han ropade igen och skrämde upp ett par fåglar som lyfte mot himlen. Kanske hade Derek kastats ut från bilen, kanske hade han överlevt och gått för att hämta hjälp.

Fast kanske inte.

Sean satte sig på huk och skalade bort det som återstod av vindrutan. Något skar i handen men han jobbade vidare. Fordonet vinglade till igen men han slutade inte.

Allt i stadsjeepen hade hamnat på fel plats. Några golfklubbor stack in i sätet, en tappad sko låg på den förstörda instrumentbrädan. Stereon, som Derek varit så stolt över, var hoptryckt och trasig. Han hittade Crystals väska och den var praktiskt taget tom, som om någon vänt ut och in på den.

Sean kröp halvvägs in i bilen för att leta efter sin bror och snuddade då vid Crystals smala lemmar. Något kladdigt täckte instrumentbrädan och en fruktansvärd stank spred sig i förarhytten.

Sedan insåg han var Derek var.

Sean hejdade sig för att samla tankarna. Det gick inte. Det var omöjligt att tänka. Långsamt drog han sig ur bilen och händerna skakade så våldsamt att han inte kunde hålla telefonen stilla för att ringa. Till sist sjönk han ner på knä och placerade telefonen på marken för att kunna trycka på knapparna: 1-1-2. *Ring.*

Kapitel 14

Lördag
Kl. 06.30

Lily vaknade med ett ryck. Hon borde inte ha sovit alls, tillstod hon skuldmedvetet när hon flög upp från soffan och började gå av och an i vardagsrummet. Hon hade ingen rätt att slappna av förrän hon visste att Crystal mådde bra.

Klockan på väggen visade halv sju. Utanför var världen grå. Hon tog telefonen och kollade snabbt om hon missat något samtal. Det hade hon inte. Ändå kände hon sig skyldig för att hon slumrat till.

Kanske borde hon ha druckit kaffe med Sean Maguire. Nej, förresten. Kaffe var inte bra, inte ens i en nödsituation. Hon ryste och blev plötsligt klarvaken. Nu måste hon skärpa sig.

Teven, som hon stängt av ljudet på flera timmar tidigare, flimrade med starka färger och hon stängde av den med fjärrkontrollen. Sedan slogs hon av en förfärlig tanke och bytte till den lokala kanalen och höjde volymen. En kvinnlig nyhetspresentatör som såg omöjligt pigg ut så här dags på morgonen drog en jordbruksrapport.

Lily sänkte ljudet igen men lät teven stå på. Sedan ringde hon Seans

mobilnummer. Det var lustigt att hon genast lagt det på minnet, så fort han gett henne det. Hon lyssnade på det inspelade meddelandet på telefonsvararen och lade på utan att säga något. Antagligen hade han ingen täckning. Sedan prövade hon Crystals nummer och bad samtidigt en bön om att hennes vän skulle svara, skratta och förklara att hon hamnat på ett motell med sin exman.

Men tyvärr inte.

Med en suck tassade Lily på tå uppför trappan för att titta till sin väns barn. Crystals hus var fullproppat med saker men det var vackert, med gamla möbler som gav rummen en speciell känsla av beständighet. Det kändes underligt intimt, nästan påfluget, att se Crystals barn sova.

Cameron låg på mage med utsträckta armar och ben, intrasslad i täcket. Det svaga ljusskenet från fönstret sköljde över skolböcker, smutstvätt, golfgrejer. Rummet luktade gymnastikskor och gräs och papperskorgen var full av tomma matförpackningar. Crystal påstod att han åt som en häst.

Lily backade ut från rummet, stängde dörren och gick för att titta till flickorna. Charlie sov mitt bland en hel kull uppstoppade mjukdjur. I skenet från nattlampan i form av Svampbob Fyrkant såg leksakerna lite kusliga ut, men Charlie verkade nöjd.

På andra sidan rummet hade Ashley sparkat av sig sängkläderna. Hon rörde oroligt på sig när Lily lutade sig över spjälsängen för att dra upp filten. Medan hon stoppade om flickan kände Lily värmen spridas inombords. Flickorna var så små, så beroende av andra. Trots att hon inte passade som förälder drabbades Lily ändå ibland av en längtan som hon inte visste hur hon skulle hantera.

Hon smög ut ur rummet och gick ner för att dricka en kopp te. När hon uppfångade en skymt av sig själv i hallspegeln gjorde hon en grimas. Håret var rufsigt och kinderna hade avtryck av soffans tyg, och hon kilade in i badrummet för att skölja munnen, skvätta vatten i ansiktet och dra kammen genom håret. Sedan pressade hon handflatorna mot bänkskivan för att få dem att sluta darra.

Det fungerade inte. Ingenting fungerade. Bara att se Crystal

komma in genom dörren, kasta slängkyssar och strö ursäkter omkring sig skulle hjälpa henne nu.

Oron kändes som något levande som vred och slingrade sig i Lilys mage. Illamående och yr tänkte hon att det var så det blev när man älskade någon. I samma stund som man började tycka om någon gjorde de en galen av oro. Så snart man lät sig själv älska någon var det ute med en.

Hon sköljde av ansiktet igen och kastade en blick i spegeln. Det var så här hon skulle se ut om fyrtio år – ansiktet fårat av oro och ögon som var bekymrade och plågade av faktorer bortom hennes kontroll. Gammal och rädd.

Crystal gillade att reta henne för att hon undvek kärleken. "Du är som någon som är rädd för vatten", hade hon sagt en gång.

"Jag *är* rädd för vatten", hade Lily påmint henne.

"Och det är helt ologiskt."

"Nej, att ge hjärta och själ till någon och förvänta sig att de ska ta hand om dem är ologiskt. Varför skulle jag göra det?"

Leendet som Crystal gett henne hade i slutet av hennes äktenskap varit längtande och sorgset. "För att det är då livet äntligen blir värt att leva."

Mitt liv är värt att leva nu, tänkte Lily när hon lämnade badrummet. Eller det hade i alla fall varit det tills i går kväll då hon skyndat hit för att ta hand om situationen som plötsligt uppstått.

Hon ställde tillbaka telefonen i laddaren och gick ut i köket. Det fick bli en kopp ginsengte för nu behövde hon skärpa sinnet. Kaffet doftade nästan outhärdligt gott, men hon rörde inte den burken. Varför skulle man dricka något som skulle göra en ännu nervösare om man redan var vansinnig av oro?

Lily vandrade rastlöst runt i köket medan hon väntade på att tevattnet skulle bli varmt. Crystal kallade köket kontrollstationen, men där brukade inte finnas någon större kontroll. Brev, räkningar, reklamblad låg i högar på det inbyggda skrivbordet. Kylskåpsdörren var tapetserad med teckningar och skoluppgifter, recept, gamla rabattkuponger och blanketter.

När hon ställde undan den rena disken hittade hon muggen som fortfarande var försedd med läppstiftsavtryck i Crystals favoritnyans. Hon skulle just skölja av den då hon hejdade sig och ställde muggen på hyllan ovanför diskbänken. Medan teet drog försökte hon skingra tankarna genom att städa i köksskåpen. Crystal var en kreativ person, men inte så ordningsam.

Lily stod mitt i köket och försökte bestämma var hon skulle ställa en måttkanna i glas när hon hörde en bilmotor utanför, sedan en dov duns av en bildörr som öppnades och stängdes.

Tack och lov. Lily rusade mot bakdörren. Äntligen var hon hemma.

Men det var Sean Maguires pickup, såg hon och hjärtat sjönk genast. Han var ensam. Och han kom långsamt gående mot henne.

Den stigande solen målade allt med precisa penseldrag i rosa nyanser. Varje grässtrå, varje tegelsten på uppfarten, trädens bark, formen på de knoppande bladen – allt framhävdes in i minsta plågsam detalj i det tilltagande ljuset. Soluppgångens färger vilade på Sean Maguires breda axlar och rufsiga hår när hans imponerande siluett avtecknades mot solens första strålar.

Lily stod på tröskeln till köket och hjärtat visste sanningen innan hjärnan gjorde det. Hon kunde inte tyda hans min när han kom gående mot henne, men det behövde hon inte. Den fruktansvärda sanningen avslöjades i hans stela gång när han kom närmare.

Lily bestämde sig för att tala först. Det skulle åtminstone ge henne några sekunder till, några sekunder då hon kunde tro att världen var normal, då hon kunde tro att ingenting förändrats.

– Barnen sover, fick hon fram i en viskning.

Sean nickade. Struphuvudet åkte upp och ner när han svalde. Lily fokuserade på detaljerna – hur skäggstubben skuggade käkarna, hur långa och täta ögonfransarna var. På kindknotan noterade hon ett smalt sår som hölls ihop av två smala vita plåster. Han såg så mycket äldre ut än när han lämnat huset i går kväll.

Lily tänkte på att skrika. Om hon skrek skulle skriket kanske dränka de ord han oundvikligen skulle säga till henne. Det gjorde

hon förstås inte. Inga skrik i världen skulle få sanningen att försvinna.

Hon tvingade sig att sluta. Det var absurt.

– Var är Crystal? frågade hon till sist. Nej, tänkte hon sedan, säg det inte, snälla, säg det inte. Tårarna bildade en tjock klump i halsen.

– Det har skett en olycka, började Sean.

Men det var det han inte sa som vrålade högst i hennes huvud. Han sa inte att Crystal mådde bra. Han sa inte att hon hade fått vård, att hon skulle klara sig. Han sa ingenting sådant.

– Båda två? hörde hon sig själv fråga.

Han nickade och blicken var plågad.

Lily hade glömt att hon höll i glaskannan innan hon hörde en duns och insåg att hon tappat den. Kannan träffade tröskeln och rullade ut på uppfarten där den stannade, oväntat nog utan en spricka.

Både Lily och Sean ignorerade den.

Hon kände hur hon föll, i slow motion, och det enda sättet att hejda fallet var mot honom. Och hon lät den främmande mannen lägga armarna runt henne.

Lily noterade hans styrka men fann ingen tröst i hans famn. Crystal var borta och sanningen slet upp ett gapande hål i världen.

Och så slog det Lily att mannen som höll om henne hade förlorat sin bror. Han borde inte stötta henne när han hade sin egen sorg att tänka på.

Inom henne fanns förtvivlade skrik men hon tänkte inte släppa fram dem. Så mycket kunde hon i alla fall göra för Crystal. Hon skulle inte låta barnen se henne gråta, snyfta och skrika.

Senare, sa hon sig själv och drog sig undan från Sean Maguire. Jag ska gråta senare.

Kapitel 15

Lördag
Kl. 06.45

Var då? frågade Lily och det värkte i hela kroppen, som om hon också varit med om en olycka.

– På kustvägen några kilometer söder om infarten till Seal Bay.

Vad hade de gjort där ute? – Vad hände?

– Bilen körde av vägen. Han kan ha girat för att undvika att krocka med något. Det var halt och de körde över en vägbank.

– När hittade polisen dem? Lily mådde illa av tanken på Crystal instängd i en bil, skadad och skräckslagen. – Åh, andades hon. Det var du som hittade dem.

Hon måste blunda för att stänga ute bilden som blixtrat till inom henne.

– Ja, för ett par timmar sedan. Hans röst var låg och sträv av sorg och sömnbrist.

– Jag är ledsen, sa hon och fick lust att ta hans hand. Men hon förstod att det inte skulle hjälpa. Lily kunde inte sluta tänka på hur det måste ha känts. Hon undrade om de lidit, om de kämpat för att hålla sig vid liv, men kunde inte förmå sig att fråga. För egen del

ville hon tro att Crystal dött omedelbart, utan att ens förstå vad som hänt. – Och vad händer nu? frågade hon.

– Polisen skickar någon, svarade han dovt. Jag bad att få åka i förväg för jag ville inte att barnen skulle behöva vakna till en massa tjutande polisbilar och främmande människor överallt.

– Det ... gjorde du rätt i. Tror jag. Lilys mun blev torr och hon tvingade sig att gå in i köket där hon ställde sig för att glo på det halvstädade köksskåpet. – Jag håller på att tappa greppet men jag måste behärska mig för barnens skull.

Han gick genom köket och lade händerna om hennes axlar. Det kändes oväntat, en främlings beröring. – Ja, instämde han bestämt, det måste du. Och det kommer du göra. Det måste vi båda två.

Hur kom det sig att hon genom att möta hans ögon kunde samla sig igen? Den frågan hade hon inget svar på men Seans intensiva blick fungerade, kanske för att hon i hans ögon kunde se en stark smärta. Hon tvingade sig att räta på sig och acceptera sanningen. Crystal var död. Derek var död. Barnen levde och de behövde henne.

Lily harklade sig. – Ja. Barnen. De är det absolut viktigaste just nu. Hur vi berättar det för dem kommer påverka hur de tar det som har hänt.

– Ja. Han släppte hennes axlar. – Jag håller med. Polisen skickar också hit någon från socialtjänsten.

– Socialtjänsten? Lily var häpen.

– De sa att det är rutin i fall när ... båda föräldrarna är borta. Han tystnade och verkade ha problem med att dra nästa andetag.

Lily tänkte att hon kunde sträcka sig fram, som han gjort med henne, men händerna hängde kvar längs sidorna, hårt knutna. – Det är väl deras jobb att kontrollera att det finns någon som kan ta hand om barnen, sa hon svagt.

– Jag förklarade att barnen är välbehållna och har det bra, men enligt lagen måste de kolla i alla fall. Han sträckte sig upp och masserade sig frånvarande i nacken. – De ville skicka hit någon direkt, men jag sa att jag borde vara den som berättade för dem.

Lily hajade till. – Du känner knappt barnen.

Hans blick var mörk. – Jag är allt de har nu.

När det gällde släktingar hade han nästan rätt, för Crystal var enda barnet. Hennes pappa hade dött innan Ashley föddes och mamman bodde på ett vårdhem. På sina bästa dagar mindes Dorothy Baird sitt eget namn och efter den senaste stroken kunde hon knappt tala alls. Nu var hennes nedsatta förmåga en välsignelse. Hon skulle inte förstå att dottern var borta.

Derek hade en styvpappa i Palm Desert och det var ungefär allt. Och så Sean Maguire förstås.

– Hon är min ... Lily hejdade sig och drog efter andan innan hon kunde fortsätta. – Hon var min bästa vän. Så, nu hade hon sagt det. Hon hade talat om Crystal i förfluten tid. – Barnen är som mina egna.

Styrkan i hennes egen övertygelse gjorde Lily förvånad. Hon hade aldrig riktigt uttryckt hur nära hon stod barnen. En obekant känsla skakade om henne, att hon likt en örnmamma ville skydda sina egna. Instinkten var så stark att den var skrämmande och hon insåg att barnen nu inte behövde henne som en vän eller en lärare. Deras behov skulle förändra hennes liv för alltid och de behövde saker som hon inte var säker på att hon kunde ge dem.

Sean gick mot vardagsrummet. – Vi berättar det för dem tillsammans.

– De vaknar nog inte än på ett tag. Det är ingen skola i dag så ...

Ett skrik ljöd på andra våningen.

Nej, tänkte Lily. Inte än, snälla, inte än. Låt dem sova lite till, låt dem sväva i lycklig okunnighet bara en liten stund till.

Skriket hördes igen, eftertryckligare den här gången. Lily och Sean växlade en blick.

– Jag går, erbjöd hon sig och gick mot trappan.

– Jag också.

När de kom in i rummet stod Ashley upp i spjälsängen med ansiktet hopskrynklat i förberedelse för ännu ett tjut. Hon hejdade sig när hon fick syn på Lily och sträckte leende ut armarna. I sängen på andra sidan rummet rörde Charlie oroligt på sig men vaknade inte.

Lily skyndade sig att lyfta upp henne ur spjälsängen. Blöjan kändes tung och våt och hon noterade att Sean dröjde sig kvar i dörröppningen när verkligheten stack hål på dimman av chock som sänkts över dem. Det lilla barnet var helt hjälplöst och nu var hon även föräldralös. De som tog hand om henne nu var hennes farbror, som själv verkade som ett stort barn, och en kvinna som svurit på att aldrig skaffa några egna barn.

– Jag fixar det, fick hon fram.

– Då går jag och sätter på kaffe, sa han och vände sig om mot trappan. Lily fick klara sig själv.

– Tack så mycket, mumlade hon och bar in Ashley till badrummet. Precis vad vi behövde.

– Ja då, instämde Ashley.

Genom att fokusera på flickans ansikte kunde Lily behärska sig, men det var inte Ashleys ansikte som behövde skötas om. Ashley var mycket foglig och betraktade Lily med nyfiket tålamod när hon började dra i den åtsittande pyjamasen. Blöjan lossnade utan problem och sedan stod Lily där med den smutsiga blöjan i ena handen och den andra handen på flickan för att hon inte skulle rulla ner från skötbordet.

– Jag kan inte lämna dig här medan jag slänger blöjan, förklarade hon för Ashley.

Tvååringen smackade med läpparna. – Vill ha juice, meddelade hon. Vill ha kaka.

– Ett ögonblick. Först ska vi klä på dig, sa Lily och valde att lägga blöjan vid handfatet för att slänga den senare.

– Lily gråter, observerade Ashley.

Lily insåg att kinderna var våta. – Du har rätt, viskade hon och torkade sig med en tvättlapp. Det är ingen fara, försäkrade hon. Hennes bästa vän var död men Lily kunde inte bryta ihop och börja gråta nu. – Jag är snart glad igen. Hon klistrade på ett strålande leende. – Okej?

– Kej.

Till sist lyckades hon få på flickan en ren blöja, tröja och mjukis-

byxor och när hon lyfte upp Ashley och ställde ner henne uppfångade hon en skymt av sig själv i den runda spegeln.

Hon såg ut precis som hon förväntat sig efter natten hon haft. Det fruktansvärda mörker som blommat ut inom henne skymde allt annat. När hon skyndade sig efter flickan på väg mot trappan visste hon att livet aldrig skulle bli sig likt igen.

Ashley höll hennes finger i ett hårt grepp när de långsamt gick nerför trappan. Längst ner väntade Sean med outgrundlig min och när de var halvvägs nerför trappan kände Lily någon bakom sig och vred på huvudet.

– Charlie.

– Mamma, sa Charlie sömnigt. Var är mamma?

– Mamma! kvittrade Ashley genast.

Lily och Sean växlade en skräckslagen blick. Att se Charlies mjuka, sömniga ansikte fick nästan Lily att bryta ihop igen. Hur i hela friden skulle de berätta det för henne?

– God morgon, tjejen, viskade hon och smekte flickans trassliga hår.

– Hej, Lily. Hej, farbror Sean. Vad har du gjort med ansiktet?

– Hej, stumpan, sa Sean. Skulle du kunna gå och kolla om Cameron är vaken?

– Han vaknar aldrig tidigt på lördagar, avslöjade Charlie. I hennes allvarliga ögon fanns en djup förståelse som fick en rysning att krypa längs Lilys ryggrad. – Okej, suckade hon uppgivet. Jag ska hämta honom.

– Hon vet att något är fel, mumlade Sean.

Lily lyfte upp Ashley och gick ut i köket där hon placerade flickan i en hög barnstol. – Det har hon vetat sedan i går.

Han tog fram ett paket kex och räckte ett till Ashley medan han studerade henne vaksamt, som om hon var en tidsinställd bomb. Hon såg en stund på honom innan hon tog kexet från honom.

– Tacksmycket, sa hon.

Hon verkade tycka bättre om Sean i dag.

Lily tog koppen med teet hon lagat tidigare och försökte dricka

en klunk, men drycken var ljummen och bitter. Hon mindes att hon lagt i tepåsen innan Sean kom hem. Det var evigheter sedan, innan hon tvingats inse att hennes bästa vän och Derek lämnat skolan i går och sedan kört rakt ut över en klippa.

– Vad är det? grumsade Cameron med nyvaken röst.

Charlie kom in i köket, raka vägen fram till Sean. – Jag tvingade honom att gå upp och nu är han arg på mig.

Lily fyllde en pipmugg med juice och placerade den framför Ashley. Cameron stannade i köksdörren, spänd i hela kroppen, som om han var på väg att fly.

Lily kände Seans blick. Nu? verkade han fråga.

De stackars barnen. Lily bet ihop tänderna för att dölja en snyftning.

Sean harklade sig och tog Charlies hand medan han mötte Camerons blick. – Det skedde en bilolycka i går kväll ... Charlies ansikte skrynklades ihop och axlarna började darra. Sean lade armen om henne medan Lily rörde sig mot Cameron med utsträckt hand. Han låtsades inte om gesten och framför hennes ögon verkade han förvandlas till sten, även om han inte rörde en min. – Er mamma och pappa körde tillsammans och vägen var hal, fortsatte Sean med ett lätt misstroget tonfall. Och deras bil, hm, körde utför ett stup.

En tunn hinna av svett glänste på Seans panna och överläpp. Hur hade natten varit för honom medan de andra sovit? Lily tänkte på såren i hans ansikte och på hans händer, den trasiga tröjan och de leriga stövlarna som han ställt utanför dörren. Det var han som hittat sin bror och Crystal. Vad hade hans plågade blick sett? Hade han rört vid dem? Hade han gråtit?

Det fanns så mycket att känna, så mycket att prata om. För många oförklarliga saker att förklara. Långsamt sänkte Lily handen och rörde vid Camerons.

– Vi vet inte vad vi ska säga, viskade hon.

– Ni behöver inte säga någonting, grymtade han och blängde på henne.

– Jo, det behöver vi men ingen av oss vet var vi ska börja.

– Men varför glor ni på mig hela tiden? Cameron slet till sig handen. I hans ansikte syntes chock och smärta innan en tom min maskerade anletsdragen.

Hans smärta trängde igenom förlamningen och Lily upptäckte något värre än sin egen sorg.

Kapitel 16

Lördag
Kl. 07.05

Sean kämpade för att få fram orden men munnen var torr som sågspån.

– Var är de? ville Cameron veta.

– Mamma, pep Charlie.

– Räddningstjänsten hjälpte dem ut.

Sean kunde fortfarande se ljusskenet från de generatordrivna strålkastarna, gnistorna som sprutade när räddningspersonalen skurit i det hoptryckta fordonet, den ohöljda besvikelsen i deras ansikten. De var utbildade att rädda människor. Att lyfta ut lik var det sista de ville göra.

En kille som bar på en verktygslåda och en syretank hade stannat för att titta till Sean. "Hur är det med dig?" hade han frågat. "Mår du bra?"

"Jag är inte skadad", hade Sean förklarat med hes röst. Han hade känt sig omsluten av en bedövande känsla som isolerat honom från omvärlden.

"Stå stilla", hade killen uppmanat honom. "Jag ska rengöra de där skärsåren."

"Du behöver inte ..."

"Det är mitt jobb."

Han hade lagt en filt om Seans axlar och ställt ner verktygslådan som också fungerade som pall innan han tänt pannlampan samt en liten ficklampa.

Sean hade gjort en grimas när ljusstrålen träffat pupillerna. "Det är bara några småsår."

"Då bör det gå snabbt." Den andre mannen hade plockat fram blodstillande medel och kompresser och sedan börjat rengöra såren. När Sean försökt protestera igen hade han spänt ögonen i honom. "Du ser för jäklig ut. Jag tycker inte du ska träffa de där personernas familj när du ser ut så här."

Det hade han rätt i, men Sean hade darrat så kraftigt att en annan räddningsarbetare varit tvungen att hålla i honom. En av dem hade tuggat tuggummi och pepparmintsdoften hade varit stark men ändå inte kunnat dölja stanken från motorolja och blod. Den förste killen hade ställt sig mellan Sean och bilvraket, antagligen för att Sean inte skulle behöva se hur man lyfte ut kropparna. Över killens axel hade han sett dagen gry över landskapet, den förstörda vägbanken, den branta sluttningen, skyltarna med texten "tillträde förbjudet".

"Har de familj här i trakten?" hade räddningsarbetaren frågat medan han låtit tuggummit rulla runt i munnen.

"Tre barn", hade Sean svarat.

"Aj då, det var illa."

I köket som nu badade i gyllene morgonljus rynkade Sean pannan när han hörde orden eka i huvudet. – Er mamma och pappa klarade sig inte, sa han till de tre barnen. Räddningsarbetarna sa att de dog ... genast. De hade inte ont och de var inte rädda. I hans knä darrade Charlie som en liten fågelunge. Han kramade om henne och sänkte huvudet för att vila hakan på hennes mjuka hår. – Jag är så ledsen, mumlade han. Jag är så ledsen.

Aldrig hade orden verkat mer otillräckliga.

– Kan du säga vad du har gjort i ansiktet nu? frågade Charlie i en skrämd viskning.

– Skråmor bara, mumlade han. Jag rev mig på några grenar.

– Gör det ont?

– Nej, det är ingen fara.

– Vem ska ta hand om oss nu?

– Jag ska göra det, gumman.

Poliserna på olycksplatsen hade verifierat att han var den närmaste släktingen. Senare skulle en socialarbetare utvärdera situationen så att allt fungerade tillfredsställande med tanke på barnen. Sean hade knappt hunnit fundera på vad det innebar men aldrig i livet att han tänkte se Charlie i ögonen och ge henne något annat än sitt fullständiga engagemang.

– Det ska vi båda två, insköt Lily. Tårar rullade längs kinderna men rösten var stadig.

Cameron hade fortfarande inte flyttat sig från dörröppningen. Han såg plågsamt spänd ut men dolde alla känslor inom sig. Förmodligen bättre än någon annan i rummet förstod han att hans värld flutit iväg som ett isberg i natten och att han aldrig skulle få tillbaka den igen. Livet som han kände till var borta. Barndomen låg nu bakom honom.

Lily tog hans hand igen, trots att han avvisat henne nyss.

– Cameron, jag är så ledsen.

Återigen skakade han av sig henne. – Jaha, vad händer nu då? frågade han vasst.

Lilys ögon var sorgsna när hon tittade mot Sean. Hon verkade vara på vippen att bryta ihop men det gjorde hon inte. Han kände henne knappt, ändå kände han igen smärtan i hennes ögon. Sedan blinkade hon och ögonblicket var borta. De var bara två främlingar igen.

– Cameron, sa hon, vi vet inte än. Vi måste ta ett steg i taget.

– Mer, ropade Ashley och skakade pipmuggen.

Sean, Lily och Cameron rörde sig samtidigt för att hjälpa henne. Alla tre ville så gärna göra något normalt – ge flickan lite juice, torka henne om munnen, svara i telefon.

Sean kunde inte fatta att någon ringde så här tidigt på morgonen.

Det kanske var Maura. Eller polisen som skulle säga att det skett ett misstag, att det var någon annan olycka som Sean stött på. Han drog Charlie åt sidan och slet till sig luren från väggtelefonen.

– Hallå?

– Hej, det är Melani Larkin från KBUZ News. Jag ringer angående tragedin på Highway 101 ...

– Dra åt helsike, svor Sean och slängde på luren.

– Åt helsisse, instämde Ashley och dunkade pipmuggen i bordet.

Charlies ögon blev stora och Sean kände rodnaden krypa längs halsen. – Ursäkta mitt språk, mumlade han. Det var någon journalist som ville fråga om vad som hänt.

– Hur visste de att de skulle ringa hit? undrade Cameron.

– De övervakar alla anrop till polisen och räddningstjänsten, förklarade Sean. Men jag har ingen aning om var de hittade det här numret ...

Telefonen avbröt honom när den ringde igen.

– Kolla nummerpresentatören, uppmanade Lily.

Cameron tittade på den lilla skärmen. – Jag känner inte igen numret.

– Då svarar vi inte, avgjorde Lily.

– Nej, och vi drar ut jacket också, sa Sean och slet i sladden.

Men alla andra telefoner i huset fortsatte att ringa och slutade först när telefonsvararen slog på. Ljudet av Crystals inspelade röst var ett mjukt spöke som rörde sig genom huset.

Charlie lade huvudet på sned och lyssnade. – Mamma, viskade hon.

I den påföljande tystnaden kände Sean plötsligt varenda sekund av sin sömnlösa natt. – Vi sätter oss igen, föreslog han.

Charlie kröp upp i hans knä igen och han upptäckte att hennes varma tyngd och den söta doften av hennes hår kändes tröstande. Genast fick han dåligt samvete för att han utnyttjade det sörjande barnet för att själv må lite bättre.

Lily hällde flingor i en plastskål och gav den till Ashley. – Tacksmycket, nickade flickan.

– Varsågod.

Cameron var fortfarande spänd och vaksam. Han satte sig ytterst på stolkanten, beredd att fly.

Telefonen ringde igen.

– Varför är det så många som ringer? ylade Charlie.

– De kommer nog tyvärr fortsätta, antog Lily.

– På grund av pappa, inflikade Cameron. För att han är berömd.

– För att det är många som älskar era föräldrar och är oroliga för er. Men vi ska strunta i telefonen och bara prata med dem vi vill, sa Lily.

– Någon från polisen kommer hit snart, upplyste Sean.

– Varför det? fräste Cameron. Ska de ge pappa fortkörningsböter?

– De vill bara ställa några frågor. Det är rutin. Sean avslutade inte den tanken. "Rutin vid en dödsolycka", hade de sagt på olycksplatsen. – Det kommer även en socialarbetare som ska se till att alla har det bra. Hur som helst måste vi ringa Jane, tillade han.

– Hon kanske redan vet om det, påpekade Lily.

– Vi måste ändå ringa henne. Och jag ska ringa min pappa i Kalifornien också. Sean kände sig yr igen. Hur i helsike gjorde man? Hur lyfte man luren och sa orden "Derek är död"? – Crystals familj då?

– Hennes pappa är borta och mamman bor på ett vårdhem, svarade Lily. Hon har ingen annan.

– Mormor Dot är sjuk, informerade Charlie honom. Hon känner inte igen någon.

– Hon har drabbats av flera strokeanfall och det sista var allvarligt, förklarade Lily och Sean misstänkte att hon inte ville gå in på detaljer framför barnen. Charlie började kännas tung i Seans knä, hur lätt hon än var. – Då är det kanske bäst att du ringer Jane, fortsatte Lily.

Det var något med instruktionen som retade honom, men han kastade en snabb blick på klockan och nickade. Morgonnyheterna kunde rapportera om olyckan. Sedan kom han att tänka på Maura. När han lämnat bilvraket hade han ringt henne men hon hade inte svarat. Sean hade lämnat ett meddelande om att hon skulle ringa och att det var viktigt.

Hon hade inte ringt än.

Lily såg blek och upprörd ut. Det skulle inte krävas mycket för att hon skulle knäckas. Han misstänkte att barnen var den enda orsaken till att hon höll ihop.

Han klappade Charlie på huvudet. – Det är bäst att jag gör det.

Flickan gled ner från hans knä och Lily bredde ut armarna. Med allvarlig min satte Charlie sig i hennes knä och vilade kinden mot Lilys bröst. Flickan började gråta ljudlöst och Sean hittade en ask med pappersnäsdukar som han lade på bordet.

– Jag med, sa Ashley och öppnade och knöt händerna. Sean tittade på Cameron. Dereks son var förlorad någonstans där han satt och stirrade ut genom fönstret.

– Cameron, håll ett öga på Ashley medan jag ringer, bad Sean tyst.

Cameron nickade och hällde upp mer juice i pipmuggen.

Sean tog upp en papperslapp med Janes nummer och ringde från mobiltelefonen. Hur skulle han göra? Medan signalerna gick fram steg han ut på uteplatsen. Han hade ingen aning om vad han skulle säga till kvinnan, hur han skulle berätta vad som hänt. Sean ville göra det på rätt sätt men kände knappt sin brors flickvän. Han hade alltid trott att han och Derek skulle få bättre kontakt nu när han var hemma igen. Då hade han trott att de haft all tid i världen.

– Jane, inledde han när telefonsvararen gick i gång. Ring mig genast, så fort du får det här meddelandet.

Han lämnade sitt nummer och drog ett djupt andetag innan han klev ut genom uteplatsens grind. Världen såg precis likadan ut, som om ingenting var fel. Lusten att bara fortsätta gå var stark. Han hade gått iväg från situationer tidigare, vägrat göra någon annans problem till sina.

Men när han kom fram till slutet av uppfarten flammade en blixt rakt i hans ansikte och bländade honom i några sekunder.

– Försvinn härifrån för fan, röt han, utan att kunna se något annat än den röda dimman efter fotoblixten.

Kapitel 17

Lördag
Kl. 11.15

Tack för hjälpen, sa Lily och höll upp bakdörren för polismannen och socialarbetaren.

– Ni kan ringa mig när som helst, dag och natt, lovade Susie Shea, socialsekreteraren som genast kastat sig huvudstupa in i situationen.

Susie hade varit hos dem i flera timmar, hjälpt dem genom förmiddagen och förklarat vad som skulle hända, steg för steg. Även om hon varit deltagande hade hon inte försökt försköna situationen. Barnen Holloway var nu, åtminstone tillfälligt, omhändertagna av staten och det skulle bli noggranna kontroller och regelbundna rapporter om läget.

Lily stängde dörren efter dem och lutade pannan mot dörrkarmen. Hon hade aldrig känt sig så utmattad och kvar fanns inget annat än en överväldigande värkande sorg. När hon rätade på sig från dörren föll blicken på en hög låneböcker på hallbordet. Enligt kvittot i en av böckerna var alla försenade. Bredvid böckerna låg också ett kvitto från kemtvätten samt ett för en film som lämnats till framkallning. Verkligheten gjorde sig påmind. Det här var ett avbrutet liv, med

ärenden som aldrig skulle bli uträttade, och tanken på att gå igenom alltihop gjorde sorgen ännu tyngre.

Crystals barn var föräldralösa nu. Lily kunde knappt förstå det. De var alldeles ensamma i världen. I nuläget skulle socialvården ge Sean Maguire vårdnaden om dem och de skulle bo kvar här med honom. Lily försökte säga sig själv att det var det mest logiska, i alla fall i socialvårdens ögon. Eftersom deras allra närmaste släkting, Dorothy Baird, inte kunde rycka in så var det Sean som stod på tur, åtminstone tills de fick reda på om det fanns någon annan vårdnadshavare. När ms Shea förklarat det för honom hade han sett chockad ut.

"Ja, okej", hade han fått fram.

Lily var inte säker på att han förstod. Han hade kunnat ge samma svar om hon frågat om han ville ha mer strips.

De tre barnen skulle börja gå i sorgeterapi. Både Charlie och Cameron skulle kunna drabbas av ett trauma men för Ashley var risken lägre. Kanske skulle hon inte lida alls, men det var för tidigt att avgöra än.

Det otänkbara hade inträffat, det som ingen någonsin trodde skulle hända. Hon kunde bara hoppas att Crystal och Derek förberett sig på det här. På kort sikt var det Sean Maguire som bestämde.

– Tur för dem, muttrade hon dovt.

– Tur för vem då?

Förskräckt över mansrösten snurrade hon runt. Maguire gjorde henne nervös, eller kanske var det inte bara han. Kanske var det den surrealistiska situationen.

– Var är barnen?

– Där uppe. Ashley sover, Charlie tittar på en film och Cam ... stirrar ut genom fönstret. Tur för vem då? upprepade han.

– Ingenting. Jag ... tänkte bara högt. Hon kastade en blick på kuvertet i hans hand. Det var dokumenten som angav huvuddragen för barnens omvårdnad. – Är du säker på att du vill göra det här? frågade hon.

– Vad jag vill eller inte vill spelar ingen roll. Det är min brors barn. De har ingen annan nu.

Hon bestämde sig för att gå rakt på sak. – Crystal ville att jag skulle ta hand om barnen.

– Och hur i helsike vet du det? Lämnade hon en lapp till dig?

Lily drog ett djupt andetag. – Jag är deras gudmor. Och vi pratade om det när hon fått Ashley och hennes mamma drabbades av sin första stroke. Hon sa att hon skulle skriva om sitt testamente och om något hände henne och Derek skulle jag ta hand om barnen. Lily mindes hur hon och Crystal skämtat om det. "Du som svurit på att aldrig skaffa barn", hade Crystal retats. "Någon dag kanske du sitter där med tre stycken." De hade skrattat när de framför sig sett hur Lilys prydliga värld skulle invaderas av ett kaotiskt familjeliv. Blotta tanken hade varit skrattretande. Trots att hon knappt sovit i natt gick hon upprört fram och tillbaka. – Det var ett av de där samtalen om något som aldrig kommer hända.

– Ms Shea sa att de flesta inte bryr sig om att upprätta några testamenten, men jag är rätt säker på att Derek och Crystal gjorde det. Men att be någon ta hand om ens barn ... Han ruskade på huvudet. – De flesta skulle undra varför. Det är lite som att köpa flygförsäkring.

– Jag köper alltid flygförsäkring, tillstod Lily. Hon började känna sig snurrig, kanske var hon på väg att bli sjuk. – Jag sa till Crystal att självklart skulle jag ta hand om barnen. Det var meningen att jag skulle skriva på något papper, men det kom aldrig på tal igen. Och varför skulle det? Sådana här saker händer helt enkelt inte.

Utan att säga ett ord såg han länge på henne. – Är det vad Derek ville? undrade han sedan.

Hon fnös lite. – Jag vet faktiskt inte vad han ville.

Förutom skilsmässa. Det hade han velat och det hade han fått på sina villkor, vilket innefattade gemensam vårdnad om barnen.

Lily valde att inte säga någonting. Mannen framför henne hade förlorat en bror. Hennes åsikt om Derek skulle inte mildra hans chock eller sorg, inte hennes egen heller.

Framför sig såg hon en serie tydliga stillbilder, som ett bildspel – Crystal som gänglig tonåring som skrattande lärde Lily att hjula.

Och senare som ung kvinna då hon rodnade stolt när hon vann en skönhetstävling. Crystal som brud, som en sagoprinsessa, sedan som mamma, svettig och glad efter att hon fött barn. Så sent som i går hade hon suttit i Lilys klassrum, rivit sönder en pappersnäsduk och svalt tårarna medan hon diskuterade dotterns problem. Hon hade varit så livlig, så otroligt *levande*. Hur skulle Lily nu kunna hålla kvar alla minnen av sin vän? Hur skulle hon hjälpa barnen att hålla kvar dem?

Tanken sved i Lily. Hon hade haft en älskad vän. Och nu fanns det bara en fruktansvärd tomhet i hjärtat där Crystal en gång haft en plats.

Lily lyfte blicken mot Sean. – Du och Derek ... pratade ni någonsin om det?

– Nej. Aldrig. Precis som du sa är det inget man vill tänka på. Det vill ingen.

– Men barnen måste få veta vad som kommer att hända med dem, inte bara nästa vecka utan nästa år och i resten av deras liv.

– Jag vet.

Susie Shea hade bett dem ta fram en tillfällig plan för barnen. Det var viktigt att de förstod att det fanns någon som skulle ta hand om dem.

– Vi kommer nog få veta mer i veckan, sa Lily. När testamentena är upplästa och så. Det svaga ljudet från teven svävade genom huset. – Hur är det med Jane Coombs? fortsatte hon. Jag trodde hon skulle komma hit så fort hon fick meddelandet.

– Det skulle man kunna tro.

– Men?

– Hon blev hysterisk när jag berättade vad som hänt. Hon erbjöd sig att komma hit men jag bad henne vänta tills hon lugnat sig. Jag trodde inte att det skulle vara bra för barnen att se henne i det tillståndet.

– Men det var meningen att hon skulle bli deras styvmamma, anmärkte Lily. Hur kunde hon hålla sig borta? Hon reste sig och tog ner muggen med Crystals läppstift. Till sist ställde hon den på

en hylla ännu högre upp, med läppstiftet kvar. Sean iakttog henne med uttryckslös min men hon vägrade förklara sig. – Vad ska vi göra nu? Barnen måste få veta vem som ska göra frukost till dem på morgonen och hjälpa dem till skolan. De måste få veta vem de ska fira jul med och vem som ska skriva på deras ledighetsansökan och ta med dem till doktorn när de blir sjuka. Och de behöver få veta det nu, inte efter begravningen eller efter att testamentena har lästs upp.

– Oj, ta det lugnt. Ett steg i taget. Sean stödde fingertopparna mot varandra. – Vi måste göra upp en plan.

Hon lyckades nicka, men hon var inte redo. Fast sedan påminde hon sig att det var Crystals barn. Det spelade ingen roll hur illa rustad hon kände sig för katastrofen.

– Jag kan stanna över helgen, erbjöd hon sig. Och jag kan ta ledigt nästa vecka för att vara hos barnen. – Går det bra för dig?

– Ja ... ja, tack. Tills vidare kör vi på den planen. Han tittade förstulet mot trappan. – Hur ska vi sova?

– Jag tar gästrummet, erbjöd Lily sig, för hon kunde inte tänka sig att sova i Crystals säng.

Han vände sig mot broschyrerna som socialarbetaren lämnat: *Sorgerådgivning för barn*, *Att anpassa sig till en fosterfamilj*, *Tips för övergången*. Det var sådana saker som Lily kunde hitta i lärarrummet och tidigare hade hon alltid tyckt att broschyrerna verkade avlägsna och teoretiska. Nu blev hon rädd bara genom att läsa titlarna.

– Jo, jag undrar ... Sean avbröt sig. – Du kanske kan hjälpa mig med hennes rum, föreslog han sedan.

Lily förstod precis vad han bad henne om. – Vi kan byta lakan och plocka i ordning i garderoben. Jag vet var allting finns.

Hans ansikte mjuknade av tacksamhet. Lily rörde sig mekaniskt när hon hämtade rena lakan från linneskåpet och bäddade sängen. Det var något underligt men hemtrevligt med situationen och hon skyndade sig att bli klar. I en stor resväska lade hon ner klänningar, kjolar, kavajer och skor, medan hon försökte att inte tänka på vad hon höll på med – att hon packade för att Crystal var död.

– Lägg den på hyllan så länge, bad hon Sean. Det är för tidigt för att ... Hon harklade sig. – Ja, vi ska inte slänga något än på ett tag.

– Gärna för mig. Seans telefon ringde och han klev åt sidan för att svara.

Lily avslutade arbetet i garderoben, hela tiden omgiven av Crystals välbekanta parfym. Den fullpackade resväskan gjorde det lätt att tänka sig att Crystal inte alls var död, bara bortrest ett tag.

Hon plockade upp en bok från sängbordet. *Fädernas synder* av Gail Goodman. Sidan var markerad med ett visitkort från Laurelhurst School. Kortet var från Greg Duncan, idrottslärare och golftränare. Lily slog upp boken. Crystal hade varit halvvägs i romanen. Nu skulle hon aldrig få veta hur den slutade.

Sean slog igen telefonen.

– Dereks agent kommer hit, han tog planet från Los Angeles så fort jag ringde, sa Sean. Han kommer ta hand om Dereks affärer.

Kommer han ta hand om hans barn? Lily visste att hon inte behövde fråga det.

– Han heter Red Corliss, fortsatte Sean. Han, hm, har planerat en presskonferens.

– En presskonferens? Lily trodde inte sina öron. – Du skämtar väl?

– Jag gillar det inte heller, tillstod Sean, men Red vet vad han gör. Han säger att då kan vi kontrollera informationen och om vi har tur kan vi hålla pressen på avstånd.

Hon ryste vid blotta tanken på att annonsera Crystals död som om hon vunnit ännu en skönhetstävling. Plötsligt kände hon en oväntad närhet till Sean, denne främling. De hade känt varandra i mindre än tjugofyra timmar, ändå var de nu förenade av det otänkbara.

– Vet du hur mycket jag hatar det här? frågade hon.

– Ja, sa han. Det gör jag.

Kapitel 28

Lördag
Kl. 15.20

Red Corliss ångade in i staden som ett godståg. Med dånande stämma gav han order i mobiltelefonen medan han banade sig fram. När Sean var yngre och själv en av Reds klienter hade han varit lite rädd för sportagentens bryska sätt. Nu, många år senare, såg han Red för vad han var – en ambitiös och självsäker yrkesman vars attityd dolde ett oväntat ömsint hjärta.

På kort tid hade Red lyckats samla ihop alla nyckelspelare på Echo Ridge, Dereks hemmabana. En timme senare anlände Red till Crystals hus.

– Hur gick det? frågade Sean när han höll upp ytterdörren åt honom.

– Det gick. Jag gav dem fakta, lämnade uttalandet vi kom överens om, bad dem respektera familjen i denna svåra stund, bla, bla, bla. De får tro vad de vill. För sin egen skull hoppas jag att de kommer rapportera fakta, inte skvallret.

Över natten hade ryktena naturligtvis blossat upp. Vad gjorde ett frånskilt par tillsammans på en avskild kustväg? Hade det verkligen

varit en olyckshändelse eller var det ett brott som begåtts? Red hade varit noga med att upplysa hela världen om att det var en tragisk olycka och att den som sa något annat grovt förolämpade offrens familjer.

– Red! Charlie rusade in i vardagsrummet och slängde ut armarna i en hälsning.

– Prinsessan Carlotta. Red ställde ifrån sig portföljen och svepte upp henne i famnen.

– Varje gång jag tänker på mamma och pappa gråter jag, erkände hon. Och jag tänker på dem hela tiden.

– Det är klart du gör. Reds tuffa uppsyn smälte. – De älskade dig så mycket.

– Ja, men det hjälper inte om de inte är här hos mig.

– Jag vet, prinsessan, mumlade han. Var är dina syskon?

– Ashley är i köket med Lily.

– Och vem är Lily?

– Min lärare.

– Hon är Crystals kompis, insköt Sean. Lily har varit med barnen ända sedan det här började.

– Cameron är i sitt rum, fortsatte Charlie. Han lyssnar på sin fåniga musik igen.

– Jag ska gå och hämta honom, sa Sean och försvann uppför trappan.

Cameron låg på sängen och såg upp i taket. Han hade på sig hörlurar, den lilla iPoden balanserade på bröstkorgen, och han såg förvånansvärt nöjd ut. Musik kunde inte rädda en, tänkte Sean, men ibland kunde den för ett kort tag fylla upp tomrummen i en person. Från hörlurarna läckte ett svagt skrälligt ljud ut och Cameron tog långsamt av dem när han såg Sean.

– Hur är det med dig? undrade Sean.

– Toppen.

– Red är här. Han vill prata med oss alla.

– Om vad då?

– Några olika grejer, svarade Sean. Om begravningen och så. Vi

måste träffa Logan, Schwab och Fuller för att diskutera vad era föräldrar ville för sina barn.

– Det är lätt att svara på, sa Cameron allvarligt. Han vände en hård blick mot Sean. – De ville ... Nej, det var inget.

– Vad var det du tänkte säga?

– Det var inget, upprepade Cameron och slängde ifrån sig spelaren på sängen. Vi går ner till Red.

Sean kollade mobiltelefonen efter meddelanden. Inget svar från Maura, noterade han. Hon var bortrest på sitt seminarium och kunde förstås inte veta hur han mådde just nu, men hon borde ändå ha besvarat något av hans samtal.

Han svalde irritationen eftersom han var tvungen att göra det. Det handlade inte om honom och hans sorg, utan det enda som betydde något nu var att bestämma vad som var bäst för Dereks barn. Om han tillät sig att släppa loss sorgen inom sig kanske han skulle dras så långt ner i ett svart hål att han aldrig skulle hitta upp igen. Och då skulle han vara värdelös för barnen.

Hur i helsike skulle han fixa det här?

Sean och Cameron gick in i vardagsrummet där Red, Lily och flickorna väntade. Han dröjde sig kvar i dörröppningen i någon sekund och tittade på Lily. Hon hade inte bytt kläder, men hon hade hunnit ta en dusch och när han passerat badrumsdörren hade han hört henne gråta. Framför sig hade han sett hur hon stod och snyftade under strålarna. Nu satt hon med Ashley i knäet och Charlie tätt intill sig och ansiktet var blekt av chock och sorg. Men när hon tittade på Sean kunde han också ana en viss fientlighet. Hon ansåg att hon hade rätt till barnen, men det hade faktiskt han också.

Red skakade Camerons hand och behandlade honom med en omtanke som inte verkade krystad. De var allierade nu. Sean nickade mot Red, slog sig ner i en fåtölj och plockade upp en tjock mapp med blanketter och broschyrer.

– Det kommer bli en begravning för er mamma och pappa, inledde han. Red och Lily och jag kommer att ta hand om alltihop.

Han gav Lily en frågande blick och hon svarade med en knappt

märkbar nick. – Ni ska inte oroa er för något annat än att anpassa er till den nya situationen, inflikade hon.

– Men jag vill inte anpassa mig, gnällde Charlie.

– Lilla gumman, vi har inget val, sa Lily. Jag önskar att vi hade det, men det har vi inte. Begravningen kommer bli en stund för att minnas mamma och pappa. Många av deras vänner kommer vara där. Är det något speciellt ni vill ha med vid gudstjänsten, någon speciell musik eller någon text som ska läsas upp?

– Vad då för musik? Vad då för text? frågade Charlie lite uppjagat.

– En kort text, kanske något från Bibeln eller från en bok som någon har läst. Kanske en speciell sång, tillade Lily.

– Jag gillar inte att läsa högt, muttrade Charlie.

– Det brukar vara någon annan som läser upp den.

– Jag gillar *Svanens trumpet*, sa flickan sedan.

Cameron fnös. – Ingen barnbok.

Lily lade handen på hans ärm för att tysta honom. Det fungerade. Cameron stirrade ut genom fönstret medan Charlie studerade sina rosa gympaskor.

– Ni behöver inte komma på något nu direkt, sa Sean. Fundera på saken så pratar vi om det igen lite senare.

De tre barnen var kusligt dämpade. Även Ashley var tyst och vaksam, inte för att hon förstod någonting men hon var känslig för de andras humör. Sean gjorde sitt bästa för att förklara vad som skulle hända innan han och Red måste åka och träffa dem som skulle planera begravningen. Tanken på att åka till en begravningsbyrå och diskutera hur de skulle begrava hans bror var overklig.

– När kommer ni tillbaka? ville Charlie veta.

Beslutsamt tryckte han ner flyktinstinkten. – Senare i kväll, när ni ligger och sover. Lily ska stanna hos er.

– Lily, sa Ashley och pekade övertygat.

– Jag ska stanna hela veckan, insköt Lily. Min klass har fått en lärarvikarie och du och Cameron kan vara hemma från skolan. Hon kastade en blick på Cameron. – Om ni vill alltså.

– Jag är gärna hemma från skolan en hel vecka, mumlade han.

Med Ashley i famnen följde Lily Red och Sean till ytterdörren.

– Ring om du behöver något, uppmanade Sean.

– Det ska jag göra.

Red räckte henne sitt visitkort. – Samma här. Och är det något du tror att Crystal skulle ha velat ha? Jag menar till begravningen.

Lily bet sig i läppen. – Hon älskar blommor. Alla sorter. Och rosa är hennes favoritfärg. Jag säger till om jag kommer på någon musik.

– Vi ska göra vårt bästa, sa Sean.

När han lämnade det tysta huset önskade Sean att han kunnat stanna. Han önskade att han kunnat göra vad som helst förutom att planera begravningen för barnens föräldrar. Han kastade en blick över axeln och såg Lily stå i dörröppningen, med armarna om den lilla flickan som en sköld. Hakan var lyft i en bestämd min och vinden fläktade i hennes hår. Sean lyfte handen i en halvhjärtad vinkning. Hon vinkade inte tillbaka utan vände sig om för att gå in igen.

– Jag har träffat henne ett par gånger, när Crystal och Derek var gifta, sa Red. Och jag känner henne inte så väl, men jag kan slå vad om att den där spända attityden inte är hon. Hon mår dåligt just nu. Mycket dåligt.

– Javisst, men det är hon inte ensam om. Hon är det minsta av mina bekymmer just nu.

Red satte sig i hyrbilen som redan luktade av hans älskade cigarrer. – Då får du tänka om, grabben. Se till att få henne på din sida, annars får du göra dig beredd på strid.

– Och vad ska det betyda?

– Kanske ingenting. Hör du, den här Redwing-turneringen ...

– Det blir inget av med det.

– Jag vet. Det blir inget med någonting förrän vi har tagit oss igenom det här.

Sean hatade tanken som blixtrade till genom huvudet. Typiskt Derek att förstöra hans chans.

Kapitel 19

Lördag
Kl. 19.05

När Sean och Red var klara på begravningsbyrån åkte han hem och avlöste Lily. Hon lovade att snart komma tillbaka och klev sedan ut i den svala kvällen. För första gången på flera timmar kunde hon dra ett djupt, befriande andetag. Hon kunde inte fatta att hon kände sig så fysiskt utmattad. Vad hade hon egentligen gjort hela dagen förutom vankat av och an och oroat sig?

När hon körde hem kände hon sig lättad. Återigen var hon ensam, med kontroll över sitt eget liv. Om hon ville kunde hon köra förbi avfarten till sin gata och i stället fortsätta till nästa stad, till Portland, till flygplatsen.

Fantasin blossade upp som en kortlivad eldslåga innan den släcktes av verkligheten. Att fly var inget alternativ. Hon tillhörde inte sig själv längre. Hon tillhörde tre föräldralösa barn som var ännu mer övergivna än hon var.

Lily låste upp och klev in i det tomma huset. Allt var precis som hon lämnat det, *Bull Durham* i dvd-spelaren, en karta över Italien

på soffbordet, ett glas vin bredvid den. Långsamt och försiktigt vek hon ihop kartan.

Hon hade precis börjat slänga några saker i en väska när hon ryckte till vid ljudet av dörren som öppnades och stängdes. – Hallå? ropade en röst.

– Mamma. Lily mötte sin mamma i vardagsrummet. – Vad gör du här?

Sharon Cutler Robinson log mot henne. – Jag kom så fort jag hörde vad som hänt.

Hennes mamma var en sällsynt besökare, lika avlägsen och sval som månen. En gång hade hon varit söt, till och med vacker. Lily hade sett de gamla fotona. Under åren hade mammans skönhet blivit spröd, härdad av olycka och ett brinnande engagemang i jobbet som kvalitetschef. Ändå var blicken nu fylld av deltagande. Lily gav henne en snabb kram och andades in den välbekanta doften av Elizabeth Arden.

– Tack för att du kom. Vill du ha en kopp kaffe?

– Nej, inget för mig, tack. Din pappa hälsar. Han är i Saigon. Terence Robinson, som jobbade för Nike, hade tillbringat halva livet utomlands. Sharon tog av regnkappan och hängde den vid dörren. Hon var klädd i en mjuk, vit angoratröja som borde ha varit för ungdomlig för henne, men det var den inte. – Jag ville bara se hur det är med dig, och fråga hur det är med Crystals familj.

Lilys bröst värkte när hon redogjorde för de senaste tjugofyra timmarna, ändå lyckades hon tala med egendomligt saklig röst. När hon pratade med mamman kände hon sig alltid fånig som blev känslosam. Vad tjänade det till att gråta? Det var vad mamman brukat säga när hon var liten. Att gråta förändrade ingenting.

Det som Lily upptäckt då var lika sant nu, att det gjorde ondare att hålla det inom sig.

– Så förfärligt, mumlade Sharon. Vad gjorde de ute vid kusten? Vad i hela friden tänkte de på?

– Det får vi aldrig veta.

– Men det var i alla fall något som fick dem att åka dit och strunta i allt annat. Jag undrar vad det var.

Oroande nyheter om deras dotter, kunde Lily inte låta bli att tänka. – Jag måste packa klart, sa hon och gick mot sovrummet.

Skulle allt ha varit annorlunda om hon varit lite försiktigare när hon berättat om Charlie, lite mer deltagande, eller kanske inte sagt något alls? Hon ville ha den där timmen tillbaka. Det var det enda hon ville.

– Vart ska du åka? undrade Sharon.

– Hem till Crystal.

– Men sa du inte att deras farbror är där nu?

– Jo, men han är ensam, mamma. Han kom just tillbaka från Filippinerna eller Malaysia eller något. Jag vill bara visa att jag finns där för barnen. Hon kände mammans blickar när hon packade ner en necessär. – Hur så? frågade hon till sist.

– Var bara försiktig så du inte blir för inblandad.

Lily hejdade sig när hon skulle dra igen blixtlåset på resväskan. – Vad pratar du om?

– Barnen hör hemma hos sin farbror. Det är ofrånkomligt.

Blixtlåset fastnade i något tygstycke och vägrade ge med sig. – Ingen vet vad som kommer hända, underströk hon. De är omhändertagna av staten, i alla fall i nuläget. Crystal bad mig skriva på ett intyg för att bli barnens förmyndare om något skulle hända henne och Derek. Jag hann aldrig skriva på något för ... ja, varför skulle vi ha någon brådska? Om Dereks testamente innehåller något som motsäger det ...

– Du får hoppas att det inte gör det. Men bråka inte med deras farbror, Lily. Du kan inte ta dig an tre ungar. Det skulle inte vara rättvist mot någon. Mamman tog ett steg framåt. – Jag ska hjälpa dig. Hon sköt bort Lilys hand, drog ner blixtlåset och kunde sedan stänga resväskan. – Du måste se barnen Holloway som eleverna du undervisar. De är dina för en tid och sedan måste du släppa dem.

– Det här är annorlunda. Crystal är ... hon var min bästa vän, mamma, min enda nära vän. Jag lovade henne och det är inget jag

bara kan strunta i. Lily lindade fingrarna hårt om sängstolpen. Hon ville inte tappa behärskningen nu. – Vet du ... hela dagen, med allt konstigt som har hänt, tänkte jag på Evan. Genast ångrade hon att hon sagt sin brors namn. Evan, som var borta sedan så många år, bortglömd av Lily och hennes syster. – Förlåt. Jag borde inte sagt något. Det är bara att en så förfärlig förlust ... Ja, jag kunde inte låta bli att göra jämförelser.

– Sluta. Är det inte illa nog redan? Sharon snurrade runt och vände sig mot garderoben som var full med skor och handväskor och kläder på omaka galgar. Av någon anledning verkade Lily aldrig kunna hålla ordning i garderoben.

Det hade varit dumt att nämna Evan, att påminna mamman om att hon en gång haft tre barn. Evan, som var född två år efter Lily och ett år efter Violet, hade varit familjens yngste. Att han dött var något de aldrig pratade om men det hade påverkat hennes familj i alla år.

– Folk har inte alltid svart på begravningar längre, sa Sharon och inspekterade Lilys kläder, där det inte fanns några svarta plagg. Färg går bra så länge det är respektfullt.

~

Cameron satt i sin mammas bil som stod parkerad på den vanliga platsen på uppfarten, som om mamman var inne i huset just nu, pratade i telefon och filade naglarna. Bilen hade levererats till huset, med laddat batteri, klar att köra igen. Den här veckan var det mammans tur att skjutsa golflaget. Det var tävling i Hood River och hon hade lovat att köra åt båda hållen. Självklart. Det gjorde hon alltid, ända sedan han gick i åttan.

Nu kunde han sluta i laget. Det var ändå det han velat göra – lägga av, glömma den delen av sitt liv. Trots att mamman och pappan var borta kände han ändå deras förväntningar som en tyngd på axlarna. Camerons golf var viktig för båda två, av helt olika anledningar.

Han önskade att hans föräldrar inte varit lika viktiga för honom. Det var det som gjorde honom mest förbannad.

Bilen luktade svagt av gammal cigarettrök – mammans hemliga last. I askkoppen låg en halvrökt cigarett. Hyllan mellan sätena var full av växelmynt, en bunt post-it-lappar och en inköpslista med mammans handstil. Listan verkade så alldaglig – pappersnäsdukar, bakpulver, Pepsi, hushållspapper, tomatsås.

Var i helsike var hans deo? undrade han irriterat. Han hade sagt till henne att det var slut. Vad fan var det för fel på henne?

Kanske hade hon gömt cigaretter där. Cameron letade i handskfacket, men där fanns bara försäkringspapper, kartor och annat skräp. Han kollade bakom solskyddet och hittade ett par solglasögon, en tändsticksask samt ett skrynkligt rosa kvitto. Han skulle just stoppa tillbaka det när rubriken fångade hans blick – Riverside Laboratorium AB. Det var en bekräftelse på Ashleys blodgrupp.

Cameron blev iskall. Sean var utsedd till förmyndare eftersom alla trodde att han var deras närmaste släkting. Vad skulle hända med hans lillasyster om det kom fram att Sean inte alls var släkt med Ashley? Cameron knycklade ihop pappret i näven och stoppade det i jackfickan. Sedan ändrade han sig och tog fram det igen. Han öppnade bildörren, tände en tändsticka som han satte mot pappret och lät det falla till marken där det förvandlades till ett brunt höstlöv. För säkerhets skull trampade han till det med klacken och stängde dörren igen.

Med rynkad panna drog han fram plånboken ur bakfickan och tog fram körtillståndet han fått ett par dagar efter att han fyllt femton och ett halvt. Han skulle köra upp om några veckor och innan dess fick han egentligen inte köra bil ensam, men det var inte som om hans föräldrar skulle oroa sig om han körde iväg nu.

Varför hade de bara försvunnit? Varför? Brydde de sig inte om att folk behövde dem? Vad kunde ha varit så hemskt att de måste köra iväg och krocka med bilen?

Han visste vad det var. Nu visste han det. Det var inte meningen att han skulle veta men det gjorde han.

– Skit samma, muttrade han och lade handen på nyckeln i tändningen.

Men innan han vred om nyckeln hände något konstigt med honom. Högerhanden stelnade till och smärtan pulserade i fingertopparna. Hjärtat försökte hamra sig ur bröstkorgen och ansiktet badade i svett. Han svettades under armarna också och eftersom han inte hade någon deo kunde han inte stoppa det. Han försökte andas men kunde inte dra tillräckligt djupa andetag för att få ner luft i lungorna.

En hjärtattack. Han hade fått en jäkla hjärtattack. Han skulle dö bakom ratten på en bil, helt enligt familjen Holloways traditioner.

Cameron försökte kliva ur bilen. Han ville bara komma därifrån men jackan fastnade i handbromsen och han satt fast. När han slet i jackan och gjorde sig fri hörde han tyget gå sönder. Till sist snubblade han ut på uppfarten och skyndade sig bort från bilen.

Successivt avtog hjärtattacken.

– Jösses, muttrade han och torkade sig i pannan med ärmen. Hur dumt var inte det, att bli rädd för en bil som om den varit något ur en Stephen King-roman?

Han gick in i huset och sa till sin farbror att han skulle gå till en kompis. Till hans lättnad verkade Sean förstå att han behövde komma bort från huset ett tag.

~

– Jag vet något som kan få dig att glömma allt, sa Jason Schaefer senare den kvällen.

– En lobotomi?

Cameron hade rullat hem till sin kompis på skateboarden och stod nu och dribblade med en baseboll på Jasons uppfart. Familjen Schaefer visste vad som hänt och Jason verkade lite besvärad, som om det kunde smitta att förlora sina föräldrar i en bilolycka.

– Ha ha, mycket roligt, muttrade Jason. Brevlådebaseboll?

Cameron fortsatte dribbla med bollen. – Det är töntigt.

– Nej, det är skitkul. Du ska få se. Vi kan ta jeepen. Jason hade redan tagit körkort och tog alla chanser att få köra. – Vi åker och hämtar några av de andra och kör ut till Ranger Road. Det finns en hel rad brevlådor där ... pang! ropade han och låtsades svinga ett basebollträ.

Kanske hade han rätt, tänkte Cameron. Kanske behövde han göra lite skada.

~

Klockan 22.20 föll Lily ihop. Hon satt på sängen i gästrummet i Crystals hus och lyssnade på tystnaden. På hennes uppmaning sov Sean i Crystals rum, som var alldeles för fullt av minnen för Lily. Där var det tyst och inget ljus syntes under dörren. Hon var avundsjuk på att han kunde sova. Själv hade hon duschat igen och klätt sig i en lånad frottémorgonrock med för långa ärmar. När hon stack handen i fickan hittade hon en skrynklig pappersnäsduk samt en lapp med några siffror. Telefonnumret var omgivet av Crystals klotter, små bubblor och virvlar, och under någon sekund tänkte hon gå ner och dricka en kopp te med Crystal och ge henne papperslappen.

Men nej. Inga fler koppar te, inga långa telefonsamtal eller shoppingturer. Ingenting. I går hade hon haft en bästa vän. I dag hade hon det inte längre.

Ett fruktansvärt vrål av smärta och sorg steg inom henne. Hela dagen hade det byggts upp och hotat att välla fram. När hon varit med barnen hade hon lyckats hålla tillbaka sorgen genom ren och skär viljestyrka.

Nu när hon var ensam gled behärskningen undan och hon föll ner på sängen, pressade en kudde mot ansiktet och släppte loss snyftningarna. Hennes plågade rop dämpades av kudden men i huvudet lät det lika högt som ett skrik.

Lily grät för alla skratt och för alla samtal de aldrig skulle dela igen. Hon grät för barnen som skulle växa upp utan mamma och för hur orättvist det var. De hade inte gjort något för att förtjäna

sitt öde. Hon grät tills hon kände sig tom, ihålig med en sorg som verkade ha en egen energi.

– Lily? avbröt en liten röst henne.

Hon satte sig upp och skyndade sig att dra ärmen över ansiktet. I dörröppningen stod Charlie med ett mjukdjur tryckt mot bröstet.

– Jag såg att du grät.

– Åh, Charlie, sa Lily. Jag är så ledsen för din mamma. Snart kommer jag må bra igen, men nu behövde jag gråta lite.

– Jag vaknade och blev ledsen igen, sa Charlie. Jag kan inte sova.

– Lilla gumman. När Lily reste sig kände hon sig som om hon sprungit ett maraton. – Vi går och äter lite glass.

– Jag är inte hungrig. Jag är inte ... någonting.

– Då kanske jag kan komma och sitta hos dig en stund. Hon tog flickans hand och följde med tillbaka till hennes sovrum. De stannade för att titta till Ashley i spjälsängen och stoppade om henne med en filt. Sedan satte de sig på fönsterbänken, flyttade på mjukdjuren och drog ifrån gardinerna för att kika ut på den dimmiga månen. Lily drog Charlie intill sig och smekte hennes silkesmjuka hår. – Vi måste viska så att vi inte väcker Ashley.

– Hon vaknar inte av något. Charlie satt tyst i några minuter, tätt intill Lily. – Jag vet hur man tar reda på sitt porrstjärnenamn, upplyste hon.

– Har du pratat med Russell Clark?

– Japp.

– Vet du ens vad en porrstjärna är?

– Jag frågade farbror Sean. Han sa att det är någon som använder ett påhittat namn med namnet på sitt första husdjur och namnet på sin gata. På skolans basar förra året vann jag en guldfisk och döpte henne till Zippy så mitt namn är Zippy Candlewood.

– Åh, det var ... fint.

– Men vilket är ditt namn, Lily?

– Jag har aldrig haft något husdjur.

– Aldrig? Inte ens en guldfisk eller en fågelunge som du tog hand om?

– Inte ens en hussten.

Lilys föräldrar hade inte tillåtit några husdjur. "De dör bara", hade mamman resonerat. "De kostar en förmögenhet och sedan krossar de ditt hjärta."

Charlie bytte ställning i hennes famn. – Jag önskar att jag hade en hund. Mamma och pappa ville inte ha någon hund fast jag önskade mig det mest av allt i hela världen. Det blev tyst och Lily trodde att Charlie kanske somnat, men sedan rörde hon sig igen. – Lily? frågade hon tyst.

– Mm?

– Jag är rädd.

– Det vet jag, gumman. Men det är inte farligt här.

Flickan vände blicken mot Lily. I halvdunklet såg ögonen enorma ut. – Jag är rädd ... för jag tror att jag gjorde dem arga. De var arga på mig för att jag är så dum i skolan och för att jag tog grejer. Kanske var det därför som de ...

– Åh, nej. Lily lät henne inte avsluta meningen. Hon kupade Charlies ansikte i händerna. – Det är helt fel. Dina föräldrar älskade dig så mycket.

– Men de var arga för att jag tog saker.

– Aldrig. De var aldrig arga och det var inte jag heller. Din mamma och pappa skulle aldrig vilja att du trodde det. Vi hade ett möte eftersom vi älskar dig och bryr oss om dig. Du måste lova att du tror mig för det är sant.

Hon nickade. – Okej.

Lily lyfte upp flickan och bar henne till sängen. Hon stoppade om henne och ställde upp två favoritdjur, ett slitet lamm och en enögd apa, på var sida om kudden.

– Du borde sova nu.

– Det ska jag. Men, Lily?

– Ja?

– Jag kom på en sång.

– En sång.

– Till begravningen.

Lily höll andan. – Vad är det för sång? frågade hon sedan.

– Jag vill ha regnbågssången.

Barnen hade lärt sig sången i skolan och Charlie tyckte uppenbarligen om den, särskilt originalversionen som sjöngs av Kermit i *Mupparna*.

Hon lutade sig fram och kysste försiktigt Charlie på pannan. – Det ska vi nog kunna ordna.

Del 3

Ty vad är det att dö annat än att stå naken i vinden och smälta in i solen?

Kahlil Gibran

Kapitel 20

Tidigt på morgonen innan hans bror skulle begravas spelade Sean Maguire en runda golf. Om det verkade betydelselöst eller respektlöst brydde han sig faktiskt inte om det. Detta var golfbanan där han och Derek tillbringat sin uppväxt. Tillsammans hade de spelat alla hål oräkneliga gånger och de kände till vartenda grässtrå och varenda bunker och grop i greenerna. De hade skrattat och retats och tävlat under ungdomens gyllene somrar då ingen kunnat föreställa sig att något hemskt någonsin kunde hända dem.

Och under lång tid gjorde det inte det heller. I high school och college hade de spelat golf och lagt troféerna vid Patrick Maguires fötter som offergåvor. Båda hade fått sina PGA-kort första gången genom Q School, PGA-tourens kvalificeringsskola. Derek, som var äldst, hade jobbat hårdast. Sean, som hade mer talang men inte var lika hängiven, verkade alltid stå i hans skugga. Men det var ingen som tvingade honom att stå där. Faktum var att Sean trivts med att hålla sig i bakgrunden. Eftersom andra inte hade några förväntningar på honom gjorde han sällan någon besviken. Och ibland, som under det fantastiska året på Augusta, kunde han förvåna dem.

Nu när Derek var borta fanns det inte längre någon skugga som kunde falla över honom och Sean var inte säker på om han skulle stå ut med all uppmärksamhet. Red hade gjort sitt bästa för att hålla

media borta, fast när ett vackert par i sina bästa år omkom i en mystisk olycka gick det inte att undvika spekulationer. Journalister och kameramän kretsade kring honom och skrek frågor som fick Seans blod att koka.

Han försökte spela oberörd, för att bete sig som en familjeman nu, även om han var ett vrak inombords. Sean levde i en mardröm. Poliserna hade inte hittat några bromsspår på asfalten där Dereks bil kört av vägen och han såg hela tiden framför sig hur Derek och Crystal susade genom luften, med Tillamook Rock i bakgrunden. Hur de chockat och misstroget stirrade på varandra efter att ha lyft från marken.

Att inte veta hur han skulle sörja eller säga farväl hade fått honom att lämna huset tidigt i morse, till den ensamma tystnaden på den öde golfbanan. På första tee andades han in den tallbarrsdoftande luften och såg ut över det vackra landskapet samtidigt som han kände ett hugg av smärta. För helsike, Derek, tänkte han. De hade varit konkurrenter och haft sina duster, men de hade aldrig förlorat sin kärlek och respekt för varandra.

Nu spelade Sean ensam, men med rundan hyllade han sin döde bror. Den här veckan skulle han ha spelat sin första golfmajor i USA, skulle ha kämpat sig tillbaka på touren. I stället tog han nu ett sista privat farväl till Derek och så fort han stod på tee hade han vetat att det var rätt.

Han svingade golfklubban, en rörelse som var lika ren och vass som en bödels svärd. Bollen flög fram i mitten av fairway. Han kunde höra den dämpade dunsen när den landade precis där han avsett, vilket gav honom en utmärkt chans att hamna på green. Under hela rundan var det likadant, en av de bästa rundor han någonsin spelat. Det blev birdies och till och med en eagle, perfekta chippar och puttar som sögs mot hålet som av en magnet. Hans fokus och koncentration lämnade inget utrymme för tvivel eller misstag. Med varje slag hedrade han sin bror och noterade resultat som de flesta golfspelare inte ens kunde drömma om. Han avslutade det sista hålet med att sänka en tiometersputt.

Red stod och väntade när han klev av banan. Agenten sträckte ut handen efter scorekortet och studerade det. – Om du kunde spela så här på en tävling skulle du vara tillbaka i toppen på nolltid.

– Mm. Tillsammans gick de mot klubbhuset och Sean ställde undan golfbagen. – Jag tänker inte på touren.

– Inte i dag, men ... snart. Jag menar det, Sean. Vad i helsike ska du göra annars?

Det hade Sean inget svar på. Kanske hade Red rätt. Han hade aldrig haft något normalt jobb. Sean hade golfen i blodet och det kändes alltid konstigt när han inte spelade. Han visste inte vem han var om han inte var en golfspelare.

– Jag kan inte spela på touren om jag tar hand om Dereks barn.

– Jo, jag tror att det kan funka. Sean, en kapplöpningshäst måste springa. Red gav honom en lång blick. – Vi ses i kyrkan.

Sean körde långsamt genom en stad han mindes lika väl som refrängen till en gammal sång. Comfort hade inte förändrats mycket och just den här morgonen kändes förtrogenheten smärtsam. Derek fanns överallt i staden, eller så verkade det i alla fall. Varenda plats som Sean passerade, från Comfort Food Bar & Grill till de lediga tomterna bredvid järnaffären, påminde honom om hans bror och gjorde honom ledsen över att han inte hållit sig hemma, att han inte känt Derek bättre i slutet av hans liv. Precis som alla andra hade han trott att de haft all tid i världen. Varför trodde man alltid det?

Maura satt och jobbade vid datorn när han kom hem. I elegant svart klänning och höga klackar var hon vacker och mycket allvarlig. Han hade inte träffat henne så mycket den senaste veckan, eftersom han bodde hos Dereks barn. Lily hade till sist sjasat ut honom ur huset, lovat att hon skulle ta hand om barnen och att de skulle ses i kyrkan senare.

– Hej, hälsade Maura. Hur är det med dig?

När han lutade sig ner och kysste hennes kind uppfattade han en snabb doft av parfym. – Jag måste duscha och raka mig.

– Bra. Jag är klar när du är det.

Han skyndade sig i duschen och tog på en mörk kostym han köpt

i Malaysia. Det var faktiskt Asmida som köpt den, då när de trott att de var kära. De hade förmodligen varit kära. Seans problem var att han inte visste hur man fortsatte att vara kär.

Maura satt och väntade i hallen när han till sist kom ner igen. Att se henne där fick honom i alla fall att le lite grann. Hon var snygg på ett sportigt, intelligent sätt som hon påstod att de flesta män blev rädda för. Fast inte Sean. Han tyckte att hon var sexig och hon tyckte att hon var bra för honom.

Hennes arbetsmoral var det i alla fall. När han flyttat hem till USA hade han känt sig rotlös och hade gjort flera dumma misstag, som att hoppa på touren igen. Hon och Derek hade talat honom till rätta. Han behövde stabilitet, ett vanligt jobb och tid att komma på fötter igen.

– Du är jättefin, log hon varmt.

Han nickade frånvarande. – Jag hatar det här.

– Alla hatar det här, försäkrade hon och rörde vid hans kind. Skärsåren var nästan läkta nu. – Jag önskar att jag känt din bror bättre.

– Det gör jag också.

När de satt i bilen på väg till kyrkan funderade Sean på varför de två viktigaste personerna i hans liv knappt känt varandra. Han kunde alltid skylla på Mauras jobb och Dereks egen intensiva karriär. Nu var det för sent och det fanns ingen att skylla på.

– Känns det konstigt att bo tillsammans med den där kvinnan?

Ja. – Hon ska bara stanna en vecka. Barnen behöver oss båda två.

– Du kör för fort, påpekade Maura när han svängde ut på vägen.

Han lättade på gaspedalen och tvingade fingrarna att slappna av lite om ratten. Maura lät handen vila på hans axel tills hennes mobiltelefon ringde. När hon svarade kände Sean hur han spände käkarna. Hon hade gjort sitt bästa för att vara ledig i dag men med hennes jobb kunde hon aldrig bli helt fri.

På parkeringsplatsen utanför kyrkan förstod han att dagen nu blivit ännu värre. Red hade varnat honom för att media skulle sluta upp mangrant. Självklart pratades det en hel del. Vad hade ett frånskilt par gjort tillsammans i en bil ute på en ödslig väg? Hade ett brott

begåtts? Och var det sant att Derek Holloway trots alla sina framgångar hade ekonomiska problem?

Nyhetsbilarna stod parkerade längs gatan och tjocka svarta kablar slingrade sig över marken. Sean körde mot bakdörren där han lämnade bilen till en väntande vakt och sedan smet han och Maura in i den lilla sakristian.

Han hade ingen aning om hur han skulle bete sig, men skakade hand med prästen, tog emot kondoleanser och gick igenom de sista detaljerna med begravningsentreprenören. Kistorna som han och Red valt var så blankpolerade att de inramade fotografierna och de många blommorna speglades i ytan. Kistorna var stängda, vilket i alla fall var en liten nåd. Dereks barn skulle slippa se föräldrarnas tomma ansikten.

Ingenting kändes konkret eller verkligt. Sean hade en underlig känsla av att han skulle flyga iväg och försvinna, precis som de mjuka melodislingorna från orgeln. Sorgeterapeuten som jobbade med familjen hade varnat för att man kunde känna sig distanserad.

– Sean? Mauras mjuka röst fick honom att återvända till verkligheten.

– Vad?

– Du verkar så långt borta.

– Nej då, jag är här.

Han svävade omkring, men det talade han inte om för henne. Derek låg inte i kistan. Det kunde han omöjligt göra. Ännu kunde Sean höra ljudet av hans röst och var övertygad om att han bara behövde ringa honom, säga att spelet var slut, att det inte var roligt längre eller ens hade varit roligt någon gång.

– Dörrarna öppnas snart. Vi ska vänta här med begravningsentreprenören till fem minuter innan ceremonin. Är du säker på att du mår bra?

Frågan nådde honom som genom ett långt ihåligt rör. Om han mådde bra? Nej, det gjorde han definitivt inte. Han visste inte hur han skulle klara att begrava sin bror och ta hand om tre barn, men hörde sig själv säga till Maura att han mådde bra.

Han gick fram och tillbaka i sakristian och kastade då och då en blick mot en monitor som visade kyrkorummet. Dörrarna öppnades och folk strömmade in. De sörjande. I ena ögonblicket var de Dereks vänner, nu var de sörjande.

Sean slet bort blicken och kikade ut genom fönstret. En glänsande limousin körde fram till kyrkan och en chaufför med vita handskar öppnade bildörren.

– Är det läraren? undrade Maura. I kaoset under de senaste dagarna hade hon inte hunnit träffa Lily och barnen.

– Ja, svarade han och kände hur han damp ner på jorden igen. Han hade fått kontakt med marken. – Det är Lily. Följ med ut och träffa alla.

Han gick mot bilen. Cameron dök upp först, följd av Charlie som såg spänd och rädd ut. – Farbror Sean, sa hon och slog armarna om honom.

– Hej på dig.

– Jag är rädd, mumlade hon.

– Det är jag också. Han hade snabbt upptäckt att det inte tjänade något till att ljuga för Charlie. Hon genomskådade honom varje gång. – Jag ska hjälpa Lily med Ashley och sedan vill jag att du ska träffa en god vän till mig.

– Jag heter Maura Riley, hörde han Maura säga när han lutade sig in i bilen för att knäppa upp Ashleys säkerhetsbälte i bilstolen. Den lilla flickan hälsade honom med ett stort leende. Han ställde ner henne på marken där Lily tog hennes hand.

Sean rätade på sig för att presentera Maura. Som alla som inte var vana vid barn verkade hon tafatt men leendet var äkta. Charlie studerade henne vaksamt, Cameron såg avvisande ut medan Ashley gömde sig bakom Lilys kjol.

– Kände du min mamma och pappa? frågade Cameron.

Maura flyttade väskan från ena handen till den andra. – Nej, men jag vet att de båda var fina människor. Jag ville komma hit för er farbror Seans skull eftersom jag tycker mycket om honom. Och jag hoppas att ni vill berätta om era föräldrar för mig.

– Jajamen, sa Cameron. Hemskt gärna. Sedan gick han mot sakristian.

Hans sarkasm överrumplade Maura, men just nu hann Sean inte tvinga brorsonen att be om ursäkt. Sean kände sig dum för att han förväntat sig att något skulle hända, något magiskt som skulle få dem att bli en enda stor och lycklig familj.

– Vi måste gå in nu, sa han tyst.

Jane Coombs var försenad, vilket verkade vara typiskt för henne. Hon rusade fram och kastade sig över barnen, grät och klagade, precis som hon gjort hela veckan. Sean ville be henne ta det lugnt, förklara att tårarna skrämde Charlie och Ashley, men vem var han att kritisera henne? Kanske kunde hon inte hjälpa det.

Tre personer han inte kände igen kom dit, till och med senare än Jane. – Mina föräldrar och min syster, förklarade Lily. Ursäkta mig ett ögonblick.

Hon gick för att hälsa på dem. Hennes föräldrar var ett stiligt par, oklanderligt klädda, men de behandlade Lily med en egendomlig distans. För guds skull, ge henne en kram, tänkte Sean. Såg de inte att hon behövde det?

Lyckligtvis verkade systern fatta det för hon grep tag i Lily och drog henne intill sig i en hård kram tills Lilys hatt trillade av.

– Sean Maguire, presenterade han sig, plockade upp hatten och skakade hand med dem. Terence, Sharon och Violet. Tack för att ni kom hit.

Seans pappa, Patrick Maguire, hade kommit dit kvällen innan och han hälsade på Lily och de andra innan han skakade hand med Sean. – Lyckas du hålla modet uppe?

Plötsligt fick Sean lust att säga nej. Säga: Nej, pappa, jag är riktigt illa ute. Har du lust att ge mig ett handtag? Men det skulle han aldrig. Han visste bättre, för han visste vilket svar han skulle få. Pappan skulle mumla något och räkna upp alla orsaker till att han omöjligen kunde hjälpa till med Dereks barn.

– Ja då, försäkrade Sean sin pappa. Med tanke på omständigheterna.

– Ledsen att jag inte kunde komma tidigare, fortsatte Patrick. Jag hade en del att ta hand om.

Självklart hade han det, tänkte Sean. – Inga problem, sa han högt. Men det han egentligen ville göra var att ta tag i pappan, skaka om honom och kräva att få veta vad som hänt deras familj. Som om det spelade någon roll. Han lade handen på Charlies axel. – Vi måste börja nu.

Medan alla samlades för att gå in i sakristian såg Sean ut över dem alla. Barnen verkade renskrubbade och ängsliga i sina finkläder. Samtidigt var de mycket värdiga. Cameron såg ut som en yngre version av Derek i en ny kostym som köpts särskilt till begravningen. Charlie hade på sig en mörkgrön klänning med ett svart band och Ashley hade en mindre version av samma klänning. Lily var klädd i mörkblått med lågklackade skor och hade en väska i ena handen och en liten hög prydligt skrivna kort i den andra. Hon hade på sig en hatt och det osminkade ansiktet såg nervöst och uppriktig ut. Lily var fast besluten att hålla ett passande minnestal för sin vän.

Begravningsentreprenören följde dem till deras platser längst fram. Rektorn på Charlies skola satt bakom dem, redo att hjälpa till med Ashley om hon blev för högljudd. De gulbruna ekkistorna, överhopade med blommor, blänkte i solskenet som föll in genom ett fönster. Och Sean svävade omkring igen, högt över alla andra, oförmögen att hålla sig kvar nere på jorden.

Kapitel 27

Begravningen var ett brutalt spektakel, delvis mediecirkus, delvis allvarlig ceremoni. Lily kände sig alldeles öm inombords, så utmattad att hon nästan var bedövad. Gudstjänsten försvann i en dimma av tårar, musik och minnestal. Alla närvarande försökte uttrycka det obeskrivliga – förtvivlan över en upprörande förlust och, kanske ännu värre, sorgen och den tysta rädslan hos de tre barnen som skulle växa upp utan föräldrar.

Lily blev förvånad och rörd när familjen dök upp. De hade inte känt Crystal så bra, men visste hur viktig hon var för Lily. När det blev hennes tur att tala sneglade hon nervöst mot mamman och fick en uppmuntrande nick. *Du klarar det.*

Hon reste sig och gick fram till podiet. På något sätt, för barnens skull, lyckades hon tala med klar och tydlig stämma och berätta för den fullsatta kyrkan att Crystal varit den bästa vän, mamma och person någon kunde tänka sig.

"Bästa vän" och "kärleksfull mamma" hade verkat som de rätta orden när hon skrivit dem sent igår kväll, men när de hördes i högtalarna i den stora kyrkan lät de ihåliga och opersonliga. Lily lade ifrån sig korten, slöt ögonen i någon sekund och såg Crystal inför sin inre blick.

– Jag var åtta år när jag träffade min bästa vän, sa hon och öpp-

nade ögonen igen. Hon var tretton och hade inte en tanke på att bli min bästa vän eller något annat än min barnvakt. Det kom senare, vänskapen. Och den varade i ett helt liv ... Lily tystnade men försökte fortsätta utan att darra på rösten. – När jag var liten trodde jag att hon visste allting. Tjugotvå år senare vet jag att det är sant. Tack vare hennes vackra barn kände hon till glädjen och lyckan i att leva ett liv fyllt med kärlek. Och det är väl det enda någon behöver veta? Lily blev förvånad över orden som kom ur henne. De stod inte i hennes anteckningar. Där fanns en lista på Crystals prestationer, en kärleksfull hyllning. Nu var det för sent att backa ur och på grund av alla de andra minnestalen hade hon lovat att hålla sig kort. Hon gjorde en paus igen och koncentrerade sig på barnen. Edna hade gått ut med Ashley som börjat bli otålig. Charlie satt och stirrade rakt framför sig. Cameron verkade arg, nästan trotsig, när han skruvade rastlöst på sig i bänken.

Lily hade blivit glad när hon fått se elever och lärare från high school, men de verkade illa till mods när de satt och viskade i bänkraderna längst bak. Hon hade inte sett till Greg Duncan och tyckte det var tråkigt. Som Camerons golftränare borde han ha varit där, men det var typiskt Greg.

– Jag kan inte finna någon mening i att min vän dog, fortsatte hon. Kanske kommer jag göra det en dag, men för mig finns meningen i hennes liv, inte i hennes död. Jag älskade Crystal Baird Holloway. Varenda dag i resten av mitt liv kommer jag minnas vår vänskap. Hon harklade sig när en klump i halsen gjorde det svårt att andas. – Hej då, Crystal. Du lever vidare i våra hjärtan.

Doktor Sachs, sorgeterapeuten, hade sagt till Lily att det fanns mediciner om hon kände att hon behövde det. Då hon klev ner från podiet önskade hon att hon utnyttjat det erbjudandet.

När hon lämnade podiet spelades sången som Charlie önskat. Grodan Kermit sjöng regnbågssången och det kunde kanske ha verkat löjligt under omständigheterna, men av någon anledning passade sångens enkla budskap perfekt.

Lily försökte hålla god min för Charlie och Cameron, men inom-

bords var hon ett vrak. Sean Maguire sträckte ut handen för att hjälpa henne in i bänkraden. Hennes fingrar var iskalla och fuktiga av svett.

Hans flickvän Maura verkade besvärad. I den svarta klänningen med matchande sjal var hon mycket vacker, som en underklädesmodell. Bredvid henne kände Lily sig förskräckligt alldaglig.

Det var inget hon borde känna just nu, men så var det. Hennes bästa vän var död och Lily tänkte triviala tankar. Hon var en hemsk person.

För Derek blev det en klumpig men rörande hyllning från hans caddie som snyftande tog sig igenom hela talet. Travis Jacobs hade varit med Derek i femton år och kände honom som ingen annan kunde göra. Med tanke på vad Lily visste om honom var minnestalet generöst, ibland roligt och mycket ärligt. När Travis fortsatte tala spelades Louis Armstrongs *What a Wonderful World* i högtalarna och Lily kände sig melankolisk.

Hon höll ett öga på Jane Coombs som satt bredvid sin advokat på andra sidan mittgången. Av hennes förkrossade min att döma sörjde hon djupt. Jane hade inte haft mycket att säga under de senaste dagarna. Hon betedde sig som om hon inte kände barnen och var precis lika förvirrad som de.

Lily försökte att inte tänka illa om kvinnan som stulit hennes bästa väns man, men det var inte lätt. Hon kunde inte glömma hur chockad Crystal varit när hon kom hem till Lily en kväll för att berätta att Derek träffat en annan. Och att hon var gravid, allt i samma andetag. Båda sakerna var för sig skulle ha skakat om hela hennes värld. Tillsammans förändrade de hennes liv.

Hon försökte att inte tänka på smärtan och förödmjukelsen som Crystal drabbats av. Som hon sagt i sitt tal hade Crystal fått uppleva så mycket glädje. Det var vad Lily sa sig själv att fokusera på. Inte det misslyckade äktenskapet eller de ekonomiska problemen eller det faktum att precis innan hon dog hade Crystals bästa vän berättat att Charlie måste gå om tredje klass.

Varenda kväll sedan dess hade Lily tagit med sig Crystals smärta

och förvirring när hon gick och lade sig och det hade hemsökt hennes drömmar varenda natt. Nu såg hon sig omkring i kyrkan och försökte trösta sig med alla som samlats där – vänner och kollegor, folk från jobb och skola.

På något sätt klarade de sig igenom resten av gudstjänsten, med böner som kändes ända in i själen och sånger som borrade hål i hjärtat. Det fanns bara en anledning till att hon lyckades behärska sig och det var att Crystals barn var beroende av henne.

Charlie drog i hennes hand. – När ska vi åka till kyrkogården? viskade hon.

– Om en liten stund, viskade Lily tillbaka efter *Over the Rainbow*. Hon hade önskat versionen som sjöngs av den avlidne hawaiianske sångaren Iz. Lily hade tänkt att det kunde påminna Cameron om att han och Crystal tagit ukulelelektioner tillsammans. Han hade inte haft några åsikter om gudstjänsten och varit ganska tyst när det gällde förlusten av sina föräldrar. Hon lutade sig fram och viskade i Charlies öra. – Varför undrar du det?

– Jag vill bara veta när jag ska säga hej då, svarade Charlie.

Lily lade armen om flickans axlar. – Åh, lilla gumman, fick hon fram. Du behöver aldrig säga hej då.

Kapitel 22

Lily hade ingen aning om vad hon skulle ha på sig på mötet. Vad i hela världen hade man på sig när ett testamente skulle läsas upp?

Hennes alternativ var begränsade. Även om hon bott hemma hos Crystal i nästan en vecka hade hon inte tagit med sig så mycket kläder. Det hon hade på sig i skolan kändes inte passande. En tröja broderad med nallebjörnar funkade bra i klassrummet men knappast på ett seriöst möte.

Kanske skulle hennes enda dräkt passa bra för ett möte med advokater. Hon var skyldig Crystal att se professionell ut.

Beslutsamt tog hon på sig en vit blus, en mörk kjol och en kavaj med mässingsknappar. Toppen, tänkte hon när hon klev i de lågklackade pumpsen. Hon såg ut som Sergeant Pepper.

Lily satte upp håret med ett par spännen och rynkade näsan mot spegelbilden. Hur klarade kvinnor det här? Fanns det något trick att se professionell ut som hon inte kände till?

Den ytliga frågan fick henne att känna sig skyldig, så hon lade snabbt på ett lager färgat läppglans och bestämde sig för att hon var klar.

De tre barnen satt i köket och åt frukost när hon kom ner. Charlie hade som vanligt bara ögon för Cartoon Network och Ashley åt

äppelmos ur en plastskål. Cameron satt och läste i en fysikbok med huvudet lutat i handen. Sean hade åkt för att prata med Red Corliss innan mötet.

– Hej! Ashley bankade med skeden och sträckte fram den mot Lily. – Smaka.

Lily låtsades smaka. – Mm, jättegott. Hon tog fjärrkontrollen och sänkte volymen på teven. Så fort allt lugnade ner sig skulle hon begränsa tevetittandet. Att bo i ett hus fullt med barn var som att besöka ett land i tredje världen, en främmande plats fylld av färg, ljud och ovana dofter. Hon hade gjort sitt bästa för att skapa ordning i kaoset, men nu kändes det som om hon höll på att tappa greppet. – Nu ska jag åka till mitt möte, meddelade hon. Jag kommer vara borta ett par timmar. Cameron, nu är det du som bestämmer.

– Visst, suckade han med uttråkad röst.

– Visst, ekade Ashley. Ut, tillade hon och viftade med händerna i stolen.

– Cameron tar hand om dig, sa Lily och gav barnen varsin kram innan hon gick mot dörren.

När Lily körde till advokatkontoret fick hon en underlig känsla av att det inte var hennes liv längre. Hon levde någon annans liv, med barn och så mycket ansvar att hon knappt kunde hålla ordning på allt.

Ett oövertänkt löfte till en vän – javisst, det är klart att jag ska ta hand om dina barn, inga problem – hade blivit till ett åtagande hon var dåligt förberedd på. Hon hade tagit ledigt en vecka men på måndag måste hon tillbaka igen, till sitt hus och sitt jobb. Livet måste gå vidare för alla och det skulle vara en av punkterna på dagens möte.

Advokatbyrån Logan, Schwab och Fullers kontor var lyxigt och rofyllt. Hon visades in i ett konferensrum där alla var samlade – Sean Maguire och Red Corliss, Seans pappa Patrick och Dereks flickvän Jane Coombs och hennes advokat. Frances Jamison, Crystals skilsmässoadvokat, var också där, noterade Lily med en viss lättnad. Alla de andra var där för Derek.

Inte riktigt, observerade hon när Susie Shea kom in i rummet. Socialarbetaren var med på mötet som barnens företrädare.

Peter Logan, en äldre tjänsteman i märkeskostym, öppnade mötet genom att hälsa alla välkomna och bläddrade sedan i en tjock mapp med papper.

– Tack för att ni kom hit, mina damer och herrar, sa han. Jag vill uttrycka mitt djupa beklagande till familj och vänner till Derek och Crystal Holloway. Jag vet att de är mycket saknade.

Lily sneglade mot Sean. Det hade känts konstigt att bo tillsammans med honom i en vecka. Det var uppenbart att han brydde sig mycket om barnen men när det gällde deras uppfostran var han precis lika bortkommen som Lily. Han såg lite sliten ut men lyssnade uppmärksamt när Logan läste upp en lista på tillkännagivanden. Bredvid Sean verkade hans pappa Patrick utvilad och mycket vital. Han var en stilig man, lång och slank med tjockt gråsprängt hår. Som Dereks styvpappa var han barnens ende far- eller morförälder, otroligt charmig med ett lugnt sätt och vinnande leende. Men det var lustigt. När Lily såg in i hans ögon såg hon inte mycket.

Efter en stund kom Logan till mötets huvudpunkt – Dereks testamente. Där fanns gåvor till Red Corliss, Travis Jacobs, Patrick Maguire och flera andra av Dereks kollegor. Han skänkte alla klubbor till sin bror, men Sean såg vare sig glad eller besviken ut.

Logan skickade runt kopior av listan och läste vidare. – Återstoden av mina tillgångar ska delas lika mellan mina älskade barn, Cameron Craig Holloway, Charlene Louise Holloway och Ashley Baird Holloway. Om de är minderåriga vid tidpunkten för min död kommer arvet förvaltas av Crystal Baird Holloway, eller under de omständigheter att hon inte finns tillgänglig, av min bror, Sean Michael Maguire, fram till att de själva blir myndiga.

Den sista meningen föll i en tystnad som var så tät att Lily kunde höra Janes advokat, som satt bredvid henne, andas. Jane hade blivit förbigången.

Uppläsningen fortsatte med att besvara frågan om vem som skulle bli barnens förmyndare. Det första namnet var förstås Dereks exfru,

Crystal Baird Holloway. Näste man på tur var Sean Michael Maguire.

Det var fortsatt tyst i konferensrummet medan folk smälte informationen. Derek hade inte utsett Jane, som påstod att de tänkt gifta sig. Han hade inte valt Patrick heller. Patrick brydde sig inte ens om att försöka dölja sin lättnad. Nej, Derek hade valt Sean Maguire, sin halvbror, en man som knappt varit närvarande i barnens liv.

Socialarbetaren skyndade sig att anteckna medan mr Logan gjorde sig beredd att överlämna läsningen åt Frances Jamison, Crystals advokat.

Jane reste sig från bordet. – Jag har hört tillräckligt, sa hon tyst och lämnade rummet i sällskap med advokaten.

– Hon var inte särskilt glad, mumlade Frances dämpat.

Lily försökte fokusera på pappersarken som Frances höll upp. Dokumentet var daterat fem år tidigare, då Crystal och Derek författat det tillsammans. Det fanns gåvor till Dorothy och till Lily, som inte förväntat sig någonting.

– Till min bästa vän, Lily Elaine Robinson, lämnar jag en summa på tio tusen dollar plus hela min garderob. Lily, du har aldrig varit särskilt intresserad av mode men kanske har du förändrats.

Lily blev häpen över generositeten och av ekot av Crystals egen röst. Hon trevade efter en pappersnäsduk i väskan men upptäckte att hon använt allihop. Utan ett ord vände Sean sig om mot skåpet bakom sig, hittade en kartong näsdukar och sköt fram den över bordet mot henne.

Crystals testamente var identiskt med Dereks, förutom att om barnen var minderåriga skulle dödsboet administreras av Crystals mamma, Dorothy Mansfield Baird. Dorothy utsågs även till barnens förmyndare.

Sedan knackade Frances ihop pappershögen mot bordsskivan. – Mina damer och herrar, den här delen är problematisk och det är därför jag har bett miss Robinson vara med i dag. Dorothy Baird har drabbats av en massiv stroke. I nuläget är hon sängliggande och visar inga tecken på att känna igen vänner och familj. Hon kom-

mer inte kunna ta ansvar för något av det som anges här. Jag hade planerat ett möte med Crystal för att diskutera just den här frågan. Hon ville ändra sitt testamente och i stället utse miss Robinson till barnens förmyndare i händelse av att hennes exman inte kunde ta ansvar för detta.

– Det är oförenligt med mr Holloways dokument, som till skillnad från hans exfrus är daterat, undertecknat och korrekt arkiverat, poängterade mr Logan. Meningen är att båda föräldrarna gemensamt ska utse en förmyndare och eftersom det inte skedde i det här fallet utgår vi ifrån att domstolen kommer besluta enligt pappans önskemål.

Lily visste att förtvivlan lyste i hennes ögon när hon lyfte blicken för att se sig omkring runt bordet. Ingen verkade lägga märke till att hon var där, förutom Sean Maguire. Han såg på henne med en intensitet som fick henne att rysa.

Hon låtsades inte om honom utan försökte fokusera på mötet. Ms Fuller gav en preliminär ekonomisk rapport som verkade överraska alla utom Red. Derek hade skulder upp över öronen och Crystals situation var nästan precis lika illa. Med en extravagant livsstil både innan och efter skilsmässan hade de lyckats göra av med ännu mer än Dereks betydande inkomster. Ingen sa det högt, men alla visste att det innebar att de nästan varit panka.

Red vände sig mot de andra vid bordet. – Professionell golf är ett hårt spel. Ett år kan du tjäna en miljon dollar och nästa år inte ett öre.

Sedan följde en redogörelse för Dereks livförsäkring och hur testamentsgåvorna skulle fungera i frånvaro av kontanter, men Lily lyssnade inte. Hon hade andra saker att tänka på och när mötet var slut gick hon raka vägen fram till Susie Shea.

– Jag skulle ta hand om barnen, inte Maguire, konstaterade hon.

Bara så där, rakt på sak. Hon hade fattat beslutet direkt, inte så mycket ett beslut egentligen utan mer som ett inre tvång. Tidigare hade hon fattat ett medvetet beslut att leva ensam. Nu valde hon att bryta isoleringen.

– Maguire kanske också har en åsikt om det, konstaterade Sean bistert. Kanske är Maguires åsikt att du inte ska lägga dig i det här.

– Tills vidare är det mr Maguire som är förmyndare, påminde ms Shea lugnt. Men mr Maguire, jag hoppas att du förstår att miss Robinson betyder väldigt mycket för barnen Holloway.

– Jag tänker inte köra iväg henne om det är det du tror, men någon måste ha ansvaret och det är jag.

Ms Shea nickade och gick vidare för att prata med advokaterna.

Lily snurrade runt mot Sean. Hon ville förstå vad som drev honom men de levde i helt skilda världar och förenades bara av kärleken till barnen.

– Jag tror inte att du tänker på hur det ska fungera på lång sikt. Det är ett stort ansvar.

– Tror du inte att jag vet det?

– De befinner sig i chock och bara att hjälpa dem igenom det här kommer att kräva en enorm ansträngning, underströk Lily. Men under tiden stannar inte livet upp och väntar på dem. Det är skolan, potträning och raserianfall, sjukdomar, pubertet och man får aldrig en stunds ledigt för bra uppförande. Det är som ett straff på livstid.

– Jösses, du får det verkligen att låta otroligt roligt.

– Det handlar inte om att ha kul, fräste hon.

Sean skrattade till men ögonen var hårda av ilska. – Åh, en klassiker. "Det handlar inte om att ha kul", härmade han Lily.

Hon kvävde en flämtning. – Jag försöker bara förklara att ...

– Att det aldrig kan komma på tal att ha roligt?

– Att barnen är det viktigaste för oss.

– Låt mig se. Vem av oss är bättre för dem? Du, för att du kan se till att de går och lägger sig i tid varje kväll, eller jag, för att jag inte är rädd för att visa dem att livet kan vara kul igen? Jag tycker att vi ska fråga doktor Sachs.

Han tog fram mobiltelefonen. Lily visste inte vad som fick henne att röra vid honom, men hon lade handen på hans arm. – De behöver oss båda två.

Sean tittade på hennes hand, sedan på henne. Generat drog hon sig undan.

– Berätta varför du är så ivrig att hjälpa till med barnen, bad han.

– För att det var vad Crystal ville. Och för att jag skulle göra ett bra jobb, svarade hon. Jag lovade henne.

Han korsade armarna över bröstet. – Jag hör dig inte säga att du vill göra det, påpekade han.

– Jag vill göra det som är bäst för barnen. Handflatorna var svettiga, men hon lyckades låta bli att torka av dem på kjolen. – Det vill du säkert också, Sean. Jag vet att du bryr dig om dem, men det innebär inte att du måste offra allt annat ...

– Det skulle inte vara någon uppoffring, avbröt han. Det skulle vara ... livet. Att göra vad människor i hela världen gör varje dag, ta hand om en familj och klara av dagen. Det är bara sunt förnuft att barnen behöver stabilitet och stadga och eftersom Dereks testamente är tydligt när det gäller förmyndarskapet innebär det att de stannar hos mig.

– Då borde jag uppfostra dem. Samtidigt som orden slank ur henne stelnade hon till. Lily hade knuffats åt sidan genom Dereks testamente vilket gjorde hans olämplige bror till förmyndare. Det var inte rätt. – Jag menar allvar, sa hon. Och du vet att jag har rätt.

– Min bror var av en annan åsikt.

– Bara för att han valde dig innebär inte att du är lämpligast.

– Bara för att du har känt dem längre och har en jäkla utbildning betyder inte det att du är det heller, replikerade han. Dessutom har jag något som du inte har, Lily.

– Och vad är det?

– Jag är inte rädd. Men det är du.

Hon ville förneka det men hejdade sig. Hur visste han det? Kunde han lukta sig till rädsla, som ett rovdjur?

Lily vände sig om och gick fram till vattenkylaren, fyllde en pappersmugg och drack en klunk. Sean hade slagit huvudet på spiken. Hon *var* rädd. För att inte bli sårad hade hon byggt upp en mur.

Hon hade aldrig tänkt skaffa en familj och det var ett medvetet val för hon ville att hennes liv skulle vara hennes eget, ville vara fri att gå vart hon ville och göra vad hon ville, utan att behöva svara inför någon. Att ta sig an tre barn skulle förändra det.

Ja, men se bara vad det skulle kunna ge dig, viskade Crystals röst i hennes öra. Vissa saker är viktigare än att vara rädd.

– Vi slösar bara bort tid på att gräla om det här, sa Sean. Vi borde åka hem. Barnen förtjänar att få veta vad det är som pågår. De älskar dig, Lily, och om du visar att du är osäker på situationen kommer de märka det. Är det vad du vill?

"De älskar dig, Lily." Orden skälvde genom henne. – Jag vill att de ska känna sig lugna och trygga.

– Min bror anförtrodde sina barn till mig. Vad än du och Crystal kan ha tyckt om honom var han en kärleksfull pappa. Jag tänker inte svika honom nu.

Lily knycklade ihop pappersmuggen i handen och slängde den i papperskorgen. – Det finns inga pengar. Du fattar väl det?

– Jag vet att jag bara är en dum sportfåne men jag kan faktiskt plus och minus. Han lossade på slipsen och blängde på henne. – Du börjar faktiskt göra mig skitförbannad. Nej, förresten. Du har redan gjort mig skitförbannad flera gånger i dag.

Hon såg upp på honom. – Du har gjort mig arg i dag också.

– Skitförbannad, Lily. Ordet är *skitförbannad*.

Han talade så högt att alla vände sig mot dem. Lilys kinder brände. – Så moget av dig, väste hon. Det där kommer hamna i domarens rapport.

– Vad då, att du har en förmåga att göra folk skitförbannade? Sean gav henne ett avväpnande leende. – Nu tycker jag att vi avslutar diskussionen och åker hem och pratar med barnen.

– Diskussionen är inte över.

– Jo, det är den. Du är fri. Du kan åka hem nu. Jag tänker inte strunta i det här.

– Du har struntat i allting annat i ditt liv, kommenterade Lily syrligt. Det berättade Crystal. Hon sa att du struntade i din karriär.

– Men vi pratar om barn nu, ingen karriär. Man struntar inte i barn. Jag kommer inte vara perfekt, men jag tänker verkligen satsa allt på det här.

Lily rätade på sig och försökte komma på ett motargument. Sedan sjönk hans ord in och hon slappnade av lite. – Bra svar.

Kapitel 23

Lily och jag har något att berätta, annonserade Sean till Cameron och Charlie när de kom hem.

Han försökte verka positiv och uppåt. Det var vad socialarbetaren och rådgivaren rekommenderat honom att göra, att låta positiv och uppåt utan att förneka tragedin. Försäkra barnen att livet skulle gå vidare och att allt skulle bli bättre.

Som om det kunde bli värre. Vad kunde vara värre än att förlora båda föräldrarna samma dag?

Sean hade varit vuxen när hans mamma dött fem år tidigare och det var ett sår som fortfarande blödde. Något av det sista hon sagt till Sean hade alltid förbryllat honom. Hon hade sagt till honom att bli kär, slå sig till ro, bilda familj.

"Det är vad du är gjord för, mer än någon av oss andra", hade hon sagt och under de senaste fem åren hade han gjort sitt bästa för att ignorera det rådet.

När han nu såg på sina brorsbarn tänkte han på henne. Hon hade alltid haft humor.

– Hej, Lily, hälsade Ashley som lekte med en plastslev på golvet vid hennes fötter.

– Hur gick det? frågade Cameron med armarna i kors över bröstet.

– Vi hade ett möte med er mammas och pappas advokater i dag för att gå igenom testamentena. De lämnade i princip allt de ägde till er.

– Allt? Charlies ögon var stora.

– Nästan. Din pappa testamenterade golfklubborna till mig och det fanns även gåvor till Red, Travis, farfar och några andra. Och din mamma hade gåvor till sin mamma och till Lily också.

Fortfarande var han irriterad på vissa saker hon sagt till honom, att hon ifrågasatt hans lämplighet att ta hand om sin familj. Det var som om hon ville försvaga hans självförtroende.

Lily log tunt. – Er mamma ville att jag skulle ta över hennes kläder. Hon tjatade alltid på mig att klä mig lite snyggare.

– Var det allt? sa Charlie. Precis allt? Var det ingen annan som fick någonting?

– Inte som jag kommer ihåg. Sean tittade på Lily. – Eller vad säger du?

– Nej, jag tror det var allt.

– Puh. Charlie andades ut och sjönk ihop i soffan.

– Är det någon annan som borde ha fått något? frågade Sean.

– Nej, nix, inte alls, svarade Charlie snabbt.

Hon var en lustig liten tjej, reflekterade Sean. På många sätt var hans brorsdotter svår att lära känna. Cameron sneglade på henne och mimade något som Sean inte kunde tyda och flickan räckte ut tungan åt sin bror.

– Kommer vi hamna i fosterhem eller något? frågade Cameron.

– Självklart inte, svarade Sean.

– Varför tror du det? undrade Lily.

– För att det finns ett sådant system. Jag ville veta om ni ska köra iväg oss till några fosterföräldrar.

Charlies haka darrade. – Jag vill inte bo på något fosterhem.

– Din bror snackar bara ski ... strunt, sa Sean. Han försökte att ha tålamod med Camerons attityd men det var svårt. – Ingen kommer köra iväg er någonstans. Ni ska bo hos mig. Eller rättare sagt så ska jag bo hos er, i det här huset.

Det kändes overkligt att säga det. Sean hade gått från att inte ha någon annan än sig själv att tänka på till att ha ett hus i förorten med tre ungar. Han kunde inte riktigt fatta det själv. Som Lily sa var det ett livstidsstraff.

– Ska Lily sova i gästrummet sedan också? undrade Charlie.

– Hon ska inte bo här, din smartskalle, sa Cameron.

– Ska du inte det? Hästsvansarna flög när Charlie vände runt huvudet mot Lily.

– Det kan jag inte, gumman, sa Lily. Men jag lovar att jag kommer finnas här för dig. Vi ska träffas i skolan varje dag och jag kommer hit på kvällarna när er farbror jobbar.

Sean släppte ut andetaget han hållit inne. De hade gått igenom något som kallades en preliminär föräldraplan med socialarbetaren. Sean visste att Lily inte gillade arrangemanget, men hon visade aldrig för barnen vad hon tyckte. Det var så det var med Lily. Hon satte alltid barnen i första hand och för deras skull höll hon missnöjet för sig själv.

– Vem ska ta hand om oss när vi åker till pappa då? frågade Charlie.

– Vi kommer inte åka till pappa, din idiot, muttrade Cameron. Han är inte där. Fattar du inte det?

– Nu räcker det, tillrättavisade Sean. Charlie slokade med huvudet. – Vi ska få det att funka, fortsatte han men ingen lyssnade för Ashley valde att i just det ögonblicket skrynkla ihop sitt lilla ansikte och ge upp ett blodisande tjut.

Alla rusade fram till henne – Sean, Lily, Cameron och till och med Charlie – för att trösta. Sean hann först och lyfte upp flickan i famnen. För några dagar sedan hade hon bestämt sig för att han var okej och lät honom nu hålla henne när han ville. Hon klamrade sig fast vid honom och till sist övergick de skrämda snyftningarna i tystnad. Sedan tryckte hon nävarna mot hans bröst och mötte hans blick.

– Pa, sa hon.

En kuslig känsla spred sig inom honom. – Farbror Sean. Kan du säga det? Far-bror Sean.

– Pa, sa hon igen och stack tummen i munnen.

~

Senare den kvällen kom Charlie in i Camerons rum. Hon såg lite vilsen ut i mammans nattlinne. Ögonen var uppspärrade i en min han kunde ha skrattat åt om han inte känt igen den fruktansvärda rädslan hon upplevde.

– Vad är det? frågade han. Varför är du vaken så sent?

– Det är om Ashley, sa Charlie med en liten, skrämd röst.

Åh, nej. Inte Charlie också. Vem var det mer som kände till det?

Cameron tyckte synd om sin syster så han lade armen om henne och kramade henne. Hon kändes varm och doftade barnschampo.

– Vad är det med henne? tvingade han sig själv att fråga, trots att han redan visste. Ja, han visste och han var precis lika rädd som Charlie.

– Mamma sa ... att pappa inte är Ashleys pappa. Hon sa att Ashley har en annan pappa.

Cameron drog ett djupt andetag. Vad skulle han göra? Berätta för sin syster att deras mamma ljugit eller att hon legat med andra män?

– När sa hon det?

– Efter vårlovet. Hon var jättearg för att pappa tog med oss till Kalifornien.

Cameron blev iskall. – Sa hon det till pappa också?

– Nej. Bara till mig. Hon ... var ledsen och arg och hade ingen annan att prata med.

Antagligen hade hon druckit en flaska vin den kvällen, som kvällen hon berättat det för Cameron. Det tjänade inget till att vara förbannad på mamman och pappan längre, men ibland kunde han inte låta bli.

– Det måste ha varit något missförstånd. Du hörde säkert fel.

– Men hon berättade det, envisades Charlie. Alla tror att jag är dum men det är jag inte. Hon sa att Ashley har en annan pappa och nu är jag rädd för att han ska komma och ta henne ifrån oss.

Och det var Cameron också rädd för. – Det viktigaste är att hålla

tyst om det. För det var bara något hon sa och du fattar väl att det kommer att bli bråk om du säger något till någon?

– Jag ska inte säga något, viskade hon.

– Ingen kommer ta henne, lovade han och lade sin andra arm om henne. Att säga så fick honom att känna som han alltid gjorde – han visste inte ens om han sa sanningen eller inte. Charlie snyftade häftigt och han kramade henne igen. – Du, sa han och klappade henne på ryggen genom det alldeles för stora nattlinnet som fortfarande doftade av mammans parfym. Försök lugna dig lite.

– Jag försöker hela tiden men jag vill att de ska vara här, Cam. Och jag vill prata med dem och krama dem. Jag saknar dem så mycket, andades hon.

– Det gör jag också.

På sätt och vis var det lättare för Charlie än för honom. Hennes känslor för deras föräldrar var enkla och tydliga. Hon älskade och dyrkade dem. Inte ens nu när hon visste att det var något skumt med Ashley påverkades hennes kärlek. När hon mindes mamman och pappan skulle hon bara tänka på hur perfekta de var, inte på deras brister.

Cameron var å andra sidan stor nog att veta att hans föräldrar varit både mänskliga och mycket bristfälliga. Ändå önskade han att han inte grälat med sin pappa på vad som visat sig vara deras sista morgon tillsammans. Han önskade att han varit mer deltagande när mamman brutit ihop och berättat om Ashley.

– Jag behöver dem, Cam, viskade Charlie mot hans bröst. Jag vill att de ska komma tillbaka.

– Ja, sa han med allvarlig röst och svidande ögon. Jag också.

Kapitel 24

Sean studerade havregrynskladdet på köksväggen och gav sin yngsta brorsdotter en blick. Hon stirrade tillbaka. – Äckligt, meddelade hon.

– Ät den förbaskade havregrynsgröten, fräste han.

Hon flämtade till som om han slagit henne och brast i gråt. – Äckligt, snyftade hon.

– Men, Ashley, vädjade han. Förlåt, det var inte meningen att skrika. Men hon hörde honom inte utan fortsatte att gråta olyckligt. – För helsike, muttrade han.

– För helsike, ylade hon.

Innan han kunde hejda henne kastade hon ännu en sked havregrynsgröt. Den här gången träffade hon honom i ansiktet och den ljumma gröten gled långsamt ner längs hans kind.

Ashley tystnade och hennes tårfyllda ögon var ängsliga och stora. Hon var bara två år men visste när hon gjort något fel.

Sean kände att han höll på att tappa greppet. Han hade gått upp tidigt och tagit på sig en snygg skjorta och slips eftersom han skulle lämna Charlie och Cameron i skolan. Långsamt droppade gröten ner från hans mungipa och han såg att flickan tog sats för ännu ett tjut.

Plötsligt kände han smaken av gröt. – Du har rätt. Det är verkligen äckligt, muttrade han, gjorde en grimas och tog sig om halsen.

Det kunde Ashley inte motstå och hon fnittrade tills hon fick hicka. Sean gjorde ett stort nummer av att torka bort havregrynsgröten från ansiktet och från skjortkragen, vilket fick henne att skratta ännu mer. Nu kunde han övertala henne att äta en bit bananbröd, ett av alla bröd som bekymrade vänner och grannar kommit dit med. Snart skulle de inte längre ha någon plats i frysen. Om det fortsatte skulle han inte behöva laga mat på ett år. Han tänkte i alla fall stryka havregrynsgröt från listan.

Charlie såg sur ut när hon marscherade in i köket och släppte ryggsäcken på golvet.

– Nästa kris? sa han.

– Cameron är inne i badrummet och jag får inte komma in och fixa håret.

– Vad då fixa håret? Sean räckte henne en skiva bananbröd och hällde upp ett glas mjölk.

Charlies haka darrade. – Mamma fixade alltid mitt hår, förutom när jag var hos pappa.

Sean visste att han måste göra något innan hon började gråta. När hon grät satte Ashley också i gång och då skulle han vara tillbaka på ruta ett.

– Fixade din pappa ditt hår?

Hon gav honom en mörk blick. – Aldrig i livet.

– Jag slår vad om att jag kan göra det, sa Sean. Han öppnade en kökslåda där han tidigare sett hårborstar, hårspännen och hårsnoddar. – Varsågod och sitt, damen. Med en misstänksam blick slog Charlie sig ner på pallen vid köksön. Ashley studerade honom fascinerat och Sean undrade vad han gett sig in på. Brorsdottern hade silkeslena lockar som han tyckte såg bra ut som de var, men hon ville absolut ha flätor och hårspännen. Han kunde inte fläta hår men han kunde säkert sätta upp det i ett hårspänne. – Det blir världens bästa fläta, förkunnade han och tvinnade ihop två hårslingor. Han valde det blankaste spännet och de färggladaste hårsnoddarna och när han var klar såg det faktiskt inte så illa ut.

– Klart, sa han. Du ser ut som Cher.

– Vem är Cher?

– En av världens snyggaste kvinnor, förklarade han. Ät ditt bananbröd.

– Jag vill inte gå till skolan, sa Charlie.

Cameron strosade in i köket, fortfarande med blött hår efter duschen. – Inte jag heller.

– Okej. Då kan ni stanna hemma och städa i stället. Sean gjorde en gest mot köket. Lily hade gett sig av så sent som i går, ändå hade den smutsiga disken på något sätt mångdubblats och en massa bråte hade samlats på varje tänkbar yta. – Välj själva.

Charlie blängde mot havregrynsgröten på väggen. – Skolan, sa hon buttert.

– Visst, muttrade Cameron.

– Jag önskar att jag fick åka till Italien, sa Charlie.

– Varför Italien?

– För att det inte är här. Lily ska vara i Italien under hela sommaren.

Tur för Lily, tänkte han med ett hugg av avundsjuka.

~

Lily såg Sean kliva fram längs korridoren mot klassrummet, med Charlie i släptåg. Han höll henne i handen men gick så fort att flickan praktiskt taget måste springa för att hänga med. Båda två såg bistra ut och Lilys glada leende verkade inte imponera på dem.

– Hej, Charlie, hälsade hon. Dina kompisar väntar på dig.

Lindsey Davenport högg tack och lov tag i Charlies hand och drog med henne in i klassrummet.

– Det funkar inte, suckade Sean när flickan var utom räckhåll.

– Vad är det som inte funkar? frågade hon dämpat.

Hon höll ett öga på Charlie som lade ifrån sig ryggsäcken. De andra barnen kom fram för att hälsa henne välkommen tillbaka, pratade om hennes hår och behandlade henne med den sköra varsamhet som barn instinktivt visar när någon råkat ut för något hemskt.

– Allting. Det här arrangemanget. Det är kaos i huset. Att få alla att gå upp på morgonen, ta hand om Ashley, få iväg alla i tid, det är vansinne.

– Många gör det där varje dag, kunde hon inte låta bli att kommentera.

– Och hur tror du att det hjälper mig? Sean gnuggade på en fläck på skjortan och den bistra minen förvandlades till ett leende när Charlie kom fram till honom.

– Hej då, farbror Sean.

Han klappade henne lite tafatt men med stor tillgivenhet på huvudet. – Ha en bra dag, sötnos.

– Okej.

Charlie var nu omgiven av kompisar som kommit för att titta på hennes farbror. I chinos, skjorta och slips hade han en förvirrad, skrynklig charm. Barn verkade dras till honom, som om de kände igen en själsfrände.

– Låt mig veta hur det går i dag, mumlade han till Lily.

Och ärligt talat verkade det gå bra, reflekterade hon när dagen gick vidare. Hon kunde inte förneka att hon kände sig lättad över att vara tillbaka i klassrummet, i sin trygga värld. Här var hon sitt bästa jag, med eleverna hon älskade. Efter den kaotiska veckan hos Crystal kändes det nästan som vanligt igen.

Så varför saknade hon kaoset i huset?

Lily sköt undan tanken och höll ett öga på Charlie, som var dämpad hela dagen. Mot slutet av dagen kände Lily sig hoppfull. Som vanligt avslutade hon med tjugo minuters högläsning.

– Flickor och pojkar, sa Lily när hon slog sig ner på kuddarna på golvet och vinkade åt alla att samlas runt henne. Vi ska börja med en ny bok i dag. *Fantastiska Wilbur* av E.B. White.

– Jag såg den tecknade filmen på teve, berättade Eden.

– Men boken är alltid bättre, eller hur, miss Robinson? sa Sarah.

Lily nickade och väntade sedan på att alla skulle bli tysta. Hon slog upp boken på den välbekanta första sidan. Under omständigheterna var det ett riskabelt val, men hon litade på sina instinkter.

Det var en perfekt roman, en av de bästa som någonsin skrivits för barn. Eller för vuxna, för den delen. Hon hoppades att berättelsen om en vänskap som var så stark att den sträckte sig bortom döden skulle ha en speciell innebörd för Charlie.

Lily drog ett djupt andetag och började läsa.

~

Det fanns förmodligen värre saker än att komma tillbaka till skolan efter att ens föräldrar kört utför ett stup, men just nu kunde Cameron inte komma på något. När hans farbror svängde fram till Comfort High School var det som om han knuffats ner i ett mörkt hål, precis som han känt sedan Sean kommit hem och berättat vad som hänt.

Han ignorerade sin pladdrande lillasyster, slog igen bildörren och stod framför skolan som så här dags kryllade av elever. Ett par av dem höll på att sätta upp en banderoll för att göra reklam för någonting och studierektorn mr Atherton ledde ett gäng elever som plockade skräp.

Cameron vände sig bort och lyfte upp ena axeln i förhoppning om att inte bli igenkänd. Han klarade inte av Athertons fryntliga deltagande just nu. Eller någonsin, för den delen. Men det var orimligt att förvänta sig att folk skulle behandla honom som om ingenting hänt.

Det var en blåsig aprildag då man hoppades på strömavbrott så att skolan skulle vara tvungen att stänga. I vanliga fall skulle han ha önskat sig det, men ingenting var som vanligt längre. Han ville inte vara hemma och han ville inte vara i skolan. Han ville inte vara någonstans.

Cameron flyttade ryggsäcken från ena axeln till den andra och fortsatte uppför gången.

– Cameron? Han fortsatte gå, trots att han kände igen rösten. – Cameron, jag ville bara säga att jag är så ledsen för vad som hände, sa Becky Pilchuck som skyndade fram till honom.

Becky Pilchuck. Typiskt. Han såg sig omkring för att kolla om

någon lagt märke till att han gick bredvid henne. På skrivtavlan i killarnas omklädningsrum, där han och killarna satte betyg på tjejerna efter hur snygga de var, tillhörde hon de lägsta tio procenten. Det skulle vara otroligt förnedrande för tjejerna om de vetat om det.

– Efter begravningen ville jag prata med dig men jag kunde inte hitta dig, sa Becky.

– Jag hade ingen lust att bli hittad, muttrade han.

Han hade haft lust att ta sönder något. Och det hade han faktiskt gjort. Vid kyrkan hade han gått raka vägen till parkeringsplatsen. De hade lastat in hans föräldrar i likbilarna och det hade varit fruktansvärt. Pappan hade haft Travis, Sean och några golfspelare som kistbärare. Mamman hade männen till sina väninnor från kommittén för Special Olympics och trädgårdsklubben och vad mer hon varit engagerad i. Det hade varit för mycket att tänka på dem instängda i de blanka kistorna så Cameron hade smitit när ingen såg det. Han hade sprungit tills andetagen pipit i bröstkorgen och hamnat bakom kyrkan där han stått och tittat på de färgade fönstren.

Cameron hade plockat upp en rund sten. Plötsligt hade han kastat iväg den så hårt han kunde och stenen hade krossat fönstret. Han hade inte varit orolig för att någon skulle höra oväsendet, för utgångsmusiken strömmade från högtalarna och alla hade gått till kyrkogården för att begrava hans föräldrar. Utan brådska hade han strosat iväg för att ansluta sig till de andra i den långa limousinen.

Han försökte att inte titta på Becky men kunde inte låta bli. På något sätt var han fascinerad av henne och hade varit det sedan hon flyttat hit i höstas. Hon hade alla egenskaper hos en riktig nörd – intelligensen, glasögonen, det fullkomliga ointresset för hur hon klädde sig – men trots det reagerade han så konstigt på henne. Hjärtat slog snabbare och han blev nervös. Och när hon nämnde hans föräldrar fick han ont i halsen och ögonen, som om han skulle böla när som helst.

– Jaha, sa hon lite osäkert. Om du vill prata om det någon gång så ... lyssnar jag gärna.

Han fick nästan lust att berätta för henne om kyrkfönstret, om

att han kände sig frestad att ta sönder saker. Men att förstöra något var ganska meningslöst för det innebar bara att någon måste laga det han tog sönder. Skit samma. Om han berättade för Becky skulle hon fatta direkt hur knäpp han var.

– Jag tvivlar på att jag vill prata om någonting. Det suger. Det är allt jag har att säga.

– Okej, förlåt, sa hon. Jag måste gå nu för jag ska lämna in en uppsats innan första lektionen. Ett litet leende glittrade och försvann igen. – Men vi ses väl?

Han svarade inte, men såg henne plocka upp ett vitt papper ur väskan när hon tågade vidare mot skolporten. När hon var nästan framme slet en vindby till sig pappret som blåste iväg.

Hon började jaga det men pappret fladdrade bort mot en grupp sportkillar. En av dem fick syn på det och satte ner foten på det. Becky rusade fram och tog upp pappret, men hon slet för hårt och det gick sönder.

Sportkillarna skrattade och gjorde high five med varandra medan Becky tryckte pappret mot bröstet och generat rusade därifrån. När hon passerade Cameron mötte hon hans blick som hastigast och i det ögonblicket såg han att hon visste att han sett alltihop. Genast fick han dåligt samvete för att han inte hjälpt henne och sedan blev han arg, för han hatade att ha dåligt samvete.

På något sätt vändes hans ilska mot henne. Tönten. Hon borde fatta att det sista han ville prata om var sina föräldrar. Och den sista han ville prata med var Becky Pilchuck.

Han skyndade till klassrummet och försökte omärkligt glida in på sin plats längst bak. Det funkade tyvärr inte. Shannon Crane fick syn på honom.

– Cameron är tillbaka, skrek hon. Cam, vi har saknat dig.

Han försökte bete sig normalt när kompisarna samlades runt honom. Några av dem hade varit på begravningen, men han hade inte direkt pratat med dem. Han hade varit upptagen med att undvika kamerorna från ESPN och de lokala nyhetsstationerna. Nu befann han sig mitt bland sina vänner och kände sig ensammare än någonsin.

De pratade på och informerade honom om det senaste skolskvallret – Maris Brodsky hade gjort slut med Chad Gresham, tjejernas vollybolltränare hade anmälts för att ha använt olämpligt språk och temat för avgångsklassernas bal var "segla iväg", som om han brydde sig om det. Cameron kände sig distanserad från dem allihop, som en besökare från en annan planet. Han var en främling för sig själv och visste inte hur han skulle bete sig längre. När kunde han börja skämta med sina kompisar? När kunde han tänka på något annat än det stora tomrummet inombords? När kunde han börja bry sig igen?

Han hade inga svar, bara frågor som strömmade in för att fylla tomrummet. Ganska snart vände kompisarna sig från honom och han satt ensam vid sin bänk och stirrade på den blanka trälaminerade ytan. Ur fickan på ryggsäcken tog han fram sin passare. "Det är ett precisionsinstrument", hade hans lärare förklarat när han delat ut dem till alla. "Behåll hatten på den vassa spetsen så att ni inte repar något av misstag."

Cameron repade inte bänken av misstag. Han gjorde det med flit. Ristade in ordet "FAN" i den blanka ytan, sedan "HELV", men han fick inte en chans att avsluta. Klockan ringde och alla störtade upp från bänkarna. Han högg passaren i bänken, kastade ryggsäcken över ena axeln och gick iväg med de andra.

Under dagen fanns det ögonblick som fick honom att ångra att han kommit tillbaka till skolan. När engelskläraren mr Goldman lade handen på Camerons axel och frågade hur han mådde höll Cameron på att tappa behärskningen.

– Bara bra, sa han. Toppen.

– Vill du prata med någon om det?

Det var i princip det enda han gjorde nu för tiden. Cameron pratade med socialarbetare, med kuratorer, med Lily och Sean. Han var trött på att prata.

– Nej, sa han.

Dagen skulle bara bli ännu värre från och med nu.

Del 4

Ett barn uthärdar allting.

Maria Montessori

Kapitel 25

Jaha, sa Greg Duncan när han hjälpte till att övervaka busskön på fredagseftermiddagen. Vad är din ursäkt den här gången?

Lily sa hej då till de sista eleverna och vände sig mot honom. – Hur sa?

– Din ursäkt för att du inte går ut med mig i kväll?

Hon lade huvudet på sned. – Att du inte har frågat mig än?

– Då frågar jag nu.

– Och jag säger nej, tack. Hon försökte få fram ett leende men kände hur mungiporna darrade. – Jag är nog inget bra sällskap just nu. Lily önskade att han varit en vän hon kunde öppna sig för, att hon kunde berätta för honom hur fysiskt och känslomässigt utmattad hon blev av att sörja. Det var han förstås inte. När hon tänkte efter handlade de flesta av deras samtal om hans golfspel och hans problem med att betala underhåll för barn han aldrig träffade. Sedan fick hon lite dåligt samvete och fortsatte. – Men tack i alla fall. Det var snällt att du frågade, Greg.

– Vet du vad, sa han och gungade tillbaka på hälarna. Vad sägs om att du ringer mig när du har lust att göra något?

Hon lyckades få fram ett leende som kändes lite mer äkta. – Okej, det ska jag göra. Det lovar jag.

Han gick fram till en grupp andra lärare som stod och väntade

på att den sista bussen skulle åka iväg. Den lättsamma konversationen och ett och annat skratt lät så ... så normalt. Lily kunde inte längre förstå vad som var normalt. Hon gick tillbaka till klassrummet och studerade almanackan. Sju veckor kvar till sommarlovet. Sedan skulle det bli tid för äventyr och avkoppling.

Lily tänkte på resan hon planerat så omsorgsfullt, såg framför sig hur hon satt på ett kafé i Positano, ensam med en limoncello, och tittade på fiskarna i deras färgglada båtar. Hon visste precis vad tankarna skulle kretsa kring – Crystals barn.

Så tog hon handväskan och gick därifrån. Det spelade ingen roll vad Dereks testamente sa. Hon kände ett ansvar för familjen som inte stod med i något testamente.

I stället för att åka hem körde hon till Crystals hus. Hon hade lovat Charlie att hälsa på ofta, varje dag om Charlie ville det, och hon tänkte hålla det löftet.

– Lily! Charlie slog upp dörren innan hon ens hann ringa på och kastade sig i hennes famn. – Kom in. Vi ska precis äta mellanmål.

Sean kom fram för att hälsa medan Ashley skrek så att smulorna sprutade ur munnen. – Är du hungrig? frågade han Lily med en gest mot soffbordet. Där fanns ost på tub, kex, läskburkar samt Crystals finaste drink- och martiniglas.

– Vi har happy hour, förklarade Charlie.

Sean gjorde plats åt henne på soffan och Lily slog sig ner. – Happy hour? ekade hon. Så ... roligt.

– Jag har faktiskt aldrig roligt längre, bekände Charlie, men farbror Sean säger att vi måste äta.

– Det är sant.

Hon vände sig mot Sean och deras blickar möttes i ett par elektriska sekunder. Det fanns något mellan dem, ett smärtsamt band, som mellan överlevande efter ett skeppsbrott. Hon skyndade sig att se bort med en lite obehaglig känsla av att han sett något han inte borde.

– Varsågod. Charlie erbjöd henne ett kex med en stor klick ost.

– Det ser ... jättegott ut. För att undvika att stoppa det i munnen pekade Lily på en låda på soffbordet. – Dina scoutmärken?

– Ja. Jag ska sy fast dem på ett band till min uniform. Hon tog upp ett av märkena och såg vilsen ut. – Mamma skulle hjälpa mig med det.

Lily försökte säga något, men kunde inte hitta sin röst. Det här hände många gånger om dagen för Charlie, för hela familjen. Och det var det grymma med dessa olägliga dödsfall. Att saker lämnades ogjorda, avbrutna.

Medan hon försökte komma på något att säga hällde Sean upp 7-Up i ett av Crystals martiniglas. – Du och jag fixar det tillsammans, eller hur, Charlie?

– Okej.

– Vill du ha en oliv eller lite citronskal? frågade han.

– En oliv? Blä.

– Rent då alltså, sa han och räckte henne glaset.

Lily lade diskret ifrån sig kexet. Att använda de finaste glasen var inget brott. Av husets tillstånd att döma fanns det kanske inga andra som var rena. Stället verkade stökigare och mer kaotiskt varje gång hon hälsade på. I ena änden av rummet fanns en puttinggreen för inomhusbruk. På bordet låg travar med gamla tidningar och böcker. Cameron kom nerför trappan och såg surt på dem.

– Hej, Lily, sa han. Han sprutade ost på ett kex och stoppade in det i munnen. – Har någon sett en passare? Jag behöver den för att göra läxorna.

– Vad är en passare? undrade Charlie.

Han himlade med ögonen. – Det var inget, dummer.

– Farbror Sean! Han kallade mig dummer.

Sean var upptagen med att torka ost från tvååringens haka. – Säg inte så till din syster.

Charlie räckte ut tungan mot Cameron. – Du är bara arg för att farbror Sean satte föräldralås på datorn.

– Spela roll, dummer.

– Farbror Sean! Lily!

Någonstans i huset hördes en ringsignal, som en klocka i slutet av en boxningsrond. – Det är torktumlaren, sa Sean. Cam, ta ut kläderna och vik ihop dem.

– Men ...

– Nu. De såg stint på varandra. Camerons ögon smalnade och sedan klampade han ut ur rummet. Charlie fnös sårat. – Och du går och hjälper honom med tvätten, tillade Sean.

– Men ...

– Gör det, Charlie.

Hon tittade på Lily, som för att få stöd. Lily sa ingenting. Charlies haka darrade och hon vände sig om för att lunka därifrån med tunga steg, som en fånge på väg till avrättning.

Sean höll upp en 7-Up så att Ashley kunde dricka en klunk. Lily bet sig i tungan igen och deras blickar möttes över flickans huvud.

– Välkommen till min värld, sa han.

– Du klarade dig genom ännu en dag, sa hon, fast besluten att stötta honom. Du klarade dig genom hela veckan.

– Vilken tur.

Ashley klättrade upp i hans knä och lade kinden mot hans bröst. Hans stora hand höll överraskande ömt om flickan. Hon hade lite kladdig ost på ena tinningen men ett leende på läpparna när hon blinkade några gånger och sedan slöt ögonen. Lily var ganska säker på att det var för sent på dagen för att sova middag. Ashley skulle få problem med att somna i kväll.

Sluta, sa hon sig själv. – Jag ska hjälpa till att plocka in maten, sa hon till Sean.

Han svarade inte så hon tog med kex, ost, läskburkar och glas ut i köket. Hon fick gå fram och tillbaka två gånger för att få med sig allt. Efter att ha ställt in den smutsiga disken i diskmaskinen plockade hon i ordning i köket. Köksbänkarna var belamrade med grannarnas ugnsformar, pajformar och plastlådor. Familjen Holloways vänner hade varit generösa. Efter en så ofattbar tragedi verkade gåvorna både otillräckliga och mycket uppriktiga.

När hon var klar bestämde hon sig för att sortera posten. Hon

hade lovat Sean att ordna upp Crystals affärer, avsluta olika konton, avbeställa prenumerationer och ta hand om räkningar. Det var extra svårt att gå igenom Crystals räkningar, att se hur mycket hon lagt ner på smink, barnkläder, presenter och bensin. Crystal hade inte varit särskilt praktisk men hon hade nästan varit för generös.

Lily lade räkningar och reklam i olika högar. En räkning från Riverside Laboratorium AB visade att Ashley tagit ett blodprov måndagen innan olyckan. Hade flickan varit sjuk? De personliga breven verkade vara adresserade till barnen, eller till Sean och barnen. De flesta såg ut att vara kondoleanskort för att beklaga sorgen. Längst ner i högen fann hon ett par stora vadderade kuvert adresserade till Sean Maguire, med olika kvinnliga handstilar. De hade redan öppnats. Ett kom från Kalamazoo i Michigan, ett annat från Long Beach i Kalifornien och ännu ett från San Diego. Vänner i andra städer? Lily vände på kuverten och studerade avsändaradresserna. Kat, Nikki, Angelina.

Lily förebrådde sig själv för att hon var så nyfiken men kastade ändå en hastig blick över axeln. Det största kuvertet gled mellan fingrarna och när det föll trillade innehållet ut. Rosa brevpapper, rund handstil: "Sean, vi har aldrig träffats men jag läste i tidningen om den fruktansvärda tragedin. Jag vill bara att du ska veta att jag finns här för dig och ..." Fäst vid brevet fanns ett foto av en ung kvinna med stora bröst.

Skakad stoppade Lily tillbaka pappret. Sedan kikade hon i ett annat kuvert med ett annat brev, andra foton. "Nu när du har fått alla de där barnen kommer du behöva en fru ..." Bilden av Kat fick Lily att flämta högt.

– Han får sådana brev varje dag, sa Cameron. Visst är det äckligt?

Lily snurrade runt med blossande kinder. – Vad?

– Kvinnor skickar brev och foton till honom. De är typ tända på honom för att han har varit i tidningarna.

– Åh. Lily svalde hårt. – Jag ... förstår.

– Det är jättekonstigt. Tänk att det här gjorde honom till årets ungkarl.

Lily skyndade sig att stoppa ner räkningarna i väskan. – Jag borde gå nu, mumlade hon.

Det var Crystals hus och ändå hade det förvandlats till något helt annat. Lily hade ingen rätt att ändra på något, även om hon visste vad som borde göras.

– Visst. Vi ses, sa Cameron och lutade sig in i kylskåpet för att undersöka innehållet.

När hon gick mot dörren försökte hon fundera ut vad hon ville säga till Sean. Han satt stilla i soffan med den lilla flickan i famnen. Charlie lutade sig mot hans andra sida, med ett hopknycklat blått nattlinne i händerna. Det hade börjat skymma och hon insåg att de sov djupt alla tre. Man blev utmattad av att sörja, det hade de alla upptäckt.

En liten stund stod hon stilla och såg dem sova. Hon studerade Seans välformade käke, de muskulösa armarna, och kände en oväntad våg av längtan och melankoli. Inte konstigt att fullständiga främlingar friade till honom.

~

Lily var som vanligt trött och bekymrad när hon kom hem, men just i dag skingrades tankarna av något oväntat. Utanför huset stod hennes systers stora husbil parkerad. När Lily klev ur bilen öppnades husbilens dörr och Violet hoppade ut. Bakom henne kom Megan och Ryan, som var nio och tio år. De var ganska stökiga ungar som antingen verkade bråka eller vara bästa vänner. Just nu knuffade de på varandra och Violet verkade för trött för att säga åt dem att lugna sig. Innan systern sa något visste Lily att hon hade dåliga nyheter.

– Innan du säger något, började Violet, så är det bara tillfälligt. Jag lovar.

– Jag hade faktiskt tänkt säga hej till min systerdotter och systerson, log Lily. Hej, systerdotter och systerson. Hon kramade om barnen och de kramade henne glatt tillbaka. Violets barn brukade

vara rufsiga och smutsiga men de var alltid lika glada, tillgivna och lättsamma som deras mamma.

– Ni kan väl gå runt huset till baksidan, föreslog Lily. Spela lite smashboll i trädgården.

– Varför har du en smashboll när du inte har några barn? undrade Megan.

– Jag kanske spelar med mig själv, svarade Lily med en blinkning.

Ärligt talat ville hon inte prata om det när hon kände det nu välbekanta hugget. Hon och Crystal hade satt upp pinnen med bollen i snöret bara några veckor tidigare så att Charlie skulle kunna spela när hon hälsade på med sin mamma. Minnen av Crystal dök upp och kramade om Lilys hjärta och känslan av förlust fick henne att andas tyngre. När skulle det ta slut? Gjorde det någonsin det?

Megan och Ryan började knuffas igen när de försvann runt huset mot baksidan.

– Jag hann knappt prata med dig på begravningen men tack för att du kom. Hur är det med dig? frågade hon.

– Tjock, så är det med mig, svarade Violet och drog handen över jeansens åtsittande linning.

– Du är jättefin.

– Jag ser tjock ut. Du vet att jag alltid äter för mycket när jag är stressad.

– Varför är du stressad? undrade Lily trots att hon kunde gissa det. Violets liv verkade alltid stressigt. Hennes man, Rick, hade sällan något fast jobb. Han brukade starta underliga verksamheter som var dömda att misslyckas och när de misslyckades var det ingen utom Rick själv som blev förvånad. Växtdagis, professionella clowner, isleveranser, lektioner i att knyta fiskeflugor och extrem figurklippning av träd och buskar var bara några av verksamheterna som skulle ha gett honom hans första miljon. – Vad är det som har hänt? frågade hon när hon låste upp ytterdörren och gick före in i huset.

– Vi var tvungna att flytta, sa Violet och sjönk ner i soffan. Hyresvärden höjde hyran, så nu bor vi i en lägenhet i Troutdale.

Lily plockade fram två flaskor ekologisk juice från kylskåpet och

räckte den ena till Violet. – Jag antar att det, hm, inte blev något av med röstskådespelarkarriären?

Violet skakade på huvudet. – Rena katastrofen. Rick dubbade en japansk reklamfilm och sedan fick han sparken. Han sa att han var tvungen att prata så snabbt att det lät som om han svalt helium. Jag tycker så synd om honom. Hon mötte Lilys blick. – Vad är det?

– Ingenting.

– Skitsnack. Du gav mig den där blicken. Vad betyder den?

Lily försökte släta över med ett leende. – Du är fantastisk.

– Är jag? På vilket sätt?

– Du tror alltid på Rick. Fattar han vilken tur han har som har dig?

Violet smakade på juicen. – Det är jag som har haft tur. Lily måste bita sig i tungan. Tur? Killen hade ruinerat dem flera gånger i rad. Ändå slutade han aldrig försöka och hans fru avgudade honom. Kärleken var verkligen underlig. Inte konstigt att hon inte förstod sig på den. Violet tog tystnaden för ogillande. – Visst, han är ingen Donald Trump, fortsatte hon. Men jag gifte mig inte med honom för att han skulle tjäna en massa pengar. Jag gifte mig för att jag älskar honom och elva år senare älskar jag honom mer än någonsin.

Violets ögon lyste och Lily tvivlade inte på att hon trodde på vad hon sa. – Så underbart för dig.

Fast var det verkligen det? Var det underbart att avguda någon trots hans brister eller var det galenskap?

– Du behöver inte fjäska, storasyster. Violet skrattade. – Jag är inte lika smart som du. Och jag har inte pluggat på college men nog vet jag vad kärlek är.

Lily såg fundersamt på henne. – Men det vet inte jag?

– Det är olika för olika personer. För mig är det känslan när Rick kommer in i rummet och mitt hjärta börjar slå snabbare. Det är att jag känner mig trygg i hans famn och att han är snäll mot barnen, inte hur mycket pengar vi har eller inte har på banken. Ibland behöver man någon som tar hand om en, någon som lägger armarna om en och säger att allt kommer att bli bra. Allt annat är bara detaljer,

Lily. De spelar ingen roll. Det är vad kärlek gör med en. Kärleken gör småsakerna ... små.

Violet trodde verkligen att vad som helst blev uthärdligt om man älskade någon – ekonomiska kriser, förluster, svåra tider. Var det därför alla tjatade om att man behövde mer kärlek i livet? Att förlora Crystal hade påmint Lily om att livet var hårt och bara att klara av svårigheterna var en tuff uppgift.

– Åh, vad jag babblar, suckade Violet. Jag pratar bara om mig själv.

Lily log. – Det gör ingenting. Du är verkligen fantastisk.

– Men du vet inte riktigt vad jag är så fantastisk på, eller hur? Violet såg sig omkring i det välstädade köket. – Vi är så olika. Hur kunde vi bli så olika?

Bra fråga. Det skilde bara ett år mellan dem men systrarna hade utvecklats åt helt skilda håll. En av dem hade blivit en anhängare av kärleken och den andra en riktig hedning när det gällde sådana känslor. Efter att ha blivit uppfostrad av bittra, plågade föräldrar hade Violet gjort uppror, fast besluten att skaffa sig en egen lycklig familj. Hon hade kastat sig rakt in i en opraktisk kärlek och ett kaotiskt familjeliv. Lily hade å andra sidan byggt en mur runt sig och vägrat ta några risker med sina känslor.

– En psykiater skulle säkert bli överlycklig över att få prata med oss.

– Nej, för du pratar aldrig om det förflutna, påpekade Violet. Fast jag antar att du inte behöver göra det heller. Du lever ditt liv på ett sätt som skriker ut det du inte vill säga högt.

Det kändes som om luften sugits ur lungorna, men hon samlade sig snabbt och log som om Violet skämtat. – Hur är det med kära gamla mamma och pappa förresten?

– Gamla, men inte kära. Violet skakade på huvudet. – Kanske är alla gräl bra för dem. De är lika friska och pigga som vanligt.

– Mamma kom och hälsade på efter olyckan. Mycket förvånande. Jag blev förvånad över att se dem på begravningen också, erkände Lily.

– De är faktiskt inte dina fiender.

– Nej, medgav Lily. Det finns inga fiender i den här situationen, precis som det inte fanns några när vi förlorade Evan.

– Jag hoppas att vi gör ett bättre jobb än de gjorde, sa Violet.

De satt tysta ett tag och lyssnade på barnen som lekte på baksidan.

– Jag är glad att du är här, sa Lily. Hur länge kan du stanna?

– Bara tills Rick hämtar oss snart. Jag hoppas att vi inte behöver lämna husbilen här så länge. Bara tills vi har skaffat ett hus med en parkering. Kanske måste vi sälja den.

– Ja, varför gör ni inte det?

– Du känner Rick. Han har inte accepterat mitt förslag än. Så under tiden måste vi ha någonstans att ställa den. Hon såg osäkert på Lily. – Det vill säga, om det går bra för dig.

Bra? Att ha en husbil stor som en yacht parkerad mitt bland hennes prisbelönta rhododendron?

Hon drog ett djupt andetag. De var släkt, påminde hon sig själv. Blod var tjockare än ... växtdelar. – Det går bra, sa hon.

– Tack så mycket, Lil. Vi kommer alltid stå i skuld till dig. Åh, vänta lite, tillade systern. Vi står faktiskt i skuld till dig för vi har aldrig betalat tillbaka.

– Var inte dum. Jag önskar bara att jag kunde hjälpa er mer.

Violet strålade mot henne. – Du är ett helgon. Och du kan använda den när som helst. Jag menar det. Det är faktiskt riktigt roligt. Den har plats för sex personer eftersom Rick ville köpa en stor bil ifall vi kommer att få fler barn. Du kanske kan ta med dig Crystals barn på en resa.

– Jag tror inte att jag kommer ta er husbil någonstans.

– Nej, men man vet aldrig.

– Det är så mitt liv ser ut just nu, suckade Lily. Jag vet aldrig vad som kommer att hända.

Violet blev allvarlig. – Hur är det med dig egentligen?

– Inte så bra. Lily kände hur det började svida i halsen. – Jag saknar henne så mycket. Hon betydde så mycket för mig och nu när hon är borta vet jag knappt vad jag ska göra.

Violet kramade om henne. – Åh, Lily. Jag önskar att du inte var så ensam. Hon drog sig tillbaka lite och studerade systern. – Ja, jag vet vad du tänker. Men bara för att någon du älskade dog betyder det inte att du aldrig ska älska någon igen.

Hennes syster kände henne verkligen väl, reflekterade Lily. – Det betyder att jag aldrig borde ha älskat någon.

– Fast det kan man inte välja, Lil. Varför kan du inte tillåta dig att bli tokig i Crystals barn? Gudarna ska veta att de behöver det. Vem är det som tar hand om dem?

– Deras farbror Sean, Dereks bror. Du träffade honom på begravningen.

– Snyggingen? Hur skulle jag kunna glömma det? Är han singel?

Lily såg Maura framför sig, med långa ben och intelligenta ögon. – Ja, för tillfället. Han träffar någon ibland, men det är inget jag har med att göra.

– Lily Elaine Robinson, du rodnar visst. Violet lutade sig intresserat fram. – Vad är det med dig och den där killen egentligen?

– Ingenting, avspisade Lily. Vi vill båda barnens bästa, det är vad det är med oss, men vi är inte alltid överens om hur vi ska hantera det.

– Men eftersom han är deras farbror ...

– Halvfarbror, tekniskt sett. En kille som knappt känner dem. Men han är barnens enda släkting förutom Dorothy, och enligt socialtjänsten vinner det över mina anspråk på dem. Det är så frustrerande, Vi. Crystal ville att jag skulle ta hand om dem men hon hann aldrig diskutera det med Derek. Jag är säker på att hon trodde att de hade all tid i världen.

– Ska du försöka få dem placerade hos dig nu?

– Ärligt talat var det min första reaktion när allt avslöjades men jag har ångrat mig. Barnen behöver stabilitet, nu mer än någonsin. Till och med Crystals advokat sa att mina chanser att vinna i rätten är minimala, eftersom testamentet inte är giltigt och jag inte är släkt med dem. Fast ibland vill jag bara rusa in och ta över.

– Han kanske skulle gilla att du gjorde det. Har du tänkt på det?

– Hela tiden, erkände Lily och såg framför sig hur Sean suttit med barnen och sovit i soffan.

– Rick och jag har aldrig gjort upp några testamenten.

– Men, Vi, ni har två små barn. Ni borde verkligen göra det.

Violet nickade och kastade en blick på Megan och Ryan utanför fönstret. – Lily?

– Ja?

– När jag gör ett testamente kommer jag utnämna dig till barnens förmyndare. Är det okej?

– Du borde diskutera det med Rick först, sa Lily.

– Han kommer hålla med mig om allt jag säger. Ricks föräldrar börjar bli till åren och hans systers liv är alldeles för kaotiskt för att hon ska kunna ta hand om några barn. Nej, du är det perfekta valet, Lily. Snälla, säg att du vill göra det.

Lily sträckte sig fram och rörde vid systerns hand. – Det skulle vara en ära.

– Bra.

– Men du måste lova mig att jag aldrig behöver göra det.

– Självklart. Jag lovar.

Lily försökte komma ihåg om hon fått Crystal att lova samma sak. Det trodde hon inte och innerst inne visste hon att det ändå inte skulle ha gjort någon skillnad. Crystal var den hon var – en kvinna som plötsligt hamnat i en bil med sin exman en stormig eftermiddag. En kvinna vars hjärta styrde över huvudet, varje gång.

Lite senare kom Rick för att hämta Violet och barnen. Vid ljudet av hans skramliga rishög som svängde in på uppfarten lyste Violet upp. – Han är här nu, kvittrade hon, hoppade upp från soffan och sprang ut.

Lily stod och såg på dem i fönstret – en leende man i illasittande kostym som kramade om sin livliga, något överviktiga, hustru medan barnen rusade fram för att hälsa.

Hon önskade att hon haft en kamera. I det ögonblicket kunde man inte se att de var panka och i princip bodde på en soptipp, att Rick skulle bli tvungen att hitta ett sätt att försörja sin familj. I det ögon-

blicket verkade allt bra, som om de var en komplett värld alldeles för sig själva.

Det kändes nästan som om hon inkräktade när hon gick ut för att säga hej då. När de gett sig av stod hon kvar på uppfarten. Dagarna började bli längre och i vanliga fall älskade hon våren. Utförslöpan mot slutet av terminen var fylld med energi när alla förberedde sig inför sommaren. I år var det förstås annorlunda. I år var Crystal borta, Sean Maguire tog hand om barnen och hon oroade sig för dem hela tiden.

På grund av det som hänt var hennes liv inte längre hennes eget. Hon hade planerat hela sommaren, men nu hade hon en massa människor i sitt liv och kunde inte längre styra över allting. Aldrig tidigare hade hon behövt ändra sina planer för andras skull.

Förvirrad stod hon mitt i vardagsrummet. Hade huset alltid varit så tyst eller verkade det bara så nu? Det kändes konstigt sterilt också. Hennes syster beskrev det som onormalt pedantiskt. För att fylla tystnaden satte hon på en cd, Bocelli som sjöng *Mille Lune Mille Onde*, en skiva hon köpt för att komma i rätt stämning inför Italien.

Nu höll den lena tenorrösten henne sällskap medan hon gick fram till skrivbordet för att lägga undan kartor och guideböcker, språkkurser och resplaner. Sedan ringde hon och lämnade ett meddelande till resebyrån: boka av allt.

Medan musiken strömmade ut i högtalarna hällde Lily till sist upp ett glas vin, Chianti förstås. Att släppa taget om en dröm borde ha känts förkrossande. I stället kändes det helt rätt.

Kapitel 26

Sean Maguire hörde en envis knackning på ytterdörren. Han hade cirklat runt Ashley och försökt peppa sig själv för att byta blöja på henne. Hur många gånger han än gjorde det verkade han inte kunna vänja sig vid det. Gårdagens böngryta och äggröra hade nu förvandlats till livsfarligt avfall i blöjan. Enligt en av böckerna han lånat på biblioteket om barns utveckling hade han ytterligare ett halvår av det här innan potträningen, möjligen ännu längre.

– Det ringer på dörren, sa han. Regeringen kanske har kallat in städteamet.

– Kej, sa den lilla flickan och vaggade in i vardagsrummet.

Ungen kunde snacka men inte använda toaletten. Hur kom det sig?

När han gick mot dörren såg han sig omkring i huset. Det såg ut som om en bomb exploderat och slungat omkring leksaker, skolböcker, ren tvätt som han hållit på att vika, en övergiven kopp, en tallrik med någons halvätna frukost. Hur hade det blivit så här? Så sent som i går hade mrs Foster städat när hon var här och passade barnen. Han hade själv dammsugit.

Sean kastade en blick på klockan. Den som dök upp vid den här tiden på dygnet fick faktiskt skylla sig själv. Med ett inte särskilt välkomnande ansiktsuttryck öppnade han dörren.

– Vi måste åka på en familjeutflykt i dag, förkunnade Lily Robinson när hon klev in i huset innan han bestämt sig för om han skulle be henne stiga in eller inte.

Han blev förvånad över att se henne. Hon kom alltid och hälsade på sent på eftermiddagen. I vanliga fall blev han glad, till och med lättad, över att se henne. Hon förde med sig ordning och lugn till huset och barnen var tokiga i henne. Men den här morgonen ... Hon var klädd i jeans och röda gympaskor och av någon anledning gjorde kläderna henne otroligt sexig. Sexig var också blicken hon gav honom, som om hon aldrig sett en kille som just rullat ur sängen förut. Kanske hade hon inte gjort det. Sean hejdade tankegången. Det var inget han hade något med att göra.

– Du kunde ha ringt först, sa han.

– Det var för tidigt för att ringa.

– En logisk tjej. Det gillar jag, mumlade han.

– Vems bil är det som står parkerad utanför? Sedan fick Lily syn på Ashley och lyste upp. – Hej, sötnos. Hon sjönk ner på huk och höll ut armarna mot flickan som snubblade in i hennes famn. Skyll dig själv, tänkte Sean och låtsades att han inte hört frågan. – Puh, pustade Lily. Någon har visst haft fullt upp.

– Vi har precis vaknat, sa han och kliade sig i skäggstubben. Jag har inte hunnit byta blöja på henne än.

Lily hade rätat på sig igen. – Låt inte mig hindra dig.

Han muttrade dämpat medan han skötte om flickan i badrummet. Ibland vaknade han på morgonen och tänkte att han omöjligt kunde klara det här. Och det var inte ens meningen att han skulle göra det. Det var inte hans liv.

Men på något sätt tog han sig igenom dagen, även om han gjorde en del misstag på vägen – som att köpa fel blöjor eller sätta på dem bak och fram, eller lägga chokladbitar men ingen smörgås i Charlies lunchlåda.

Ashley verkade tycka att han var väldigt underhållande och när han tvättat henne och bytt kläder var de båda på bättre humör. Det var så det var med ett litet barn, man levde för stunden. De dåliga

stunderna var snabbt över och det fanns alltid ett leende vid horisonten. Inte konstigt att Derek skaffat sig tre stycken.

Mrs Foster hjälpte till med Ashley men hon var dyr. Seans underhåll var i bästa fall magert. Uppfattningen om att han fått ärva en förmögenhet tillsammans med Dereks barn var fel, men det hindrade inte nyfikna journalister från att fråga om det. Ständigt. Och tro det värsta om Seans motiv.

Lily rörde sig rastlöst i vardagsrummet och plockade i ordning. Han tänkte inte ursäkta sig och bli en person som försvarade sig när det var stökigt hemma.

– Vi måste ta med oss barnen till deras mormor, sa Lily. Han såg oförstående på henne. – Dorothy Baird, tillade hon. Crystals mamma.

Strokepatienten, påminde han sig själv. Han hade aldrig träffat Dereks svärmor. Den senaste tiden hade hennes hälsa blivit allt sämre och hon hade inte ens kunnat vara med vid dotterns begravning.

– Javisst, inga problem. Det kan vi göra någon dag.

– Jag tänkte i dag. Familjen är så viktig för de här barnen, särskilt nu. Om vi åker snart kan vi hinna till Portland lagom till morgonens besökstid.

– Men tänk om jag har andra planer? frågade han irriterat.

Lily korsade armarna och rörelsen framhävde brösten. – Har du det? undrade hon.

Han hade tänkt hinna med en golfrunda med sin brorson. Något hade hänt med Seans spel, en oväntad ny styrka, och han ville utforska förändringen. Både han och Cameron hade lagt märke till det och de spelade flera gånger i veckan. Ibland tog de även med flickorna i golfbilen. Nu funderade han plötsligt på en bilresa till en sängliggande kvinna som inte kände igen någon längre.

Lily väntade fortfarande på hans svar.

– Visst, sa han. Vi åker.

– Åker vart då? Maura kvävde en gäspning när hon kom ut från sovrummet, klädd endast i en för stor grön sjukhusskjorta.

När det gällde pinsamma ögonblick antog Sean att det här kom

ganska högt upp, tillsammans med när Asmidas pappa kommit på dem på Johor Bahru Hilton.

– Hej, Maura, hälsade Lily artigt. Medan hon talade sträckte hon sig efter Ashleys hand, som om hon behövde hålla sig i något.

– Hej, Lily. Maura kastade en blick på klockan och sedan på Sean. – Finns det kaffe?

– Jag har inte gjort något än. Sean svalde irritationen. Hon var hans flickvän, påminde han sig. Så vad spelade det för roll att de inte haft en underbar natt tillsammans? Han hade varit trött och nedstämd, hade saknat Derek och ifrågasatt vad han höll på med – med henne, med barnen, med sitt liv.

– Det gör inget. Jag köper kaffe på vägen till sjukhuset. Hon gav Lily ett snabbt leende. – Jag måste jobba i dag. Det är början på ett trettiosextimmarsskift.

– Oj, det är ett långt skift, sa Lily.

– Standard för fjärde året. Maura lutade sig ner för att kika på Ashley. – *Bonjour, jolie mademoiselle*, sa hon och Ashley fnittrade som hon brukade göra när Maura talade franska. Sedan rätade hon på sig igen. – Ska ni ta med barnen på en utflykt? frågade hon Lily.

– Ja, vi tänkte ta med dem till deras mormor i Portland.

Maura gav Sean en blick. – Jag förstår. Då får ni ha det så trevligt.

Hon gick mot duschen och Sean kunde se att hon var sur. Hon trodde säkert att han planerat utflykten tillsammans med Lily och inte brytt sig om att berätta det för henne.

Ja, vad fan, tänkte han och gick uppför trappan för att väcka Cameron och Charlie. Lily kunde vara precis var hon ville den här morgonen och hon hade valt att tillbringa den med barnen. Det respekterade han. Han önskade bara att hon ringt först.

Kapitel 27

Lily försökte skaka av sig minnet av Maura Riley som sett ut som en barbiedocka när hon kommit ut från sovrummet hon så uppenbart delat med Sean under natten. Men Lily kunde inte glömma det. Inte heller kunde hon hålla tyst om det så fort hon blev ensam med honom i köket.

– Jag tycker inte om att du låter din flickvän bo i huset med dig, inledde hon. I Crystals hus, tänkte hon och blev ännu mer irriterad.

– Maura bor inte här.

– Hon borde inte ens sova över. Sedan gjorde hon en grimas åt hur sur och fördomsfull hon lät. – Jag menar bara att det inte är bra för barnen.

– Lägg av, Lily. Inte för att du har med det att göra men det var faktiskt första natten hon sov över. Ungarna bryr sig inte om det. De gillar Maura.

– Vad är det med Maura? frågade Charlie som kom in i köket. Hon sov här i natt, eller hur? Lily snörpte på munnen men Sean betedde sig som om han inte hört någonting. – Hon är tråkig och har inte tid med barn, fortsatte Charlie med en sned blick mot sin farbror. Det är sant, försäkrade hon sedan. Jag frågade henne. Hon sa att hon inte hade tid att skaffa barn men när hon hade det skulle hon tycka om dem.

– Maura menade inte dig, sa Sean. Så tänk på vad du säger.

Charlie fnös förnärmat och gick för att leta efter frukost. Hon drogs mot en kartong Pop-Tarts och Lily var för disträ för att protestera mot de söta brödbitarna med syltfyllning.

Om det varit Lilys problem skulle hon ha dragit en lång förklaring om hur olämpligt det var för Charlie att prata så om en annan vuxen, hur hårt Maura jobbade för att utbilda sig till läkare och att det var viktigt att Charlie respekterade henne. Lily upptäckte att Seans korta befallning fungerade lika bra.

– Så fin du är i dag, sa hon till Charlie och beundrade kombinationen röda gympaskor, rosa tröja och lila shorts. Håret var flätat och prytt med flera glittrande små hårspännen.

Charlie sträckte fram händerna. – Farbror Sean målade mina naglar. Och gjorde min frisyr.

Lily nickade gillande. – Jättefint. Över Charlies huvud fångade hon Seans blick, men han var upptagen med att plocka i ordning Ashleys skötväska. En liten självmedveten rodnad färgade hans kinder.

Farbror Sean verkade ha utvecklat en oväntad talang för frisyrer. Det hade börjat när Charlie kom tillbaka till skolan. Lily visste aldrig hur flickan skulle se ut när hon kom in i klassrummet på morgonen. Under de senaste veckorna hade Charlie dykt upp som prinsessan Leia, Pippi Långstrump och Alicia Keyes.

– Vi borde försöka komma iväg, sa Sean.

Cameron var den siste som anslöt sig till de andra och han gled in i bilen just som Sean höll på att tappa tålamodet.

– Nej, tjöt Charlie. Ta bort dina smutsiga fötter från mig.

– De är inte på dig, muttrade Cameron. Flytta på dig i stället.

– På vägen hem kanske du kan övningsköra, framkastade Sean.

Cameron öppnade en burk läsk och drack en klunk. – Jag glömde körtillståndet hemma.

Men Sean viftade med en liten plastficka. – Du har tur. Jag hittade det högst upp på kylskåpet.

Sean hade sagt till Lily att Cameron undvek att övningsköra. De flesta killar i hans ålder kunde inte bärga sig innan de fick sätta sig

bakom ratten. Men de flesta killar hade förstås inte heller förlorat sina föräldrar i en tragisk olycka.

– Jag känner inte för det, mumlade Cameron och vred på huvudet för att stirra ut genom bilrutan.

Lily vände sig om i sätet så att hon kunde prata med barnen. Socialarbetaren hade gett Sean tillstånd att ta över Crystals bil eftersom hans pickup bara hade tre säkerhetsbälten.

Hon borde inte tycka illa om honom för att han flyttat in i hennes bästa väns hus, tog hand om hennes barn och tog över hela hennes liv. Just nu verkade det vara det bästa för barnen, kanske också för gott. Men att tvingas kliva ut ur bilden på det här sättet kändes inte bra. Lily visste inte längre var hon stod – om hon var lärare, vän till familjen, femte hjulet. Efter att ha stött på Maura i morse var hon mer förvirrad än någonsin och ännu mer irriterad över att hon inte hade någon auktoritet och kontroll.

– Hur går det med skolan? förhörde hon sig och försökte fånga Camerons intresse.

– Okej, svarade han naturligtvis.

– Det förtjänade jag, medgav Lily. Då försöker vi igen. Hur går det med ditt historieprojekt?

– Jo, det går.

– Han har inte börjat än, skvallrade Charlie.

– Håll käften, väste Cameron och knuffade henne med armbågen.

– Lägg av med skitsnacket. Jag menar struntpratet, varnade Sean.

– Behöver du hjälp med någonting? frågade Lily.

– Jag behöver ingenting. Cameron drack ännu en klunk läsk.

Lily ville fråga Cameron alla möjliga saker. Hon undrade om han ville prata om sin oro när det gällde bilkörningen, men det var varken rätt tid eller plats för det samtalet. Det var något hon lärt sig när det gällde den här blandade familjen. Man måste välja rätt tillfälle.

När de passerade Echo Ridge saktade Sean in. – Vad fan?

Lily skulle just förebrå honom för svordomen, men när hon tittade ut mot golfbanan glömde hon bort att säga något. En polisbil stod parkerad vid vägrenen och en polisman antecknade i ett block.

Någon hade grävt upp puttinggreenen närmast vägen. Gräsmattan hade bränts också, av tändvätska som hällts ut på marken och sedan tänts på. I vattenhindret bredvid fairway stod en golfbil till hälften under vatten. Arbetare och medlemmar från golfklubben stod runt omkring och försökte antagligen besluta var de skulle börja.

Sean svängde in till vägkanten och klev ur bilen.

– Vad tror du om det där? frågade Lily Cameron.

Han ryckte på axlarna. – Det kanske var någon som hade för lite att göra i går kväll.

Hon kände ett märkligt fladder i magen. – Hur vet du att det hände i går kväll?

Cameron rullade med ögonen. – Jag tvivlar på att det skedde mitt på ljusa dagen.

– Men vem kan vilja göra något sådant?

Han ryckte på axlarna igen. – Det finns väl folk som sabbar utan att det finns någon anledning.

Sean kom tillbaka till bilen. – Vandalism, sa han. De uppskattar skadorna till fem tusen dollar just nu, tio gånger så mycket om de måste ersätta hela greenen.

– Måste du stanna? undrade Lily. Genom att fråga gav hon honom en flyktmöjlighet, en enkel utväg. En perfekt ursäkt att låta henne åka själv med barnen.

– Nej. Jag sa att jag var upptagen. De har mitt mobilnummer.

Resten av resan diskuterade de vad som kunde ha hänt och kom fram till att det var några ungdomar som låg bakom. Golfbilen tillhörde en klubbmedlem som enligt Sean brukade lämna garaget olåst. Det skulle han inte göra igen.

– Ja, jag tycker det är hemskt, mumlade Lily. Vad tänkte de där ungarna på?

– Jag tror inte att de tänkte alls. Men det kommer ordna sig. Nytt gräs blir alltid grönare efter att marken har bränts.

~

Golden Hills vårdhem hade ett vackert läge med utsikt över Columbia River och den snöklädda toppen på Mount Hood. Crystal och hennes mamma hade valt stället tillsammans för flera år sedan, efter de första strokeanfallen som hon bara hämtat sig delvis ifrån. I mars hade en massiv stroke varit nära att få en dödlig utgång.

"Ibland tänker jag att det varit bäst om hon inte klarat sig", hade Crystal sagt till Lily. "Slaganfallet har tagit allt annat, alla minnen, allt som gör henne till den hon är."

För Lily verkade det som en grym tillvaro och nu var Dorothy sängliggande, helt omedveten om att hon hade en dotter som dött och barnbarn som älskade henne.

– Mormor ligger i sängen hela tiden, berättade Charlie när de gick mot entrén. Hon kan inte ens åka i rullstolen längre.

Sean tog henne i handen. – Hur var hon innan hon blev sjuk?

– Världens bästa mormor, förklarade Charlie och skuttade fram.

– Det kan jag tänka mig. Sean lyfte armen så att Charlie kunde snurra runt under den.

– Jag också, sa Ashley och kämpade för att komma ner. Jag!

Utanför dörrarna till vårdhemmet snurrade han runt med båda flickorna och deras spegelbilder reflekterades i foajéns fönster.

Visst, huset var stökigt och han lät sina flickvänner sova över, men han dansade åtminstone med sina brorsdöttrar. Hon sneglade mot Cameron och såg att han också tittade på dem med ett litet kryptiskt leende som försvann så fort han upptäckte att hon studerade honom. Han var så arg, så osäker på sig själv.

– När träffade du din mormor senast? frågade hon honom.

– Förra månaden, svarade han. Vi tog med några bilder för att hänga upp i hennes rum. Mormor mår inte så bra. De automatiska dörrarna gled upp framför dem. – Hon kommer nog dö snart, tillade han och skyndade in.

Trots den vackra trädgården och byggnadens lyxiga inredning gick det inte att dölja att det var en plats dit människor kom för att uthärda sitt livs svåraste tid. Lobbyn var tyst och de långa korridorerna kantades av dörrar som var tillräckligt breda för rullstolar. Doften från

luftrenarna kunde inte riktigt maskera den ständiga lukten av desinfektionsmedel.

Personalen var inte klädd i vanliga sjukhuskläder utan färgkoordinerade tröjor och kjolar eller bomullsbyxor. Lily tyckte de såg ut som flygvärdinnor eller kasinoarbetare. Ändå verkade de behandla alla med medkänsla och värdighet, något Dorothy brukat vara snabb att notera när hon kunnat notera sådana saker.

Crystal hade erkänt att kostnaden för vårdhemmet gjorde henne pank, men det brydde hon sig inte om.

Lily kastade en blick mot Cameron när de gick mot Dorothys rum.

– Det var inte så snällt sagt. Jag hoppas att dina systrar inte hörde dig.

Han förvånade henne när han fortsatte. – Jag skulle inte ha sagt det om jag trodde att de kunde höra mig.

Cameron var smärtsamt ärlig och han kände säkert till alla fakta bättre än någon annan. Det hon egentligen ville var att krama honom, men hon tvivlade på att han skulle tolerera det. Han tvingade henne och alla andra att behandla honom som vanligt, utmanade folk att bli arga på honom. Och i Camerons ilska och isolering kände hon igen lite av sig själv, och det oroade henne.

– Cameron ...

Men Charlie rusade förbi och bröt det bräckliga samförståndet mellan dem. – Kom, farbror Sean. Jag ska visa dig var mormor bor. Hon stickade den här tröjan till mig. Förut var den alldeles för stor för hon ville att jag skulle kunna använda den jättelänge. Hon visade upp den rosa tröjan genom att hålla ut armarna. – Nu är den nästan för liten.

– Då får du sluta växa, sa Sean och drog lätt i en av flätorna. Glöm inte att tacka henne för att hon stickade den till dig.

– Hon kommer inte förstå.

– Tacka i alla fall.

På dörren till Dorothys solbelysta rum som hon delade med en annan patient, mrs Withers, satt kort och bilder som fladdrade när de gick förbi. Ashley fnittrade förtjust.

En vårdare hade tagit med mrs Withers på en promenad och någon annan hade gjort i ordning Dorothy för besöket. Sjukhussängen hade fällts upp till en nästan sittande position och Dorothy var klädd i rosa morgonrock med ett sidenband under stödkragen. Håret var kammat, naglarna målade och filtarna prydligt vikta över hennes ben.

Lilys hjärta sved. Dorothy hade alltid varit vacker och stolt över den skönheten. Det var en oväntad välsignelse att hon inte längre var medveten om sina omständigheter. Hon skulle hata att bo på en institution, bli omhändertagen av andra, inte längre förmögen att ta hand om sina egna behov. Hon skulle hata att veta att hon överlevt sin dotter.

– Hej, Dorothy. Lily försökte låta så normal som möjligt. – Det är jag, Lily. Jag har tagit med mig dina barnbarn. Det här är deras farbror Sean.

– Ma'am, sa han. Trevligt att träffas.

Dorothy blinkade ett par gånger men visade inga tecken på igenkännande. Ansiktet var stelt som en mask. Med tankfull min studerade Sean familjeporträtten på väggen vid sängens fotända.

Lily tog Dorothys hand i sin. Den kändes sval och huden var torr och ömtålig, som skalet på en lök. – Jag tänker mycket på dig nu för tiden, Dorothy. Efter min egen familj är det du och Crystal som har känt mig längst. Hon log när hon mindes hur bra det känts att gå hem till Crystal, där allt var lugnt och trevligt, där ingen var arg och inga spöken lurade i hörnen. – Du är mycket speciell för mig. Jag måste tro att du på något sätt vet det.

När Lily tittade upp och såg de andra stirra på henne kände hon sig lite generad. Hon hade avslöjat alldeles för mycket om sig själv.

Ashley pladdrade glatt medan hon utforskade rummet. Sean höll ett öga på henne medan Lily vinkade fram Cameron och Charlie till sängen.

– Jag vet aldrig vad jag ska säga, grumsade Cameron. Sedan hon ... blev så här känns det bara konstigt.

– Ja, jag vet, sa Lily. Var bara dig själv. Berätta något du kommer ihåg om henne. Innan hon blev sjuk avgudade hon dig. Det gör hon

fortfarande, men hon kan inte längre visa det. Cameron stirrade på henne. – Vad är det? undrade Lily lågt.

– Inget. Han lutade sig ner för att ge Dorothys kind en tafatt kyss. – Hej, mormor. Cameron tryckte ner händerna i bakfickorna och sneglade upp mot Lily. – Jag vet ändå inte vad jag ska säga.

– Något litet minne, föreslog hon.

Han lutade sig ner igen och viskade något i hennes öra. Först såg Dorothy förskräckt ut och sedan mjuknade ansiktet och hon blundade. Ett lågt ljud trängde upp ur strupen och hon öppnade ögonen igen. Lily kunde ha svurit på att den gamla kvinnan såg rakt på sitt barnbarn, men det kunde vara önsketänkande. Å andra sidan hade kanske Cameron verkligen fått kontakt med henne.

Charlie ställde sig bredvid honom. Grälet i bilen var tydligen glömt nu. – Hej, mormor, sa hon allvarligt. Jag heter Charlie och förr kände du igen mig. Jag har på mig tröjan du stickade till mig. Jag saknar dig så mycket, mormor. Det gör jag verkligen. Hon rörde vid Dorothys hand och drog sedan till sig Ashley. Den lilla flickan skrattade, petade på ringen på Dorothys finger och log upp mot henne.

I det ögonblicket var Lily så stolt över dem. Barnen behandlade sin mormor med kärlek och värdighet, visade ingenting av den tveksamhet som många kunde känna inför någon som var så sjuk. De lyckades bryta igenom obehaget och hon var glad att hon tagit initiativ till utflykten.

– Jag ska sätta upp den nya bilden vi tog med oss, sa hon.

Crystal hade alltid hängt upp färgglada förstoringar av sig själv och barnen på anslagstavlan i rummet. Hon hade varit noga med att byta ut bilderna ofta så att Dorothy inte skulle bli uttråkad. Den nya bilden föreställde Crystal som tog emot en utmärkelse från Rotary förra månaden. Crystal var uppklädd till tänderna med en perfekt handväska, prydd med svarta onyxer, och log sitt vinnande leende, fyllt av stolthet och tacksamhet.

Lily kände Seans blick när hon ersatte ett äldre foto av Crystal med det nya. Och sedan kände hon ännu ett par ögon på sig och insåg att Dorothys blick var riktad rakt mot den nya bilden.

– Fin flicka, sa hon med hes röst. Fin ... dotter.

Enligt Dorothys läkare och alla böcker som Lily läst var en sådan skärpa nästan omöjlig.

– Ja, hon är fin, log Lily genom tårarna. Den allra bästa. Hon älskade sitt liv och alla människor i det.

Dorothy tittade på henne, inte på fotot av Crystal. Lily närmade sig sängen och klappade den äldre kvinnans hand.

– Är hennes man borta? undrade Sean tyst.

– Han dog när jag var elva, insköt Cameron och pekade på en bild av en stilig silverhårig man som höll upp en golftrofé. Morfar Frank.

– En bra golfspelare?

– Han var helt okej. Tolv i handikapp.

– Vad har du själv nu för tiden? undrade Sean.

– Ungefär tre, svarade Charlie för sin bror. Jag håller koll.

– Inte illa, nickade Sean.

Cameron skrapade blygsamt med fötterna och torkad lera föll ner på golvet. De stannade i ytterligare några minuter, tills Dorothy slumrade till.

Charlie stod kvar framför väggen med foton och hennes smala axlar slokade. Cameron suckade. – Börja inte lipa nu.

– Jag kan inte låta bli, svarade hon med sprucken stämma.

– Jo, det kan du. Gör det bara inte.

– Hur då? fräste hon. Hur ska jag kunna sluta?

– Precis så där, dummer, sa Cameron och drog lätt i en av flätorna. Bli arg.

Kapitel 28

Jaha, det var alltså mormor Dot, sa Sean när de körde iväg från vårdhemmet.

Underligt nog kände han sig lättad. Det var på tiden att de hälsat på henne. Han hade skjutit upp besöket tills Lily fått honom att åka. Nu när det var över och allt hade gått bra undrade han varför han väntat så länge.

– Hon brukade vara så annorlunda, sa Charlie. Hon brukade vara rolig.

– Det kan jag tänka mig.

Han kollade i backspegeln och såg att flickan åter var sitt vanliga jag. Sammanbrott och nedstämdhet, som den hon led av just nu, var enligt doktor Sachs en del av läkningsprocessen. Sean var inte säker på att bli kallad "dummer" av sin bror var särskilt läkande men han brukade ignorera barnens gräl eftersom de alltid klarade upp dem på egen hand. Ibland avslöjade Cameron sig själv. Under ytan hade han ett hjärta av guld.

Tanken gav Sean nytt hopp, vilket var ganska sällsynt. Kanske skulle den trasiga familjen faktiskt överleva.

– Hon har alltid varit tokig i sina barnbarn, påminde Lily och vred sig mot dem i sätet. Minns ni den gamla träkistan i källaren? Det fanns så fina saker i den.

– En pälskrage med små rävhuvuden och svansar, sa Charlie. Så äckligt.

– Hon brukade ha på sig den i kyrkan, berättade Lily. Visste ni att jag när jag var i er ålder brukade gå till kyrkan med er mamma och hennes föräldrar?

– Nix. Varför gick du inte till kyrkan med din familj?

Lily vände sig om igen och såg ut genom vindrutan. – De slutade gå. De ... ville bara inte gå dit längre.

Ur ögonvrån såg Sean hur hon svalde hårt och han beslöt att det var dags att byta ämne. – Min farmor gick till kyrkan två gånger i veckan, sa han.

– Två gånger? frågade Charlie. Varför det?

– Hon var irländsk, min farmor, och hon pratade med irländsk brytning. Han demonstrerade medan han pratade och log brett när han för första gången på många år tänkte på Bridget Callahan Maguire. – Varje söndag efter kyrkan brukade hon hugga huvudet av en kyckling och servera den till söndagsmiddagen.

– Blä. Såg du henne hugga av huvudet någon gång?

– Så fort jag fick chansen. Jag var en hemsk liten unge, sa han och märkte att Lily ryckte till.

– Vad gjorde du på fritiden? ville hon veta.

– Spelade golf. Er pappa och jag lärde oss faktiskt det i kyrkan.

– Jaså? Det berättade han aldrig, sa Cameron.

Sean kollade backspegeln igen, glad att till sist se en gnutta intresse hos killen. Samtidigt kände han det nu välbekanta hugget av smärta. Han undrade när det skulle sluta eller om det någonsin skulle göra det. Sean hade upptäckt att sorgen var mycket påtaglig men det innebar inte att man kunde förstå eller kontrollera den. Sorgen var en lömsk fiende som ibland kunde ta struptag på en mitt på ljusa dagen.

– Jo då, nickade han. Fader Campbell på St Marys hade handikapp noll och vi var altarpojkar. Han blev vår förste golftränare.

– Det låter kul, sa Charlie.

– Ja, det var kul. Golfen, alltså, inte att vara altarpojke.

– Vi har aldrig kul längre, tillade hon.

Han hörde den välbekanta darrningen i flickans röst, en förvarning om ännu en gråtattack. När Charlie grät brukade Ashley också börja, sedan blev Cameron arg och därefter blev det bara värre.

Inte i dag. Sean grep hårdare om ratten. De hade tänkt uträtta några ärenden på hemvägen men nu bestämde han sig för att ta en omväg.

– Jag vet något kul som vi kan göra.

– Och jag som trodde att vi skulle åka och handla mat, påpekade Lily, som som vanligt inte gillade ändrade planer.

– Maten kan vänta. Jag har en bättre idé, sa Sean.

– Vad är det då?

– Jag kan inte berätta det än. Det är alldeles för roligt. Ni kommer bli så glada att ni kissar ner er.

– Farbror Sean! Lily, säg till honom att han måste berätta, ropade Charlie.

– Hur skulle jag kunna göra det?

– Du är lärare. Säg bara till honom.

– Oj, en lärare! Så rädd jag blir, tillade Sean och låtsades skaka av rädsla. Charlie började fnissa.

– Då får vi bli överraskade helt enkelt, sa Lily men snörpte ogillande på munnen.

Med tre barn måste man vara spontan, hade Sean fått lära sig. Han fortsatte reta dem i ytterligare tio minuter när de körde västerut. Till sist svängde han in på en grusparkering.

Cameron stönade. – Det är inte sant.

– Vad då, är du rädd för att jag ska slå dig? frågade Sean.

– Jag är rädd för att någon ska se mig, kontrade Cameron.

– Tjugo dollar på att du kommer få storstryk.

Lilys ögon flammade bakom glasögonen. – Sean, jag tror inte ...

– Okej, sa Cameron och klev ur bilen. Givetvis kunde han inte motstå en utmaning, särskilt inte när det gällde pengar.

Charlie jublade förtjust. – Farbror Sean, det är så coolt.

– Ser du? skrattade han mot Lily. Jag är cool. Lily läste på skylten

över ingången, målad med en självlysande grön färg: "Välkommen till Jurassic Golf Park. Ett tusenårigt nöje." – Vad väntar vi på? frågade Sean och när han lyft upp Ashley ur bilstolen gick de mot biljettkiosken.

– Två vuxna, två barn, lillan får gå in gratis, sa försäljaren.

– Åh, men jag ska inte spela, protesterade Lily.

– Jo då, det ska hon, invände Sean och stack in sedlarna genom luckan.

Sedan fick de klubbor och bollar som sett bättre dagar och Ashley fick en ihålig plasthammare. – Den här vägen, sa försäljaren.

De klev in under en valvport som var så låg att Sean och Cameron måste ducka.

– Buu, ropade en grottman som hoppade fram mot dem.

– Buu, tjöt Ashley och klappade i händer. Till och med Cameron måste le.

– Ett, två, tre, klick! Grottmannen tog ett foto av dem. – Vilken fin familj, sa han sedan och visade dem fotot på digitalkameran.

Lily såg besvärad ut. – Åh, vi är inte ...

– Fotot kommer finnas till försäljning vid utgången innan ni åker hem, meddelade grottmannen.

Familj eller inte så var det en bra bild. Mot en bakgrund som såg ut som en regnskog från urtiden såg de ut som om någonting skrämt dem, vilket det också hade.

– Hur mycket? frågade Sean.

– Tio dollar.

Sean räckte grottmannen en sedel. – Du får föra protokoll, Charlie, sa han sedan och räckte henne scorekortet och en penna.

– Men jag vet inte hur man gör, protesterade flickan.

– Jo då. Håll ordning på allas slag och jämför dem med par för varje hål.

Det var underligt, noterade han, att Derek Holloways barn inte visste hur man förde protokoll. Hur kom det sig? Barnen var så lätta att få kontakt med, särskilt när det handlade om golf.

– Men ...

– Inga men. Jag ska spöa din brorsa så du måste se till att ingen fuskar.

– Jaha, okej.

Lily gjorde en grimas men Sean ignorerade henne. Kvinnan hade ett underligt sätt att gå honom på nerverna och samtidigt göra honom besatt av henne. Han skickade fram Charlie och Cameron till det första hålet och Ashley tultade efter dem.

– Jag vet inte vad det är med dig, miss Lily, sa han lågt. Du får mig att vilja bära mig illa åt.

– Hur kan jag få dig att sluta? frågade hon.

– Du skulle kunna försöka med att ge mig smisk.

Hon stötte fram ett läte som var både en flämtning och en hickning och svepte förbi honom, med pumpande nävar och röda kinder. Lily Robinson. Vilken tjej.

Han gillade att reta henne och han visste inte varför. Kanske för att hon var så lätt att reta.

De arton banorna på Jurassic Park var skapade enligt inga hittills kända lagar om puttning. Där fanns uppåtslag, nerförsslag, banor som röt när bollen rullade in i en tunnel, en vulkan som spydde ut låtsaslava och rök och olika ljudeffekter som fick Ashley att pipa av glädje.

Cameron gav Sean en tuff match. Det handlade trots allt om golf och det stod pengar på spel. Ledningen växlade fram och tillbaka mellan dem.

Charlie var en naturbegåvning. Sean stod bakom henne och visade hur hon skulle stå och slå. Hon fattade genast galoppen och var precis lika snabb när det gällde att förstå hur man förde protokoll. Charlie sög åt sig den nya terminologin som en tvättsvamp.

Men Lily var en förfärlig golfspelare, visade det sig. Slagställningen var tafatt och hon hade ett skrattretande dåligt grepp. Vid den fjärde banan kunde Sean inte hålla sig längre.

– Vill du ha ett gott råd? undrade han.

Hon gav honom en irriterad blick. – Det har funkat bra hittills. Vad har jag för poäng, Charlie?

Den lilla flickan knackade med pennan på scorekortet medan hon räknade ihop summan. – Ja, det är ganska högt.

– Ingen fara, säg det bara.

– Du ligger faktiskt tjugotre slag över par, fnissade Charlie och skuttade sedan iväg efter Cameron och Ashley till nästa bana.

– Jag är verkligen dålig på det här, muttrade Lily.

– Det är du, instämde Sean.

Hon böjde sig ner för att lägga bollen på nästa utslagsplats. – Du hade några goda råd ...

Han började med det mest grundläggande och rättade till hennes grepp och slagställning. Hon klarade sig faktiskt lite bättre på den femte banan, även om hon fortfarande behövde åtta slag för att bollen skulle hamna i koppen.

– Du har ingen sving, kommenterade Sean.

– Mycket lustigt, fnös Lily. Jag har ingen aning om vad du pratar om.

Sean behandlade henne som om hon var en elev och visade hur det skulle gå till. Han klarade av par på banan, Cameron fick en birdie och Charlie två över par.

– Det kallas en dubbelbogey, upplyste hon viktigt.

– Svingen, sa Sean igen. Det är en rytm. Höfter, axlar, armar. Och slå mycket försiktigt när du puttar. Lily lyfte klubban för att sikta på bollen och han kunde redan se att hon skulle missa. – Vänta, bad han och ställde sig bakom henne. Stå stilla så ska jag visa dig.

Han lade armarna runt henne bakifrån. På golfklubben gjorde han det här tio gånger i veckan när han hade en elev. Med Lily var det annorlunda. Han blev distraherad av hur hon kändes i hans armar – förvånansvärt mjuk. Hur hennes hår doftade rent och fräscht. Och värmen från hennes kropp så tätt mot hans. Med tanke på att han tillbringat föregående natt med Maura var han mycket medveten om hur olämpligt det var. Han tvingade sig att koncentrera sig på att hjälpa henne, som om hon var vilken golfelev som helst.

– Så där, känn på det här.

– Känna, hm, vad då? Vad är det meningen att jag ska känna?

Bra fråga. – Slappna av i armarna så ska jag visa dig rörelsen. Det här är en putt. Det är en mycket fin rörelse. Sean hjälpte henne slå ett rakt slag som fick bollen att hamna bara ett eller två slag från koppen. – Känner du skillnaden? frågade han.

– Jag vet inte ...

– Vill du att jag ska visa dig igen?

– Absolut inte, utbrast Lily genast och drog sig undan från honom.

Av allt att döma hade hon inte noterat hur det kändes mellan dem när han lagt armarna om henne, men det var nog lika bra. Situationen var redan tillräckligt komplicerad.

Vid slutet av rundan spelade hon faktiskt lite bättre. När Sean och Cameron tog sig an den sista banan ledde Sean med tre slag, en komfortabel ledning på alla sätt.

– Det ser inte så bra ut för dig, Cam, kommenterade Charlie.

– Nej, men tack för att du påminner mig, snäste hennes storebror.

– Du kan fortfarande vinna, fortsatte hon. Det finns ett vattenhinder på den här banan, så om Sean fastnar där kommer det bli tufft för honom att ta sig upp på banan igen.

Lily skrattade mot henne. – Var har du lärt dig att prata så där?

– När jag har sett min pappa på teve, svarade Charlie med en axelryckning.

– Du låter som en riktig golfkommentator, log Sean.

– Jag skulle också kunna hamna i vattenhindret, påpekade Cameron.

– Ja, men det kommer du inte göra, försäkrade Charlie.

– Och hur vet du det?

Flickan himlade med ögonen. – På grund av de tjugo dollarna, förklarade hon tålmodigt.

– Den där lille killens födelsedagskalas håller på att komma i kapp, varnade Lily med en blick på gruppen efter dem. De är bara två banor bakom oss nu.

Sean gjorde en gest mot Cameron. – Du vann på den senaste banan, så du kan börja.

Cameron klev upp och slog ett säkert och mycket bra slag som

fick bollen att hamna på exakt rätt plats – två slag från koppen. Sean följde efter och lade upp bollen. När han gjorde sig beredd att slå kurrade magen av hunger. Och mot sin vilja tänkte han återigen på att ha armarna om Lily.

Bollen rullade rakt mot vattenhindret och trillade i med ett plop-pande ljud.

– Det blir två pliktslag, informerade Charlie genast.

Sean blev förargad. Koncentration var det viktigaste av allt. Det borde han av alla människor veta. Om hans tankar förirrade sig det minsta var allt över.

Cameron slog nästa slag och det var bra. Nu skulle han kunna sätta bollen i koppen med bara ett slag till. Sean ledde plötsligt bara med ett slag men fortfarande var han säker på att den sista banan var hans och att han skulle kunna behålla sina tjugo dollar.

– Oj då, sa Charlie, och Ashley härmade henne genast.

På något sätt hade han slagit ännu en dålig putt och missat koppen. Nu låg hans boll en rejäl bit ifrån den.

Men Cameron slog utan problem bollen i koppen. Han var en för erfaren golfspelare för att vara skadeglad, men hans kroppshållning när han klev av banan var ändå segerviss.

Putten skulle bli lång och svår, men om Sean kunde sätta den skulle de ligga lika och då skulle de bli tvungna att spela ännu en bana. När han ställde sig bakom bollen för att putta hörde han Lily viska till Cameron.

– Det är bara tjugo dollar.

Cameron svarade lika tyst. – Men det handlar inte om pengarna.

Sedan tystnade alla, till och med Ashley, som om hon hade någon medfödd respekt för spelet.

På något sätt förirrade Seans tankar sig igen. Han upptäckte att han undrade hur Lily såg ut utan glasögon och varför hon fick honom att ifrågasätta det han hade med Maura.

Och han missade putten.

– Åh, nej! Charlie hoppade upp och ner. – Cameron vinner med ett slag!

– Grattis. Sean försökte verka oberörd när han tog fram plånboken och räckte Cameron en tjugodollarsedel. De gick ut ur Jurassicskogen och lämnade in utrustningen.

– Jag är ledsen, farbror Sean, sa Charlie. Jag hejade på dig.

– Du ska aldrig vara ledsen. Cameron spelade bra och mitt spel funkade inte.

– Varför inte det?

– Jag kunde inte koncentrera mig.

– Varför inte det?

– För jag kunde inte låta bli att tänka på saker som distraherade mig.

– Som vad då?

Han noterade den roade glimten i flickans ögon. – Som brorsdöttrar som ställer för många frågor så att man måste kittla dem. Med ett vrål lyfte han upp henne och Charlie pep förtjust innan hon började skratta när han attackerade hennes känsligaste punkt – armhålan. Ashley föll in i skrattet av ren sympati och fortsatte fnissa även när Sean slutat kittla hennes syster. Sean kände Lilys närvaro vid sin sida. – Ingen dålig dag, log han.

– Fast jag hade ingen aning om att jag var så dålig på att spela golf. Jag skäms.

– Gör inte det.

– Hur kan något så enkelt vara så svårt?

– För att det är golf, svarade han. Men det var ändå inget riktigt spel. Jag borde lära dig att spela riktig golf.

Sean var inte säker på varför han sagt det. Han var inte säker på varför han fortfarande kunde känna henne i sin famn.

– Hur dålig jag än är börjar jag faktiskt fatta varför golf är så lockande för så många människor.

Det var det sista han räknat med att hon skulle säga. Kanske var det därför han var så fascinerad av henne. Just när han trodde att han begrep sig på henne förvånade hon honom.

– Cameron! Hallå, Cameron, ropade en kvinnlig röst, och sedan kom en lång tjej i en stor Jurassic Park-tröja springande mot dem.

Sean och Lily växlade en hastig blick och Sean tog tag i Charlies hand för att hindra henne från att lägga sig i. De stod och såg på när den gängliga flickan kom fram till Cameron nära utgången. Hon var i hans ålder, med brunt hår i hästsvans, tandställning och glasögon.

Cameron verkade inte särskilt glad över att träffa henne. – Hej, Becky, hälsade han och lyfte upp sin lillasyster på axlarna.

– Här är fotot ni beställde. Becky räckte honom bilden i en cellofanpåse. Att hon dyrkade honom kunde alla se. – Jag blev så förvånad över att se dig här. Jag ville lämna fotot till er själv.

– Tack. Cameron tog bilden. – Vi åkte hit för min lillasysters skull men vi är på väg hem nu.

– Jaha. Hon gungade lite upp och ner på fötterna medan hon log mot Ashley och sedan mot Sean, Lily och Charlie när de kom fram till dem. – Är det här din familj?

– Nej, sa Cameron genast. Jag menar, ja, det här är Ashley och min andra syster Charlie, min farbror Sean och så Lily.

– Hej, jag heter Becky Pilchuck, strålade tjejen mot dem.

– Jobbar du här? undrade Charlie.

– Ja, i restaurangen, varje helg.

– Åh, vilken tur du har, sa Charlie.

– Det tycker jag också, höll Becky med.

– Vi ska nog åka nu, mumlade Cameron. Men vi ses, Becky.

Tjejens blick flackade nervöst mot huvudbyggnaden. – Restaurangen har just öppnat för lunch, upplyste hon. Maten är inte så illa, om ni är hungriga alltså.

– Jag är jättehungrig, utbrast Charlie dramatiskt.

– Hungrig, instämde Ashley.

– Då så, avgjorde Sean. Vi äter lunch på restaurangen. Och jag bjuder. Jag tänker inte ens låta dig betala med de tjugo dollar du vann från mig.

– Visst, okej, muttrade Cameron.

– Jag ska göra i ordning ett bord, sa Becky. Vi ses där inne, Cam.

Sedan skyndade hon iväg mot den öppna restaurangen, som var täckt med ett tak av konstgjorda palmblad.

När hon var utom hörhåll började Charlie fnissa. – Ååh, Cam. Jag är så kär i dig, Cam, härmade hon medan hon viftade med ögonfransarna.

– Lägg av, din tönt, fräste han och tog Ashley i handen.

– Ååh, jag älskar när du pratar med mig så där, kvittrade Charlie. Du är så ... så ... manlig.

Sean och Lily tittade rakt framför sig, vågade inte ens snegla på varandra.

Becky väntade på dem vid bardisken. Nu hade hon på sig ett Jurassic Park-förkläde med flygödlor på fickorna. – Ett bord för fem? frågade hon.

Sean sneglade mot Lily och barnen och blev häpen över tanken på att de fem tillsammans nu fungerade som en enhet, som något som var större än var och en av dem var för sig – som en familj. De var en familj.

– Ja, tack, log Lily. De slog sig ner vid bordet och studerade menyn. – Vi borde äta ordentligt så att vi inte behöver handla mat när alla är hungriga.

– Vad är det för fel på att handla mat när man är hungrig? Det är den enda gången jag har lust att göra det, sa Sean.

– Då gör man en massa impulsköp, saker man inte behöver och som inte är bra för en. Om man har ätit ordentligt är det lättare att välja bra matvaror.

Åh, toppen, tänkte Sean och svalde en suck. Det skulle verkligen bli roligt att handla med fröken Välja-bra-matvaror.

Kapitel 29

I mataffären försökte Lily ta kontrollen. Efter att ha gjort bort sig på minigolfbanan ville hon visa att hon faktiskt var bra på någonting. Men den verkliga anledningen till att hon var nervös var något hon bara kunde erkänna för sig själv – att mötet med Maura i morse fortfarande sved.

Tyvärr gick det inte mycket bättre i mataffären. Cameron stack iväg till bok- och tidningshyllorna för att leta efter det senaste numret av *Rolling Stone*. Charlie ville stå i skivavdelningen med hörlurar på huvudet och lyssna på en cd med "lugnande naturljud".

Kvar blev Sean och Lily som placerade Ashley i kundvagnen och började gå runt i gångarna. Så fort Lily såg honom sträcka sig efter en kartong Pop-Tarts visste hon att hon måste lägga sig i.

– Felnäring är ett av de största hälsoproblemen för barn och ungdomar i dag, informerade hon.

– Det menar du inte.

– Titta på ingredienserna, sa hon och knackade på kartongen. De är fulla av kolhydrater som genast blir till fett.

– Ungarna är magra. De kan behöva gödas lite.

– Men med det här? Gelatin, som jag inte ens vill veta varifrån det kommer. Och stärkelsesirap, som praktiskt taget är ett gift. Det kan

ge fettlever och samma skador som hos en alkoholist, fast man inte dricker.

– Var har du lärt dig det där? frågade han.

– Överallt jag kan. De stora matföretagen vill inte att vi ska veta något men det har vi inte råd med. Hon ställde tillbaka kartongen med Pop-Tarts på hyllan. Sedan kunde hon inte hejda sig innan hon fortsatte. – Dagens läkare gör praktiskt taget ingenting för att informera oss om det.

Antingen gick det honom förbi eller också brydde han sig inte om piken mot Maura. – Vad ska Charlie äta till frukost? Sedan fick han syn på något och lyste upp. – Devil Dogs, utbrast han. Jag har aldrig sett dem på västkusten tidigare. Jag älskar dem.

Lily stirrade förfärat på de gräddfyllda kakorna. – Du skämtar.

– Har du någonsin ätit en Devil Dog? Sedan log han brett. – Dum fråga, förlåt.

Lily valde ett paket med ekologisk müsli. – Vad tror du Charlie skulle tycka om den här?

– Hon skulle kräkas.

Efter en liten diskussion kompromissade de och valde ett paket flingor utan tillsatser och bara lite ekologisk honung som sötningsmedel. Men i snacksgången började de diskutera igen.

– En näve ostbågar har aldrig dödat någon, menade Sean.

– Nej, det stämmer. Det är transfetterna som gör det. Om du inte har de här varorna hemma kommer de aldrig bli frestade, sa hon.

– Ja, ma'am. Kan du nu berätta vad du tycker om mejeriprodukter?

Så fortsatte de, diskuterade varje matvara, varje inköp, tills Ashley somnade i kundvagnen. Lily tog chansen att ge Sean en sammanfattning av näringslära för växande barn. Tack och lov bråkade han inte med henne. Han verkade till och med lyssna.

Medan de väntade i kön till kassan plockade hon till sig en föräldratidning från hyllan. – Vi kanske ska köpa den här, framkastade hon. Det finns en artikel om vad man kan förvänta sig av en treåring.

– Vet du vem som läser de här tidningarna? Folk som inte har några barn. De är de enda som har tid. Han nickade mot Ashley som

fortfarande sov i kundvagnen, med armar och ben spretande åt alla håll. – Hon berättar allt jag behöver veta.

– Allting verkar mer logiskt när experterna förklarar det.

Han skakade bara på huvudet och valde en golftidning i stället. – Att läsa kommer inte göra mig till en bättre förälder, inte mer än att jag skulle bli en bättre golfspelare genom att läsa den här.

Hennes första instinkt var som alltid att protestera, men hon tvingade sig att bara lägga tillbaka tidningarna. Hon knep ihop läpparna och när kassörskan ringde för att kolla ett pris för kunden framför trummade hon med fingrarna på kundvagnens handtag.

– Vi kanske ska ställa oss i en annan kö, föreslog hon.

– Den här är bra.

Hon svalde ännu en protest. – Kön där borta rör sig faktiskt framåt.

– Det kommer den här också göra. Det gör de allihop, så småningom.

Hon plockade upp ett paket tuggummi, läste ingredienserna och lade tillbaka paketet igen. – Jag måste säga att jag beundrar ditt tålamod.

– Tackar. Jag tror jag lärde mig det när jag bodde utomlands, genom att stå och vänta på utländska flygplatser och i taxiköer.

Det var en sällsynt påminnelse om att han hade ett förflutet, ett helt liv med upplevelser i exotiska länder. Saknade han det? Längtade han tillbaka till äventyren?

– Varför flyttade du tillbaka till USA? frågade Lily. Hon visste vad Crystal hade trott, men hon ville höra hans version.

Kön rörde sig framåt några steg. – Jag uteslöts från touren på grund av fusk.

Hans ärlighet förvånade henne. Det var precis vad Crystal sagt. – Varför skulle du fuska?

– Det finns många anledningar. Insatserna är höga i det här spelet, särskilt för en spelare som har något att bevisa. Men jag gjorde det inte. Jag fuskade inte.

– Varför sa de att du gjorde det?

– En stor sponsor ville ha bort mig från touren.

– Varför det?

Han började plocka upp varor på varubandet. – Det vill du inte veta.

Lily motstod lusten att rätta till varorna på bandet, även om konservburkarna antagligen skulle krossa grönsakerna. – Jo. Jag vill verkligen veta.

– Jag satte på sponsorns dotter och han hade lovat bort henne till någon kille från Malaysias kungafamilj. Har du hört talas om yakuza?

– Är inte det den japanska maffian?

– Ja, i princip. Det visade sig att pappan var en yakuzaboss med stora förhoppningar för sin dotter. Han skrattade åt Lilys häpna min.

– Ja, du frågade.

– Du skämtar.

– Jag hittar inte på det här.

– Men försökte du inte försvara dig? Förneka att du fuskade?

– Det var meningslöst. Maffian sköter situationer på ett annat sätt och jag gjorde det stora misstaget att glömma det.

– Vad var det som hände då?

Han lade upp de sista varorna på bandet och kön rörde sig framåt igen. – De satte dit mig. I slutet av turneringen var det någon som gav mig ett felaktigt scorekort och som en idiot undertecknade jag det.

– Vad menar du?

– Att jag bekräftade att mitt resultat stämde. Jag hade bråttom och kollade aldrig siffrorna.

– Så trots att du blev lurad gav du bara upp? Det låter inte klokt. Du spelar golf, Sean. Det är ditt jobb. Varför skulle du låta någon ta det ifrån dig?

– Nu låter du som Red.

– Hur så?

– Han tycker att jag borde försöka komma med på touren igen, skaffa mitt PGA-kort. Problemet är att det bara är Q School en gång om året.

– Q School?

– Det är PGA-tourens årliga kvalificeringsskola. Man spelar hundraåtta hål och de trettiofem bästa får sina PGA-kort. Innan dess måste man klara av flera preliminära stadier. Det är en lång process och det finns inte en chans att jag kan fixa det nu när jag har barnen.

Då offrade han mer än Lily först förstått. Hon behövde tänka över det här, att han satsat på sin dröm men misslyckats och att han nu längtade efter en ny chans. Ju mer hon lärde känna honom, desto mer förvånade han henne. Hon började få en ny respekt för honom.

– Är det det enda sättet att få PGA-kortet och börja spela i turneringar igen?

– Red håller på att kolla upp några andra alternativ men det är bara slöseri med tid. Jag har så mycket annat att tänka på nu.

Hon kunde höra en spänd frustration i hans röst. – Varför inte göra båda delarna?

– Det är alldeles för många resor för att jag ska göra något åt det. Mitt liv är annorlunda nu, tillade han och böjde sig fram för att knäppa Ashleys tröja.

– Men din dröm är inte annorlunda, påminde hon. Blicken Sean gav henne kändes intim, som en beröring. Nej, hon måste inbilla sig.

– Vad då?

Hans lilla leende var gåtfullt. – Jag gillar hur du tänker, miss Robinson.

~

När de kom hem blev Lily förvånad över att inse att hon inte ville att dagen skulle ta slut och hon stannade för att hjälpa till att packa upp maten de handlat. Hon stötte på några insmugglade varor som måste ha smugits ner i vagnen – i synnerhet ett storpack Devil Dogs – men bråkade inte om det. Sean Maguire tyckte redan att hon var hopplöst sträng.

Ashley sov vidare i bilstolen så Sean bar in den i huset, med flickan i.

– Ska du lägga över henne i spjälsängen? frågade Lily.

– Nja, hon har det bra där hon sitter. Han satte på cd-spelaren. – Hon sover bättre med musik.

Stephanie Davis klara, starka röst som sjöng *Talking to the Moon* strömmade ut från högtalarna.

– Det var mammas favorit, sa Charlie och tog fram en stor ask kritor ur en låda.

– Jag vet. Lily ställde en plastpåse på köksbänken och började plocka upp maten. Senast hon hört sången hade hon varit här med Crystal och de hade suttit och pratat över en kopp te.

– Vill du att jag ska byta skiva? undrade Sean.

Lily skakade på huvudet. Hon både tyckte om och hatade den bitterljuva känslan. Spänningarna mellan henne och Sean steg och sjönk i en underlig ebb och flod. I ena minuten ville hon gräla med honom. I nästa ville hon bara att de skulle komma överens.

Cameron tog den sladdlösa telefonen och försvann in i rummet intill. Charlie satte sig vid matsalsbordet för att jobba med en detaljerad teckning över minigolfbanan. För Lily kändes det alltid konstigt, kanske till och med lite förbjudet, att vara i Crystals hus med Sean. Minnena av hennes vän var fortfarande så tydliga och dök ofta upp utan förvarning – ett örhänge mellan soffkuddarna, tidningar och post adresserade till henne, telefonförsäljarna som frågade efter Crystal.

Lily plockade upp en tjock receptbok och hittade ett bokmärke där Crystal skrivit ”tårta till Ashleys kalas”. Hon slog upp boken och drog med fingret över handstilen.

– Hur är det? frågade Sean.

– Bra, svarade hon dämpat. Ibland får jag en konstig känsla av att hon bara har gått ut och ska komma tillbaka när som helst, att hon bara har åkt för att köpa ett paket frysta jordgubbar till den här tårtan.

– Jag tror att hon redan har gjort det. Sean öppnade frysen och tog fram jordgubbarna. – Undrade just vad hon skulle använda dem till.

Lily kastade en blick på Ashley, som fortfarande satt fastspänd i bilstolen och sov djupt. – Crystal hade planerat ett fint kalas för henne.

Fast i stället för att fira att Ashley fyllde två år hade de suttit i ett möte med advokaterna.

– Vi borde ha kalaset nu, slängde han ur sig. I dag.

– Ja! Lily blev genast förtjust i idén. – Och vi kan baka tårtan som Crystal ville.

Han lyfte ögonbrynet på det fascinerande sättet som fick henne att vilja överglänsa honom. – Födelsedagstårta, miss Robinson? Han klickade med tungan. – Men allt det där sockret då?

– Vi kan servera små bitar.

– Tala för dig själv, fnös han glatt. Jag tycker förresten att Charlie kan hjälpa till med tårtan.

Lily kände hur hon flinade som en idiot. Det verkade fånigt, men på något sätt fick det henne att känna sig bättre. – Cameron också. Jag ska hämta dem.

– Vänta lite. Sean gjorde en gest mot det stora skafferiet. – Jag ska visa dig något.

Lily steg in i det mörka rummet där det doftade kryddor. Hon kunde känna hans varma kropp så nära sin. – Vad då?

– Crystal hade redan köpt saker till kalaset.

Sean tände taklampan och visade en fyrkantig påse med regnbågsfärgade servetter och partyhattar, tutor och ballonger.

Längst ner i påsen fanns en docka, mjuk som en marshmallow, med blanka ögon. Det var precis något sådant som Crystal skulle ha valt. Lily hittade också ett kort i ett kuvert. Hjärtat bultade när hon lyfte på fliken. Hon kunde känna Crystals närvaro när hon lyfte kortet mot ljuset och såg en sentimental bild av en mamma som puttade på ett litet barn på en gunga. Hon läste texten. "Sprid ut dina vingar och flyg ..." Inne i kortet fortsatte texten. " ... hem till mig."

Med prydlig handstil hade Crystal lagt till ett eget meddelande. "Jag är så stolt över min stora tjej! Älskar dig för alltid. Mamma."

Långsamt vek Lily ihop kortet igen och lade ner det i kuvertet.

– Jag är glad att hon skrev något, sa hon. Först när Sean räckte henne en näsduk insåg hon att hon grät och att han lagt armen om hennes axlar. – Hur ska vi göra det här? viskade hon förkrossat. Hur ska vi uthärda det outhärdliga?

– Ibland gör vi inte det, sa han enkelt. Ibland måste vi bara andas.

~

– Jag tänker inte stanna hemma för att göra en tårta, meddelade Cameron och var nära att trampa på ett leksaksbi på väg till kylskåpet. Han lyckades låta bli att skicka ut leksaken genom dörren med en spark.

– Men det är Ashleys födelsedag, påminde Lily och knöt på sig ett av hans mammas förkläden. Det var förklädet med en bild av häxan Glinda från *Trollkarlen från Oz* med texten: "Är du en god eller ond häxa?" Cameron kunde se sin mamma i det förklädet och det gjorde honom förbannad.

– Det är inte hennes födelsedag i dag. Vi kan välja någon annan dag.

Tydligen räckte det inte att han släpats upp ur sängen för att hälsa på mormor Dot eller att han spelat minigolf. Nu ville de att han skulle vara med på en middag och ett födelsedagskalas också?

– Vi valde i dag, sa Sean som kom in i köket med Ashley som en fotboll under armen. Tjejen fyller två år.

– Hon är redan två år och det spelar ingen roll när hon får sitt fåniga kalas.

– Det spelar roll, sa Sean enkelt.

Cameron kände hur ilskan växte i honom. Allting gjorde honom arg – ljudet av radion som klickade i gång på morgonen och påminde honom om att han måste ta sig igenom ännu en dag utan sina föräldrar. Att se mammans handstil på griffeltavlan i köket, känna doften av hårsprej på nackstödet på hennes favoritfåtölj. Och så var det Sean med sina dumma kommentarer – "det spelar roll", som tydligen skulle betyda någonting.

– Jag önskar att du kunde sluta låtsas som om vi var en vanlig familj, sa han.

– Är det det jag gör? frågade Sean. Och vad i helsike är en vanlig familj förresten? Det kanske du kan förklara för mig.

– Sean ... Lily kastade en orolig blick mot flickan, men Ashley hade upptäckt leksaksbiet och var i en annan värld just nu. På ett annat ställe i huset stod en teve på. Det var Charlie som tittade på tecknad film.

– Jag menar det, sa han. Nu vill jag att Cam ska berätta det för mig. Vad är egentligen en vanlig familj? Mamma, pappa, två komma fem barn? Vem har det nu för tiden? Är det någon som har det?

– Du vet vad jag menar, fräste Cameron. En vanlig familj har inte två döda föräldrar och en minnesspecial om Derek Holloway på ESPN.

– Här, Cam. Ashley vaggade fram och räckte honom ett paket ballonger. – Blås. Han slet upp plastpaketet och blåste upp en röd ballong med bara tre djupa andetag. Ashleys ögon lyste beundrande när hon tittade på honom. Han knöt en knut på ballongen och lät den sväva till henne. – Åh, fnissade hon förtjust. En till.

Ashley var den enda i hela världen som han inte kunde säga nej till. Hon fick honom att blåsa upp ballong efter ballong tills hon simmade i ett hav av ballonger. Medan Cameron blåste upp ballonger tills det snurrade i huvudet önskade han att han kunnat pressa ut den tunga rädslan genom lungorna. Nu när han förlorat sina föräldrar var han rädd för att de som blivit kvar måste bilda en ny familj. Och ännu räddare för att de kanske inte skulle göra det.

Lily satte på radion och hittade en kanal som spelade gamla låtar, just nu *Ain't No Mountain High Enough*. Hon och Sean jobbade tillsammans, på något sätt i takt med musiken, när de följde hans mammas recept.

– För några veckor sedan kunde du bara laga Pop-Tarts, sa hon till Sean. Du lär dig snabbt.

– När det gäller allt, försäkrade han henne. Mitt mål är att göra röda, vita och blå pannkakor på nationaldagen den fjärde juli.

– Ambitiöst, sa hon.

Det fanns en rytm i deras samtal också. Inte så att de flirtade med varandra, men det var liksom som ett slags flöde mellan dem.

Sean hällde ut en skål med rosa smet i en kakform. – Du kanske kan tänka på mig när du tillbringar sommaren i Italien.

– Vem har sagt att jag ska åka dit? Hon verkade stelna till.

– Charlie, tror jag. Vad då, är det hemligt?

– Nej, självklart inte. Det är bara det att ... jag har bokat av resan.

– Varför det?

Hon kastade en blick över axeln. Cameron fortsatte att blåsa upp ballonger och låtsades vara mycket upptagen med att leka med Ashley. – Jag trodde det var ganska självklart, fortsatte Lily. Det skulle inte kännas rätt att åka nu, eller ens om sex veckor.

Medan han höll i skålen skrapade hon ur smeten med en slickepott. – För att du tycker att jag gör ett dåligt jobb, sa Sean.

Oj då, tänkte Cameron men samtidigt var han nästan lite nöjd med att de grälade inför honom. På sätt och vis var det faktiskt ett tecken på tillit.

Lily öppnade ugnsluckan och Sean ställde in kakan. – Gör det inte till något det inte är, bad hon. Och jag kritiserar dig inte alls. Jag offrade en sommarsemester. Du offrar mycket mer än så.

– En till, bad Ashley och Cameron valde en gul ballong.

Charlie kom in och hon verkade lyckligare än han sett henne på flera veckor. – Coolt, sa hon. Får jag slicka skålen?

– Jag också! Ashley slängde upp en ballong i luften.

En ny sång började spela på radion, *Nah Nah Hey Hey*, och Lily och Charlie sjöng med medan de gungade med höfterna. Och Cameron kom att tänka på något underligt. Så här som de hade det nu skulle jular, födelsedagar och andra högtider bli i framtiden. Det var svårt att tro, men de måste komma på hur de skulle skratta och ha kul och retas och bråka, trots att deras föräldrar var borta.

– Du blåste upp ett helt rum med ballonger i stället för att hjälpa till med kakan, sa Lily till honom.

– Japp, sa han. Än sen?

– Ingenting. Jag tänkte tacka dig. Det är bättre än att gå och slå dank.

– Ingen säger ”slå dank” längre, påpekade Cameron.

– Jag säger det hela tiden. Lily kastade en rulle rosa crepepapper till honom. – Så sluta slå dank.

Kapitel 30

Vet du vad som är konstigt? frågade Sean Lily efter födelsedagskalaset.

– Nästan allting nu för tiden, svarade hon lite torrt.

– Jag brukade undra hur det var att bo här.

De satt på verandan på baksidan av Crystals hus. Under ett blommande äppelträd lekte Ashley och Charlie i sandlådan, en lek som involverade alla möblerna från barbiehuset, en samling små troll samt Ashleys födelsedagsdocka. Solen var på väg ner, bärnstensfärgade strålar föll över gräsmattan och det dämpade ljuset fick trädgården att se magisk ut.

– Var då, här? frågade hon. I Comfort?

– I det här huset. Han plockade upp en golfpeg och rullade den mellan handflatorna. – Derek och jag brukade gå förbi det varje dag på väg hem från skolan och vi brukade säga att vi skulle bo här en dag. Vi föreställde oss någon sorts koloni med pojkar och hundar.

Hon log och försökte se honom framför sig som liten pojke. Med blå ögon förstås, och ljusare hår. Förmodligen en lite busig uppsyn. – Det är märkligt vilka vägar livet kan ta.

– Derek gav aldrig upp huset men jag drog vidare för att leta efter något annat.

– Och vad var det?

– Kanske något lite mer exotiskt. Franska Rivieran eller Buenos Aires. Eller Monterey. Allting är mer exotiskt än gamla Comfort i Oregon.

– Och här är du nu.

– Här är jag. Han drog sin öppna handflata genom håret. – Jag saknar honom verkligen. Det känns bara så fel. Jag borde inte vara här och leva hans liv. Borde inte ta hans plats.

– Det är det inte heller meningen att du ska göra.

– Men vad är det jag ska göra?

Hon tänkte på hur Charlie och Cameron varit i dag, sårade men på väg att läkas. – Jag tror att du gör det just nu.

Han vilade handlederna på knäna och såg ut över trädgården med rhododendron, fruktträd och gamla funkior.

– Jag hade i alla fall inte räknat med det här.

– Det gjorde ingen, påpekade hon. Du, det där med Maura ... Det var inte meningen att vara så sur i morse.

– Du tänkte bara på barnen.

Hade hon verkligen gjort det? Det måste hon ha gjort. Om hon tänkt på något annat än barnen var hon illa ute. – Hon verkar trevlig. Jag beundrar henne för att hon jobbar och pluggar samtidigt.

Åh, så fånigt det lät. Det tyckte han säkert också.

– Jag går nu, sa Cameron i dörröppningen.

Sean vände sig mot honom. – Vart då?

– Ut bara.

– Du måste vara lite mer specifik.

– Varför det?

– Så att jag inte får några överraskningar om jag senare bestämmer mig för att köra en sväng. Kom ihåg att vi har pratat om det här. Jag gillar inte överraskningar.

Cameron klev ut på verandan med skateboarden under armen. – Om du åkte för att kolla upp mig skulle jag ta livet av mig, muttrade han. Lily måste bita sig i tungan för att inte protestera mot ordvalet. – Jag ska träffa några polare.

– Vilka då? Sean väntade medan han spände ögonen i Cameron.

Lily kunde känna spänningen mellan dem som en vibration i luften. Seans föräldrastil, om man kunde kalla den det, fascinerade henne. Han gick helt på instinkt, inte erfarenhet, men hans självförtroende vacklade aldrig. Kanske var det det som var hemligheten, att aldrig låta dem märka hur rädd man faktiskt var.

Cameron vek undan med blicken först. Det var tydligen inget som det var värt att bråka om.

– Jag ska hem till Jason. Han bor borta på Meadowmeer.

– Ring mig om du går någon annanstans.

– Det ska jag.

– Och du ska vara hemma klockan elva.

– Men det är lördag, protesterade Cameron.

– Ja, och det var därför jag inte sa klockan tio. Var hemma klockan elva, annars behöver du inte gå ut alls, sa Sean.

Cameron vinkade lite vårdslöst och stampade sedan iväg.

– Du är bra med honom, kommenterade Lily.

– Tack så mycket. Ja, du såg väl hur nöjd han blev nu?

– Jag skämtar inte. Han pressade dig men du gav inte efter.

– Men jag fattar bara inte varför det måste bli bråk. Vi står på samma sida allihop.

De satt tillsammans och såg solen sjunka. Grodorna stämde upp i sång från dolda hörn i mörkret och Lily drack upp sitt iste. Hon var på vippen att säga hej då, det var en trevlig dag, vi ses, men i stället satt hon där och njöt av dagens sista färger medan skymningsljuden omslöt dem.

– Menade du vad du sa? frågade Sean plötsligt. Om att jag gör ett bra jobb?

– Ja. Hon tvekade inte. – Med tanke på allt barnen går igenom just nu skulle de vara besvärliga för vem som helst. Det är en fruktansvärd situation att anpassa sig till, men när allt kommer omkring klarar de sig ganska bra.

– Ett A från läraren, alltså, sa han.

Lily hörde leendet i hans röst. Det var tydligen viktigt för honom.

– När det gäller att relatera till barnen tycker jag det.

Han lät ögonen smalna. – Varför känner jag på mig att det finns ett "men" där någonstans?

– Det sa jag inte.

– Och det behövde du inte. Han skrattade mjukt. – Okej, miss Lily. Ut med språket. Jag klarar av det.

Det var märkligt hur han verkade kunna se rakt igenom henne. – Jag måste ifrågasätta behållningen av *American Chopper*.

– Du måste skämta.

– Jag skämtar aldrig.

– Nej, det glömde jag. Du protesterar alltså mot världens bästa teveprogram?

– Charlie kan citera det i detalj.

– Och det är något negativt?

– Det är ett program om motorcyklar, for hon ut. Det har inget positivt värde över huvud taget.

Sean kastade tillbaka huvudet och brast i skratt. Hon märkte att hon stirrade på hans spända hals. – Du tar livet av mig, Lily, det gör du verkligen. Att titta på ett program om motorcyklar kommer inte förvränga huvudet på ungarna. Vi ser det tillsammans och vi gillar det. Sedan blev han allvarlig igen och såg ut i det tilltagande mörkret. – Kanske, i bara någon minut, glömmer hon ... och känner sig normal. Hon förtjänar det.

Lily tillstod att det var sant och hon nickade. – Det är i alla fall inte *South Park*.

– Nix, det börjar en halvtimme senare, sa han och skrattade sedan åt hennes förskräckta min. Jag skojar, bedyrade han. Och jag vet att du aldrig skämtar, men jag gör det i alla fall.

– Mycket lustigt, sa hon men log ändå lättad.

– Du är verkligen petig, miss Lily, kommenterade han. Med mat, teve, hur man plockar in disk i diskmaskinen ... Hur kommer det sig att du har blivit sådan?

Att växa upp i ett hus fullt av hat kunde göra det med en person, men det var inget hon just nu orkade berätta för honom. – Jag är nog bara en vanemänniska.

Han nickade och de satt tillsammans i en bekväm tystnad, lyssnade på grodorna och flickorna som lekte. Till sist reste Sean sig.

– Jag måste stoppa de små lortgrisarna i säng.

När han gick mot sandlådan höll Charlie upp handen i en vädjande gest. – Bara fem minuter till.

– Tyvärr, tjejen. Tiden är ute. Ni behöver bada båda två.

– Inte bada, invände Ashley.

Men han lyfte upp henne och stoppade henne under armen. – Du gillar att bada.

– Lily, ska du stanna? frågade Charlie och drog fötterna efter sig på väg mot huset.

– Jag kan inte, svarade hon automatiskt.

– Snälla.

– Men ...

– Hon sa "snälla", påpekade Sean.

– Ja, okej då.

– Ja! Charlie och Ashley gjorde high five med varandra.

Lily önskade att hon haft en dejt med en snygg kille den här lördagskvällen. Hon önskade att hon varit på väg ut för att dricka och dansa, men hon hade inga planer alls. Tanken på att stanna här i kväll kändes oroväckande trivsam.

Sean och brorsdöttrarna klampade uppför trappan. Snart hörde Lily rinnande vatten och flickorna som fnittrade. I dag hade Lily för första gången börjat tro att Crystals barn skulle överleva den förfärliga förlusten.

Något annat hade också hänt i dag. Ett samförstånd hade skapats med barnen och Sean som gjorde Lily nervös. Hon visste att hon måste hålla ett avstånd till familjen, för de tillhörde inte henne. Sean kanske skulle bestämma sig för att flytta till Phoenix nästa vecka och då skulle de bara vara borta allihop. Lily visste inte om hon kunde överleva det.

Den lysande lampan på diskmaskinen visade att den var klar så hon började plocka ur den rena disken. Sean och Charlie hade insisterat på att ta hand om disken efter maten och nu låg allting lite

hur som helst i korgarna. Lilys läppar smalnade men hon svor på att inte reta upp sig. Hon var nästan klar när Sean kom ensam nerför trappan.

– Det gick snabbt, sa hon.

– De sitter kvar i badkaret. Jag ska bara hämta några handdukar i torktumlaren.

Blodet frös genast till is och sköt sedan kokande hett genom kroppen. – Men du kan inte lämna dem ensamma! skrek hon och störtade uppför trappan och in i badrummet. Hon kände snart Sean bakom sig men struntade i honom.

Flickorna satt mitt emot varandra, med badskum upp till armhålorna.

– Lily, flinade Ashley och kramade en tvättsvamp mellan händerna.

Hon svarade inte utan slet till sig en handduk från Sean som stod i dörröppningen. Handduken var fortfarande varm efter torktumlaren. Hon lyfte upp Ashley och torkade henne.

– Du också, Charlene Louise, sa hon till Charlie. Dra ur proppen.

– Är du arg på oss? undrade Charlie när hon svepte in sig i handduken. Nedanför den stack flickans smala ben fram, fortfarande med bubblor från badskummet.

Lily försökte desperat lugna sina panikslagna hjärtslag. – Självklart inte.

– Är du arg på farbror Sean?

– Det är läggdags, sa Lily. Visa nu hur snabbt du kan ta på dig pyjamasen.

– Så säger vuxna alltid när de vill att barnen ska vara tysta och gå och lägga sig, muttrade flickan.

– Det är för att det är artigare än att säga ”var tyst och gå och lägg dig”.

Av allt att döma nöjd med svaret tog Charlie på sig ett alldeles för stort nattlinne som släpade bakom henne när hon gick. Hon lade märke till Lilys blick och spred ut armarna som bleka vingar.

– Det var mammas, förklarade hon. Jag sover mycket bättre när

jag har det på mig. Kom och säg god natt, farbror Sean, ropade hon när Lily stoppade om henne i sängen.

Han kom in i rummet som flickorna delade. – God natt, farbror Sean, ropade han tillbaka, tydligen ett stående skämt mellan dem. Han pussade Ashley på kinden och gav henne en leksak att gömma i spjälsängen. Sedan kysste han Charlie på huvudet. – God natt, Zippy, sa han.

– God natt, Duke.

När de gick nerför trappan tillsammans kände Lily sig förvirrad av hur gullig han varit mot flickorna. Hon undrade om han förstod hur starkt ögonblicket varit och om han insåg, som hon gjorde, att arrangemanget faktiskt fungerade. Sedan mindes hon att hur gullig han än varit hade han just gjort något extremt farligt.

– Vad tänkte du på när du lämnade flickorna ensamma i badkaret?

– De gillar att bada tillsammans. Jag smet bara iväg i kanske trettio sekunder för att hämta handdukar.

– Du får aldrig någonsin lämna dem ensamma i badkaret igen, förstår du det? Ashley är alldeles för liten för att bada utan någon vuxen. Och Charlie är för liten för att passa henne ens i trettio sekunder. Du måste lova att det aldrig händer igen.

– Ja, ja. Han viftade bort hennes oro. – De klarade sig bra.

– Om du tror det lurar du dig själv.

– Hallå, jag gör så gott jag kan. Det är inte så lätt med Charlie. Jag är inte hennes pappa och jag vill inte gå över gränsen, om du fattar vad jag menar.

Hon tvingade ner paniken. – Charlie får bada ensam men då måste dörren stå öppen så att du kan höra henne hela tiden. Och du måste övervaka Ashley varenda sekund, förstår du det? Du får inte ens *blinka* när hon är i badkaret.

Han verkade bli förvånad över hennes utbrott. – Jag fattar. Inga blinkningar.

– Jag menar allvar, Sean. Du kan inte avfärda det som du gör med det jag säger om näring och tevé och hur man plockar in disk i disk-

maskinen. Ilskna tårar sved i ögonen och hon vände sig bort för att dölja det. – Det gäller liv och död. Saker kan hända ... allting kan förändras, på bara en sekund.

– Tror du inte att jag vet det?

– Tänk på hur det skulle påverka Charlie om något hände, envisades hon. Orden forsade ur henne och när hon tystnade kände hon sig utmattad.

När hon lyfte blicken igen såg hon att Sean sneglade på henne med kryptisk min. Om han vågade protestera, om han kom med bara en antydan till invändning, skulle hon bryta ihop, det visste hon.

Han drog in andan och släppte sedan ut ett långsamt andetag. – Du har rätt, sa han. Det var dumt av mig.

Hans ärlighet var verkligen fascinerande. *Han* var fascinerande. Några veckor tidigare hade han varit en playboy till golfspelare som inte tänkt på något annat än sig själv. Nu hade han skjutit allt det där åt sidan och var villig att erkänna att han gjort misstag. Det hade hon nog aldrig sett en man göra tidigare.

Han försökte lära sig hur allt fungerade, hur han skulle pussla ihop de sårade barnen till en familj, och han var så ärlig och uppriktig att det krossade hennes hjärta.

– Tack så mycket, sa hon stilla. Sedan var hon nära att berätta sanningen för honom, vad som hände Evan och hur det fortfarande plågade henne. Hon hade aldrig sagt ett ord till någon, inte till sina föräldrar eller ens till Violet. Nu förvånade hon sig själv genom att fortsätta. – Jag vet att du tycker att jag överreagerade men det finns faktiskt en anledning. För länge sedan förlorade jag någon som stod mig mycket nära genom drunkning.

– Åh, Lily. Jag beklagar.

Hon tog hans arm och drog med honom ut på verandan för att vara säker på att de var utom hörhåll för Charlie. Och av någon anledning visste hon att hon inte skulle kunna prata om det i ett ljust rum.

– Från början var vi tre syskon i min familj, men min bror Evan ... Ja, han överlevde inte trots att han var en Robinson. Hon gjorde en

paus och undrade om hon skulle få fram resten av orden. – Om du frågar mina föräldrar överlevde han inte mig.

– Du sa att han drunknade.

Hon nickade. – Jag satt bredvid honom i badkaret när det hände.

– Åh, Lily, sa han igen. Du var bara ett barn, eller hur?

– Tre år.

– Och din bror?

– Han fick aldrig uppleva sin första födelsedag.

I hela sitt liv hade Lily försökt dra sig till minnes den kvällen. Fortfarande kunde hon känna hur hon satt i det bubblande badskummet men hon hade aldrig kunnat minnas Evan bredvid sig. Ibland undrade hon om hon utan mammans alla påminnelser skulle ha kommit ihåg händelsen över huvud taget.

Hon mindes knappt Evan heller förutom en och annan snabb minnesbild, ingenting annat. En ljusstrimma på en len bebiskind, ljudet av någon som grät i natten. När hon tittade på gamla familjefoton såg hon dem tillsammans och av bilderna att döma hade hon älskat sin lillebror.

Ibland undrade Lily hur Evan skulle ha varit om han fått leva. Hon brukade komma på sig själv med att studera män i hans ålder, försökte föreställa sig hur hennes bror skulle ha sett ut som vuxen. Skulle han ha varit lång och stark som Violet eller kort och smal som Lily? Skulle han ha varit sällskaplig, framgångsrik, känslosam, reserverad? Hon kunde inte ens föreställa sig hur hennes eget liv skulle ha varit om han överlevt. Då kanske hon hade vågat bli kär, bilda familj, bli mamma.

Det tilltagande mörkret kändes intimt som ett biktbås. Hon hade uppfostrats som katolik men hade aldrig fått syndernas förlåtelse hur många gånger hon än bett sina böner.

– Jag har alltid trott att jag skulle minnas en sådan katastrof, sa hon till Sean. Hur kan jag inte komma ihåg det? Hur kommer det sig att min bror, mitt eget syskon, kunde glida ner under vattnet och drunkna trots att jag satt bredvid honom? Hur kunde jag inte lägga märke till det?

Hon hade ställt sig frågan tusentals gånger, varför hon inte sträckt sig fram och gripit tag i hans våta arm för att dra upp honom.

– Du var tre år, det var därför, fastslog Sean. Ett litet barn. Min fråga är var dina föräldrar höll hus.

– Det hade hänt något med Violet så mamma hade gått ut för en stund, sa Lily. Max tre minuter. Hon knäppte händerna framför sig. – Ibland tycker jag att det som kom efteråt var ännu värre. Mamma utreddes för vanvård och Violet och jag flyttades till ett fosterhem ett tag, även om jag inte har något minne av det heller. När vi kom hem var allt annorlunda. Vi var en familj som glömt hur man var lycklig. Hon huttrade till, trots att kvällen var ljummen. – Så var det med det. Inte ens i dag har jag någon aning om exakt vad det var som hände, men mamma hade rätt om en sak. Jag var tillräckligt gammal för att ha kunnat rädda honom.

Att ett liv slocknat i hennes närvaro hade gjort henne till den hon var och det hade påverkat vartenda val hon gjort. Hon hade aldrig förlåtit sig själv. Hur kunde hon göra det? På grund av sitt förflutna förbjöd hon sig att fästa sig för mycket vid någon. Hon förblev barnlös och överförde sin längtan efter barn till att undervisa dem.

– Med all respekt för din mamma snackade hon en massa skit, antagligen för att lindra sitt eget dåliga samvete, menade Sean. Jag är ledsen, Lily. För hela din familj, men mest av allt för dig.

De var tysta och av ingen särskild anledning kände hon sig faktiskt lite bättre. Under sorgeterapin hade de pratat om bra dagar och dåliga dagar. Lily hade inte upplevt några sådana. Hon hade bra ögonblick och dåliga, hela tiden, dygnet runt. Just det här ögonblicket var ett bra ögonblick. Hon kände sig så lätt och varm.

– Vill du ha ett glas vin? frågade hon.

– Nej, sa han och log sedan åt hennes snopna min. Jag vill ha en öl. Men jag har ett merlotvin, helt ekologiskt, om du vill smaka.

– Ja, svarade hon enkelt. Det vill jag gärna.

Han försvann in och kom sedan tillbaka och räckte henne ett fyllt glas. De satte sig på baktrappan och såg månen stiga över himlen. Lily smakade på vinet och betraktade honom över glasets kant. Han

borde vara med i en ölreklam. En ölreklam riktad till kvinnor. Ingen kvinna kunde motstå en man som diskade, stoppade barnen i säng och sedan slog sig ner med en kall öl.

– Vill du smaka? undrade han och lyfte burken mot henne.

Ja. – Nej, sa hon. Nej, tack. Det räcker med vinet.

– Du såg nämligen ut som om du vill ha lite av mitt.

– Jag har aldrig varit särskilt förtjust i öl.

– Det ska jag komma ihåg. Jaha, fortsatte han, vad brukar du göra en lördagskväll?

– Inte det här i alla fall. Inte blotta min själ för en intet ont anande man. Förlåt för det, förresten.

– Ingen fara. Nästa vecka kanske du vill blotta något annat.

Mannen framför henne hade en flickvän och nu flirtade han med henne. Vilken typ, tänkte hon. Fast innerst inne visste hon att han inte var någon typ.

– Fredagar brukar vara filmkvällar och lördagar är ... Dejtkvällar, men det sa hon inte högt. – Jag brukar gå ut med vänner, främst kollegor från skolan. Crystal och jag har ... hade ... säsongsbiljetter till Portland Opera. Hon skyndade sig att svälja en klunk vin. – Jag bad advokaten ge bort dem.

– Det kan jag förstå.

– Ja, minnena skulle göra alldeles för ont.

– Jag trodde operan skulle göra för ont.

– Du gillar inte opera, kommenterade hon. Vilken överraskning. Sean kvävde en gäspning men hon lade ändå märke till det. – Jag borde gå, sa hon och såg sig omkring efter någonstans att ställa vinglaset.

– Nej. Han lade handen på hennes arm, mjukt men bestämt. – Stanna, bad han. Snälla. Hans beröring fick henne att känna sig underlig, pirrig i hela kroppen. Hon var tacksam för att mörkret dolde hennes rosiga kinder. Han lyfte bort handen och log brett mot henne. – Nu för tiden behöver jag all vuxenkonversation jag kan få.

Och han kunde inte få det med Maura? Kanske hade han bara sex med Maura, ingen konversation.

Tanken gjorde henne irriterad. – Det är något du nog bör känna till.

– Jaså, vad då?

– Jag tror att vi kan komma överens, men när jag är här är jag här för barnens skull. För att deras mamma var min bästa vän och hon ville att jag skulle ta hand om dem.

Sean lutade sig mot trappräcket och drack lite öl. – Visst. Jag fattar. Det var inte meningen att utgå ifrån att du har någon annan anledning att bry dig om mig.

Hennes lilla skratt var misstroget. – Förlåt för att jag inte faller till dina fötter.

– Det är jag tacksam för. Jag står inte ut med att kvinnor faller till mina fötter. Det blir så svårt att röra sig då.

– Mycket lustigt.

– Det påminner mig om att jag faktiskt har en allvarlig fråga till dig.

Hon flirtade lite snabbt med en fantasi innan hon påminde sig om vad hon just sagt till honom – att hon var här för barnen. – Vad då för fråga?

– Jag har upprättat ett testamente. Ett leende glimtade till. – Mitt första. För första gången spelar det faktiskt någon roll om jag dör.

– Det var lite konstigt sagt.

– Men det är sant. Innan det här, innan barnen, hade jag ingenting. Nu är jag allt de har och om något händer mig borde de vara skyddade. Så jag vill fråga dig, Lily, om jag kan uppge dig som förmyndare i mitt testamente?

– Absolut, svarade hon utan att tveka. Hon lät inte sig själv fråga varför han valt henne och inte Maura. Lily var inte säker på att hon ville höra att Maura var för upptagen med att förbereda sig på att tjäna mänskligheten som läkare. – Allting kommer visst på en gång. Min syster frågade mig just det. Du måste lova mig samma sak som hon lovade.

– Javisst.

– Låt inte någonting hända dig.

– Jag lovar, sa han och skålade med burken mot hennes vinglas. Vad har du? Systerdöttrar? Systersöner?

– En av varje. Jag skulle kunna ha fem barn om både du och Violet lämnar mig.

– Du skulle bli en bra förmyndare, du som är lärare och allt.

Lily skakade på huvudet. – Jag hade aldrig tänkt skaffa barn.

– För att du förlorade din bror?

Hon var nära att sätta i halsen. – Jag kan inte fatta att du kan säga så.

– Det är ganska uppenbart, Lily. Du älskar barn. Jag kan se det i dig. Men du är rädd för att bli mamma och jag gissar att det är för att du aldrig kommit över en förlust som du inte ens kommer ihåg. Han tystnade och hon kom inte på något att svara. – Är du arg? undrade han. Jag hade heller aldrig tänkt skaffa barn. Och titta på mig nu.

Vinet fick det att surra behagligt i huvudet. Hon skulle vilja be om ett glas till men hon måste köra hem. – Det är du som skulle bli en bra förmyndare, sa hon.

Hans ögon vidgades lite. – Det är verkligen något visst med dig, om du fattar vad jag menar?

Nej, det gjorde hon inte. – Det är inget som folk brukar säga till mig.

Hastigt snuddade han vid hennes arm med baksidan av handen, ändå kände hon beröringen hela vägen in i hjärtat. Nej, det här var fel.

– Sean ...

En bilstrålkastare svepte över trädgården och Seans ögonbryn rynkades fundersamt. – Jag väntade inget besök i kväll. De klev ut på uppfarten just som en man steg ut på förarsidan. Han var smal och gänglig och var både vagt bekant och rosenrasande. – Har det hänt något, Duffy? undrade Sean.

Det var Charles McDuff, greenkeepern på golfbanan.

– Ja, det kan man säga, svarade den äldre mannen med en antydan till skotsk accent.

Passagerardörren öppnades och Lilys hjärta sjönk. Hon kände det landa som en blytyngd i magen och hon hörde Sean dra efter andan.

– Vad gäller det? frågade han.

– Vi måste prata om din brorson. Duffy blängde mot Cameron. Killen slängde med huvudet och blängde tillbaka.

Kapitel 37

Blev din farbror arg på dig, eller? frågade Jason Schaefer. Han mumlade lågt så att inte Duffy, greenkeepern som övervakade deras bestraffning, skulle höra dem. Cameron höll på att dra på sig en för stor overall inför sin påtvingade samhällstjänst. Eftersom de förstört golfbanan skulle han och hans två kompisar nu få tillbringa en del tid med greenkeepern. – Hallå, blev han förbannad eller inte? tjatade Jason.

Cameron satte sig ner för att ta på stövlarna som Duffy ställt fram. – Ja, det blev han väl.

Det var faktiskt värre än så. Om mamman fortfarande levt skulle hon ha blivit riktigt förbannad, hon skulle ha gråtit och oroat sig för vad alla skulle säga. Pappan skulle också ha blivit ursinnig och gormat om att Cameron satte sin framtid på spel.

Hans farbror och Lily, som av någon anledning stannat hos dem kvällen då Duffy åkt till familjen Schaefer och hotat med att ringa polisen, hade reagerat med en nästan otäck tystnad. Sean hade tackat Duffy för att han kört hem Cameron och lovat att det inte skulle bli nödvändigt att ringa polisen – den här gången.

Sedan hade han och Lily tagit med honom in i huset. Cameron hade förväntat sig ilska eller åtminstone ett frustrerat: "Vad i hela friden tänkte du på?"

Hans farbror hade inte blivit förbannad. Inte Lily heller. De hade inte sagt mycket alls och Cameron hade en obehaglig känsla av att båda två visste precis vad han tänkt på, förmodligen bättre än han själv gjorde.

– Typiskt, muttrade Andrew Meyer, deras andre medbrottsling. Jag önskar att ni hade lyssnat på mig. Vi hade vår version och vi borde ha hållit fast vid den.

– *Du* hade en version, poängterade Cameron. Och du berättade den för alla i skolan som ville höra på.

– Jag berättade det för en person, bara en, invände Andy. Och hon lovade att inte säga ett ord.

– Idiot, fnös Jason.

– Det var du som skvallrade som en liten unge när tränaren frågade dig, sa Andy.

– Inte förrän du sagt till dem att förhöra mig, röt Jason.

– Nej, nu har ni snackat klart där borta, avgjorde Duffy.

– Ja, sir, genast, sir, sa Andrew och gjorde honnör.

Sarkasmen verkade vara bortkastad på gamle Duffy och Cameron var lättad. Tillsammans lämnade de greenkeeperns hus och Duffy gav dem instruktioner. I dag skulle de rensa vattenhindret vid tionde hålets fairway. Den sumpiga dammen var full av andmat som måste grävas upp, läggas i en golfbil och köras iväg.

Och det var förstås bara början på deras straff. De var avstängda från golflaget och skulle tillbringa varje dag efter skolan på golfbanan, som slavar som måste sona sina brott.

Andy och Jason behandlade bestraffningen som ett stort skämt och sjöng en falsk version av *Back on the Chain Gang* medan de jobbade vid dammen. Cameron försökte också skämta men det kändes ansträngt och han försjönk snart i en trumpen tystnad. Fötterna sögs ner i den bruna gyttjan och han kunde känna det kyliga vattnet genom gummistövlarna.

Det här sög, både bokstavligt och bildligt talat. Allting sög den senaste tiden.

Han jobbade mekaniskt, böjde sig ner, drog upp en handfull ogräs

och slängde det på strandsluttningen. Leran kändes som cement som slöts runt hans fötter och höll honom fången.

– Vi hade kunnat vara på drivingrangen med resten av laget, stönade Jason. Tänk på hur mycket vi missar.

Även om Cameron inte ville erkänna det skulle han sakna att träna tillsammans med laget. Han gillade att slå driverslag, flera dussin i rad, och att mäta sina krafter mot en tuff bana som Echo Ridge.

Det var så dumt att han bråkat så mycket med pappan om golf och han önskade att han inte gjort det. Han önskade att han bara sagt sanningen – att han älskade att spela och ville syssla med det i hela sitt liv, precis som hans pappa och farbror. Men Cameron hade schabblat bort sin chans. Han hade fått en chans att vara pappans caddie i en viktig turnering och han hade varit en katastrof. Efter det hade han låtsats som om han inte brydde sig, varken om att vara caddie, om pappans spel eller om sitt eget spel.

Nu hade han åtminstone lyckats bli avstängd från laget. Uppdraget slutfört. Det borde han ha gjort för länge sedan, fast aldrig att han skulle ha blivit avstängd medan pappan levde. Hur många gånger hade Cameron haft lust att tala om exakt varför han ville sluta i laget? Men det hade han förstås aldrig vågat göra. För enligt hans pappa slutade man aldrig, inte av någon anledning.

– Ta det lugnt, Cameron, ropade Jason och duckade när ett ogräs kom flygande med leriga rötter. Du behöver inte kasta så långt.

– Förlåt, jag såg inte.

Cameron undrade varför det känts så otillfredsställande att förstöra golfbanan. Det hade känts bra under tiden men så fort de var klara hade han känt sig tom. Hans kompisar hade varit triumferande men Cameron hade inte delat deras förtjusning. Vad han än gjorde kände han sig bara tom. Det var som att äta sockervadd. Man blev aldrig mätt på det men till sist mådde man illa i alla fall.

När han klafsade mot nästa del av dammen var det något som fångade hans blick.

– Kolla här, sa han i en teatervisking och vinkade åt kompisarna. Det är ett fågelbo.

– Säkert ankor, gissade Andy. Kolla på äggen. Kasta hit ett!

– Till mig också, ropade Jason. Jag lovar att jag kan träffa golfbilen med det. Pang bara!

– Aldrig. Cameron ställde sig bestämt framför boet. – Vi får inte röra det. Jag tänker inte ens rensa ogräset runt det.

– Men kom igen, det är bara några ägg. Det finns säkert sådana bon över hela golfbanan.

– Glöm det, sa han. Vi ska låta dem vara.

– Vet du vad mer vi ska låta vara? Jason släppte krattan och handskarna på marken. Direkt gjorde Andy likadant. – Om Duffy frågar så kan du säga att vi har flugit norrut över sommaren.

Cameron var lika glad när de gick. De var hans kompisar, men ibland önskade han att de varit något mer för honom än bara några att ha kul med ibland. Framför allt önskade han att han inte lyssnat på dem häromkvällen när de kommit på idén att förstöra golfbanan.

Cameron jobbade vidare ensam, tacksam för att Duffy inte kom för att kolla dem. Han ville inte behöva ljuga för sina kompisars skull, men ville inte att de skulle råka ännu värre ut heller.

Han lämnade en tjock kant av ogräs runt fågelboet och var klar med arbetet precis innan skymningen föll.

Overallen stank av sumpigt vatten och han var täckt av lera. Axlar och rygg värkte men ändå kände han sig underligt lätt. Kanske borde han inte ha hoppat över lunchen. Sedan insåg han att det inte var hunger som fick honom att känna så här. Det var det faktum att han åkt fast. Äntligen. Tyngden hade lyfts från hans bröst.

Duffy hade sagt att han kunde åka hem när solen gick ner. Cameron var inte säker på hur han skulle lyckas med det. Det var meningen att han skulle åka med Jason som hade körkort.

Och det var en lång promenad hem.

De flesta kompisar hade tagit körkort nu men inte Cameron. Han var fortfarande rädd för att sätta sig bakom ratten på en bil och skämdes över sitt misslyckande. Fast han skämdes inte tillräckligt mycket för att köra. Han hade försökt några gånger men det funkade inte,

för han började svettas, kunde inte se någonting och darrade som ett löv i vinden. Doktor Sachs "jobbade" på problemet med honom. De "jobbade" på många problem men Cameron tyckte att det bara var slöseri med tid. Hur kunde en massa prat om sådant man inte kunde ändra på hjälpa?

Cameron fick syn på golfbilen som Duffy lånat ut till dem. Han klarade att köra golfbil men Duffy skulle få ett utbrott om han körde iväg med den från golfbanan. Men han tänkte inte ringa sin farbror för han hade redan gjort bort sig tillräckligt.

Medan han funderade på saken lastade han ogräs och annat skräp i golfbilen. Han hejdade sig när han såg någon komma gående mot honom. I det avtagande dagsljuset kunde han inte urskilja ansiktet men kände genast igen den gängliga kroppen och den gungande hästsvansen.

Jaha, toppen.

– Hej, sa han, men sänkte inte arbetstakten. Han kände sig generad, klädd som en kåkfarare och smutsig efter dagens arbete.

– Jag hörde vad som hänt, sa Becky Pilchuck.

– Hela skolan har hört det.

– Ja, typ.

Medan han jobbade stod hon bara där och iakttog honom.

– Ville du något? snäste han till sist när han lastade upp det sista skräpet i golfbilen.

– Nej, jag kom bara för att ... Åh! Hon hejdade sig när ett par gräsänder landade i dammen och skvätte vatten omkring sig. Det var en hona och en hane som tillsammans gled fram mot vassen.

– Gå inte för nära, varnade Cameron. De har sitt bo där.

– Har de? Hon sköt upp glasögonen på näsan och sträckte på halsen för att se. – Var då?

– I vassen där borta, upplyste han och pekade. Precis i mitten.

– Nu ser jag. Åh, titta på äggen, sa hon förtjust. Cameron, det är så coolt. Bra att du inte rörde boet, fortsatte Becky. Jag tror att äggen kommer kläckas när som helst. Nu borde vi titta till dem varje dag, eller hur?

Som om han skulle gå med på det. Det skulle praktiskt taget vara en ... en dejt. En dejt med en tönt. – Jag är precis klar och måste köra iväg med skräpet nu. Han kände hennes blickar när han fortsatte jobba. Hennes intensitet var oroväckande. – Men säg det bara, for det ur honom.

– Säg vad då?

– Allt det där du tänker, som varför jag gjorde det och hur dumt och meningslöst det var.

– Jag vet varför du gjorde det. Och jag är ganska säker på att du redan vet att det var dumt och meningslöst.

Utan att vänta på inbjudan hoppade hon in i golfbilen. Han lastade in redskapen och satte sig bakom ratten. – Jaha, doktor Freud. Varför gjorde jag det då? frågade han och började köra mot golfbanans komposthög.

– För att dina föräldrar dog och du har blivit lite knäpp, sa hon enkelt.

Det var droppen. Cameron tvärbromsade så att hon måste sträcka ut händerna framför sig för att ta stöd. Hennes sårbarhet gjorde honom ännu argare. – Och varför tror du det? Du vet ingenting om mig. Vad får dig att tro att du vet varför jag är så misslyckad?

Hon ryckte till som om hon stuckit sig på något. Långsamt klev hon ur golfbilen. – För att jag kände likadant när min mamma dog.

Åh, nej. Det var det sista han förväntat sig från henne. – Sätt dig i bilen igen, bad han.

Men hon fortsatte att gå därifrån utan brådska och med nedböjt huvud.

Han startade bilen och svängde fram till henne.

– Snälla. Snälla, Becky.

Det fick henne att stanna, antingen hans "snälla" eller också att han kallat henne vid förnamn för första gången. Hon tittade upp på honom och kvällsljuset föll över hennes ansikte så att det såg lite guldfärgat ut. Becky var inte så alldaglig, insåg han och mindes de fåniga poängen han och de andra killarna skrev upp på tavlan i omklädningsrummet. Becky Pilchuck kom alltid absolut sist. Nu

visste han att det berodde på att ingen såg henne på riktigt. Man måste bara se förbi de töntiga kläderna och glasögonen.

Hon satte sig bredvid honom i bilen igen och stirrade rakt framför sig. – Jag vet att du tycker att jag är en tönt, men det finns vissa saker som jag förstår bättre än någon annan.

– Jag tycker inte att ... Cameron avbröt sig. Varför skulle han ljuga för henne? Hon hade aldrig gjort honom något förutom att försöka vara hans vän. Han sa bara att han inte gillade henne eftersom alla andra verkade säga det. – Okej, jag kanske har tyckt att du är en tönt. Du tyckte säkert att jag var en ... ja, jag vet inte. En idiot eller en snobb.

– Eller en dum sportfåne.

– Ja, kanske det. Förlåt i alla fall. Jag brydde mig inte om att lära känna dig och det borde jag ha gjort.

Becky kastade en blick på honom och solskenet fick hennes hår att glänsa. – Det är inte för sent, sa hon.

– Berätta om din mamma.

Omsorgsfullt knäppte hon händerna i knäet. – Det var ingen chock eller så, inte som med din mamma. Hon var sjuk i ett år ungefär när jag gick på mellanstadiet. Men hon är förstås borta i alla fall och ibland saknar jag henne så mycket att det gör ont i hela kroppen. Det värsta är att jag inte kan få det att försvinna. Jag älskade mamma så mycket, även när jag gick i sjuan och var så taskig mot henne. Jag älskade henne som ... jag vet inte, på ett sätt som jag knappt kan beskriva, om du förstår?

Cameron nickade. Han förstod. Varje kväll låg han vaken och hoppades att hans föräldrar också visste det. – Det är något annat också, sa han försiktigt. Han längtade efter att få det ur sig. – Bland det allra sista jag sa till min pappa var "jag hatar dig, din jävel", avslöjade han.

Så där. Nu var det ute. Han hade inte ens berättat det för doktor Sachs.

– Osis, sa hon.

– Osis? ekade han skeptiskt. Jag berättar något sådant för dig och allt du kan säga är "osis"?

– Alla säger "jag hatar dig, din jävel" till sina föräldrar. Det är inte som om du har uppfunnit den meningen. Jag var hemsk mot mamma ibland, även när jag visste hur sjuk hon var. Men jag slutade aldrig älska henne och det visste hon, precis som din pappa visste det.

Men hade han verkligen vetat det? Framför sig såg Cameron sin pappa och sig själv och konstigt nog var de i vartenda minne alltid lyckliga.

– Vart ska all den där kärleken ta vägen nu när hon är borta? undrade Becky. Var ska jag göra av den? Vem ska jag älska som jag älskade min mamma? Kärleken finns kvar i mig, precis som när hon levde, men nu har den inte någonstans att ta vägen. Hon tog av sig glasögonen och tittade på honom. – Det var nog inte till så mycket hjälp.

– Jo, det var faktiskt mycket bättre än något annat som någon har sagt till mig.

Kapitel 32

Fem minuter, tiggde Sean. Ge mig bara fem minuter till.

– Nej. Ashley stod bredvid sängen och plirade på honom. – Upp nu.

– Vem hjälpte förresten dig upp ur spjälsängen? Bredvid honom suckade Maura, sträckte på sig men vaknade inte helt. Sean kastade en blick på klockan. Den var sju och det var en skoldag. – Okej, grumsade han. Nu är jag uppe. Han hade på sig pyjamasbyxor men ingen tröja. Att ha små barn runt sig hade snabbt botat hans vana att alltid sova naken. – Jag kan slå vad om att du är dyblöt. Flickan log blygt och han kastade en blick mot Maura igen. Hon kunde mycket väl låtsas sova. Blöjbyte var inte hennes favoritgrej. – Jaha, gumman, sa han och lyfte upp flickan för att gå och byta på henne.

Så var det varje morgon. Minstingen kom alltid först. Det spelade ingen roll om han själv behövde gå på toa eller ville borsta tänderna. Först efteråt, när hon satt och tittade på tecknad film och åt torra frukostflingor under Charlies förströdda uppsikt, kunde Sean ta hand om sina egna behov. Han tog två trappsteg i taget för att skynda sig in i badrummet och sedan kanske hinna med en trevlig stund med Maura. Just som han stod och borstade tänderna hörde han någon gråta. Nerför trappan igen, två trappsteg i taget. Han kunde skilja

på Ashleys gnälliga gråt och när hon grät av smärta. Det här var gråt av smärta. Han hittade dem i köket.

– Vad hände? frågade han Charlie och lyfte upp Ashley.

– Hon ramlade. Ashley skulle klättra upp på köksbänken för att hämta mer flingor och sedan trillade hon.

– Passade du henne inte? Så fort han sagt det ångrade Sean sig. – Så ja, lilla gumman, mumlade han och gungade flickan i famnen. Jag borde inte ha lämnat dig ensam.

– Titta, hon gjorde en stege. Charlie pekade mot de understa kökslådorna. – Mamma sa alltid att Ashley är för smart för sitt eget bästa.

Skamset traskade han uppför trappan igen. Efter vad Lily berättat om vad hon själv råkat ut för borde Sean ha vetat bättre. Ashley snyftade när han satte henne i sängen bredvid Maura. Hon rörde lite på sig och log sömnigt mot flickan. – Vad är det, sockertopp? mumlade hon.

– Hon ramlade, upplyste Sean. Jag tror inte att hon har gjort sig illa, men du kanske kan titta på henne.

Maura reste sig upp. – Javisst. Vänta, jag måste bara gå på toa först.

När hon försvunnit tittade Sean på Ashley som slutat gråta. – Var gör det ont? I huvudet? Armbågen? Rumpan?

Hon skakade på huvudet och Sean kastade en blick på klockan. Fem i halv åtta. Trettiofem minuter kvar, trettiofyra ... Maura verkade ta god tid på sig i badrummet. Det var nätt och jämnt att han kunde låta bli att skrika åt henne att skynda sig.

– Jag måste gå och kolla att de andra barnen är uppe, sa han så fort hon kom in i sovrummet. Han drog en t-shirt över huvudet och gick längs korridoren för att banka på Camerons dörr. – Är du vaken?

– Ja, jag är det nu, hördes en butter röst.

Sean gick ner för att kolla att Charlie fick i sig lite frukost. Hon sänkte missnöjt blicken mot scouttröjan. – Den måste strykas.

Då måste han skratta. – Men då snackar du med fel person, tjejen.

Hon såg sårad ut. – Kan Maura göra det?

– Det tvivlar jag på. Du är fin, Charlie, jag lovar. Kom så ska jag fixa ditt hår.

Det var deras morgonritual och Sean började bli ganska bra på flätor. I dag såg hon med gula flätor och scoutuniform lite ut som en medlem av Hitlerjugend, men han sa ingenting. Charlie var lika bräcklig och instabil som ett glasrör med nitroglycerin.

Cameron kom neddunsande i trappan, så sur som han vågade vara utan att riskera att bli utskälld av Sean. Sedan skadegörelsen på golfbanan hade han uppfört sig ganska bra. Inget gick upp mot hårt fysiskt arbete när det gällde att hålla en kille borta från bråk.

– Var är min ryggsäck? undrade han.

– Där du lämnade den, sa Charlie innan Sean kunde svara.

Han morrade något men hittade den under köksbordet, precis där han lämnat den.

Sean tjatade inte på honom om frukost. Killen var tillräckligt gammal för att veta vad han borde äta. Det blev lite kaos i sista minuten med några papper som skulle skrivas under – en ledighetsansökan för Charlie och en förvånansvärt bra betygsrapport för Cameron – och sedan rusade de iväg för att hinna med bussen. Plötsligt blev köket helt tyst. Sean tittade på digitalklockan över spisen. Den underbara tystnaden varade i ungefär en minut. Då kom Maura med Ashley, som såg gladare ut men fortfarande inte var påklädd. Han lyckades låta bli att fråga henne varför hon inte klätt på flickan, men Maura hade faktiskt inte bett om det här. Hon gjorde ändå det bästa av situationen.

– Finns det kaffe? frågade hon i sin vanliga morgonhälsning.

Han hällde lite kaffe i filtret, fyllde upp vatten i kaffebryggaren och satte på den. – Om fem minuter ungefär.

Maura tog fram sin Blackberry för att kolla meddelanden innan hon åkte till sjukhuset. Sean placerade Ashley i barnstolen och öppnade en konservburk med tärnade persikor. Telefonen ringde och han sträckte sig mot den med ena handen medan han med den andra hällde persikorna i en skål. Det var mrs Foster som meddelade att hon inte kunde sitta barnvakt i dag.

– Jag förstår, sa Sean, för det fanns inget mer att säga. Hör av dig när du mår bättre. Han lade på och kollade kaffebryggaren. Maura hade redan tagit den första koppen. – Mrs Foster kan inte komma i dag. Hon är sjuk.

– Så synd. Hon drack upp kaffet. – Jag måste sticka nu. Hon gav Ashley en snabb puss på huvudet och Sean en längre på munnen. – Vi ses.

– Då är det bara du och jag, tjejen, sa Sean sedan till Ashley som lugnt satt och åt persikor. Jag hade tänkt spela en runda innan jobbet. Oro och frustration gjorde honom rastlös och han började städa i köket medan han pratade med sin brorsdotter. – I stället har jag dig, sa han. Ingen dålig affär. Vad vill du göra i dag? Titta på Teletubbies? Diskutera potträning? Vi skulle kunna svara på beundrarbreven från alla galningar, föreslog han. Hon erbjöd honom några persikor. – Nej, tack. Sedan suckade han. – Min karriär har gått åt skogen. Mitt förhållande med Maura är ganska konstigt och det är tufft att få allt att gå ihop. Han tog Mauras kaffekopp och sköljde den i diskhon. – Hon är jättebra i sängen men ... inte precis någon modersgestalt. Och så är det Lily. Han ruskade på huvudet. – Vad är det med henne egentligen? Jag har ingen aning om var jag står med henne, eller om jag ens bryr mig om det. Ashley sörplade i sig de sista persikorna och han torkade henne om munnen. – Vem kunde tro att jag faktiskt skulle gilla det här?

~

Mrs Fosters sjukdom visade sig vara det bästa som kunnat hända Seans golfspel. Till att börja med trodde han att den tillfälliga frånvaron av barnvakt skulle leda till ett fiasko eftersom han skulle vara i tjänst dygnet runt.

Han skickade Charlie och Cameron till skolan som vanligt. Efter hans senaste påhitt verkade killen lika arg som tidigare, men också mer inåtvänd. Sorgeterapeuten sa att det var normalt men det köpte inte Sean. Det normala för en tonåring var att skratta och skämta

med sina kompisar, att bli besatt av tjejer och golf. Det normala var att lära sig köra bil, inte undvika det. "Ge honom lite tid", rådde doktor Sachs.

– Ingen verkar veta hur mycket tid det tar, klagade han för Ashley på väg till golfbanan.

– Nä, instämde hon och skramlade med ett litet paket frukostflingor.

– Så vad säger du om att vi går nio hål?

– Kej.

Med undantag av turneringar fick icke-golfare inte vistas på banan. Framför allt inte småbarn, inte ens om de satt fastspända i en bilstol i en golfbil.

Det brydde han sig inte om. Han var klubbens golfpro, det var en mulen morgon mitt i veckan och ingen annan syntes till. Han och Cameron hade tagit med sig tjejerna flera gånger förut och de hade alltid skött sig perfekt. Ashley verkade tycka att det var riktigt skojigt att sitta i bilstolen i golfbilen.

– Det här kommer du gilla, lovade han. Jag slår vad om att du kommer bli nästa Annika Sörenstam.

– Ja, instämde flickan.

Den grönskande golfbanan verkade ha en magisk inverkan på henne. En lågt liggande dimma dämpade ljuden och gjorde hela världen mjukare. Så fort golfklubban träffade bollen med en dov smäll visste han att han slagit ett utmärkt slag.

– Oj, sa Ashley gillande.

– Just det, oj, ekade han och hoppade in i golfbilen. Det där var över trehundra meter.

Han gjorde en birdie på hålet och sedan blev det bara bättre och bättre. Varje gång han slog blev självförtroendet starkare. Han slog till och med sitt eget rekord från morgonen då Derek begravts. Det kunde faktiskt vara hans livs bästa runda. Och till skillnad från begravningsrundan var det ingen lyckoträff. Han kände att spelet funkade, omdömet, driveslagen, puttarna.

I stället för att distrahera honom lyckades Ashley på något sätt

göra honom mer koncentrerad. Aldrig tidigare hade han fokuserat lika bra. Rytmen i spelet kände han igen från sina tidiga dagar som golfspelare, något han trott att han förlorat för länge sedan.

Mycket spänd räknade han ihop scorekortet.

– Vad säger du om det, sötnos? sa han. Du måste vara min turmaskot.

– Ja, sa Ashley.

~

Han fick för vana att ta med henne till golfbanan varje dag och han slutade sällan ett enda slag över par. Sean och Ashley blev en välbekant syn på Echo Ridge, en golfbil med en bilbarnstol och några leksaker, en golfbag samt en kylväska med mineralvatten och päronjuice.

Vissa golfspelare kunde rekonstruera en otillräcklig sving. Sean rekonstruerade sin attityd. Nu när han hade ansvar för tre barn hade han fått ett nytt perspektiv på spelet, ett nytt sätt att lyssna på sig själv. På sätt och vis släppte prestationskraven när han insåg vad som betydde något och spelet var hans eget, inte påverkat av förväntningar eller råd från andra.

Hela tiden oroade Sean sig för barnen, för pengar och för framtiden, men när han var ute på golfbanan med sin brorsdotter försvann allt utom en liten flicka och spelet.

På fredagseftermiddagen fick han syn på Cameron, som iklädd overall jobbade vid dammen. Det var meningen att samtliga tre killar skulle arbeta av kostnaden för reparationen av greenen men de andra syntes inte till. Sean hade fortfarande inte förstått vad som fått Cameron att vandalisera golfbanan som betytt så mycket för hans pappa. Eller kanske var det precis därför han gjort det.

I vilket fall som helst verkade det som en rimlig bestraffning att bygga upp det som han förstört. Sedan vandaliseringen hade han faktiskt hållit sig lugn, eller så verkade det i alla fall. Om han fortfarande bråkade var det inget som märktes.

– Cam, ropade Ashley och vinkade med båda händerna.

Han var inte ensam. Den där tjejen var med honom. Becca? Nej, Becky, i leriga handskar och stövlar och med hästsvansen som stack ut genom hålet där bak i en basebollkeps. De höll på att plantera en stor rabatt med Flitiga Lisa.

Hon hade inte haft något med vandaliseringen att göra men verkade inte ha något emot att hjälpa Cameron nu.

– Hej, Ashley, hälsade hon med ett brett leende. Hej, mr Maguire.

– Hej, Becky. Sean märkte att båda två blev förvånade över att han mindes hennes namn.

– Ni måste vara tysta, instruerade Cameron lågt. Jag ska visa er något. Han lyfte upp Ashley ur bilstolen och bar med henne ner till dammen. – Vi har tittat på dem hela eftermiddagen, fortsatte han. De har just kläckts.

En gräsandshona gled ut ur vassen, tätt följd av åtta små brungula ankungar.

Cameron ställde ner systern vid dammens kant och hon skrattade förtjust. – Vill ha ankor.

– Vi måste låta dem vara i fred, annars kan de bli rädda, förklarade Cameron.

Han höll henne i handen och sedan stod de vid dammen och bara tittade. Det var en gripande scen och Sean drabbades av känslan som var så välbekant nu. Hur skulle han klara det här? Hur skulle han kunna skydda barnen? Nu var han det enda som stod mellan dem och katastrofen. Till skillnad från de flesta familjer fanns det inga extra föräldrar eller styvföräldrar eller andra släktingar. Det fanns bara han. Han hoppades innerligt att det skulle vara tillräckligt.

Han kände att Becky iakttog honom. De växlade inte ett ord, men han fick intrycket av att hon visste exakt vad han tänkte på.

Så småningom lockade Sean Ashley tillbaka till golfbilen med löftet om ett kex. Han undrade om Cameron faktiskt mådde bättre eller om han bara blivit bättre på att bete sig normalt. Sedan skadegörelsen på golfbanan verkade han inte riktigt lika arg och bedrövad.

Kanske var det bara önsketänkande från Seans sida, men han tänkte inte komma med några invändningar nu när allt gick bra.

– Kom nu, caddie, sa han. Vi ska lämna in scorekortet. Jag tror att det kan vara ett klubbrekord.

Faktiskt visste han att det var det. Om han lämnat in en så fantastisk score under en turneringsmatch skulle han bli ny rekordinnehavare. Och scoren han just slagit skulle vara hans brors.

Eftersom han spelat ensam skulle han ändå inte lämna in scorekortet. På grund av det som hänt i Asien var hans scorekort alltid misstänkta. Ärligt talat spelade det ingen roll. Han hade tillbringat dagen med en av sina favoritpersoner, sin brorsdotter, och han hade spelat en fantastisk runda.

Till sist vågade han lita på den nya utvecklingen tillräckligt för att prata om den. Den kvällen hittade han Maura i vardagsrumssoffan, omgiven av inbundna utskrifter och läroböcker. Med en enda blick kunde han avgöra att hon haft en tuff vecka. Hon var blek efter för många timmar inomhus, axlarna slokade och hon verkade okoncentrerad.

– Vad menar du med att du nått en vändpunkt i ditt spel? undrade hon när han förklarat hur veckan varit.

– Han menar att han nått nästa nivå, insköt Charlie och kikade upp från sitt pussel.

Om golf varit skolarbete skulle hon haft A i alla ämnen. Som den allra hängivnaste elev hade hon gått in för att lära sig spelet. Sedan vände hon uppmärksamheten mot Svampbob Fyrkant på teven igen. Hon och Cameron hade ägnat tjugo minuter åt att slåss om fjärrkontrollen och Charlie hade avgått med segern.

– Ska vi leka? frågade Ashley Maura och försökte ta sig fram genom barriären av böcker och papper.

– Tyvärr inte, sötnos, sa Maura tankspritt och strök tillbaka en hårslinga bakom örat. Jag har en stipendieansökan och en fallstudie som måste vara klara till i morgon.

Ashley knuffade på en tjock svart pärm och en bunt papper trillade ner på golvet.

Maura drog ett djupt andetag.

– Vet du vad, sa hon sedan. Jag leker med dig i tio minuter och sedan måste jag jobba igen.

Hon tog den lilla flickan i handen och de försvann uppför trappan. Charlie följde också med och plötsligt blev rummet mycket tyst. Sean och Cameron såg på varandra och kastade sig sedan över fjärrkontrollen på samma gång. Sean hann först.

– Boxningen, sa han och bytte till ESPN.

– Nej, *American Chopper*.

– Inte i kväll, sa Sean och satte sig till rätta i fåtöljen.

Boxningsmatchen fångade Camerons intresse och han kom inte med några fler protester. I reklampausen hämtade han två läsk och satte sig för att titta igen.

Efter exakt tio minuter kom Maura ner för att se en närbild på boxarens blödande öga och näsan som var fullstoppad med vita kompresser.

– Äckligt, sa hon.

– Underhållande, replikerade Sean och erbjöd henne att smaka på hans läsk, vilket hon inte låtsades om.

I stället började hon samla ihop böcker och den bärbara datorn i en stor väska. – Jag har två stora projekt jag måste jobba på i kväll. Och jag har bestämt mig för att göra det hemma hos mig.

– Men du kan jobba här, sa Sean. Sätt dig vid matrumsbordet. Vi äter aldrig där ändå. Han knuffade till Cameron med armbågen. – Vad är det med matsalar liksom? Äter ni där någon gång?

– Bara på thanksgiving, tror jag.

– Då kan du ha det till thanksgiving, tillade Sean till Maura.

Hon lutade sig ner och kysste honom på kinden. – Tack, men jag behöver koncentrera mig. Jag borde åka hem och vattna blommorna också ...

Några minuter senare hade hon gett sig av och det blev reklampaus i boxningen. Sean kände att Cameron stirrade på honom. – Vad är det?

– Spolade hon dig nu? Eller dumpade hon dig?

– Jag fattar inte vad du snackar om, påstod Sean, fast det visste han.

– Att spola och dumpa, det är skillnad. När någon spolar dig är det en engångsföreteelse. Det betyder att hon fått ett bättre erbjudande.

– Som att vattna blommorna? frågade Sean.

– Ja, det var faktiskt ganska lamt. Hon måste ha varit riktigt uttråkad.

– Skitsnack, muttrade han.

– Hon kanske faktiskt dumpade dig, fortsatte Cameron. Och en dumpning är permanent. Fattar du?

– Ja, jag fattar att hon varken har spolat eller dumpat någon, snäste Sean. Hon ville bara åka hem för att jobba i lugn och ro.

– Jag slår vad om att hon vattnar sina blommor och sedan tittar på repriser av *Cityakuten* hela kvällen.

– Hur vet du att hon gillar *Cityakuten*?

– Jag kan faktiskt lägga ihop två och två. Cameron reste sig och gick mot köket. – Nu ska jag poppa lite popcorn, tillade han. Vill du också ha?

~

Samtalet med Cameron gnagde i Sean. Nästa dag ringde han Maura, men eftersom hon inte svarade lämnade han ett meddelande och berättade var han skulle finnas under dagen. Sedan skjutsade han sin brorson till jobbet på golfbanan och åkte med brorsdöttrarna till Dereks lägenhet där han skulle träffa Jane Coombs för att städa. Derek hade bott i en möblerad hyreslägenhet sedan skilsmässan och alla hans personliga ägodelar fanns kvar där. Cameron hade vägrat hjälpa till med flytten. Sean klandrade honom inte.

Charlie och Ashley höll varandra hårt i handen när han låste upp dörren och de klev in. Luften var kylig och lite instängd. Allt låg i princip orört sedan den där dagen i april, som om Derek bara gått ut och skulle komma tillbaka när som helst.

Sean sneglade på tjejerna som gick in i vardagsrummet, andäktigt

som kyrkobesökare. – Är du säker på att du vill stanna? frågade han Charlie. Jag kan köra dig till Lily om du inte ...

– Vi stannar, svarade hon ståndaktigt. Eller hur, Ashley?

Han hade faktiskt inte bestämt något med Lily. Kanske hade hon andra planer i dag, planer som inte inkluderade att ta hand om två barn. Han måste sluta ta för givet att hon skulle släppa allt så fort han behövde hjälp, även om det var precis det hon gjorde. Hon var faktiskt inte bara barnens lärare och en sörjande vän, påminde han sig själv. Kanske hade hon sovmorgon på lördagmorgnar eller åkte till stranden. Hon kanske till och med träffade någon kille, inte för att det var något han hade med att göra.

Han hittade fjärrkontrollen precis där Derek skulle ha lagt den, på ett bord till höger om fåtöljen, och när han satte på teven var det golfkanalen som dök upp.

Sean räckte fjärrkontrollen till Charlie som genast bytte till en barnkanal. Eftersom hon sagt att hon ville hjälpa till gav han henne en låda och två påsar och bad henne tömma tv-bänken i vardagsrummet.

– Alltihop?

– Alltihop. Om du tycker att vi ska behålla det lägger du det i lådan, annars i soppåsarna eller i påsen till Frälsningsarmén. Du får bestämma.

– Men om jag inte kan bestämma mig?

Han kysste henne på hjässan. – Då behåller vi det, för säkerhets skull.

Sedan måste han vända sig bort för att inte visa henne smärtan i sitt ansikte. Här i lägenheten, med beige väggar och möbler, kunde han fortfarande känna sin brors närvaro. Han kunde se honom när han gick runt utan att ha någon aning om att det var hans sista dag i livet.

Sean hoppades att det varit en bra dag, att Derek kramat sina barn, att han skrattat och funnit glädje i något.

– Då sätter jag i gång, sa han till tjejerna. Ropa om ni behöver något.

Han tog med en hög tomma flyttkartoner och gick in i sovrum-

met. Jane var försenad men det förvånade honom inte. Hon hade inte klarat av tragedin bra, utan vacklade mellan ilska och ohämmad gråt. Jane var bitter över att hon inte fått ha kvar Derek längre eller fått dela mer av hans liv. Sean hade sagt att hon kunde hälsa på barnen när som helst men hon påstod att det bara gjorde henne ledsen. När hon såg dem grät hon så mycket att Ashley också brast i gråt. Hon hade emellertid lyckats behärska sig tillräckligt för att kunna genomföra en intervju med någon skvallertidning.

I klädkammaren doftade det läder och dyr aftershave, som om Derek stått precis bakom honom. Sean försökte minnas deras sista samtal. Golf, kvinnor, småprat. Han försökte komma ihåg om han sagt till sin bror att han älskade honom.

– Antagligen inte, mumlade han. Jag hoppas att du ändå visste det, Derek.

Jane hade visst redan varit här för att hämta sina saker för det fanns ett tomt utrymme på garderobsstången och på hyllorna bredvid. Det gjorde honom irriterad och när han hörde henne komma in genom dörren var han beredd att avreagera sig på henne.

Men det var inte Jane som stod i dörröppningen till sovrummet och de hätska orden tystnade på tungan.

– Hej, hälsade han.

– Hej. Maura kom fram till honom, med armarna korsade över midjan. Hon såg trött och ledsen ut. – Jag fick ditt meddelande.

Han slet ner en skjorta från galgen, vek klumpigt ihop den och placerade den i en av lådorna till Frälsningsarmén. Några av Dereks fans hade föreslagit en auktion på eBay för alla minnessaker, men Sean klarade inte av tanken på att folk skulle kasta sig som gamar över hans ägodelar. Han ville hellre se någon hemlös kille i Dereks fortfarande nya golfshorts.

– Jag skulle träffa Jane här, förklarade han. Hon har inte dykt upp än.

– Och jag skulle gärna hjälpa till men jag måste lämna in ett projekt nu på morgonen, sa hon. Sean ...

Hon tystnade men han visste vad som skulle komma nu. Det var

vi-måste-prata-delen av samtalet, det han vetat var på väg sedan olyckan.

Från stunden det blivit klart att han fått ansvar för tre barn hade han och Maura varit på väg åt olika håll. Sean var medveten om det. Ändå gjorde det ont att se henne nu, att tänka på hur de haft det förr, då de kunnat ta dagen som den kom. Han drog ner ännu en skjorta och vek ihop den.

– Jag är tjugofem år, Sean, fortsatte Maura med sprucken stämma. I sommar tar jag examen och jag har ingen aning om var jag kommer få jobb någonstans. Jag är ledsen, men jag ...

– Du behöver inte be om ursäkt, avbröt han. Världen behöver fler läkare.

Sean hittade ett par golfskor och lade dem i lådan. Han skulle sakna att ha sex, beslöt han. Det skulle han göra.

Mauras ögon såg lika ensamma ut som de gjort när han träffat henne. Då hade de verkat passa perfekt ihop. Han hade varit obunden och flexibel, levt ett ytligt liv och bara tänkt på sig själv. Nu var han en annan person. Han hade ett annat liv. Socialarbetaren som hade ansvar för barnen hade förklarat att han hade ett val. Ingen kunde tvinga honom att ta över det ansvar som tidigare varit Dereks.

Inget tvång fanns inblandat. Hans hjärta tillhörde familjen han fått ärva, något han tyckte var både smärtsamt och glädjande.

– Det här är mitt liv nu, sa han till Maura. Det är den jag är.

Hon nickade och han såg henne svälja hårt. – Jag älskar dig verkligen, sa hon och tårarna började falla. Och jag skulle kunna lära mig att älska den här familjen. Men jag kan inte ta hand om tre barn nu, kanske aldrig.

Fast man lärde sig inte att älska barnen. Man bara gjorde det. Sean såg ingen anledning att försöka förklara det för henne.

Mauras axlar skakade när hon grät. Kanske brydde hon sig verkligen om honom, men sedan han flyttat in hos Dereks barn hade han lärt sig mycket om vad omsorg och engagemang betydde.

Hon följde det vanliga mönstret. Kvinnor älskade honom och de lämnade honom. Det var så det fungerade.

Kapitel 33

Har du ett läppstift i väskan, miss Robinson? frågade Charlie som dröjde sig kvar vid katedern när skolan ringt ut för dagen. Eller kanske i din låda?

Lily fick en liten rynka i pannan. – Behöver du låna ett läppstift?

– Aldrig. Jag menar, nej, tack. Charlie såg alltid lite ovårdad ut i slutet av skoldagen, men på ett bra sätt. I dag hade Sean satt upp flätorna på huvudet, men lösa hårslingor hade lossnat runt ansiktet. – Har du en kam då?

– Varför undrar du det?

– Jag tänkte att du kanske ville göra dig fin. För att farbror Sean ska komma hit på det där mötet.

– Han ... ja, just det, det ska han kanske? Lily kände ett litet hugg av panik. Det hade hon helt glömt bort.

Hon kontrollerade planeringsboken på katedern. Jo då, mötet var i eftermiddag. Det var snart den 30 maj, Memorial Day, och klassen skulle göra ett större projekt på krigsveteranernas kyrkogård i Tigard.

Lily hjälpte Charlie med ryggsäcken. – Ska du inte ha scoutmöte i skolmatsalen i dag?

– Jo. Det gick skitdåligt med mina märken, sa hon och visade Lily det bruna bandet där märken satt fast på måfå med säkerhetsnålar.

– Jag kan hjälpa dig med det i helgen, men då måste du lova att du inte säger det där fula ordet igen.

– Vad då, "skitdåligt"?

– Ja, och det får vara sista gången, Charlene Louise.

– Ja, ma'am. Farbror Sean brukade säga ett annat ord men han bytte till sk ... det andra när Ashley började säga det också. Han försökte i alla fall, måste Lily tillstå. – Det är en fin brosch, fortsatte Charlie, som verkade försöka vinna tid när hon pekade på den lilla silverbroschen som Lily hade på kragen. Vad är det?

– Jag fick den av en elev en gång. Lily rörde lätt vid broschen. – Det är en uggla, en katt och en sockersked. Kommer du ihåg dikten av Edward Lear som vi lärde oss på alla hjärtans dag? "De åt köttfärs och kvitten ..."

– "Med en sockersked", fyllde Charlie i.

– Du har bra minne.

– Det är bara farbror Sean som kommer i dag.

Lily hejdade sig när hon höll på att rätta till papperna framför sig. – Ja. Det står här i min bok.

– Jag menar att han kommer ensam, tillade Charlie med en menande blick. Utan Maura.

– Jaha, jag förstår.

Fast det gjorde hon inte. Om igen rättade hon till den redan prydliga pappershögen.

Charlie såg tankfull ut. – Cameron sa att hon antingen spolade eller dumpade honom, jag kommer inte ihåg vilket.

– Vad pratar du om?

– Hon åkte hem för att vattna blommorna men hon har inte kommit tillbaka. Det var väl inte mitt fel?

Lily kunde ha gett Maura Riley en örfil. Visste hon inte bättre än att fladdra in och ut i ett barns liv? Begrep hon inte vad det kunde göra med ett barn som Charlie?

Hon dolde ilskan och klappade Charlie på kinden. Flickans hud var så len och ömtålig. – Inte alls. Du är till och med veckans goda medborgare, tillade hon och pekade på stjärnorna på dörren.

– Jag önskar bara att mamma visste det.

Hon lade armarna om den lilla flickan. – Det gör hon, det lovar jag. Och det gör din pappa också. Det är så viktigt att du förstår det.

– Jag försöker, mumlade hon mot Lilys axel. Jag hatar att allt är så annorlunda nu.

– Det tror jag att vi alla gör. Säg en sak av allt det där som du hatar.

– Mamma brukade skära av kanterna på min smörgås och det gör aldrig farbror Sean.

– Åh, det hatar jag också. Jag äter aldrig kanterna, sa Lily. Vad mer?

– Förr var jag vaken till halv tio men farbror Sean säger att det är för sent. Vi måste gå och lägga oss en timme tidigare.

Det var bra jobbat, måste Lily medge. – Jag kan förstå varför du inte gillar det. Kanske kan du få vara uppe lite senare när det blir sommarlov. Säg något annat du inte gillar.

– Sommaren, fast den inte är här än, konstaterade Charlie. Mamma lovade oss en kryssning och pappa lovade oss att åka till Hawaii.

– Har din farbror inte lovat er något?

Hon lyfte och sänkte axeln i en nonchalant axelryckning. – Du kanske kan fråga honom. Han har något att berätta också.

– Vad då?

– Red ska komma hit. Han ringer hela tiden och vill att han ska vara med på olika turneringar och så.

– Vill han inte göra det? Är han inte bra?

– Jo, han är jättebra. Red säger att han kan bli ännu bättre än min pappa, men farbror Sean säger att han är för upptagen med oss för att kunna spela några turneringar.

Lily försökte föreställa sig hur det skulle vara, att tacka nej till en andra chans till sin dröm. – Och vad tycker du?

– Red säger att en kapplöpningshäst måste springa, sa Charlie med en menande blick mot Lily.

Hon följde flickan till dörren och rättade till bandet över hennes

axlar. – Mötet ska handla om dig, inte om golf, men du kanske kan säga något som jag kan berätta för din farbror som du tror att jag inte har tänkt på.

Charlie tänkte efter. – Att jag mår bättre, sa hon med ett tveksamt leende. Jag har slutat gråta en biljard gånger om dagen. Ibland gråter jag bara en gång och vissa dagar inte alls.

Maura var en idiot. Om hon bara visste vad hon lämnat ... Lily sköt genast undan tanken. Vem var hon att döma andra? Det var inte länge sedan hon trott att hon varit helt nöjd med att leva ensam för alltid och det hade krävts en förkrossande tragedi för att hon skulle vakna. Kanske skulle Maura få chansen att lära känna sig själv lite bättre utan att råka ut för en sådan förlust.

– Det var bra, sa hon till Charlie. Och jag ska ge dig ett särskilt märke i dag. Lily tog av broschen med katten och ugglan och nålade fast den på Charlies scoutband. – Du har förtjänat den här och får behålla den. Det är ett krya på dig-märke. Se så, iväg med dig nu.

Charlies ögon glittrade till och när hon försvann till scoutmötet skuttade hon nästan fram. Lily väntade tills hon var utom synhåll och kastade då en blick på klockan. Sean Maguire skulle vara där vilken minut som helst. Hon dök ner mot handväskan och hoppades att hon skulle hitta ett läppstift.

Kapitel 34

Sean harklade sig och rättade till kavajen. Han visste inte alls vad man hade på sig på ett föräldrasamtal så han klädde upp sig lite. Det var viktigt att Lily skulle förstå att han tog det här på allvar. Sedan sköt han upp porten till skolan och följde skyltarna till kontoret. Nu när det inte fanns några elever i korridorerna såg stället helt annorlunda ut.

En kvinna med långt silvergrått hår och svepande klänning hälsade på honom med ett lugnt leende. – Mr Maguire, sa hon. Mitt namn är Edna Klein. Jag var med på begravningen.

– Det kommer jag ihåg, sa han och skakade hand. Tack så mycket.

Hon skrev upp hans namn och skickade honom sedan till Lilys klassrum. När han kikade in genom dörren fick han se ett lilleputtland, med klara färger och för små möbler. Han knackade på den halvöppna dörren.

– Hallå?

– Sean, hej, kom in. Lily såg lite generad ut när hon hälsade på honom och läpparna glänste av nytt läppstift. Hon hade en ljuvlig mun ... och sedan beslöt han att det var en olämplig observation. Eller kanske inte. Nu när Maura var borta var han återigen fri, på sätt och vis i alla fall. En fri man med tre barn.

Klassrummet var otroligt prydligt, äkta och uppriktigt, precis som

Lily själv. Det berättade mer om vem Lily Robinson var än en FBI-profil.

Men när hon öppnade ett skåp bakom katedern och började rota runt insåg han att hon lyckats förvåna honom igen. Bakom skåpsdörren rådde kaos, en nästan barnslig oordning av pyssel- och hobbymaterial i klara färger, post-it-lappar överallt, ett par Musse Pigg-öron och något som såg ut som en kimono på en krok. När hon upptäckte hans blick skrattade hon lite nervöst.

– Här får jag utlopp för min kreativitet, förklarade hon. Att hålla kvar barnens uppmärksamhet kräver en del fantasi. Den här togan använder jag till exempel när jag lär dem romerska siffror.

– Vad har du gristrynet till?

– För litteratur så klart.

Jaha, då förstod han sig fortfarande inte på henne. Hon var en komplicerad kvinna och mot sin vilja upptäckte Sean att han ville utforska henne närmare.

Lily öppnade en mapp och vände den mot honom.

– Jag har goda nyheter. Det går mycket bättre i matte nu. Här är ett test vi hade i onsdags.

– Åttiotre procent, läste han på pappret. Inte illa.

– Hon verkar gilla att jobba med bråktal och pengar, fortsatte hon och knackade förstrött med pennan.

– Jag gillar också pengar. Bråktal kan jag klara mig utan.

– Jo, men att förstå bråktal är helt nödvändigt för ...

– Lily. Han stoppade den knackande pennan.

Blicken var häpen bakom glasögon när hon tittade upp. – Ja?

– Jag skämtade bara.

– Åh. Hon såg ännu lite mer generad ut. – Nu vill jag gå igenom den här läslistan med dig.

Sean funderade på att säga att han redan kunde läsa riktigt bra men hon verkade aldrig fatta hans humor. – Sätt i gång.

– Vi har all anledning att känna oss optimistiska. För en månad sedan kämpade hon fortfarande med ljudning och läsförståelsen var låg. Även om hon fortfarande ligger under snittet på de flesta områ-

den visar hon en genuin förbättring. Charlie säger att du har läst högt för henne varje kväll.

– Ja, det stämmer. Hon tycker mycket om *Golf i Storbritannien*.

– Jag skulle vilja säga att hon tycker mycket om dig. Du hade nog kunnat läsa högt ur telefonkatalogen och hon skulle ändå ha lyssnat. Hon säger att det känns bättre nu över huvud taget. Lily verkade belåten när hon gick igenom resten av materialet i mappen. – Jag tycker att du gör ett bra jobb.

Sean blev plötsligt kall inombords. – Det gör jag inte.

– Inte vad då?

– Ett bra jobb.

– Men jag visade dig just läslistan och ...

– Skit i listan, fräste han. Lily spärrade upp ögonen. – Du kan kolla alla listor du vill men det förändrar inte att Charlie fortfarande ligger efter i skolan, att Cameron håller på med skadegörelse och att Ashley inte vet vad hon ska kalla mig. Så jag tycker knappast att det är något bra jobb. Han var så upprörd att han måste resa sig och började gå fram och tillbaka. – Det är inte klokt. Deras föräldrar dog och det finns ingen jäkla lista för det. Jag försöker göra så gott jag kan men jag kan inte fylla tomrummet.

Hon såg förskräckt ut, kanske lite rädd också. – Sean ... jag uppskattar din ärlighet. Har du pratat med doktor Sachs om det här?

– Ja, det är klart. Jag har pratat tills jag är blå i ansiktet. Hon påstår att jag kommer se en förbättring med tiden men barnen lever sina liv nu, de lider nu. Hon vill skicka mig till en stödgrupp men hur i helsike ska jag hinna gå till en stödgrupp?

– Sean, jag vet inte vad jag ska säga, vad jag kan göra, mumlade hon. Jag kan inte vifta med ett trollspö och bara göra allt bättre. Det kan ingen. Men vi kan försöka klara det här, som med Charlie till exempel. Tecknen på förbättring är verkligen uppmuntrande.

– I stället för att sjunka ännu mer går det alltså bättre för henne?

– Ja, det är ett positivt tecken som nog ingen förväntade sig. Ett välkommet tecken, tillade hon. Den främsta anledningen till att jag ville prata med dig i dag är att vi borde diskutera sommaren. Charlie

behöver intensivhjälp under hela sommaren för att förbereda sig för fjärde klass.

– Förklara intensivhjälp.

– Privatundervisning. I början rekommenderade jag ett läsinstitut i Portland för Charlie men situationen har förstås förändrats sedan dess. Med tanke på att det har skett så många omtumlande förändringar i hennes liv anser jag att det är bäst att hon stannar hemma i sommar och jobbar med en privatlärare. Två timmar om dagen borde räcka.

– Vad kostar du?

Hon började knacka med pennan igen. – Jag bör nog inte vara hennes privatlärare.

– Varför inte?

– Det blir svårt att hålla relationen på en professionell nivå när jag har så nära personliga band till Charlie.

– Det ser jag inte som ett problem, invände han. Du behöver inte vara professionell med Charlie. Det *är* personligt.

– Jag förstår vad du menar men ... jag har som policy att behandla alla elever på samma sätt. Det skulle inte vara rättvist annars.

– Skit i rättvisan, fräste han.

Hon slutade knacka med pennan. – Hur sa?

– Jag sa, skit i rättvisan. Det är inte *rättvist* att Charlies föräldrar dog och att hon måste nöja sig med mig. Det är inte *rättvist* att det inte finns något jag kan göra åt det. Så börja inte snacka med mig om rättvisa.

– Sean, du kan väl sätta dig, bad hon milt.

– Nej, jag vill inte sätta mig.

– Vad vill du då?

– Jag vill att du för en gångs skull erkänner att de här barnen är speciella. Att de förtjänar specialbehandling.

Han märkte att hon satt som på nålar. Åtminstone hade hon slutat gömma sig bakom lärarrollen och han kunde se den riktiga Lily, den vars hjärta värkte för Charlie precis som hans gjorde. Det var inte rätt att låta sig tröstas av hennes smärta, men den fick honom

att inte känna sig lika ensam längre. Hon svalde och blinkade bort några tårar. Eller kanske hade det bara varit ljuset som lurat honom.

– Jag kan inte, sa hon. Jag vet hur speciella de är. Jag älskar dem och jag skulle göra allt för dem, men sedan då? Du kanske flyttar eller gifter dig eller något annat förändras. Då har jag plötsligt inte dem längre och de har inte mig. Och det finns ingenting jag kan göra åt det.

– Vänta lite. Säger du att du inte kan vara en del av deras liv för att vi kanske kommer att flytta eller för att saker kan förändras?

– De behöver stabilitet. Att människor glider in och ur deras liv kan ställa till problem.

Även om hon undvikit frågan iakttog hon honom med skarp blick.

På något sätt visste han vad hon ville säga med den blicken. Maura. Ena dagen hade hon varit där, nästa dag var hon borta. Barnen verkade inte tycka att det var något särskilt med att hon gett sig av, men kanske var han inte tillräckligt uppmärksam.

Han började gå av och an igen. – Jag begriper mig inte på dig. Du är så jäkla orolig för framtiden att du glömmer bort nuet. Ja, det stämmer. Livet är det som händer just nu, inte vad som kan hända om en månad eller ett år. Så om du är rädd nu kommer du tillbringa hela ditt liv med att vara rädd.

– Jag tänker bara på barnen. Det är inte det att jag är rädd ...

– Vad är det då?

– Jag har inget att säga till om när det gäller dem eftersom det inte är jag som uppfostrar dem, så jag kan inte spela den rollen.

– Vad har gett dig den uppfattningen?

– Villkoren i Dereks testamente, till att börja med.

– Fråga mig.

– Vad då?

– Fråga mig, deras laglige förmyndare, den som ger barnen till dig i *mitt* testamente. Fråga mig om du får vara en del av deras liv, om du har något att säga till om när det gäller deras framtid.

– Jag tvivlar inte på dig, Sean. Men anta att du och Maura hittar tillbaka till varandra igen. Anta att du träffar någon ny, någon som

du vill leva resten av ditt liv med. Jag tvivlar på att hon kommer vilja ha mig springande i huset som någon gammal ungmö till släkting.

Sean trodde inte sina öron. – Du vågar inte älska barnen eftersom du kanske inte alltid kommer att ha tillgång till dem?

– Det skulle vara grymt att ge dem intrycket att jag hör hemma i deras liv när jag inte gör det.

– Skitsnack, Lily, och det vet du. Barnen är tokiga i dig. Charlie behöver dig som sin privatlärare, inte undervisas av någon främmande människa.

~

När han körde hem försökte Sean förstå om han lyckats ordna upp något alls på lärarsamtalet med Lily. Kanske inte, men det fanns något han var säker på nu – att det var fullt möjligt att uppsatt hår, glasögon och fotriktiga skor kunde vara sexigt. Det var inte meningen att han skulle se Lily som något annat än Crystals irriterande, fördomsfulla vän, men den senaste tiden hade han kommit på sig själv med att tänka på henne på andra sätt.

Nu undrade han vad hon hade på sig under den prydliga vita blusen. En sexig behå eller något enkelt av vit bomull? Hur skulle det kännas att låta det uppsatta håret glida mellan hans fingrar? Och de där läpparna, hur smakade de? Hur skulle de kännas mot hans?

Han tvingade sig att sluta drömma. Kanske berodde det på barnen att han ville ha en kvinna i sitt liv. Fast det var inte sant. Han ville inte ha en kvinna. Han ville ha Lily Robinson.

Nu är du illa ute, grabben, sa han sig själv. Mycket illa ute. Han tömde huvudet på tankar och körde vidare, men hajade till när han fick syn på en hyrbil parkerad framför huset. Där inne satt Red Corliss i vardagsrummet.

– Hej, hälsade Sean. Var är ungarna?

– Cameron gick upp med dem.

Förbryllad skakade Sean hand med den andre mannen. – Har det hänt något?

Reds ögon glittrade när han log brett. – Jag har goda nyheter, meddelade han och höll fram en välbekant pappersbunt.

Sean rynkade pannan när han tog den. – Har du fixat en sponsor till mig? Men jag spelar inte ens.

– Det kommer du göra. Håll med om att jag är bra?

För bara ett ögonblick fick Sean nytt hopp. Det var vad han älskade att göra, spela spelet som gett hans liv sin form och mening. En sponsor betydde att någon trodde på en.

– Wonder Bread? frågade han och kände förhoppningarna dala ner till jorden igen. Inte Nike eller Chevrolet, utan brödföretaget Wonder Bread. – Är det ett skämt?

– Kritisera det inte. Jag stack ut hakan för att fixa kontraktet. De är beredda att backa upp dig i en större turnering, Sean. Du behöver inget PGA-kort eftersom de fixat dispens till dig.

Det var en storslagen gest. När en spelare inte lyckades kvalificera sig till en turnering kunde en sponsor köpa honom en plats. Men ibland, någon gång då och då, var det ett sätt att ge en högoddsare en chans.

– Vilken turnering?

– The Colonial Championship i Pinehurst i North Carolina. Det står en miljon dollar på spel.

Sean kände hur spänningen vaknade inom honom men sköt den åt sidan och lade kontraktet på soffbordet. – Jag måste tacka nej, Red.

Agenten skrattade högt. – Ursäkta? sa han sedan. Jag hörde dig just tacka nej till en lönsam sponsring och en chans till majors.

– Då hörde du helt rätt.

– Jag satte mitt rykte på spel för att skaffa dig kontraktet. Tycker du att jag ska säga till sponsorn att deras häst inte kommer till start? muttrade han och tog fram en cigarr och en tändare.

– Du får inte röka inomhus, Red, förklarade Sean.

– Åh, ursäkta mig, syster Mary Maguire.

– Jag tänker bara på ungarna. Det är det som det här handlar om, Red. Ungarna. Jag kan inte sticka på en turnering nu när jag har ansvaret för tre barn.

Då slogs han av en tanke. Att han inte ville sticka iväg. Han skulle sakna dem alldeles för mycket.

– Du behöver kontraktet, Sean. Derek tjänade en förmögenhet men de gjorde av med en och en halv förmögenhet. Förutom lånet på huset kommer du inte få något efter dem.

Sean kände ett svidande obehag i magen, det som hållit honom vaken på nätterna. – Det får jag tänka på när den dagen kommer.

– Miss Scarlett, du måste försörja dig. Jag erbjuder dig ett sätt att göra det. Det är bäst att du tänker dig för både en och två gånger innan du tackar nej.

– Jag tänker, försäkrade han. Red, tack för att du försökte men mitt liv är komplicerat nu. Det är fel tidpunkt för att börja spela golf igen. Jag måste tänka på Dereks barn.

– Tror du inte att jag har tänkt på Dereks barn? Vem tar du mig för? Sean trodde inte att han ville ha något svar så han väntade på att han skulle fortsätta. – Jag såg din min när du förstod att det var Wonder Bread. De sponsrar er allihop, Sean. Det är ett paketerbjudande. Du och alla dina tre barn. För du har fått en ny image i golfvärlden, som familjefar.

Sean såg sig omkring i det stökiga rummet. Leksaker och skolböcker, smutsiga tallrikar som någon glömt ta med ut i köket, post och tidningar som låg och skräpade. Någon perfekt hemmafru var han inte.

– Du skämtar.

Red slog upp en tidning på soffbordet framför honom och pekade på en artikel. – Senaste månadens *Sports Illustrated*. Min pr-chef fixade artikeln. Det var en artikel om Dereks begravning med ett foto av Sean med Ashley i famnen. Charlie och Cameron vid hans sida såg bedrövade och förvirrade ut. Han hade sett artikeln men stoppat undan tidningen någonstans. – Du har fångat fansens intresse och de älskar din historia. Ungkarlen och de tre föräldralösa barnen. Det var Sean mycket medveten om. Sedan begravningen hade erbjudanden från desperata kvinnor strömmat in. Han hade blivit tvungen att byta e-postadress och skaffa ett postfack, och han kunde aldrig

veta om ett paket från en främling skulle innehålla ett frieri eller ett par trosor utan gren. – Det ger folk hopp, fortsatte Red. Ett budskap om att familjen är viktig. Vilket öppnar en dörr för dig, Sean.

Han fick lust att hoppa runt av glädje, men förnuftet segrade. – Jag kan inte göra det, Red. Åka ut på turné? Nej, tack. Jag tänker inte utnyttja min brors död och hans barn för att sälja Wonder Bread.

– Då är du en idiot. Det är en chans som inte kommer igen.

Kapitel 35

Jag hoppades att du inte skulle svara, sa Lilys mamma i telefonen.

Lily grep hårdare om luren, spänd i hela kroppen. Som alltid när hon pratade med sin mamma. – Varför ringde du då?

– För att se om du var hemma trots att det är fredagskväll. Och det är du tydligen, konstaterade Sharon, inte ovänligt utan bara sakligt.

– Och vad spelar det för roll för dig, mamma? frågade Lily.

– Vilken fråga, fnös hon. Snart är sommaren här och då åker du till Italien. Lily svarade inte. Så småningom skulle hon berätta att hon avbokat resan, men hon gillade inte att prata om det. Att hon ändrat sina planer skulle naturligtvis ge upphov till frågor om hennes motiv, frågor hon inte ville svara på. – Jag tycker att det är dags att du återvänder till ditt eget liv, fortsatte Sharon. Du borde göra saker som du normalt skulle göra en fredagskväll.

– Det låter konstigt men jag kommer knappt ihåg vad det är.

– Dumheter, sa mamman. Du gick ut med kollegor från jobbet. Ibland hade du en dejt. Jag har alltid gillat den där idrottsläraren …

– Alla gillar Greg, insköt Lily. Han är världens största donjuan.

– Ring honom. Flirta lite. Jag menar allvar, Lily. Du kan inte bara gömma dig och oroa dig för Crystals familj för du har ditt eget liv att tänka på också.

Lily såg sig omkring i sitt enkla och smakfullt inredda hus. Mam-

man hade en poäng. Hon hade faktiskt ett eget liv, fast den senaste tiden hade hon haft svårt att minnas hur det kändes. Så mycket tid tillbringade hon med Crystals barn – efter skolan, på lördagsmorgnar, på söndagskvällar – att livet med dem börjat kännas mer som hennes liv än ... vad det nu var hon haft tidigare.

Hon ville påminna sig om de saker hon satte värde på, som ensamhet och ordning. Framgång i arbetet, intellektuella utmaningar, att då och då träffa vänner. Sedan Crystals död hade allt det där fått stå åt sidan.

– Jag kan inte, tillstod hon i telefonen. Mitt liv är helt annorlunda nu. Jag vet att jag inte har ansvaret för Crystals barn men det känns inte rätt att lämna dem heller.

– Dumheter, sa Sharon igen. Sedan hördes en liten suck i luren. – Du har fått ett så bra liv, Lily. Förstör det inte på grund av någon annans familj.

– Men, mamma ...

– Jag tänker bara på barnen, bedyrade hon. Det är inte snällt att göra dem beroende av dig när de aldrig kan bli dina på riktigt. Deras farbror skulle kunna bestämma sig för att flytta och vad skulle du då göra? Följa med dem landet runt som deras obetalda barnflicka?

– Ligger du vaken på nätterna och hittar på grejer att oroa dig för? frågade Lily med ett glädjelöst skratt, men hon var medveten om att samma tankar dykt upp i klassrummet med Sean. Det innebar att Lily var mer lik sin mamma än hon ville erkänna.

– Jag har aldrig behövt oroa mig för dig. Du var alltid så pålitlig och förståndig. Så du av alla människor borde veta att när det inträffar en tragedi är det bäst att gå vidare så fort som möjligt.

Lily undrade om hennes mamma var ironisk. Trots att det gått tjugosex år hade hon aldrig kunnat gå vidare efter förlusten av Evan. – Vet du vad, sa hon med spelad glättighet. Du har helt rätt. Jag borde ringa någon och gå ut i kväll. När de avslutat samtalet satt hon länge med telefonen i handen. Till sist slog hon numret innan hon ångrade sig. – Hej, det är Lily Robinson, sa hon. Har du lust att följa med på bio i kväll?

~

Att uppfylla villkoren i Crystals testamente var en bitterljuv upplevelse. Enligt vännens önskemål hade Lily valt ut några av de vackra plagg som Crystal lämnat till henne. I kläder som fick henne att känna sig snygg körde hon till biografen i sin Volkswagen Beetle. Han stod redan där och väntade på henne. Hon märkte att han kollade in hennes röda kortärmade klänning och en röd- och vitprickig scarf som hon knutit om handtaget till den röda väskan.

– Wow, mumlade Greg Duncan. Gissa om jag är glad att du ringde.

– Jag också, sa hon och kände sig både generad och sexig. Lily ville förklara hur det var att ha på sig kläder som tillhört Crystal. Hon ville berätta hur mycket hon saknade sin bästa vän, men det var inte ett samtal hon skulle kunna ha med en kille som Greg.

– Vad är det för filmer som visas? frågade han och höll upp dörren åt henne.

Hon stannade för att läsa på planscherna. Alternativen var actionfilm, romantisk komedi, konstfilm samt en barnfilm. Naturligtvis valde han actionfilmen med Vin Diesel och ett antal kraschade bilar. Åtminstone fick hon titta på Vin i nittiosex minuter, det var alltid något.

Efteråt gick de till ett fullsatt kafé. Lily fingrade på den prickiga scarfen. – Har du några planer för sommaren? frågade hon honom.

– Jajamen, svarade han. Jag ska söka till turneringen Paradise Ridge. Det finns några lediga platser för lokala amatörer, vilket innebär att jag måste träna hela sommaren. På ett ställe i British Columbia kan jag jobba med de bästa i branschen. Det är ganska långsökt men jag vill i alla fall ge det en chans. Jag har ingen familj, ingenting som håller mig tillbaka. Lily tänkte som hastigast på hans elever men sa ingenting. – Om det går bra på Paradise Ridge åker jag vidare till Q School, tillade han.

– Så roligt, Greg. Du kommer säkert få ditt PGA-kort på första försöket, sa hon och lyfte koppen med iste mot honom.

– Jag är imponerad över att du ens har hört talas om Q School.

– Men jag trodde uttagningarna ägde rum på hösten? Hur ska du kombinera det med undervisningen? ville hon veta.

– Jag kommer faktiskt be om ett sabbatsår, avslöjade han.

Förr hade hon och Greg haft mycket gemensamt – de var båda unga och ensamstående, fria från alla krav. Nu tyckte hon att han verkade som en trevlig främling. Lily mindes att Crystal aldrig hållit med om det. När Lily i februari nämnt att hon skulle gå på en dejt med Greg hade Crystal bett henne hålla sig borta från honom.

"Han är en player", hade hon sagt. "Jag har känt honom i flera år, som Camerons tränare, och jag vet att han inte är lojal och ärlig." När Lily påpekat att hon inte letade efter ärlighet, bara någon att gå ut med då och då, hade Crystal slängt upp händerna. "Du gör mig galen, Lily. Någon dag kommer du falla pladask för en kille. Lova att det inte kommer bli Greg."

På parkeringsplatsen lät han armen glida runt om hennes midja. Lily blev häpen. Greg hade aldrig gjort något närmande mot henne tidigare. När han lutade sig fram och kysste henne försökte hon besvara kyssen, men det enda hon kunde tänka på var hur konstigt det kändes.

Hon lyfte händerna för att skjuta honom ifrån sig. – Greg ...

Han såg på henne. – Säg det inte. Du är inte här just nu. Du är någon helt annanstans.

Och det var där hon behövde vara, insåg Lily. Någon annanstans.

~

Lily kände sig nedslagen när hon åkte hem. Dejten skulle ha bekräftat att singellivet var perfekt för henne, att hon kunde njuta av en mans sällskap utan att oroa sig för ett riktigt förhållande.

Hon parkerade sin Volkswagen och gick med tunga steg mot dörren. När hon passerade den mörka, fula husbilen fylldes hon av mörka, fula tankar om sin syster. Det som skulle ha varit "några dagar" hade blivit några veckor. Till sist hade Violet erkänt att de

måste sälja husbilen och hon hade lovat att ta hand om det direkt, men än hade ingenting hänt. Lily misstänkte att marknaden just nu var översvämmad av begagnade husbilar.

När hon tog fram husnyckeln rörde en skugga sig på trappan och Lily flämtade till, för rädd för att skrika.

– Det är jag. Förlåt, det var inte meningen att skrämma dig. Cameron klev ut i det bleka ljusskenet från verandabelysningen. Han var klädd i jeans och en luvtröja och hade en ryggsäck på ryggen. Hans cykel stod lutad mot huset.

– Vad gör du här? Har det hänt något? Vet din farbror att du är här?

– Det har inte hänt något och han vet ingenting. Jag smög ut.

– Cameron, du vet bättre än så, sa hon och klev in för att tända lampan i köket. Jag ska ringa honom direkt.

– Gör inte det. Cameron hade höjt rösten. – Lyssna på vad jag kom hit för att säga. Snälla.

Hon studerade honom, pojken hon känt i hela hans liv. Han var, och hade alltid varit, häpnadsväckande att titta på. Flickorna var bedårande, men Cameron hade ärvt mammans klassiska skönhet och pappans atletiska kropp. Han hade Crystals fina anletsdrag och starka färger och Dereks intensitet. Hans utseende skilde honom från resten av mänskligheten, som om han var en sagoprins på väg ut på äventyr.

Han tog av sig ryggsäcken. – Vi behöver hjälp, meddelade han.

– Vi, som i ...

– Jag, Charlie och Ashley. Det handlar om farbror Sean. Lily hade tyckt att han gjorde ett bra jobb, men nu dök en massa obehagliga tankar upp i huvudet. – Se inte så orolig ut, fortsatte Cameron. Det är inget farligt.

– Förlåt. Hon gjorde tecken åt honom att stiga in. – Jag visste inte att jag var så genomskinlig. Vad gäller det då?

– Red Corliss har fixat en sponsor till Sean för en turnering. Det är en stor grej, Lily. Jättestor. Och det betyder pengar och en chans att få tillbaka karriären, så det är en stor grej för oss allihop.

Lily nickade. Hon och Sean hade inte försökt bortförklara familjens dåliga ekonomi. Cameron var medveten om att det fanns komplikationer.

– Det är väl goda nyheter?

– Mycket goda, instämde Cameron. Förutom att farbror Sean tackade nej till erbjudandet. Han såg irriterad ut. – Det är så dumt. Han gillade inte att sponsorn vill att vi skulle ingå i överenskommelsen också.

– Du och dina systrar?

– Japp. Det är Wonder Bread.

– Sponsorn?

– Ja. Visst, det är inte Chevrolet men det är en sponsor. Och de vänder sig till folk som vill tro att farbror Sean är någon ny idol, en familjefar. Lily svalde ett olämpligt skratt. – Visste du att han har fått erbjudande om att vara med i en dejtingdokusåpa?

– Du skämtar.

Cameron ryckte på axlarna. – Nej. Tack och lov sa han nej. Men han måste tacka ja till det här erbjudandet eftersom det är golf.

– Vad är det som hindrar honom?

– Han tror att vi barn skulle bli utnyttjade.

– Skulle ni det?

– Vi skulle ha på oss kepsar och tröjor med reklam på golfbanorna och äta smörgåsar av deras bröd. Det är ingen stor grej.

– Berätta mer om turneringen.

– Det är inte bara en turnering. Han måste spela under hela sommaren.

– Hur långa resor skulle det innebära?

– Den allra största tävlingen, med den bästa belöningen, är i Pinehurst. Det ligger i North Carolina.

– Det är ganska långt.

– Pappa brukade flyga överallt för att spela golf och tävla.

– Och din mamma tog hand om dig och dina systrar. Den möjligheten har inte din farbror.

– Nej, instämde Cameron. Men han har dig.

Ett förvånat skratt undslapp henne. – Cameron, du vet att jag älskar dig och dina systrar men jag kan inte stanna här och passa er ...

– Men jag menade inte att du skulle stanna här. Du skulle följa med så att han inte behöver oroa sig för oss när han måste tänka på sitt spel.

– Cameron, hör du inte vad du säger? I sommar måste du och dina systrar få en chans att bygga upp ett liv och anpassa er till den nya situationen. Men nu plötsligt handlar allt om Sean och hans golf.

– Men ...

– Inte konstigt att han tackade nej till erbjudandet.

– Du har fel. Det handlar om oss alla, invände Cameron hetsigt. Om mig och Sean och tjejerna och kanske om dig också. Det är inte alls bara ett spel. Det är en chans att förändra allting.

– Genom att fokusera på Sean.

– Genom att fokusera på något annat förutom mina döda föräldrar för en gångs skull, snäste Cameron. Vad säger du om det, Lily?

– Det kan jag inte invända mot, svarade hon försiktigt.

– Jag är så trött på att sörja mamma och pappa, trött på att oroa mig för vad som ska hända med oss. Det är tjejerna också. De är bara för små för att säga det. Han öppnade ryggsäcken och tog fram ett foto på Sean i grön kavaj med ett påsytt märke på bröstfickan. – Vet du vad det här är?

– Ett gräsligt misstag. Jag skulle vilja skänka den till Frälsningsarmén.

– Det är den gröna klubbkavajen som en golfspelare får när han vinner Masters.

Namnet lät bekant. – Det är väl en golftävling?

– Den allra största golftävlingen, förklarade Cameron ivrigt. Bara de bästa i världen kan vinna den – Arnold Palmer, Jack Nicklaus, Tiger Woods. Och en gång för länge sedan: Sean Maguire.

Han plockade fram ett gammalt gulnat nummer av *Sports Illustrated*. På omslaget fanns en bild av Sean Maguire som iklädd den gröna kavajen skrattade mot kameran. Rubriken löd: "Den gröne jätten, golfens nye gigant."

Lily förstod att det var en Sean Maguire hon aldrig känt till. Kanske hade hon på något sätt anat hans storhet, men han hade aldrig gett henne ens en antydan om det.

– Hur kommer det sig att jag aldrig hört talas om det här? Din mamma skulle ha berättat det för mig.

– Jag vet inte. Det var länge sedan. De flesta kommer inte ihåg vem som vann från år till år.

Lily hade just börjat på college. Crystal var nybliven mamma. Det var möjligt att de aldrig pratat om det.

– Pappa sa att han hamnade i en formsvacka precis efter det och sedan åkte utomlands, sa Cameron. Men det har inte med saken att göra. Det viktigaste är att det är en andra chans. Han gjorde en paus och fortsatte sedan. – För oss alla.

Länge stirrade hon på fotot och lyfte sedan blicken mot Camerons hoppfulla ansikte. – Det är en riktigt ful kavaj, sa hon.

Kapitel 36

Du skämtar väl? frågade Cameron Becky när han hälsade på henne efter jobbet en kväll. Ska du flytta?

– Pappas företag skickar honom på ett projekt i Kalifornien och det börjar på måndag, sa hon och sparkade förstrött med sina bara fötter mot verandans golv. Hammocken knarrade och kedjorna skramlade. – Jag måste gå klart skolåret där.

– Varför kan du inte gå klart de sista veckorna här i alla fall?

– Det går inte, meddelade hon. För det första skulle jag inte ha någonstans att bo och ...

– Bo hos oss, avbröt Cameron. Min farbror skulle förstå det.

Hon skrattade. – Visst. Pappa skulle säkert låta mig bo ihop med en kille i en månad.

– Du kan väl bo hos någon annan kompis, en tjej ...

– Det finns ett problem med det. Fötterna sparkade igen när hon gav honom en blyg blick. – Du är den enda vän jag har. Och dessutom skulle pappa ... han klarar inte att vara utan mig, inte sedan mamma dog.

– Betyder det att du aldrig kommer kunna flytta hemifrån?

– Inte i år i alla fall. Men Cam, det gör inget. Jag har redan skaffat ett jobb på kyrkans dagläger. Det är ganska bra betalt och jag kom-

mer få jobba med barn, som jag älskar. Jag ska jobba i tolv veckor så jag kommer tillbaka i slutet av sommaren.

Tolv veckor var en evighet. Vad skulle han göra utan henne i tolv veckor? Fortfarande visste han inte om han lyckats övertala Lily att gå med på deras sommarprojekt. Han hoppades att han fått henne att förstå hur viktigt det var att ge sig ut på vägarna, att få se det liv pappan levt men aldrig berättat om för sin familj. Cameron visste att han måste komma bort i sommar, särskilt nu när Becky inte skulle vara hemma. Han höll på att bli galen av att bo här, av att sakna sina föräldrar och låtsas som om han inte visste det han visste.

Lily hade inte hållit med om att det var en bra plan, men hon hade inte sagt nej heller. Så var det med Lily. Man kunde aldrig riktigt veta vad hon tänkte på.

– Becky, ropade hennes pappa inifrån huset. Det är sent. Du måste gå och packa nu.

– Kommer snart, pappa, svarade hon och följde Cameron ner till trottoaren där han lutat cykeln mot en lyktstolpe. Jag har kvar samma mobilnummer och mejladress, fortsatte hon. Ring mig.

– Det ska jag, lovade han. Varje dag.

– Cykla försiktigt, sa hon. Och sedan stod hon bara där, som om hon väntade på något.

Hjärtat bankade i bröstkorgen. Handflatorna kändes svettiga. Kyss henne, sa Cameron till sig själv. Gör det bara. Men ögonblicket hade passerat, hon hade vänt sig bort och han hade missat sin chans. Din tönt, sa han sig själv. Vad var han för tönt om han inte ens kunde ge en tjej en avskedskyss?

~

Lily kunde inte sluta tänka på Camerons förslag. Det verkade som ett enormt misstag att planera hela sommaren runt Sean och hans golfkarriär. Fokus måste ligga på barnen, men enligt Cameron skulle det här vara bra för dem allihop. Samtidigt som hon gick igenom de vanliga ritualerna i slutet av terminen vände och vred hon på pro-

blemet. Det brukade vara en bitterljuv tid för Lily, då hon tog ett steg tillbaka och såg vad hon åstadkommit, och då hon måste klippa banden till barnen hon undervisat i ett helt år.

Den sista skoldagen var en enda lång fest, då de rev av skyddspappret på sina böcker, plockade ner teckningar från väggarna och gick igenom lådorna med upphittade saker. Medan hon delade ut kramar och betyg och berättade för var och en hur stolt hon var över dem kände Lily att hon gjort något bra, men hon var även sorgsen. Hon kunde inte låta bli att undra vart livet skulle ta de här barnen.

– Hej då, miss Robinson!

Avskedshälsningarna steg som ett jubel efter att klockan ringt ut en sista gång.

Lily försökte inte hålla ordning på eleverna när de rusade mot dörren. De tittade på henne som om de förväntade sig att hon skulle be dem ställa sig på led. Den här gången gjorde hon inte det. Varför dämpa deras glädje? Russell Clark, den busigaste killen i klassen, tog som vanligt täten på väg mot bussarna. Men innan han rusade vidare vände han sig om och gav henne ett oväntat leende.

– Ha det så trevligt i sommar, miss Robinson.

– Det ska jag, log hon tillbaka. Och hon hade ingen aning om ifall hon ljög eller inte.

– Vad ska du göra? fortsatte han att fråga.

– Jag ska åka iväg på ett stort äventyr, svarade hon, utan att veta om det var sant eller inte.

– Coolt.

Sedan tävlade han med de andra om att komma först fram till busshållplatsen.

Charlie var bland de sista eleverna. – Nu behöver jag inte säga miss Robinson längre, konstaterade hon förtjust. Efter i dag kan jag kalla dig Lily, eller hur?

– Absolut. Hur ska du fira den sista skoldagen?

Charlie gjorde en grimas. – Farbror Sean jobbar. Fast han sa till mrs Foster att vi får vara uppe sent och titta på film. Hej då, Lily. Vi ses väl snart?

Det lovade Lily och hon behöll leendet på läpparna trots att det sved i henne när hon såg de andra barnen rusa fram till sina föräldrar som väntade ute vid parkeringen. Charlie däremot gick med snabba steg mot bussen.

I klassrummet började Lily plocka i ordning på katedern. Där stod snögloben som Charlie stulit, vilket orsakat det där sista katastrofala lärarsamtalet med Crystal och Derek. Lily skakade på globen och höll upp den mot ljuset, såg glittret dansa och virvla runt den lilla ängeln. Sorgen sved i henne och hon önskade att allt kunnat vara annorlunda.

Hon stoppade ner snögloben i en låda och reste sig för att se sig omkring i rummet innan hon gick därifrån. Nu måste hon fatta ett beslut, måste bestämma vad som var rätt för den här familjen. Det värsta var att hon inte kunde bestämma det på egen hand. Även om tanken var irriterande måste hon konsultera med Sean Maguire.

Det fanns ingen anledning att något sådant skulle få hjärtat att slå snabbare, men det gjorde det ändå. Hon försökte att inte tänka på det när hon låste klassrummet för sista gången och gick till lärarrummet för att säga hej då till kollegorna. Hon stannade inte länge. Alla pratade om sina planer för sommaren och frågade om hennes. För första gången i sitt vuxna liv hade hon inga svar. Hon hade inte planerat för varenda sekund. Så fort hon kunde smet hon iväg och körde hem. Där oroade hon sig lite till och kom till sist fram till en oundviklig slutsats. Hon måste åka och prata med Sean.

När hon fattat beslutet duschade hon och grubblade sedan på vad hon skulle ta på sig. I kväll jobbade han i baren på golfklubben medan mrs Foster passade flickorna. Cameron, som till sist sluppit slavarbetet på golfbanan, var ute med kompisar. Hon kunde bara hoppas att han inte buskörde på småvägarna utanför staden. Men det var inte troligt, kom hon fram till. Inte efter vad som hänt.

Hon stirrade in i garderoben, en konservativ, tråkig persons garderob, konstaterade hon, med bara några få färgklickar, tack vare Crystal. Hon fingrade på den röda klänningen hon haft på sig på bion med Greg men avfärdade den. Det var ingen dejt utan en diskus-

sion och hon måste ta på sig något som passade för tillfället. Jeans, med en limegrön tröja och träskor som gjorde henne lite längre. Hon förbjöd sig själv att fixa med hår och smink och när hon körde till golfklubben påminde hon sig än en gång att det inte var någon dejt.

Det var så mycket viktigare än en dejt.

När hon parkerat på parkeringen utanför klubbhuset stannade hon till för att samla sig. Hon hade aldrig lagt märke till hur vacker en golfbana var, att den var så fridfull. Solen höll just på att gå ner över bergen och djupa skuggor spreds över banorna. Långt bort hördes en fågel skrika och en bilmotor brumma dovt.

Hon påminde sig om att hon lärt känna Sean på ett sätt som hon aldrig känt någon annan, inte ens en pojkvän eller älskare. Deras kärlek till barnen hade skapat ett unikt band mellan två främlingar som annars inte skulle ha brytt sig det minsta om varandra. Hon undrade om han insåg det, om han också förundrades över hur de tre föräldralösa barnen påverkat deras liv.

När hon klev in på baren och ögonen anpassat sig till den dunkla belysningen svepte hennes första skymt av honom bort alla rosiga illusioner. Han stod bakom bardisken, omgiven av tre kvinnor. Tre snygga kvinnor. Även på håll kunde hon se att minst två av dem bar vigselringar.

Förtrytelsen vällde upp inom Lily, oväntad och bitter. Du har en familj nu, ville hon skrika till honom. Du kan inte stå och flirta med gifta kvinnor.

Ingen lade märke till henne där hon stod och andades in den öldoftande luften och studerade en Sean hon aldrig sett förut. Med smidiga rörelser hällde han upp öl och blandade drinkar, fyllde på skålar med snacks, torkade av bardisken och behandlade de tre kvinnorna som om de var de sista människorna på jorden.

Till sist tvingade hon sig att komma över obehaget och fortsätta fram till baren, där hon slog sig ner på en barstol, så långt bort från de tre kvinnorna som möjligt. Han vände sig mot henne med ett charmigt leende. Hon såg i vilket ögonblick han kände igen henne.

Leendet stelnade till och blicken blev vaksam. Han ursäktade sig och tog några snabba steg fram till henne.

– Hej, Lily. Har det hänt något?

– Varför tror du att det har hänt något bara för att jag kommer hit?

– För att träffa mig? I en bar? Jag skulle tro att det måste handla om ett nödläge.

Lily bet ihop käkarna. Hon hade kommit för att diskutera hans framtid och karriär och han retade henne. – Jag kanske ville fira den sista skoldagen.

– Och jag skulle gärna fira med dig, men Charlie och Cameron kom hem med sina betyg i dag.

Hon visste hur Charlies betyg såg ut. Där fanns definitivt utrymme för förbättringar. Men Cameron ... – Han har alltid varit duktig i skolan.

– Sviter är till för att brytas.

En av de tre kvinnorna i baren viftade till honom. – Seanie, jag är redo för en kir royal till nu.

Lily fnös. – Seanie?

Han blinkade till henne, vände sig om och föll smidigt in i jargongen medan han blandade champagne och Chambord och serverade drinken med en elegant rörelse. När han återvände till Lily hade hon börjat tvivla på om hon ens borde föra ämnet på tal. Det var inte det bästa stället att diskutera barnen. Hon kastade en blick på de tre kvinnorna.

– Din fanklubb?

– Mina bästa dricksare. Ge mig inte den där blicken, stönade han. Alla kan inte försörja sig på något ädelt. Han knäppte händerna på bardisken och lutade sig fram. – Och vad kan jag servera dig? frågade han.

På något sätt lyckades han få henne att känna sig fånig. – Vad är barens specialare? fick hon fram.

– Katrinplommonjuice, svarade han med ett änglalikt leende.

– Du är inte rolig, snäste hon.

– Inte du heller.
Hon knyckte på nacken. – Vi får väl se.

~

Memorial Day var den enda dagen då Sean kunde sova ut, så en bil som tutade utanför huset klockan åtta på morgonen var extra irriterande. Vem i helsike var uppe så tidigt?

Han hade haft en hel del problem med att ta ledigt i dag för att kunna vara med barnen. Och gudarna skulle veta att han behövde sin sömn. I pyjamasbyxor och en djup rynka i pannan klampade han nerför trappan och slet upp dörren.

På uppfarten stod en stor husbil med motorn i gång och spydde ut ett moln av dieselrök. Fast den stod inte riktigt på uppfarten. Däcken på bilens högra sida befann sig halvvägs i rabatten. Bilens sidor hade målats för att likna en enorm limpa Wonder Bread.

Motorn hostade till och tystnade. Den tunna aluminiumdörren öppnades och Lily klev ut. – God morgon, hälsade hon glatt. Hon var klädd i jeans och gympadojor och rörde sig med spänstiga steg. Han undrade varför hon var på så gott humör, men lyckades bara få fram en kort nick medan han försökte att inte sätta dieselångorna i halsen.

Hon upptäckte att hon missat uppfarten. – Hoppsan. Jag är inte så bra på att parkera än.

– Du kanske skulle åka och träna någonstans där folk inte försöker sova, föreslog han.

– Jag kommer få en massa träning dit vi ska åka, sa hon och blicken gled hela tiden ner mot hans nakna bröst.

I stället för att känna sig generad rätade han lite på ryggen. – Jag måste ha kaffe. Och jag tror att du har en del att förklara. Inne i köket satte han på kaffebryggaren. – Säg inget, varnade han och stack in muggen under strålen för att fylla den. Jag vet vad du tycker om kaffe.

– Då borde du veta att det är den främsta orsaken till yips.

Hon vände på klacken och tecknade åt honom att följa med.

Han blinkade till. – Vad?

– Ja, du vet. Yips. Puttfrossa. Hon klättrade in i husbilens smala ingång och drog sig åt sidan för att släppa in honom. – Det är en ofrivillig muskelryckning i träffögonblicket vid en putt, kanske på grund av prestationsångest. Ben Hogan led av det, visste du det?

– Det visste jag. Jag är bara förvånad över att du vet det.

– Jag har bestämt mig för att lära mig mer. Hon visade honom ett litet bibliotek med golfböcker i en inbyggd hylla. – Det finns så mycket att lära sig om golf. Jag hade ingen aning om att det var så komplicerat.

– Ja, men det är inte direkt hjärnkirurgi.

– Nej, det är en gammal konstform med rötter i 1400-talet i det gamla kungariket Fife. Det ligger i Skottland.

Kanske hade hon druckit något starkare än kaffe till frukost. – Lily, sa han. Vad gör du här?

– Jag hjälper dig med en nystart på din karriär.

– Vad för något?

– Cameron berättade det för mig.

– Sa han också att jag tackade nej?

Det låtsades hon inte höra. – Din sponsor står verkligen bakom dig, såg du inte det?

– Hur skulle jag kunna missa det? muttrade Sean och undrade vad de snobbiga grannarna i kvarteret skulle tycka.

– Min syster behövde pengar så sponsorn leasade den och målade logotypen på sidorna. De är verkligen helt underbara att samarbeta med.

Till sist begrep Sean vad hon pratade om. Han försökte stå alldeles stilla men ansträngningen blev för mycket och han brast i skratt.

När han till sist slutade skratta upptäckte han att hon stirrade på honom.

– Är du klar nu?

– Ja, för tillfället. Men tack, det kändes riktigt bra. Om du ursäktar mig nu ska jag gå och lägga mig och somna om.

Men Lily ställde sig i vägen för honom, vilket inte var svårt i den trånga husbilen. – Nej, det gör du inte alls. Du har ett kontrakt att skriva på och vi har mycket att diskutera. Ivrigt rörde hon sig runt i husbilen för att visa den för honom. – Flickorna kan sova här, sa hon och pekade på en våningssäng. Jag tar sängen längst bak. Du och Cameron kan sova här, tillade hon och visade honom ett pyttelitet rum med en skiljevägg som på ett tåg. Det finns bara ett badrum men jag har gjort upp ett schema så att ...

– Lily. Sean grep henne om axlarna. Det hade inte varit meningen att röra vid henne men det var det enda sättet att avbryta henne.

Hon såg på honom med stora ögon. – Gillar du inte schemat? För jag kan ändra det och ...

– Lily, det är inte schemat som är problemet. Det är hela planen som inte fungerar.

– Klart att det fungerar, hävdade hon. Jag har tänkt på allt, in i minsta detalj.

Det tvivlade han inte på. Hon hade kontroll på precis allt. – Det kommer inte fungera för vi ska inte åka någonstans. Han sänkte händerna och släppte henne. – Jag kommer inte anta erbjudandet.

Hennes blick släppte inte hans. – Fegis.

– Lägg av nu.

– Nej, men det är fascinerande. Jag har till sist förstått vad du är rädd för. Det är inte barnen, eller en ny familj. Allt det skulle skrämma många män men inte dig. Det du är rädd för är också det du älskar mest – golf.

– Jag tänker på barnen, på vad som är bäst för dem, hävdade han.

– Det kan vara den här resan, Sean. De måste komma bort från huset, bort från staden. För det är för sorgligt här, alldeles för många minnen. Du vill att jag ska vara Charlies privatlärare. Om jag följer med kan jag vara det.

– Du var helt emot det tidigare.

– Och jag är villig att göra en kompromiss. Jag avgudar Charlie och lite miljöombyte skulle vara bra för alla. Cameron tycker det

och ifall du inte har märkt det är han en smart kille. Han visade mig den gröna kavajen förresten.

– Driver du med mig?

Sean hade gömt kavajen i en gammal väska men inte kunnat förmå sig att göra sig av med den.

– Han ville att jag skulle se med egna ögon vad du kan klara av. När han berättade för mig om den här chansen var första gången sedan olyckan som han visat något annat än ilska och uppgivenhet. Han verkade hoppfull. Cameron tror på dig, Sean. Och han säger att han vill bli din caddie, tillade Lily. Han är tydligen riktigt bra på det.

– Jag tänker inte förvandla den här familjen till en reklamfilm för Wonder Bread, invände han.

– Nej. Vad jag förstår är det sponsorns jobb. Ditt jobb är att dyka upp på tävlingarna, spela golf och se frisk och sund ut.

Han såg sig omkring i husbilen. De smaklösa laminerade väggarna verkade krypa allt närmare honom. – Men jag tänker inte göra det, sa han. Jag kan inte släpa den här familjen över hela landet i en jäkla husbil.

Del 5

Sorg kan man bära ensam, men för att ha verklig behållning av glädjen behöver man någon att dela den med.

– Mark Twain

Kapitel 37

Var i helsike är blinkersen på den här saken? frågade Sean och studerade husbilens instrumentbräda när han körde österut mot motorvägen.

– Inte svära, förebrådde Ashley vars bilstol var fastspänd vid ett av bänksätena.

– Jag svär inte, muttrade han, hittade blinkersen och svängde upp på påfarten.

– Du sa helsike, informerade Charlie honom. Du sa "Var i helsike ..."

– Ja, ja. Han slog ut med handen för att visa att han gav sig. – Förlåt.

– Det gör inget, sa Charlie älskvärt.

I backspegeln kunde han se henne sitta vid bordet med benen uppdragna under sig medan hon ritade energiskt med en grön krita. Mitt emot henne satt Cameron med näsan i Ben Hogans *Fem grundläggande lektioner*.

Till sist sneglade Sean mot passagerarsätet. Lily var upptagen med kartorna där alla avstånd var uppmätta i detalj.

I går kväll, när de haft sitt sista möte inför avresan, hade han tittat på hennes utskrifter och broschyrer. "Jag är ganska säker på att vi

skulle kunna hitta genom att följa skyltarna på motorvägen", hade han sagt.

"Ganska säker räcker inte. På mitt sätt kan vi vara helt säkra på att vi inte missar några viktiga landmärken."

"Planerar du alltid i förväg?"

"Absolut", hade hon försäkrat.

Nu log han åt minnet. – Hur är det med dig, miss Lily? undrade han.

– Bra hittills.

En mil hemifrån och hon mådde bra. – Jag frågar eftersom du är lite tyst. Är det min bilkörning som gör dig nervös?

– Nej, sa hon och tittade på klockan.

– Gör jag dig nervös?

– Nej, svarade hon igen men rodnade plötsligt.

Och av någon anledning han inte kunde sätta fingret på drog han på munnen. De hade lämnat en plats där varje minut genomsyrades av påminnelser om sorg och förlust och när kilometerna rullade förbi kändes luften lättare, som om de kört ut från en dimma. Han undrade om de andra också kände det. Cameron studerade uppmärksamt mobiltelefonen för att se om han kunde få en signal för att ringa Becky. Han hade aldrig sagt att hon var hans flickvän men Sean kände igen den frånvarande blicken när Cameron stirrade ut genom rutan.

Längre fram på förmiddagen hade landskapet växlat till ett dramatiskt bergslandskap och motorvägen var nästan tom. Kala klippor reste sig på båda sidor om Columbiafloden och gula ängar rullade mot öster. De hittade en drivingrange och Sean bestämde sig för att stanna för lunch.

– Ingen får börja äta förrän alla har slagit varsin hink bollar, meddelade han. Charlie hade egna, kortare golfklubbor och Cameron spelade med sin pappas. Sean hade tagit med sig Crystals klubbor till Lily, men när han räckte henne den rosa golfbagen höjde hon ögonbrynen. – Vad är det? frågade han.

– Det här stoppet stod inte med på schemat.

– Men det står med på mitt schema. Koppla av, Lily. Jag ska visa dig hur du ska slå en drive.

Lily protesterade förstås, ända fram till att han placerade henne vid en hink golfbollar och en driver och lade upp en boll åt henne. Hon missade slaget, träffade bollens översida och hackade i marken ett par gånger.

– Försök så här. Cameron visade henne. – Nej, inte så hårt. Lättare.

Sean var stolt över brorsonen. Visst, killen hade problem men han hade ett stort hjärta. Sean och Red hade diskuterat länge hur de skulle välja caddie. Red ville ha någon med erfarenhet och tidigare framgångar, men det ville Sean inte höra talas om. Cameron skulle bli hans caddie, annars skulle det inte bli något samarbete.

– Så här, Cam? sa Charlie.

Hon och Ashley hade en lättare plastboll som de jagade runt efter.

När han såg barnen med Lily kände Sean en underlig värme spridas inombords. Två månader tidigare skulle han ha skrattat åt tanken på att tillbringa sommaren med en skolfröken och tre barn – eller grått. Nu kunde han inte komma på något annat ställe där han hellre ville vara.

De hade gjort smörgåsar till lunch, men han noterade att Lily inte riktigt kunde förmå sig att smaka på det mjuka vita brödet som sponsorn så generöst försett dem med. Så fort de kom ut på vägen igen höll Lily sitt ord om att bli Charlies privatlärare och eftermiddagen tillbringades med att plugga. När han sneglade i backspegeln såg han Ashley olyckligt suga på tummen och Charlie gäspa uttråkat. Cameron verkade till och med för uttråkad för att gäspa.

Sean svängde av motorvägen och följde skyltarna till en hamburgerrestaurang.

– Det här stod inte på schemat heller, kommenterade Lily.

– Jag älskar dig, farbror Sean, hojtade Charlie längst bak i husbilen.

– Älskar dig, ropade Ashley.

Sean slog handen över hjärtat. – Tjejer, ni tar livet av mig. Ta ratten, Lily. Jag håller på att svimma här.

Fniss och skratt vällde fram i husbilen.

När de lämnat sina beställningar beslöt Charlie att lära Ashley regnbågssången och flickorna sjöng den första raden högt och tydligt, om och om igen. Cameron stoppade in hörlurarna till sin iPod i öronen. Sean skrattade när han såg Lilys min.

– Och tänka sig att du gav upp Italien för det här, sa han.

Kapitel 38

Sent på kvällen stod Lily vid kanten på den trånga klyftan som omgav Snake River. En perfekt fullmåne spred ett blekt ljussken över floddalen och förvandlade det forsande vattnet till en silverglänsande ström. Framför henne genomborrades mörkret av stjärnor. Hon såg inte hur djupt bergspasset var, men av tystnaden att döma befann floden sig en bra bit längre ner. Hon lyfte blicken mot månen som avtecknade sig som en oblat i den klara luften. Om hon stirrade på den tillräckligt länge liknade mönstret med skuggor och ljus definitivt ett ansikte. Kanske Crystals ansikte.

Vad ska jag göra? ville hon fråga sin vän.

Var detta vad Crystal skulle ha velat?

En vidsträckt tystnad var hennes enda svar. Ungefär femtio meter bakom henne låg campingplatsen med tält och husbilar.

Hon stack händerna i jeansens bakfickor och skakade tillbaka håret. Det var sent och hon borde vara dödstrött, men i stället kände hon sig uppskruvad.

Ljusstrålen från en ficklampa fladdrade över henne. Hon vände sig om och höll upp handen för att skugga ögonen. – Vem är det?

Hennes röst hade blivit skarp. Plötsligt var hon väldigt medveten om sitt utsatta läge, hur farligt det var att stå precis vid kanten av stupet.

– Det är jag, lugnade Sean genom mörkret.

– Hur hittade du mig?

– Det är den stiliga Wonder Bread-jackan, förklarade han. Bokstäverna på ryggen fungerar som reflexer.

– Är det sant? Lily tog av sig den sidenblanka vita basebollJackan, komplett med sponsorns logotype med färgglada prickar. Och visst, namnet "Maguire" skimrade när månskenet träffade bokstäverna. – Jackor, kepsar, paraplyer, ponchor, väskor ... de har allt.

– Och tillräckligt mycket Wonder Bread för en hel armé.

Hon ryste. – Påminn mig inte.

– De flesta av oss växte upp med brödet, påminde han. Minns du inte reklamen?

Visst gjorde hon det, för när hon var liten hade teven varit hennes liv. Den hade varit en flykt från mörkret i hennes egen familj, ett konstgjort fönster in till andra världar, till andra familjer. Tjugofem minuter av gräl och sedan löstes alla problem.

– Jag tror inte att jag har ätit vitt bröd eller raffinerat socker sedan jag flyttade från studentkorridoren på college, tillstod hon.

– Det här kanske blir sommaren då du vågar ta risker. Kanske kommer du hitta mer lycka på den här resan än du skulle ha gjort i Italien. Seans lättsamma tonfall fick hennes kinder att bränna och hon var tacksam för mörkret som dolde hennes reaktion. – Du rodnar, eller hur? tillade han.

– Hur sa?

Försiktigt tog han jackan från henne, lade den över hennes axlar och höll den på plats. Hans varsamma händer värmde henne genom det blanka tyget.

– Jag vet när du rodnar, sa han och sänkte rösten till en intim viskning.

– Det är omöjligt. Lilys egen röst var en inte lika intim väsning.

– Nej, jag märker det. Jag kan känna det.

– Vi borde inte göra det här. Du kan inte bara plötsligt ...

– Det är inte alls plötsligt. Det har varit på gång länge, försäkrade

han och lyfte handen för att varsamt vända hennes ansikte mot sitt. Säg att jag har fel.

– Du är galen.

– Ja, sa han och böjde sig fram medan han lade huvudet lite på sned. Jag är nog det, tillade han och läpparna snuddade mot hennes som av en tillfällighet.

Plötsligt tappade hon behärskningen och grep tag i honom innan han kunde smita. Hon lindade armarna om hans hals och gled närmare honom. Han kändes underbar. Läpparna var lagom fasta, kroppen stark och beskyddande mot hennes. Sedan intensifierades kyssen och blev djupare än förnuftet, djupare än ensamheten. Lily pressade sig mot honom, reste sig så högt på tå att hon darrade. Hon glömde bort att tänka. Hon kunde inte tänka. Seans varma läppar lockade henne att kapitulera och hon kunde inte ens försöka stå emot. Det var så märkligt och underbart och omöjligt och hon sveptes med till ett ställe där hon aldrig varit tidigare.

När kyssen avbröts och hon damp ner på jorden igen kände hon sig yr. På natthimlen bakom honom snurrade stjärnorna som i ett kalejdoskop med krossat glas.

– Oj då, flämtade hon andlöst, som en tonårstjej på skoldans.

– Precis, oj då, instämde han, men lät vare sig andlös eller förvirrad när han sträckte sig efter henne igen. Miss Lily, jag hade ingen aning.

– Ingen aning om vad då?

– Om att du kunde kyssa så där.

Hon drog sig undan så att han inte kunde nå henne. – Jag fattar inte vad jag tänkte på.

– Jaså? Jag visste precis vad jag tänkte på.

Åh, den där rösten. Även i mörkret, när han inte var mycket mer än en skugga, vibrerade hans röst genom henne som en anslagen sträng och dess diskreta darrningar strålade ut till kroppsdelar hon nästan glömt att hon hade.

Hon tog ännu ett steg bakåt. – Det är inte likt mig. Jag kan inte fatta ... Det kanske var månen som gjorde mig galen. Jag har hört att den kan ha den effekten på folk ute i vildmarken.

– Lily.

– Ja?

– Detta är ingen vildmark. Det är en campingplats, poängterade han.

– Men det är i alla fall en vildmark för mig. När jag reser brukar jag bo på hotell med swimmingpool och tvättinrättning.

– Aha, en förstaklassresenär. Men, Lily ... Jag måste berätta något för dig.

– Jaså? Hon vacklade till. Att komma bort från hans kraftfält var det viktigaste just nu. Han var en magnet, en oemotståndlig energi, och hon var inget annat än en hjälplös metallbit.

– Om du går åt det hållet kommer du snart råka ut för ett otäckt fall.

– Vad? Jag har inte ...

Luften pös ut ur lungorna när Sean grep tag i henne och snabbt drog henne intill sig, in i sin famn igen. Mycket varsamt vände han henne om och lyste med ficklampan på marken. Ljuset föll på klippans kant.

– Förstår du vad jag menar? Jag kanske är galen, men så gärna tror jag inte att du vill komma bort från mig.

Lily krängde på sig jackan igen. – Det är jag som är galen.

Han skrattade till. – Jaså? Vi kanske är galna båda två. Jag gillar det här, tillade han. Vill du hångla lite?

– Sist jag hörde dig säga det var på Crystals bröllop. Du var outhärdlig.

– Och sa du ja?

– Du sa det inte till mig.

– Oj. Då var jag verkligen outhärdlig. Men då säger jag det nu. Kom igen, Lily. Bara en kyss.

– Okej. Bara en kyss. Jag fattar.

Plötsligt kände hon tårarna svida i halsen. Så pinsamt. Kunde han känna att hon grät på samma sätt som han sa sig veta att hon rodnade? Hon vände sig om och snubblade bort från klippkanten, mot säkerheten.

– Vad är det? frågade Sean och följde efter henne.

– För dig var det bara en kyss, slängde hon ur sig. För mig var det ...

– Vad var det, Lily? Jag är ingen tankeläsare. Du måste berätta.

– Visst. Bara för att sådana kyssar är vardagsmat för dig innebär det inte att de är det för mig.

– Vilken tur att vi kan göra något åt det.

– Det har vi redan gjort och vi behöver inte göra det igen.

– Lily, jag förstår mig inte på dig, suckade Sean.

– Jag ville bara se hur det var att kyssa någon som dig. Det var allt.

– Någon som jag, upprepade han. Det där får du faktiskt förklara.

Hon stannade och vände sig mot honom. Kanske var det bäst att vara ärlig nu och skrämma bort honom för gott.

– Någon som är så snygg att han inte ens verkar verklig i mina ögon, erkände hon dämpat. Någon vars bild finns på whiskeyreklamen i Taiwan.

– Japan, rättade han automatiskt.

– Ja, ja, sa hon otåligt. Du fattar vad jag menar. Du är inte den sortens man jag brukar umgås med, så jag var bara nyfiken.

– Och vilka män brukar du umgås med?

Den sorten jag kan lämna när jag vill. – Den siste killen jag träffade var idrottslärare.

– Jag är idrottsman, påpekade han och verkade lite förbryllad.

Skillnaden mellan en idrottslärare och Sean Maguire var som skillnaden mellan en eldfluga och en åskblixt.

– Hans hobby var att samla på modelltåg. Du fattar vad jag menar. De är så ... vanliga. Precis som jag.

Det mjuka skrattet igen. – Du, vanlig? Nu får du ge dig.

– Jag menar att du inte är min typ.

– För att din typ är vanliga killar som undervisar i idrott och samlar på tåg.

– Just det, sa hon, tacksam för att han till sist förstod.

– Jag vet varför det är så.

– Jaha, ska du analysera mig nu?

– Efter alla mina timmar hos doktor Sachs är jag kvalificerad. Det är nämligen så att de killarna är trygga och ofarliga, fortsatte Sean. Men jag är killen du faktiskt skulle kunna bli kär i så därför försöker du stå emot mig.

Nu var det Lilys tur att skratta. – Om din prestation i turneringen matchar ditt självförtroende har du inget att oroa dig för.

Hon började gå mot husbilarna. Ett par lägereldar brann fortfarande på campingplatsen.

– Går du din väg? Han lät misstrogen.

– Det beror på, svarade hon.

– På vad då?

– På om du följer efter mig eller inte.

Hon vände sig inte om. Nu måste hon kontrollera sig. Förmodligen var han inte van vid att kvinnor gick iväg från honom. Men hon var inte van vid män som pratade om att bli kär, så då var de kvitt.

Kapitel 39

Det står sjuttiosex flaskor öl på väggen, sjöng Charlie och Ashley när de susade fram i husbilen längs den solstekta motorvägen, förbi en skuggig rastplats.

Lily tänkte att hon skulle behöva de där sjuttiosex flaskorna öl ganska snart. I dag hade Charlie varit motsträvig under lektionerna och Lilys tålamod började ta slut.

Plötsligt slutade Charlie sjunga. – Farbror Sean, stanna! tjöt hon. Du måste stanna nu.

Lily vred oroligt på sig i sätet när hon hörde paniken i flickans röst.

Sean reagerade instinktivt och svängde in till vägkanten. – Vad är det?

– Du måste vända om och åka tillbaka till rastplatsen. Gör det nu! ropade hon och lät nästan hysterisk.

– Men vi har toalett ombord.

Lily noterade Seans skeptiska blick. Instinktivt ville hon respektera Charlie och göra som hon sa. Och hennes instinkt började bli ganska pålitlig. När Lily berättade för sin syster varför hon ville använda husbilen hade Violet sagt att när det gällde att vara förälder visste man alltid mer än man trodde att man visste.

Vi har kommit en bra bit på väg i dag, konstaterade hon. Så vi hinner stanna i några minuter.

Lily hoppades bara att det inte var fler överkörda djur. De döda djuren man oundvikligen hittade längs vägarna fick Charlie att gråta. När hon grät började Ashley snyfta och det gjorde att kilometerna kändes outhärdligt långa.

Eftersom vägen var tom så långt de kunde se gjorde Sean en u-sväng och körde tillbaka. Just när han svängde in på rastplatsen rusade Charlie mot dörren. Både Lily och Sean skrek att hon skulle vänta, men hon knuffade upp dörren i exakt samma ögonblick som husbilen stannade.

Cameron rusade efter henne, lika beskyddande som någon vuxen. Sean tog Ashley och alla hoppade ur fordonet. Charlie stod på rastplatsen och pekade ivrigt på en handskriven skylt.

– Ser ni? sa hon. Det står "Gratis till ett bra hem" och det betyder att vi får behålla honom.

– Behålla vad då? sa Cameron.

– För en unge som inte kan läsa läste hon i alla fall den där skylten ganska bra, mumlade Sean.

Vid ett picknickbord stod en aluminiumskål med smutsigt vatten och en stor säck med hundmat, till hälften utspilld i gräset där det kryllade av myror.

– Någon annan kanske hämtade honom, föreslog Lily lättad. Det sista de behövde nu var ett bortsprunget djur.

– Nej, det är någon här, det såg jag när vi körde förbi, insisterade Charlie. Hon gick runt och ropade. – Hallå! Är det någon här? En halvvuxen kille dök upp utanför staketet runt rastplatsen. Snart fick han sällskap av en bror som kanske var ett år yngre och till sist dök något svartvitt upp, en liten hund. – Ser ni? sa Charlie. Hej, vovven! ropade hon och klappade i händerna.

Djuret rusade fram och tillbaka, ett riktigt energiknippe. Ashley skrattade och även om Cameron höll sig i bakgrunden märkte Lily att han var intresserad.

– Ska ni ge bort hunden? frågade Charlie pojkarna.

– Vi måste, sa den äldre av dem. Vår hund har fått valpar och pappa säger att vi inte kan behålla dem.

Lily lade handen på flickans axel. – Charlie, vi måste nog åka nu.

– Vänta lite, bad Sean och när han log mot Lily mindes hon genast deras vilda kyss. Hur mycket hon än försökte glömma den lyckades hon inte.

– Är han snäll? fortsatte Charlie. Får jag klappa honom?

– Henne, rättade den yngste killen. Hon är ett halvår och riktigt smart. Och hon är rumsren också.

Hans bror visslade och klappade sig på låret. – Kom, Babe.

Hunden stannade och dess lena öron såg ut som flaggor på halv stång. – Du får klappa henne om du vill, sa den yngste killen. Vi kallar henne Babe, eftersom hon var den minsta i kullen. Det är bara hon kvar nu.

– Babe som Babe Didrikson, informerade Charlie förnumstigt.

– Gör någonting, väste Lily till Sean. Det kan vara farligt.

– Så ja, Babe, duktig hund. Charlies röst var mjuk och vänlig. Hunden rullade runt med tassarna i luften. – Titta, strålade hon när hunden slickade hennes hand. Vi är redan bästa kompisar.

Lily ruskade på huvudet. – Aldrig, sa hon. Vi kan inte behålla någon hund. Men om vi tar med den till nästa stad och lämnar den på ett djurhem kommer hon till en familj som behöver henne och kan ta hand om henne. Alla fyra stirrade på Lily. Det gjorde också de två bröderna. – Ingen hund, upprepade hon. Ni har ingen aning om vad ni får med en hund, särskilt inte en som ni inte känner. Den har förmodligen mask.

– Nej, hon är avmaskad, förklarade den äldste brodern.

Lily korsade armarna. – En hund kommer krossa ert hjärta, det vet ni väl? En hund lever aldrig längre än sin ägare.

– Men, Lily, sa Charlie och kliade hunden på bröstet.

– Ingen hund, sa Lily, och det är mitt sista ord.

~

– Stilla nu, Babe. Lily sneglade mot den senaste familjemedlemmen som anslutit sig till dem två dagar och åttio mil tidigare. Lilys planer

på att lämna hunden på ett djurhem i Elko, Nevada, hade sågats av fyra obevekliga röster.

"Man kan inte dumpa ett djur för att det inte passar så bra just nu", hade Sean framhållit.

"Just det", hade Charlie instämt.

Till och med Cameron hade tagit till orda. "Just det."

Lily hade tittat på Ashley. "Din tur", hade hon sagt.

"Just det", hade flickan förkunnat.

Och nu hade den älskade byrackan förstås blivit Lilys projekt. Sean hade försvunnit till campingplatsens duschar och Cameron hade tagit med tjejerna till lekplatsen och lämnat henne ensam med hunden. Babe var smutsig och det enda sättet att tvätta henne var i duschen. Vid campingplatsens badrum fanns skyltar som upplyste om att inga husdjur var tillåtna så Lily hade inget val. De trängde in sig i det pyttelilla utrymmet i husbilen och brottades i tjugofem minuter under duschens strålar innan hunden blev ren. Efteråt var de båda genomblöta och på dåligt humör. Babe, som skakat av sig vattnet inne i husbilen, rusade nu fram och tillbaka i mittgången, nös och ruskade på sig.

– Stilla nu, förmanade Lily när hon närmade sig med handduken.

Det var en fin gästhandduk och Crystal skulle inte ha gillat att hennes fina handdukar användes av en hund. Lily fyllde den fluffiga, vita handduken med våt hund och började gnugga ivrigt. Det hindrade i alla fall tiken från att springa omkring, för det Babe älskade mest av allt var att bli kliad. Veterinären de tagit med henne till i Utah hade belåtet klappat hunden på magen medan han undersökt henne och gett henne alla sprutor.

Lily fortsatte att gnugga med handduken för att Babe skulle vara ren och torr när de rullade in på nästa stopp, en golfmatch i Park City. Hunden kollapsade lyckligt, spann som en katt och stönade då och då.

När Sean kom in i husbilen såg han irriterande fräsch och avslappnad ut efter duschen. – Det luktar blöt hund här inne.

Lily blängde på honom. – Ja, jag undrar varför.

Han kliade Babe under hakan. – Vilken liten sötnos.

– Ja, nu, ja, instämde Lily. Det enda som behövdes var en spabehandling.

– Du har visst fått en ny bästis.

Lily gungade tillbaka på hälarna. – Jag tycker fortfarande att det är dumt att behålla henne.

– Barnen är galna i henne och tvärtom. Hur kan det vara dumt?

– Att man är galen i varandra är ingen anledning att hålla ihop. Lily hittade glasögonen som trillat av henne och satte dem på näsan igen. De var immiga men hon lät dem envist sitta kvar.

Han skrattade. – Din logik, Lily. Det är bara för mycket ibland.

– Jag tänker bara på barnen, påstod hon. De har redan förlorat så mycket. Om något händer hunden ...

– Det här är vad som ska hända hunden, avbröt han tålmodigt. Hon kommer vara vårt husdjur så länge det är meningen att hon ska vara det. Ingen vet hur länge det kommer vara men vi ska göra vårt bästa för att det ska vara för evigt.

– Ingenting varar för evigt, viskade hon, plötsligt med ansiktet mycket nära hans.

– Det innebär inte att vi inte kommer försöka, mumlade han och avslutade uttalandet med en kyss.

Hon var nära att smälta men drog sig undan. – Du måste sluta med det där.

Han skrattade och satte på Babe det nya halsbandet. – Visst, jag ska sluta, sa han. När helvetet fryser till is.

Kapitel 40

Lily hade aldrig behövt en bästa vän mer än hon gjorde nu. Det var till en bästa vän man ringde när någon kysste en och fick en att glömma hela världen. Det var för en bästa vän man berättade att man höll på att bli kär. Och en bästa vän kunde övertala en att inte göra bort sig totalt för en man som bara kunde innebära problem.

Men Crystal var borta och Lily hade ingen annan att prata med när det gällde känslor. Violet skulle bara uppmuntra henne och säga att hon skulle köra hårt. Edna skulle hitta någon anledning till den oväntade kemin mellan Lily och Sean och att ringa mamma kom inte på fråga. Nej, det var bäst att reda ut känslorna på egen hand.

En sak Lily upptäckt var att hennes sömnmönster förändrats. Hon låg vaken på nätterna utan att kunna sluta tänka på Sean Maguire. Lily försökte med allt – lyssnade på flickornas andetag, läste med en liten läslampa fastsatt på boken, räknade kilometerna de färdats. Och när hon väl somnat vaknade hon redan när de första fåglarna började kvittra på morgonen. Innan hon vaknat helt hade hjärnan självklart börjat jobba för högtryck, och tänkte på Sean Maguire.

Doften av kaffe avslöjade att han redan var vaken. Varför måste kaffe dofta så gott? Och varför gjorde han kaffe varje dag? För att påminna henne om vad hon missade?

Hon tvingade sig att ligga helt stilla tills hon hörde honom ge sig

iväg, förmodligen för att gå ut med hunden. Sedan låg hon stilla en stund till och hoppades kunna somna om igen. Till sist tvingades hon upp ur sängen av alla omöjliga tankar och den förrädiska kaffedoften. Hon smög förbi Charlie och Ashley som låg tätt intill varandra under täcket, gick in i badrummet och gjorde en grimas åt personen i spegeln – gråmelerad pyjamas, uppsvällt ansikte, rufsigt hår.

– Du ser till och med tråkig ut när du sover, muttrade hon och drog sedan tandborsten över tänderna.

Lily klev ut igen och kollade kaffebryggaren vars röda lampa lyste. Hon stängde av den och gjorde i stället en kopp ginsengte, som hon önskade varit kaffe. En ekologisk sesamkaka fick duga som frukost, men medan hon tuggade blängde hon harmset på kartongen med sockrade frukostflingor på bordet. Efter en kort men intensiv fantasi som kretsade kring kaffe, frukostflingor och Sean drack hon upp teet och gav sig själv en tyst åthutning.

Sedan drog hon på sig shorts, en Wonder Bread-tröja och löparskor innan hon satte upp håret i en hästsvans. Varje ny plats de besökte utforskade hon genom att ge sig ut på en joggingrunda. Hon var inte särskilt sportig men höll sig i form med denna rutin. Under resan hade hon joggat förbi råttor, kaktusar och mesquiteträd i Nevadaöknen. Hon hade sprungit förbi snöklädda berg i Utah och Colorado, förbi ändlösa prärier i Mellanvästern, längs trädkantade flodbankar och krokiga småvägar. Och hon hade trott att hon skulle få ångra att hon gett upp Italienresan men måste erkänna att hennes inre barn hade hejdlöst roligt.

När hon återvände till husbilen såg hon ofta Sean och barnen sitta och äta godis och ägna sig åt saker som att göra pruttljud med armhålan och rapa. Vem behövde Italien när man hade det?

När hon den här morgonen smög ut ur husbilen och försiktigt stängde dörren efter sig förstod hon att hon befann sig på en speciell plats. Luften var klar och genomskinlig och morgondimman dämpade fågellätena.

De var framme. Detta var deras mål. Pinehurst i North Carolina.

De hade kommit dit i går kväll så det var första gången hon såg platsen i dagsljus. Här fanns världsberömda golfbanor och ett stort antal turneringar, inklusive Colonial Classic. De hade kört över hela landet bara för att Sean skulle få tävla.

Hon hade läst om området i guideböckerna och visste att det var ett tyst samhälle, omgivet av höga tallar och gröna ängar med vita staket. Ett nätverk av stigar slingrade sig genom de orörda skogarna. Varje vitmålat hus var placerat som en juvel på en grön kudde av gräsmatta, lika perfekt som i en film. Det var ett ställe där berömda familjer slagit sig ner – Firestone och Beauregard, Banfield och Whitney.

Men ingen guidebok hade kunnat förbereda henne på den ljuvliga morgonen, ögonblicket då solen steg upp, ljuset som silades genom de långa tallbarren, gräsdoften som svävade i brisen.

Hon behövde inte springa långt för att hitta golfbanan där tävlingen skulle spelas. Parkeringsplatsen var tom förutom två stora långtradare, en målad med en flygande amerikansk flagga och den andra i en intensivt grön nyans. Den ena innehöll en stor generator, den andra högteknologisk utrustning, kanske för poängräkningen. Just nu var de helt tysta, som två sovande jättar.

Lily fortsatte jogga mellan lastbilarna fram till en perfekt gräsmatta, kantad av lila azaleor och ett vitmålat staket. En skylt i form av ett pekfinger visade vägen till drivingrangen.

När hon fortsatte längs den barriga stigen kände hon sig som om hon stigit in i en magisk smaragdgrön skog. Det var så tyst att hon kunde höra ljudet från en fågels flaxande vingar och av sina egna hjärtslag. Luften var helt stilla, men morgondimman svalkade hennes bara armar och ben.

Plötsligt hörde hon det nu välbekanta ljudet av en golfklubba som ven genom luften. Sean hade tränat eller spelat varje dag under resan och hon hade vant sig vid att höra klubbskaftet svinga genom luften, ljudet när klubbhuvudet träffade golfbollen. Sedan följde en lång tystnad och en liten duns när bollen landade många meter därifrån.

Det var intressant att hon visste att det var Sean som slog golfbollen och ingen annan. Hon hade börjat lära sig ljudet och rytmen i hans spel.

På drivingrangen hade hon förväntat sig att se flera spelare som tränade, men där fanns bara en. Sean såg ensam ut i morgondimman och han var så koncentrerad att Lily var säker på att han inte lagt märke till henne.

Hunden var kopplad vid en bänk bredvid honom och djurets andetag bildade små moln i luften. Varje gång han slog till en boll spetsade tiken öronen och darrade till, men hon försökte aldrig springa efter bollen. Sean hade lärt henne hämta golfbollar men bara på befallning.

Sean slog boll efter boll, långt bakom metermarkeringarna, och Lily stod alldeles stilla på stigen. Hon ville inte störa förrän han var klar med hela hinken bollar på marken bredvid honom. För barnens skull, för dem som var beroende av honom, måste det här gå bra. Fast han drevs av något mer än en stark längtan. Han ville detta mer än någon av motståndarna kunde vilja det.

– God morgon, hälsade hon när han tog en paus.

Babe nös som en hälsning och började sedan gnälla lite. Lily gillade fortfarande inte att de hade ett husdjur men måste erkänna att det var roligt att någon höll på att gå i bitar av glädje varje gång hon fick se henne.

– God morgon, miss Robinson, log Sean och torkade av klubbhuvudet.

– Borde inte din caddie göra det där?

– Sist jag kollade låg min caddie och snarkade med ansiktet i kudden.

– Han låg kvar när jag gick också.

– Jag är för snäll mot honom.

– Förmodligen. Sean fortsatte att polera klubban och medan han jobbade höll han kvar hennes blick. Plötsligt kände hon sig lite generad. Som vanligt var hon till sin nackdel i träningsshorts och t-shirt, en klumpig kontrast till hans nya golfskjorta och snygga grå byxor.

– Jag trodde det skulle vara fler spelare här ute, fortsatte hon. Varför är du så tidig?

Han rullade lite med axlarna. – Jag behöver träna mer än de andra. Måste ta igen all tid jag förlorat.

– Enligt Red har du mer talang än någon annan.

– Talang är bara en del av det. Man måste träna ändå. En spelare som har övat i nio timmar kommer slå en spelare med talang varje gång.

– Varför får jag en känsla av att det inte är rätt attityd?

– Nu låter du som min agent. Sean gjorde en gest mot bänken där han ställt sina skor, en termos och en låda Devil Dogs. – Jag skulle erbjuda dig kaffe, men jag vet att du skulle tacka nej.

– En dag kanske jag förvånar dig. Jag kanske tar en kopp kaffe och några Devil Dogs.

Han skrattade. – Det skulle jag vilja se. Jag skulle faktiskt vilja se dig göra en massa saker.

Lily visste att samtalet var på väg in på farligt område, men närmade sig det ändå steg för steg. – Som vad då?

– Jag vet inte. Alla möjliga saker. Sean satte sig på bänken för att byta skor. – Supa dig full och ta av dig tröjan. Det skulle jag vilja se.

– Du och alla sjundeklassare i USA, fnös Lily. Bli vuxen någon gång, Maguire.

– Varför det?

– För att du är vuxen. Du borde bete dig så också.

– Jag gillar min inre sjundeklassare.

– Det gör visst *American Golfer* också. Red Corliss kom gående mot dem från parkeringsplatsen. Han höll upp en tidning mot Sean. – Omslaget, min vän. Du fångade deras uppmärksamhet när du spelade i Park City.

Sean hoppade upp med ett brett leende på läpparna. – Red. Jag visste inte att du skulle komma hit.

Babe försökte motstå impulsen att kasta sig över nykomlingen men Sean kontrollerade henne med en diskret handrörelse, vilket Lily

tyckte var fascinerande. Hon gick fram för att hälsa på Red. Lily förstod att det var ovanligt att han var här. Red Corliss var en upptagen agent som inte hade tid att åka på alla klienters evenemang.

– Red, du kommer väl ihåg Lily?

– Det är klart. De skakade hand. – Roligt att träffa dig under lite trevligare omständigheter, sa han vänligt. Hur är det med ungarna?

– I sommar tar vi bara en dag i taget, sa Sean.

Hans "vi" gav Lily en känsla av solidaritet men det var bäst att hon inte inledde något med honom. Att falla för en man bara för att han hade ansvar för tre barn som hon råkade älska var en dålig idé.

– Vi kan se efter om barnen har vaknat, sa hon.

– Det här är vår senaste familjemedlem. Sean tog hundkopplet i handen. – Hon heter Babe. Charlie hittade henne längs motorvägen och vi adopterade henne.

– Trevligt, sa Red. Vi kanske kan fixa en hundmatssponsor till henne.

Tillsammans gick de tillbaka till campingplatsen. Red var av allt att döma van vid en annan standard. Crystal skulle ha känt igen märket på hans kostym och skor. Lily förstod bara att de var dyra.

– Vad säger sportpressen? undrade Lily.

Han räckte tidningen till henne och hon såg en närbild av Sean efter att han just slagit ett slag och med blicken följde bollens bana. Kameran älskade honom. Bilden framhävde hans klassiska drag och kristallblå ögon, spänningen och koncentrationen i ansiktet.

Rubriken över uppslaget löd: "Från playboy till familjefar."

Hon läste högt och brast i skratt.

– Visst, man kan skratta åt det, sa Red. Pressen slukar det i alla fall. Han tog tidningen och viftade med den mot Sean. Glöm inte att tidningarna älskar dig just nu. Om du misslyckas kommer du ...

– Han har spelat fantastiska övningsrundor, insköt Lily. Hon var ny i den professionella golfvärlden men förstod instinktivt att det bästa sättet att uppnå framgång var att fokusera på det positiva. – Han och Cameron jobbar tillsammans som en väloljad maskin.

– Ja, jag hörde det. Jag ville att du skulle ha en erfarnare caddie men det är förmodligen lika bra att du håller dig till lillkillen. Det är bra reklam också.

– Men det är inte därför jag använder honom, sa Sean. Jag använder honom för att han är bra för mig.

Kapitel 41

Cameron satt i förarsätet på husbilen och låtsades köra. Han skulle vara caddie i en av sommarens största golfturneringar och han var trött på att vara rädd hela tiden – rädd för att vara caddie, rädd för att kyssa en tjej, rädd för att köra bil. Nu satt han högt upp i det skålformade sätet, kände på de fjädrande pedalerna under fötterna och hade den stora ratten i händerna. Han var ensam. De andra hade gått till grillfesten vid klubbhuset. Cameron hade tagit chansen att ringa Becky men hon hade inte svarat. Hon arbetade fortfarande.

Det var jobbigt med tre timmars tidsskillnad. Han saknade henne så mycket att det ibland gjorde ont att andas. Hon var lätt att prata med, rolig och smart och inte alls rädd för vad folk tyckte om henne. Innan de blivit vänner hade han inte insett hur befriande det kunde vara. Några av hans andra kompisar hade dumpat honom efter olyckan och Becky hade sagt att han inte skulle bry sig om det.

"Dr Phil säger att man inte skulle bry sig så mycket om vad andra tycker om en om man visste hur sällan de faktiskt tänker på en."

Cameron önskade att han kunnat köra hela vägen till Kalifornien och träffa henne. Han önskade att han kunnat köra, punkt slut.

Och han kunde faktiskt köra bil. Han visste hur han skulle göra, men det var inte det som var problemet. Att han drabbades av något

konstigt anfall så fort han satte sig bakom ratten i en bil – det var problemet.

Fast just nu kände han sig märkligt lugn. Campingplatsen var praktiskt taget tom. De flesta av golfproffsen bodde i semesteranläggningarna runt banan, där det fanns roomservice och pooler. Förutom en annan husbil längst bort i parken hade Cameron en lång raksträcka alldeles för sig själv.

Genom vindrutan spanade han ut mot Dogleg Creek och skogen på andra sidan. Cameron förvandlade utsikten till en bild av motorvägen som sträckte sig ut i all sin asfaltsglans, rakt mot horisonten. Även om han inte gjort det på flera år mindes han fortfarande hur man gjorde motorljud med munnen. Det lät likadant som när han var sex år och tillhörde en lycklig familj.

Snart var han halvvägs till Memphis. Utanför Phoenix svängde han in till vägkanten med ett gnisslande bromsljud. Det var idiotiskt. Han borde köra på riktigt.

Cameron grävde i shortsfickan efter nycklarna. Kanske passade nyckeln till bildörren i tändningen också, som på en vanlig bil.

Det gjorde den inte. Han kände sig både lättad och besviken.

Om igen tittade han på nycklarna i handen. Det kunde vara någon av de andra nycklarna. Kanske var det nyckeln som det stod "tändning" på.

Okej, nu hade han inga fler ursäkter. Han hade en tom parkeringsplats framför sig med all plats i världen och han hade husbilen för sig själv. Det var dags. Snart skulle de åka tillbaka till Comfort och alla komplikationer och problem som fortfarande väntade där.

En liten panikslagen stöt träffade honom i bröstet, men han drog ett djupt andetag och ignorerade illamåendet när han klev ut för att lossa på husbilens förtöjningar. Sedan gick han in och satte sig bakom ratten igen.

Säkerhetsbältet på. Nyckeln i tändningen. Växeln i parkeringsläge.

Motorn vaknade till liv, hästkrafterna vibrerade och fingrarna grep hårdare om ratten.

– Ta det lugnt, sa han till sig själv. Slappna av.

Ett steg i taget. Han släppte handbromsen och lade i växeln. Det var lätt. Han hade gjort det många gånger. Och sedan var han iväg, smidigt som en fisk som simmade med strömmen. Han körde bil. Det gick lite långsamt, men det spelade ingen roll. Det var ett stort fordon och det tog en stund att vänja sig vid.

När han körde genom parken, förbi de tomma p-platserna, kändes det som om han flög fram. Skickligt svängde han runt hörnen och lärde sig när man skulle svänga och i vilken vinkel. Tre gånger körde han runt parken och kände sig sedan avslappnad nog för att sätta på radion. Aerosmith, perfekt. Några varv till och han vevade ner rutan, lutade armbågen på kanten som en lastbilschaffis.

Till sist svängde han av mot utfarten. Familjen var säkert trötta efter dagens aktiviteter. De skulle säkert uppskatta att få skjuts hem även om det bara var några kvarter.

Han körde under hastighetsgränsen och när han svängde in på golfbanans parkering höll han sig i utkanten. Grillarna var fortfarande i gång. Han kunde känna doften av grillat kött och höra countrymusiken spela i högtalarna.

En skåpbil från en cateringfirma stod utanför huvudbyggnaden och personal i vita rockar skyndade fram och tillbaka. En flicka som var lite lik Becky rullade en stor soptunna mot en container.

Cameron tittade på henne i bråkdelen av en sekund för länge. När han vände uppmärksamheten mot vägen igen dök en andra soptunna upp bakom cateringfirmans skåpbil.

Även om han körde i snigelfart verkade det bli en explosion vid krocken. Använda papperstallrikar och plastmuggar, majskolvar och klumpar av grillsås, skrynkliga servetter, halvätna korvar, aska och ketchup vällde upp i luften. En klick av något, coleslaw kanske, landade på vindrutan med ett plask.

På något sätt lyckades Cameron stanna husbilen och stänga av motorn. Han hoppade ut och började springa så fort han landat på marken. – Är det någon som är skadad? ropade han förskräckt.

En cateringarbetare, vars vita rock var broderad med namnet Roy

och var kladdig av röd sås, glodde ilsket på honom. Roy vägde ungefär hundrafemton kilo, hade rakat huvud och nu en stor senapsfläck på byxorna.

– Nej, väste Roy, men du har en del att städa upp här nu.

– Självklart, flåsade Cameron. Jag såg dig inte.

En journalist med sin fotograf skyndade fram till dem. – Är någon skadad? ropade journalisten. Vems husbil är det? Han vände sig till Roy. – Såg du vad som hände?

Roy nickade mot Cameron. – Idioten såg inte var han körde.

Både kameralinsen och journalisten snurrade runt mot Cameron. Han hade tänkt att han inte ville dö, men om blixten slog ner och träffade honom nu skulle det faktiskt vara en befrielse.

Sedan fick han se sin farbror ta sig fram genom folksamlingen.

Cameron och hans farbror hade kommit bra överens, bättre än han och hans pappa någonsin gjort. Det skulle av allt att döma ta slut nu. Han var precis lika oduglig som pappan tyckt att han var. Nu skulle Sean också tycka det.

– Dåligt med nyheter i dag, Donny? mumlade Sean till journalisten.

Donny var oberörd. – Känner du den här killen?

– Ge dig nu, sa Sean och gick fram till Cameron. Hej där, tillade han.

Cameron höll andan och väntade på stormen som skulle bryta ut. – Hej.

– Du tog en sväng i husbilen?

En massa ursäkter samlades på tungan. – Ja, var det enda Cameron fick fram.

– Tror du att du kan backa bilen så att du kan börja städa upp här?

Nu när alla stod och stirrade på honom? – Ja då, pep Cameron och hoppades att han inte ljög.

Sean kastade en blick mot vindrutan och klumparna av coleslaw. Hans läppar var spända och ögonen klara. Cameron hade aldrig sett honom så arg förut.

– Och vet du hur man sätter på vindrutetorkarna? fortsatte han stramt.

– Ja, jag tror det.

Camerons mun var torr, som om skammen sugit all vätska ur honom. Sedan lade han märke till något hos sin farbror. Det var inte vrede som gjorde honom så stel och stram. Det var skratt. Han höll på att kvävas av att hålla det inom sig.

Och till sist kunde Sean inte hålla sig längre. Skrattet kom ut i långa stötar. – Då är det nog bäst att du sätter på vindrutetorkarna innan du kör igen, sa han.

~

Lily blev glad när hon märkte att Red Corliss tog över. Att reda ut en situation med en soptunna och en husbil ingick egentligen inte i hans arbetsuppgifter men han tvekade inte en sekund när han följde med Cameron till närmaste biltvätt. Efteråt träffades de på Reds hotell eftersom han lovat Charlie att bada i poolen.

Colonial var en stor och elegant semesteranläggning där de flesta spelarna i turneringen bodde. Två dörrvakter i röda hattar och frackar höll upp dörrarna till lobbyn som var inredd i mässing och marmor. Under ett glastak stod en kopia av Sammartinos skulptur av Jesus. Lily tvärstannade framför den. Det var ett av konstverken hon tänkt studera i Italien i sommar.

Hon fick en klump i halsen när hon studerade skulpturen. Det var något med porträttet av lidande som slog an en sträng inom henne. Hon skyndade sig att snegla på Charlie, Cameron och Sean, men Cameron var upptagen med att spana in ett par tonårstjejer medan Charlie visade Ashley hur man kunde hoppa hage på det svartvitrutiga marmorgolvet. Sean och Red hade fortsatt att gå, djupt försjunkna i samtal. Lily saknade plötsligt Crystal så mycket att hon fick svårt att andas. Hon hade ingen aning om vad hon skulle göra med den här familjen. Vissa stunder tyckte hon att det gick ganska bra. Cameron hade till sist satt sig bakom ratten, vilket resultatet än

blivit. Men andra gånger kände Lily sig förvirrad, lika vilsen som Charlie såg ut när hon vaknade på morgonen och än en gång upptäckte att mamman hon drömt om bara var just en dröm.

– Lily. Charlie tog hennes hand. – Titta på poolen!

De kunde se den på andra sidan glasdörrarna längst bort i den långa korridoren, en glimmande turkos åttahörning med en modell av Trevifontänen och till och med en stor spiraltrappa som ledde ner i poolens grunda del.

Lily tog med flickorna till damernas omklädningsrum och hjälpte dem att byta om. – Var är din baddräkt? undrade Charlie.

– Jag ska bara titta på.

Charlies ansikte drogs ihop. – Men varför vill du inte bada?

Det tjänade inget till att erkänna att hon var livrädd för vatten. Den enda anledningen till att hon kunde simma över huvud taget var att hon varit tvungen att gå en livräddarkurs för att få undervisa.

– Jag tog inte med någon baddräkt.

Lily hade en i husbilen men hade klarat sig hela vägen utan att behöva ta på den.

– Vi ska fixa en till dig. Charlie lät både kärleksfull och beslutsam – och kusligt lik sin mamma. – Det finns en affär där borta.

– Hotellbutiker är alldeles för dyra.

– Farbror Sean ska vinna en miljon dollar i morgon, påpekade Charlie envist. Han kan ge dig pengarna.

– Din farbror ska inte ge mig ett öre, invände Lily. Jag har egna pengar.

– Då kan du betala den själv. Jag vill verkligen att du ska bada med oss.

– Snälla, sa Ashley som om hon förstod hela samtalet.

– Ni två, alltså, suckade Lily.

Hon tog med sig Ashley till poolen och lämnade över flickan till Sean. När hon fick se honom i badbyxor, muskulös och redan blöt efter ett första dopp, blev hon torr i munnen. Sedan förklarade hon att hon glömt baddräkten och skulle köpa en på hotellet.

– Sätt upp den på mitt rum, ropade Red som låg i en solstol i hawaiimönstrade shorts och med en otänd cigarr mellan tänderna.

– Nej, tack.

– Gör det, annars följer jag med dig och handlar.

– Det här är en konspiration, muttrade Lily och skyndade ut till butiken.

Charlie ville absolut följa med och hon shoppade med sin mammas öga för färg och stil. Raskt avfärdade hon de svarta och marinblå baddräkterna som Lily valde ut.

– Pröva den här, föreslog hon och sköt in en baddräkt under dörren i provhytten.

Det var en ganska vågad körsbärsröd bikini och mot bättre vetande måste Lily erkänna att Charlie hade rätt. Den var ... sexig. Innan hon kunde ångra sig betalade hon och bad en expedit klippa av prislapparna. Hon kände sig mycket besvärad när hon klev ut till poolen.

Eventuella förhoppningar om att hon skulle kunna sätta sig lite diskret vid sidan av poolen grusades av Charlie. – Farbror Sean, titta på Lily! hojtade flickan. Jag fick välja den.

Med Ashley i famnen vände han sig mot dem. Blicken han riktade mot Lily brände i henne. – Bra jobbat, Charlie, sa han. Hoppa i vattnet nu.

Lily smög fram till poolkanten och satte sig för att doppa fötterna i den grunda delen. Vattnet kändes ljuvligt i hettan. Hon såg framför sig hur hon gled ner under vattenytan, lät vattnet skölja över ansiktet, över huvudet, och tanken fick henne att rygga tillbaka. Hon hoppades att ingen lade märke till att hon inte hoppade i vattnet, för hon ville inte förklara sin rädsla. Det verkade så löjligt, även om skräcken var mycket verklig.

Medan Red passade flickorna simmade Sean över poolen under vattenytan och dök upp precis framför Lily.

– Du badar inte, konstaterade han.

– Jag svalkar fötterna.

– Men jag vill att du ska blöta ner hela dig.

– Du är inte klok, vet du det?

Han lade sig på rygg i vattnet och tog några simtag. – Jag är golfens egen familjefar. Läser du inte sportsidorna?

– Då är det bäst att du börjar bete dig som en familjefar också och inte som en galning.

– Fast när jag är med dig kan jag inte låta bli.

Kapitel 42

Lily hade faktiskt blivit en flitig läsare av sportsidorna. Nästa morgon slog hon upp sportdelen i *Raleigh Durham Gazette* och var nära att sätta teet i halsen. Hon såg en bild av Sean med handen på Camerons axel och huvudet tillbakakastat i ett stort skratt. Camerons min var försiktigt lättad. Rubriken löd: "Turneringens underdog och nybörjarcaddie." Med glimten i ögat hade journalisten Donny Burns skrivit en artikel om "soptunneincidenten", som han kallade den.

"Vi får hoppas att krocken mellan Sean Maguires husbil och en soptunna inte är ett förebud om vad som kommer att hända under lördagens tävling. Och vi får dessutom hoppas att händelsen inte kommer påverka unge Cameron Holloways omdöme. Även om hans stamtavla är oklanderlig – son till den avlidne PGA-mästaren Derek Holloway, brorson till Maguire, tidigare vinnare av US Masters – är Cameron Holloway oprövad i större sammanhang. Hans prestation som Maguires caddie skulle kunna vara nyckeln till succé – eller till misslyckande ..."

– Lily, vad är det? frågade Charlie som satt och petade i müslin.

Lily skulle just vika ihop tidningen när hon hejdade sig. Det fanns ingen anledning att dölja det. Hon visade Charlie fotot. – Tidningen har skrivit en ganska otrevlig artikel om din bror och din farbror.

Charlie studerade tidningen medan Lily hjälpte Ashley skala en banan. De tre var ensamma i husbilen. Sean och Cameron hade gett sig av i gryningen för att värma upp inför tävlingens första runda.

– Bra bild, anmärkte Charlie. Det fanns nog inga dåliga bilder på honom, tänkte Lily. – Men jag tycker att tidningen har fel, fortsatte hon. Cameron är inte alls oprövad i större sammanhang.

Lily hejdade sig. – Vad sa du?

– Tidningen har fel, upprepade flickan. En gång var han caddie till vår pappa och ...

– Charlene Louise Holloway. Lily drog på munnen. – Du läste tidningen helt själv.

Hon slevade in müsli i munnen och tuggade noga innan hon fortsatte. – Vi måste sticka nu. Alla spelarna börjar samtidigt på olika hål.

Lily satte upp håret i en hästsvans och tog på sig sponsorns solskydd som matchade tygkassen och vattenflaskan – vita med prickar i klara färger. Crystal skulle ha blivit förskräckt. Lily log när hon mindes hur övertygad Crystal varit om att man kunde förändra sitt liv genom att förändra sitt utseende.

– Du passar i kepsen, sa Charlie. Ska du ta på dig läppstift också?

– Det har jag redan gjort.

– Nej, jag menar med färg.

– På dagen?

– Javisst.

Lily visade henne sina tre olika alternativ och plockade upp det Charlie valde, en färg som kallades "vild vattenmelon".

– Och du borde ha på dig kortare strumpor, inte sådana vanliga som jag har, rådde Charlie.

– Jag får moderåd från en åttaåring, mumlade Lily men klappade Charlies huvud. Du är verkligen din mammas dotter.

– Är jag?

– Absolut. Det är en anledning till att jag älskar dig så mycket. Lily kände Charlies stadiga blick. – Vad är det? frågade hon.

– Du har aldrig sagt det tidigare.

– Det är klart jag har. Jag säger det hela tiden, svarade Lily.

– Nej, det gör du inte. Du säger "älskar dig" hela tiden, men det är inte samma sak, underströk Charlie.

Nu började det bli allt omöjligare att hålla sig på avstånd från den här familjen, att behålla sitt oberoende. Det var för sent att skydda sig från att bli sårad. Nu kunde Lily bara stålsätta sig för fallet. Hon lät alla känslor för Charlie synas när hon fortsatte.

– Du har helt rätt. Vad är det för fel på mig?

– Ingenting. Det är därför jag älskar dig så mycket.

De tog Babe på en promenad innan de gick tillbaka till husbilen. Trots att luftkonditioneringen och radion stod på skulle Babe inte gilla att bli lämnad ensam, tillstod Lily när hon lockade in hunden i en bur med hjälp av en godbit.

När hon stängt buren och gått ut igen kunde de höra Babes sorgsna ylande från husbilen, men hon klistrade på ett leende för tjejernas skull.

– Är ni klara?

– Klara, förkunnade Ashley.

Lily hade sin vanliga brottningsmatch med sittvagnen, men till sist lyckades hon fälla upp den och kunde spänna fast Ashley. Hon smorde lite extra solkräm på flickans knän, trots att både hon och flickorna redan var insmorda ordentligt.

När hon rullade in sittvagnen på golfklubben kände hon genast att något hade förändrats. Stämningen var helt annorlunda nu. Parkeringsplatsen var livlig som en flygplats och området kryllade av åskådare, tekniker, ordningsvakter och välklädda personer som Lily inte kände igen. Luften surrade av en annorlunda energi.

Ett sus drog genom publiken när ett stort glänsande fordon delade folkmassan som Röda havet och stannade framför klubbhuset.

– Vad är det där? undrade Charlie.

– Det ser ut som en limousine, sa Lily. Red Corliss torkade pannan när han kom gående över parkeringsplatsen. – Vem är det där? frågade Lily honom. Hon uppfattade en skymt av en svart skjorta

med ett Nikemärke innan den långe, snygge mannen slukades av åskådarhavet.

– Det är Beau Murdoch, årets spelare förra året.

– Och alla människor runt honom?

– Hans följe. Han har sin caddie, svingtränare, puttningsinstruktör, publicist, förmodligen en advokat och terapeut, och så vidare.

– Helt otroligt.

– Det är stora pengar inblandade.

Vid grinden visade de sina id-kort, men en allvarlig vakt blängde på Lily. – Och vem är du?

Hon rätade på sig. – Sean Maguires följe, svarade hon högt.

En äldre kvinna i rosa golfkläder i kön bakom dem log mot Charlie och Ashley. – Vilken vacker familj, sa hon. Han är en man med tur.

Lilys kinder brände när hon tackade kvinnan för komplimangen och sköt sittvagnen framför sig.

– Det händer hela tiden, sa Charlie till Red. Folk tror att vi är en familj.

– Gillar du inte det?

– Jo då.

– Får jag också vara med i er familj?

– Ja då, Red. Du kan vara vår farfar.

– Mycket lustigt, muttrade han.

Lily var noga med att inte möta Reds blick. Han var bra på att läsa människor och hon var dålig på att dölja sina känslor. Att vara med Sean och barnen fick henne att konfronteras med saker hon brukade dölja för sig själv, som hur ensamt hennes liv var och hur bra hon trivdes tillsammans med Crystals barn. Och ja, även med Sean Maguire.

Beau Murdoch poserade med hustrun inför fotograferna. Deras förälskade blickar verkade äkta, men Lily undrade hur de stod ut med att kyssas inför blixtrande kameror. Familjen Murdoch hade tvillingar i en tvillingvagn, var och en med sin egen privata barnflicka.

– Hustrun är en Firestone, mumlade Red till Lily. Som däcken, du vet.

Sedan var det Lilys tur att fotograferas med fickorna. Framför

skärmen med sponsorernas loggor förundrades Lily över Charlie och Ashley. Flickorna hade ärvt mammans talang som skönhetsdrottning och de verkade överlyckliga över att bli fotograferade.

Lily visste inte om hennes rädsla skulle synas på bilderna eller inte, men hennes tankar var någon helt annanstans. Dagens tävling var inte helt avgörande för Seans karriär. Så gick det inte till i golf. Det fanns många chanser att lyckas – eller misslyckas. Men som första steget på hans återkomst till PGA var den ändå viktig.

Efter fotograferingen fick de syn på honom och Cameron på avstånd. Lily tyckte att allas ögon var riktade mot honom, vissa för att se honom misslyckas, andra hoppades på succé. Det var en oblodig sport men den lockade otroligt många åskådare.

Lily uppmanade sig själv att ta det lugnt. Det var det här som sommaren skulle handla om, målet för deras långa resa.

– De ser bra ut, sa Charlie som praktiskt taget studsade upp och ner av upphetsning. Jag är stolt över dem.

– Jag också.

Lily lyfte upp Ashley och lät henne vinka till dem bakom avspärrningarna. Sean och Cameron fick syn på dem och Sean svarade med en slängkyss. Lily ville gömma ögonblicket i hjärtat, som ett av de sällsynta tillfällen då hon kunde tro att familjen skulle klara sig. Under sommaren hade hon sett de splittrade delarna förvandlas till en skamfilad helhet. Det var inte samma familj som när Crystal och Derek varit i livet, men det var ändå en familj. Och även om hon inte planerat det var Lily nu en del av den. Det var inte vad hon försökt hitta i sommar, det hade hittat henne.

Varje dag vaknade hon med dem i tankarna och fattade beslut med utgångspunkt från dem. Hon tänkte inte på sig själv i första hand. Men det som skrämde henne allra mest var att familjen inte tillhörde henne. Beroende på hur det gick i tävlingen kunde Sean bli tvungen att flytta från Comfort, ta med sig barnen vart som helst medan han försökte jobba med sin karriär. Kanske borde hon hoppas att han skulle förlora, men det gjorde hon förstås inte. Familjen var mycket viktigare än så.

Kapitel 43

Några timmar senare stod Lily vid det artonde hålet och såg med hjärtat i halsgropen Sean avsluta rundan. Charlie stod framför henne och bredvid henne Red, som tuggade på sitt tredje nikotintuggummi. De hade lämnat Ashley i klubbhuset hos golfklubbens barnvakter. Golfspelare var av allt att döma bra på att föröka sig och hon hade många barn att leka med.

När Lily såg Sean och Cameron komma upp från fairway fick hon behärska sig för att inte gripa hårt om Charlies axlar. Nu var Sean bara två slag efter ledaren Wyatt Allen. Red viskade att på en så svår bana kunde vad som helst hända. Ledaren kunde missa, en konkurrent kunde komma i kapp. Någon okänd spelare kunde dyka upp helt oväntat och dominera fältet.

Lily upptäckte att det var riktigt trevligt att vara åskådare, nästan avslappnande. Hon gillade att publiken rörde sig så lugnt längs banan, gillade de artiga applåderna och den plötsliga tystnaden så fort vakterna lyfte sina skyltar.

Men hon var inte avslappnad nu, inte Charlie heller. Trots alla problem i skolan var den lilla flickan begåvad när det gällde att förstå golf.

Lily uppfattade Reds blick. – Vad är det?

– Ta det lugnt, uppmanade han. Det går bra för honom.

Charlie tittade upp på honom. – Det är ett viktigt hål, Red. Farbror Sean ligger ett eller två slag efter, beroende på hur han går nu. Om han gör en birdie skulle han kunna hamna på andra plats inför rundan i morgon.

– Vem då, unga dam? frågade en man som hört henne.

– Min farbror Sean. Sean Maguire, svarade Charlie.

Skyltarna som bad om tystnad höjdes och flickans flätor piskade när hon snurrade runt mot banan igen.

Utmanaren på andra plats var Murdoch, som inte verkade det minsta orolig för att han skulle kunna ta över ledningen från Allen. Det var bara en tidsfråga. Efter ett perfekt slag hamnade bollen precis vid vattenhindret. Nästa slag skulle ta honom upp på green och sedan skulle han putta för en birdie. Om inte Sean gjorde det omöjliga och kom i kapp.

Mitt på fairway stod Sean och Cameron och mumlade med varandra. Till och med bakom avspärrningarna kunde Lily känna spänningen som strålade ut från dem.

Med tanke på bollens placering måste han fatta ett viktigt beslut. Hålet låg nästan trehundra meter längre bort, skyddat av ett vattenhinder bredvid en stor sandbunker nedanför greenen. Wyatt Allen hade gjort par på det svåra hålet och kunnat behålla ledningen.

Att göra par skulle hålla Sean kvar i tävlingen. En birdie skulle ge honom en chans på andraplatsen och en omöjlig eagle, två slag under par, förstaplatsen.

Det säkraste skulle vara att slå bollen fram till vattenbrynet, ett lätt slag. Sedan skulle han bara behöva slå den över sandbunkern för en eventuell birdieputt.

Så vad var det han och Cameron stod och diskuterade nu?

Cameron försökte få honom att använda en viss klubba, en som skulle få bollen till vattenbrynet, inte ner i vattnet. Men Sean skakade på huvudet och valde i stället en träklubba för ett långt fairwayslag.

En unison flämtning steg från åskådarna. Sean skulle inte ta det säkra före det osäkra. Han ville försöka slå upp bollen över vatten-

hindret, över bunkern och upp på green med ett enda slag och ge sig själv en chans till en eagle.

Red svor dämpat. – Jag fattar inte varför jag bryr mig.

– Han har inte ens slagit än. Lily försökte tänka positivt. – Jag har sett honom slå det där slaget hundra gånger i sommar.

– Det är skillnad på en golfbana och en drivingrange.

– Sch, mumlade hon. Ge honom en chans.

– Det har jag gjort, väste Red. Han sabbar den direkt.

– Sch, sa hon igen.

– Ja, viskade Charlie. Sch.

Cameron såg nu inte längre ut att protestera, vilket Lily visste var ett tecken på en utmärkt caddie. Även när spelaren fattade ett dåligt beslut var det caddiens jobb att vara uppmuntrande vare sig han höll med eller inte.

Bra jobbat, Cameron, tänkte hon.

Lily höll andan när hon såg Sean kliva fram för att slå bollen. Han kunde klara det. Inte kunde väl universum vara så grymt att det tog det ifrån honom nu?

Sean slog iväg bollen med en elegant sving och sedan kunde de bara vänta. Den lilla vita golfbollen sköt iväg, som om den var på väg upp i himlen. Vissa pratade med den, uppmanade bollen att fortsätta längre fram. Sean hade inte jättemånga fans, men alla som gillade golf ville alltid att ett djärvt slag skulle lyckas. Och det här var mer än djärvt. Lily kom på sig själv med att be en bön och så började bollen dala mot jorden igen. Eller i just det här fallet rakt ner mot vattnet.

Åh, nej. Den fick inte hamna i sjön.

– Herregud, viskade någon i närheten. Den ... den kommer hamna på green.

Lily kunde inte tro sina ögon. Bollen hade klarat sig förbi sjön där så många bollar hamnat tidigare och landade nu på puttinggreenen bara någon meter från flaggan.

På en monitor fick hon en skymt av Seans ansikte, som strålade.

– Han träffade för hårt, muttrade Red genom applåderna och hejaropen.

– Än sen då? sa Lily.

Sedan steg ett kollektivt stön genom publiken. Bollen hade landat för hårt och rullade nu nedåt på den lätt sluttande greenen. Den hamnade i ytterkanten, i det lite högre gräset.

Men bollen stannade inte där. Den snurrade allt snabbare och föll sedan ner i sandbunkern. De missnöjda stönen blev till irriterade suckar och "vad-var-det-jag-sa".

Lily visste att sportkommentatorerna skulle kasta sig över misslyckandet. Det var därför Maguire var en utmanare, ingen mästare, skulle de säga. Han tänkte för mycket på sig själv. Vägrade vara ödmjuk i ett spel som belönade ödmjukhet.

Hon noterade att Wyatt Allen inte såg glad ut och hon fick en ny respekt för honom. Han gillade inte att vinna bara för att motståndaren fattat ett dåligt beslut.

Murdoch rörde inte en min men de raska stegen förrådde honom. När han ställde sig för att slå det lätta slaget upp på green hoppades hon att han skulle missa.

Otroligt nog gjorde han också det.

Mästaren missade det enkla slaget och bollen hamnade i sandbunkern där den stannade någon meter från Seans.

Nu hördes inga stön från åskådarna, däremot några misstrogna flämtningar.

När Lily tog Charlies hand och skyndade fram till den sista greenen passerade de en kommentator som talade med upphetsad röst.

– Mina damer och herrar, det är helt otroligt. Nu verkar det som om de två utmanarna genom helt olika tekniker har hamnat i exakt samma läge. Det kommer bli ett spännande lopp för att se vem som kommer tvåa i dag.

Murdochs tur. Han kretsade runt sandbunkern, som ett lejon runt sitt villebråd. Han böjde sig ner för att studera bollens position och konfererade med caddien, som råkade vara ännu yngre och vackrare än hans fru. Ett ögonblick senare signalerade Murdoch efter en domare.

– Vad gör han, Red? undrade Charlie.

– Den jäkeln försöker få droppa bollen utan pliktslag, morrade Red.

– Den jäkeln, ekade Charlie.

Lily var för nervös för att rätta henne. Efter en olidlig väntan bestämdes det att en myrstack bredvid mästarens boll utgjorde ett onormalt markförhållande. Red bekräftade att reglerna var väldigt tydliga i sådana fall.

Och tricket fungerade. Murdochs boll bedömdes ha stött på ett hinder och han fick tillåtelse att droppa den.

– Han kan droppa den där solen aldrig skiner, muttrade Lily.

– Ja, instämde Charlie genast. I sitt öra.

– Golf är ett oförsonligt spel, mumlade kommentatorn i mikrofonen. En spelare måste använda sig av alla fördelar han kan hitta.

– Varför får inte Sean droppa bollen utan pliktslag? ville Lily veta.

– För långt från myrstacken, svarade Red uppgivet.

När Murdoch gjorde sig beredd att slå bollen från det nya stället försökte Lily få honom att missa igen. Den här gången funkade det inte. Han lyckades chippa upp bollen på green på puttavstånd från flaggan.

– Han borde försöka sänka den nu, menade Charlie. Nu, med ett enda slag.

Åskådarna runt omkring dem gav Charlie överseende blickar. Lily hade aldrig gillat när folk behandlade barn nedlåtande.

– Hon har rätt, instämde Lily. Han måste gå i hål på nästa slag.

– Ja, och jag måste vinna på lotto, replikerade en man trött.

Intressant nog verkade Cameron mycket självsäker när han räckte Sean en klubba.

Seans boll låg på en sluttning, efter att ha rullat dit i sanden. Eftersom Sean inte kunde se flaggan där måste han slå i blindo.

Han svingade och träffade bollen, men en skur av sand dolde allt. Sedan blev bollen synlig igen, när den seglade upp ur bunkern. Bollen rörde inte ens vid puttinggreenen utan föll rätt i koppen med en dov duns och skramlade sedan runt lite innan den stannade.

I bråkdelen av en sekund blev det alldeles tyst. Sedan bröt tumultet

ut. Hurrarop och applåder dundrade från publiken. Detta var vad alla kommit för att se.

Seans hand flög genast upp i luften i en segergest.

Lily kom ihåg att andas igen när hon såg Sean gå fram till flaggan, luta sig ner för att plocka upp bollen och hålla upp den i luften i sin knutna näve. Sedan kramade han om Cameron och gav honom en ljudlig puss på huvudet. Cameron verkade för lycklig för att protestera.

Charlie skrek och hoppade upp och ner så att flätorna flög.

Lily fick å andra sidan inte fram ett ljud. Förundrat stirrade hon på Sean och kände sig orimligt lycklig för hans skull. Sedan vändes hans glädjestrålande ansikte mot henne. När deras blickar möttes försvann omvärlden och publikens jubel blev ett avlägset sorl. Hon hörde inget annat än blodet som dunkade i öronen, såg inget annat än hans leende.

Så lade hon handen över hjärtat. – Jag är så stolt över dig, sa hon trots att hon visste att han inte kunde höra henne.

Han verkade förstå för leendet blev bredare och han höll kvar hennes blick när han lyfte bollen mot läpparna och kysste den, samtidigt som Beau Murdoch missade putten.

Kapitel 44

Någon sa att det handlar om en kärleksaffär, sa ESPN:s kommentator under kvällens sportsändning. En spelare som kommer från ingenstans och fångar allas intresse …

Teven i klubbhuset krävde plötsligt allas uppmärksamhet. Lily satt med Sean när klippen visade hans spel, hål för hål. Efter uppståndelsen efter tävlingen hade Red tagit med sig barnen medan Sean och Lily gått till baren för att ta en drink – och för mer uppståndelse förstås. Men Lily hade inget emot det. I kväll kändes det som om hon var bland vänner. Det gjorde Sean också och han skrattade åt de andra spelarnas godmodiga pikar.

– Det var en stor seger för Maguire, sa en av kommentatorerna. Han spelade så bra. Broderns plötsliga död, den topprankade mästaren Derek Holloway, har råkat infalla samtidigt med Maguires comeback.

Lily rörde vid Seans arm. – Kom, vi går, sa hon lågt.

Med blicken fäst vid teven skakade han på huvudet. Personerna som satt i närheten skruvade olustigt på sig.

– Ja, Jan. Många kommer säkert spekulera om Maguires prestation efter tragedin, sa kommentatorn som hette Chad. Det är så mycket som hänger på det här och han har en enorm press på sig.

Vissa kommer undra om det är en lyckoträff eller om han verkligen är tillbaka.

– Och hur det kommer sig att han inte dök upp förrän efter att hans bror var ute ur bilden, tillade Jan menande.

– Jag har hört nog, sa Lily som fruktade att det börjat ryka ur öronen på henne.

– Ta det lugnt, rådde Sean. Du måste se det som när någon fiser i kyrkan. Håll andan i några minuter tills det inte luktar längre.

Mycket riktigt växlade bilden till golftävlingen igen och hon kände att Sean andades ut. En närbild visade Camerons ansikte när han och Sean diskuterade ett slag. Det kändes lite overkligt att se dem på teven.

– Ni är så fina tillsammans, sa hon.

– Du är inte så illa du heller, kontrade han och nickade mot den stora teverutan.

– Åh, nej, viskade hon matt.

Red och sponsorns mediecoach hade varnat dem för att fotograferna bevakade dem hela tiden. I slutet av rundan hade hon helt glömt varningen.

Kameran zoomade in på henne och varje gest och nyans verkade överdrivet dramatisk. Hon lyfte handen mot hjärtat och så orden som bara varit avsedda för Sean: "Jag är så stolt över dig."

Sedan växlade bilden till Sean, som tittade på henne och kysste golfbollen.

– Med ett sådant engagemang kan väl kärleken inte vara långt borta? avslutade kommentatorn med illmarigt tonfall.

Lilys kinder hettade när hon reste sig. – Jag måste gå nu.

– Vart då? frågade Sean.

– Jag tänker gå och gömma mig under en sten.

Hon kände allas blickar när hon förödmjukad snubblade mot utgången. Kameran hade inte ljugit. Den hade berättat sanningen hon försökt fly från ända sedan de lämnat Comfort i hennes systers husbil.

Vilken idiot som helst kunde se att hon var fullständigt och mindre

välbetänkt förälskad i den här mannen. Det var så pinsamt. Hur skulle hon kunna möta omvärlden nu?

– Lily, vänta. Sean kom i kapp henne på altanen utanför klubbhuset. – Vart ska du ta vägen?

Hennes lilla skratt var bittert. – Jag har inte så många alternativ.

Det var tyvärr sant. Hon kunde inte köra någonstans själv, kunde inte gömma sig hemma med ett paket körsbärsglass, kunde inte fly från en situation som skrämde henne trots att alla instinkter skrek åt henne att fly.

– Vi tar en promenad så vi får vara ensamma, föreslog Sean och tog henne i handen. Det är något vi aldrig har varit i det här förhållandet. Ensamma.

Lily blev torr i munnen. Han hade just sagt f-ordet. F som i förhållande.

– Men barnen ...

– Red tar hand om barnen i kväll. Sedan log han det där leendet som alltid fick henne att smälta. – Jag bad honom ta hand om dem till sent i kväll. Mycket sent.

– Sean, jag ...

– Hej på er, ropade en överdrivet hjärtlig röst. Beau Murdoch och hans fru kom gående arm i arm över parkeringsplatsen. Sean hälsade och Beau presenterade sin fru Barbara. – Bra jobbat i dag, fortsatte Murdoch. Jag ville prata med dig tidigare men du blev visst överfallen.

Och du var tvungen att tjura, mindes Lily men det sa hon förstås inte. Hon såg dem gå iväg igen. – Jag kan se att ni kommer att bli goda vänner.

– Visst, säkert.

Paret Murdoch lade armarna om varandra som ett par tonåringar och av någon anledning gjorde det henne förlägen. – Är du säker på att barnen har det bra hos Red?

– Absolut. Jag hörde något om ännu ett dopp i hotellpoolen och han kommer förmodligen lära dem spela blackjack.

– Åh, kära nån ...

– Blackjack är en nödvändig kunskap.

– Inte i mitt liv.

– Tro mig, jag har haft mer användning för det än division.

– Jag tänker inte låta dig provocera mig i kväll, sa hon. Den här dagen var otrolig och jag vill inte bli irriterad nu.

– Jag irriterar dig aldrig, protesterade han.

– Nej då. Aldrig. Hon stack händerna i fickorna på luvtröjan från Wonder Bread. – Du borde fråga vad som var så otroligt med den här dagen.

– Min runda.

Allting handlar om dig, tänkte hon i ett försök att hitta fel på honom. – Förutom det.

– Vad var det?

– Charlie läste en artikel i tidningen i morse, avslöjade hon.

Ett leende spred sig i Seans ansikte. – Jaså?

– Hon har verkligen bättrat sig. I den här takten kommer hon vara redo för fjärde klass i slutet av sommaren.

– Du är fantastisk, miss Lily Robinson.

– Charlie är fantastisk. Hon väntade lite innan hon fortsatte. – Jag tror inte att hon har varit helt ärlig mot oss. Hon har kunnat läsa hela tiden och bara vägrat göra det eller låtit sig själv bli blockerad.

– Varför skulle hon göra det? För att få uppmärksamhet?

Stölderna i april hade varit ett klassiskt sätt att få uppmärksamhet. Att med flit låta bli att läsa, det var något helt annat. – Jag vet inte, bekände Lily. Kanske borde jag ha erbjudit mig att hjälpa henne för länge sedan. Om jag hade gjort det ... Hon bet sig i läppen när hon inte kunde avsluta meningen.

– Så ja. Sean lade handen mot hennes korsrygg, en helt naturlig gest som gjorde henne knäsvag. – Du får inte tänka på det sättet, förebrådde han.

– Det är inte så konstigt. Om jag hjälpt Charlie tidigare skulle jag kanske aldrig ha behövt be Crystal och Derek komma till skolan den där dagen. Och då skulle de aldrig ha ...

– Lily, sluta nu. Du klandrar dig själv för deras död, precis som du

i hela livet har klandrat dig för din brors död. Det funkar inte så. Du är inte så viktig. Det regnar över både rättfärdiga och orättfärdiga. Vet du inte det?

– Det där är ett bibelcitat.

– Se inte så förvånad ut. Jag är en dum sportfåne men jag kan min katekes. Du har gått omkring i offerkoftan länge nog. Sluta tro att du är ansvarig för hela universums tillstånd.

Lily stirrade häpet på honom. Han hade aldrig låtit så arg förut.

Ilskan såg ut att förvåna honom också. Men han verkade övervinna den genast och ett leende lekte snart på läpparna. – Jag menar att det är dags för dig att ta av den där koftan nu.

Hon försökte att inte låta sig påverkas av hans humor eller glimten i hans ögon. – Då skulle jag frysa ihjäl. Hon drog sig undan från honom och stoppade händerna i fickorna innan hon började gå längs den svagt belysta stigen. – Och vad säger du om Cameron i dag? Visst var han bra?

– Jaha, jag förstår. Nu byter vi samtalsämne.

– Men han var bra. Lily vägrade ge vika. – Red fick ett samtal om honom från tidningen *Teen People*. Jag kan se rubrikerna: Från vandal till vinnare. Hon drog upp axlarna i en överdriven rysning. – Men det räcker kanske med en mediestjärna i familjen.

– Tycker du att jag är en mediestjärna?

– Media tycker det.

– Jag hoppas att de skriver att min runda i dag tillhörde honom. Han är den bästa caddie jag någonsin haft.

– Du fick honom att svettas lite på det sista hålet.

– Jag fick mig själv att svettas, mumlade han.

– Det var du som bestämde dig för att satsa på green. Cameron ville att du skulle använda två slag för att ta dig dit.

– Ibland måste man bara ge sig själv en spark i baken.

– Det har Cameron fått lära sig nu. Han litade helt på dig. Hon fick lust att röra vid honom men det kunde hon inte tillåta sig. – Han är så annorlunda sedan han krockade med husbilen, tycker du inte det? Återigen diskuterade hon barnen med honom, men det var vad

deras relation baserades på och så ville hon att det skulle förbli. – Jag tycker att du skötte det bra. Först trodde jag inte att det skulle gå att hantera situationen genom att skratta åt det, men nu vet jag att det var perfekt.

– Bra, för jag kunde nämligen inte låta bli. När jag ser Cameron ser jag mig själv och Derek när vi var unga. Ibland var vi idioter, precis som han är.

– Det är alltså lösningen, att behandla honom som det barn han är. Lily suckade. – Det är vad jag vill för dem alla tre, Sean. Jag vill att de ska minnas sina föräldrar utan att bli stela av sorg eller dåligt samvete.

– Har du lagt märke till att vi alltid pratar om barnen? sa han plötsligt.

Lagt märke till? Det var något hon gjorde med flit. – Är det ett problem?

– Vi borde prata om oss.

– Den enda anledningen till att det ens finns ett "oss" är att vi har de tre barnen ...

– Skitsnack, Lily. Han tog tag i henne, gav henne ingen chans att dra sig undan eller komma med undanflykter, och sedan kysste han henne hårt och länge. Hans tunga gjorde saker som fick henne att glömma vad de bråkade om eller att de ens bråkat över huvud taget.

Så var det med Sean. Han fick henne att glömma. Han fick henne att glömma allt hon tränat sig på att komma ihåg, som att man genom att gå och lägga sig tidigt och vakna tidigt blev produktiv. Att träningsrutiner och lämplig diet var livsviktigt för ens hälsa. Att kärlek alltid var en orsak till smärta. Han fick henne att glömma det där och plötsligt besvarade hon kyssen med en hunger som hon aldrig känt förut.

När han varsamt lyfte munnen från hennes kunde Lily knappt komma ihåg sitt eget namn.

– Vi borde ta en drink och fira, andades han.

Plötsligt kände hon sig djärv. – Jag vet något jag vill ha mer än en drink.

– Miss Robinson, viskade han och drog med tummen längs hennes kind. Du är full av överraskningar.

Hon flätade fingrarna med hans. – Du skulle bli förvånad om du visste vad jag vill göra just nu.

Seans skratt var mjukt som en smekning. – Då tänker jag inte släppa dig förrän du berättar det.

Kapitel 45

I husbilen kunde Sean inte slita blicken från Lily när hon fuktade läpparna med tungspetsen och sedan särade på dem samtidigt som hon lyfte en färsk Devil Dog mot munnen. Han såg henne sätta tänderna i den och läpparna slutas runt den mjuka fyllningen. Hon slöt ögonen och hennes stön lät som något han bara hört kvinnor ge ifrån sig i sängen.

Lily tuggade långsamt och svalde. Under bordet viftade Babe på svansen. Sedan öppnade Lily ögonen. – Det ... var ... otroligt, andades hon.

Han sköt en ångande kopp över bordet mot henne. – Kaffe? Men jag måste varna dig, det kanske håller dig vaken hela natten.

– Det gör inget. Vi har en massa Devil Dogs kvar.

Han tog en kaka och hon ännu en. – Du är verkligen speciell, Lily Robinson.

Hon slickade bort lite vit kräm i mungipan. – Jaså? Varför det?

– Jag vet inte, men något är det.

– En gåta, inlindad i ett mysterium?

– Nu tar du orden ur munnen på mig. Du är annorlunda de flesta kvinnor jag har träffat.

– Vad då? Är brösten för små? Hjärnan för stor?

– Du har visst inga höga tankar om mig.

Så var det ofta med honom och kvinnor. Om Lily var som de andra skulle hon lämna honom så småningom. Det var vad kvinnor gjorde. Han verkade inte veta hur man fick dem att stanna eller hur man fick sig själv att vilja att de gjorde det.

– Berätta, bad Lily. Hur är jag annorlunda?

Han sköt undan de oroande tankarna. – Innan jag går i säng med en tjej dricker vi champagne eller tequila. Vi dricker inte kaffe och äter Devil Dogs.

Långsamt slickade hon krämen från fingrarna, ett efter ett, som om hon visste hur det påverkade honom. – Vad får dig att tro att jag tänker gå i säng med dig?

Han sträckte sig över bordet och tog försiktigt av henne glasögonen. – Det är bara något man säger. Han reste sig och hjälpte henne på fötter innan han drog av henne hårsnodden så att håret föll över axlarna. – Jag tror inte vi kommer stanna i sängen hela tiden.

Då kysste hon honom. Det var första gången hon tagit första steget och hon var utsvulten. Och andlös när hon drog sig tillbaka. – Du smakar som Devil Dogs, sa hon.

Kapitel 46

Lily hade ett leende på läpparna när hon vaknade. En varm och öm känsla påminde henne om vad som hänt i går, de hemliga timmarna i Seans armar innan Red kommit tillbaka med barnen. Även om deras tid varit begränsad hade de älskat omsorgsfullt och nu pulserade minnena inom henne. Kvällen hade varit en uppenbarelse. En dröm. En extas mjukare och ljuvligare än ett dussin Devil Dogs.

Sean Maguire, tänkte hon och lät namnet sväva inom sig som en sång hon inte kunde glömma. Sean Maguire. Hon var kär i Sean Maguire.

Det var upprörande och underbart. Hon var räddare än hon varit i hela sitt liv men för första gången tänkte hon inte låta sig hindras av rädslan. Det var bördan hon inte insett att hon bar på. Med tiden hade hjärtat blivit allt tyngre och det hade dragit ner henne tills hon inte ens kunde minnas att hon en gång haft huvudet ovanför vattenytan. Nu när hon till sist gett bort sitt hjärta hade det hänt något oväntat. Bördan hade försvunnit. Hon kände sig lätt som luft, helt nöjd med att leva i nuet i stället för att planera inför framtiden. Hon kände sig inte som sig själv längre, inte som den superorganiserade, målmedvetna Lily Robinson. Hon kände sig som Carmen, som Delila, som Kleopatra.

I dag skulle Sean ha fler intervjuer och framträdanden, alltihop

arrangerat av Red. Lily ville hålla sig undan, ville njuta av sina känslor i enrum. Hon låg alldeles stilla, ensam i sängen, lyssnade och undrade hur det skulle vara att sova hela natten i Seans famn. Ingen annan verkade vara vaken än. Hon tog mobiltelefonen och smög ut samtidigt som hon släppte ut hunden. Medan hon drog på sig tröjan ringde hon sin syster. Även om klockan bara var fem på morgonen på västkusten behövde hon höra hennes röst. Violet var klok på ett sätt som Lily först nu kommit att uppskatta.

Hon svarade efter andra signalen. Först kunde Lily inte göra något annat än snyfta i luren, men på något sätt lyckades hon få systern att förstå att det för en gångs skull var tårar av glädje, inte sorg.

– Åh, Violet, sa hon när hon till sist lyckats behärska sig. Jag har aldrig varit kär förut och vet inte hur jag ska göra.

– Du behöver inte göra någonting. Var bara dig själv.

– Det låter flummigt.

– Nja, det vet jag inte, sa Violet. Jag vet bara att om det är på riktigt behöver man inte anstränga sig eller ifrågasätta något. Låt bara kärleken göra jobbet.

– Det är ungefär vad vi gjorde i går kväll.

Violet fnittrade. – Bra jobbat, syrran.

– Det är så ... obetänksamt.

– Hör du inte vad du själv säger? Obetänksam, som om det är en dålig investering eller något. Hon gjorde en paus. – Kärleken fungerar inte så. Var bara lycklig med honom.

– Att leta efter lycka med en annan person är som att leta efter regnbågens slut. Så fort man tror att man har hittat den bleknar den bort.

– Du är knäpp, Lily. Vet du det?

– Jag oroar mig redan för hur det ska påverka barnen.

– Barnen kommer bli överlyckliga. Att se två personer bli kära i varandra, hur kan det vara negativt? De har drabbats av ett hårt slag och de behöver tro på något igen. Som dig och Sean.

– Mig och Sean, viskade Lily och såg ut över den dimmiga dagen. Fortfarande vågade hon inte riktigt lita på vad som hände men det

berättade hon inte för systern. Känslorna var för nya och ömtåliga för att hon skulle kunna beskriva dem. – Jag måste sluta nu, sa hon. Men tack, Vi.

När hon återvände till husbilen höll Sean på att fixa flickornas hår. Han lekte att han var frisör och talade med tillgjord röst. – Du behöver bara lite fluff här, älskling, sa han och puffade till Ashleys bruna hår medan hon fnissade.

Charlie hade fått flätor som fästs ovanpå huvudet. Cameron skruvade på radion och hunden hoppade in i husbilen med jordiga tassar.

Lily hejdade sig i dörröppningen. De såg så fina ut, i den lilla världen som kändes mysig och isolerad från omvärlden.

Sean fick syn på henne och leendet kändes som en fysisk beröring. – God morgon, madam, hälsade han. Har du bokat tid?

– Tyvärr inte.

– Jag ska försöka hinna med dig också. En Devil Dog? erbjöd han och höll fram kartongen.

Hon mötte hans blick. – Kanske senare.

– Jag vill bada på Reds hotell igen, sa Charlie. Får vi det?

– Din farbror har en del möten i dag.

– Inte förrän i eftermiddag, sa Charlie. Snälla Lily.

– Det går bra för mig, sa Sean.

Några minuter senare var de på väg till Colonial, där Red hade beställt frukost vid poolen. – Välkomna till ert nya liv, sa han glatt. Det roliga ska precis börja.

Lilys hjärta bultade när hon gick fram till poolkanten. Hon skulle just doppa tårna i poolen när hon ändrade sig och gick bort till trampolinen. Det klara vattnet såg ut att vara väldigt långt ner, och väldigt djupt. Hon var medveten om att Sean iakttog henne. Och hon var rädd, men för en gångs skull ville hon strunta i rädslan. Innan hon kunde ångra sig tog hon ett steg framåt och hoppade i. Hon försökte inte kämpa sig upp till ytan igen, utan sjönk långsamt, kände fötterna snudda vid botten och steg sedan uppåt. Simtagen var klumpiga men hon lyckades glida in till kanten. Det var inte så illa, inte alls.

Hon lade armarna mot kanten och kisade upp mot den soliga himlen. Lily kunde höra flickorna skratta och plaska med Sean. Red och Cameron var djupt försjunkna i ett samtal vid frukostbordet. Det var en paus i den obevekliga sorgen som varit deras ständiga följeslagare i sommar.

Hon följde ett litet vitt moln med blicken men blundade sedan. Detta var inte det riktiga livet. Här ute på resan var de en familj. Men snart skulle sommaren ta slut och då väntade den verkliga världen.

Kapitel 47

Sommarens slut medförde en återkomst till Comfort och förändringar som ingen pratade om, även om alla utom Ashley hela tiden tänkte på vad framtiden skulle innebära.

För Sean var det en karriär han nu närmade sig med en ny mognad. Han behövde inte leva i en resväska eller oroa sig för världsrankningen, utan bara tänka på sitt eget spel.

Cameron tog körkort och det verkade göra honom lite lugnare, kanske gav det honom en känsla för att livet faktiskt kunde bli roligt igen. Han var fortfarande Seans caddie och räknade dagarna tills Becky Pilchuk skulle komma hem från sommarjobbet.

Charlie läste. Kanske skulle hon fortfarande ligga efter på en del områden men hon kunde läsa och förstå och hon fasade inte inför skolstarten som Lily tidigare varit rädd för.

Ashley blommade som en sensommarros och lärde sig fler ord för varje dag. Ibland kunde Lily sitta med henne på kvällarna och bläddra i fotoalbumen.

– Mamma, sa Ashley.

– Glöm aldrig det, viskade Lily. Glöm aldrig det, Ashley.

Hon klappade på en sida med handen. – Pappa?

– Där är han, sa Lily och pekade på en bild av Derek.

Att han gjort Crystal så olycklig var inget barnen behövde tänka

på. Och genom att titta på fotona kunde hon känna att de en gång gjort varandra lyckliga. Åtminstone hoppades hon det.

Nu när de kommit tillbaka till Comfort vägrade hon tillbringa natten med Sean, även om det inte innebar slutet på hennes intensiva åtrå. Det här var ingen sommarromans som skulle ta slut till hösten. Det här kunde faktiskt vara hennes livs kärlek. Hon hade tillbringat alla sina vuxna år med att undvika den här situationen, skyddat sig själv från osäkerhet och ångest. Med en man som Sean var risken för en katastrof enorm. De var tillsammans, men vad betydde det egentligen?

Skolstarten närmade sig och hon hoppades att arbetet skulle få henne att känna sig mer som sig själv igen. Hennes eget liv var normalt, sa hon sig. Lugnt, förutsägbart, avslappnande. Livet med Sean och barnen var raka motsatsen och det kunde inte vara bra för henne.

På torsdagen innan Labor Day-helgen träffade de Susie Shea, socialarbetaren som varit med dem ända sedan tragedin inträffade. – Jag lyfter på hatten för er, sa hon till Lily och Sean. Barnen anpassar sig bra. Hon såg från den ena till den andra. – Hur är det med er två?

Lily svalde hårt och Sean harklade sig. – Vi anpassar oss också, sa han besvärat.

– Ja, instämde hon. Vi anpassar oss.

– Bra. Susie slog igen pärmen och kollade klockan. – Då kommer jag tillbaka nästa månad.

Så fort hon gått torkade Sean pannan med en överdriven gest. – Det känns som om jag just kom hem med toppbetyg.

– Och det gjorde du, sa Lily. Det gjorde vi allihop.

Senare samma dag kom Violet med familj till Comfort för att hämta husbilen och titta på den årliga golftävlingen på Paradise Ridge.

Seans hus, tänkte Lily. När hade hon slutat tänka på det som Crystals hus?

Alla väntade på uppfarten, som var full med hinkar och trasor och en dammsugare. Husbilen glänste, både in- och utvändigt. Enligt kontraktet hade Wonder Breads logotype nu plockats bort. Lily pre-

senterade alla för varandra och de yngre barnen började genast lära känna varandra genom att hitta på en lek med regler som till och med Ashley verkade förstå.

– Grattis till din fina säsong, sa Rick och skakade entusiastiskt Seans hand. Mycket imponerande. Jag fixade ett försäljningstillstånd för helgens tävling så vi kommer vara där och heja på dig.

– Tack så mycket.

Det var en stor match med en stor prissumma. Lily visste att han var redo. Hon visste också att han var nervös.

– Jösses, mumlade Violet till Lily. Han är till och med bättre än jag minns. Har du berättat det för mamma och pappa än?

– Varför skulle jag göra det?

– Till att börja med är de dina föräldrar. Man brukar vilja att familjen får veta ... äh, glöm det. Violet viftade med handen. – Du fattar vad jag menar, Lily.

Rick, Violet och deras barn skulle bo i husbilen på golfbanan. Violet frågade om Charlie och Ashley ville följa med och inom ett par minuter hade alla gett sig av, även Cameron som åkt till Portland för att hämta Becky på järnvägsstationen.

Lily tittade på Sean och sänkte sedan blicken för att dölja sin längtan, men det tjänade inget till. Han såg rakt igenom henne. Varje gång.

~

Sean sa inte ett ord till Lily, utan gick mot huset med långa steg. Han verkade nästan arg. Lite osäker följde hon efter honom, men ryckte till när han grep tag om hennes handled så fort hon kom in i huset. Han drog henne intill sig och kysste henne hårt tills hon kände sig yr.

– Jag har saknat dig, mumlade han och tryckte henne mot väggen i hallen. Hans händer gled över hennes hår och medan hans mun tände en eld i henne tog han av glasögon, blus, shorts.

Som hastigast tänkte hon på att protestera. Men protestera mot

vad då? Hon ville det lika mycket som han, hade saknat honom lika mycket som han saknat henne, och det visste de båda två. Den häftiga åtrån borde ha chockat henne men i stället gjorde den henne ännu mer upphetsad. Hon ville ha honom och hon älskade att han verkade vilja sluka henne hel. Deras kläder låg i en hög på golvet och hon föll ihop mot hans nakna, svettiga axel, lite förundrad över hur frigjord och passionerad hon kände sig.

De andades båda häftigt och Sean skrattade lite när de klädde på sig igen.

– Miss Robinson, jag måste göra dig till en ärbar kvinna. Jag kan ha sträckt en ryggmuskel i dag och jag ska tävla snart.

– Det ska jag komma ihåg. Hon knäppte blusen. – Hade du inte något reklamjippo i dag?

Han nickade. – Mer än ett. De ska skicka en bil.

Skicka en bil ... Det lät överkligt, nästan lika överkligt som det var att se honom på ESPN.

Han följde henne till dörren och gav henne ännu en kyss.

– Tro inte att jag kommer att glömma det jag sa tidigare, om att göra dig till en ärbar kvinna, sa han.

~

Fortfarande varm i hela kroppen klev Lily in i rum 105 på Laurelhurst School och försökte bete sig som om det var en helt vanlig termin. Hon ville låtsas att hon var den gamla vanliga miss Robinson igen, utan något annat att tänka på än att göra i ordning klassrummet inför den första skoldagen. Men när hon jobbade med att plocka fram nytt papper till blädderblocket, märka klädkrokar och planera en lektion kände hon sig distraherad och orolig.

Hon var inte densamma, inte alls. Och hon kände sig inte riktigt bekväm med det.

Det handlade inte om att vara bekväm, skulle hennes syster ha sagt.

De rytmiska dunsarna från en basketboll fick henne att kika ut genom fönstret. En lång kille dribblade på planen, Russell Clark, en

av hennes favoritelever från förra året. Han hade vuxit under sommaren. Lily hoppades att han var lika optimistisk som vanligt. Hon hoppades att han aldrig skulle förlora det.

Lily vände sig bort från fönstret och skrev ett kort till varje barn, först med tryckbokstäver och sedan skrivstil. "Loretta S", "Deanna K", "Pete M" ...

Ämnet för första lektionen var som alltid: "Vad jag gjorde på sommarlovet." Utan att tänka började hon skriva en egen lista med orange penna:

Semestrade i en husbil
Var vaken hela natten
Slog en golfboll tvåhundra meter
Lärde mig dansa linedance
Åt Devil Dogs
Blev kär

– Jaha, ja, sa Edna som dök upp i dörröppningen. Hon var sitt vanliga lugna jag i batikfärgad klänning och pärlprydda sandaler. – Du har visst haft fullt upp. Har de linedance och Devil Dogs i Italien också?

Lilys kinder blossade när hon rev av arket från blädderblocket och knölade ihop det med båda händerna. – Jag åkte aldrig dit, sa hon och berättade snabbt vad hon gjort i sommar. När hon sa det högt lät det vansinnigt och underbart.

– Hur är det med dem? undrade Edna.

– De är ljusår från var de var i början av sommaren men de har fortfarande en bit kvar. Hon log hastigt. – Det kan gå långa stunder, timmar eller ibland dagar, när de är precis som andra barn. Sedan händer det något, post adresserad till Crystal eller att någon hittar ett av Dereks gamla scorekort, och då inser jag att de aldrig kommer komma över det.

– Det handlar inte om att komma över det. Det handlar om att läka och gå vidare. Edna kastade tillbaka det silvergrå håret. – Du

har alltså varit kär i honom hela sommaren. Har du berättat det för honom än?

Och hon som hoppats att Edna inte skulle märka något. – Nej, inte med ord.

– Ord är viktiga, Lily. Det vet du.

Hon tänkte på sina föräldrar, på hur ord kunde såra. Men de kunde också läka, det visste hon nu. Ändå svarade hon inte på Ednas kommentar. Hon kände sig som en främling i sitt eget klassrum, platsen där hon känt sig så hemma förut. Det hade varit hela hennes värld, hennes trädgård och eleverna hennes blommor. Nu kände hon sig distraherad av alla tankar på Sean och barnen. "Hemma" hade fått en annan innebörd.

– Jag känner mig kluven, erkände hon för Edna. För första gången förstår jag hur det känns för alla dubbelarbetande föräldrar.

– De flesta av oss klarar det bra, men familjen Holloway befinner sig i ovanliga omständigheter. Jag tänkte att du kanske vill ta lite ledigt för att vara med din familj.

Lily kippade efter andan. – Men de är inte min familj.

– Inte? Edna gjorde en gest mot pappret i Lilys hand. – Titta på din lista. Du är en av mina bästa lärare och jag vet att jag är dum som säger det, men om du vill ta ett sabbatsår eller tjänstledigt skulle jag godkänna det direkt. De nya tredjeklassarna kommer klara sig utan dig. Familjen Holloway kanske inte gör det.

– Jag kan inte fatta att du säger det.

– Vad säger hon för något? Tränare Greg Duncan klev in i rummet, med sin skrivskiva och ett brett leende på läpparna.

– Det har inte du med att göra, sa Edna men tonfallet var retsamt. Hur är det med dig, Greg? Har du haft en trevlig sommar?

– Sommaren var bra, svarade han. Hej, Lily.

– Hej, hej.

– Fråga vad jag ska göra i helgen, uppmanade han.

– Visst, vad ska du göra i helgen?

– Spela i Paradise Ridge-tävlingen. Det fanns en plats för en lokal amatör och jag lyckades vinna den.

– Fantastiskt, Greg! Under sommaren hade Lily kommit att uppskatta det hårda arbete, all talang och den koncentration som krävdes för att vinna en golftävling.

– Grattis, instämde Edna. Lily kommer vara där och heja, eller hur?

– Ja, med flickorna Holloway. Deras bror ska vara caddie till deras farbror.

– Utmärkt, sa han. Håll tummarna, mina damer.

Kapitel 48

Cameron gick fram och tillbaka längs perrongen på järnvägsstationen. Han hade känt sig konstig hela dagen, ända sedan han gått upp tidigt och berättat för sin farbror att han skulle åka och hämta sin flickvän. Det var inte länge sedan det kändes omöjligt att sätta sig i mammans bil och köra till Portland alldeles själv. Han hade aldrig kunnat tänka sig att berätta för någon att Becky Pilchuk var hans flickvän. Ändå hade han nu gjort båda delarna och världen hade inte gått under, så det var alltid något.

Sean hade verkat tankspridd när han gått med på att låta Cameron låna bilen. Cameron var ganska säker på att hans farbror och Lily Robinson hade ihop det. Han hade haft sina misstankar sedan tävlingen på Colonial. Den kvällen hade Red bjudit honom och hans systrar på en festmåltid med rostbiff, bakad potatis och glass med varm kolasås på hotellets lyxiga restaurang. De hade varit omgivna av landets bästa golfspelare, Cameron hade bara suttit och gapat men han hade inte kunnat låta bli. När Phil Mickelson berömt honom för hans insats som caddie hade Cameron känt sig oövervinnelig. Han hade bett alla spelarna om samma hälsning när de skrivit sina autografer: "Till Becky."

När de kommit tillbaka till husbilen hade Lily och Sean suttit vid bordet. De hade inte pratat utan bara tittat på varandra med en halv-

tom kartong med Devil Dogs mellan sig. Lilys hår hade varit rufsigt och glasögonen hade legat på bordet framför henne. Det hade varit en speciell stämning och Cameron hade direkt fattat hur det låg till. För honom var det självklart att de var tillsammans. Att de var ett par.

Det fick Cameron att känna sig konstig men på ett bra sätt, som han inte känt sig sedan han var liten och mamma och pappa fortfarande varit snälla mot varandra. Att se sin farbror och Lily på det där sättet hade fått jorden att kännas stadig under fötterna. När de kom hem till Comfort hade han trott att de skulle berätta det, men hittills hade de inte sagt någonting. Cameron kunde inte förstå det. Efter det som hänt hans föräldrar fattade han inte varför man skulle vänta med något man ville.

Ändå kände han sig oförklarligt nervös medan han väntade på att Becky skulle komma med tåget. Samtidigt kände han sig underligt vuxen eftersom Beckys pappa hade godkänt att han skulle hämta Becky. Och som alltid kände han också en sorg. Hans egen mamma och pappa missade det här. De skulle aldrig få träffa Becky, skulle aldrig få se honom finklädd på en bal eller se honom vinna en golftävling. De skulle aldrig se honom göra något av sitt liv, skulle aldrig hjälpa honom att välja college, fira eller kritisera honom. Han saknade dem så mycket att han ibland fick lust att slå knytnäven genom en vägg.

Cameron gick nerför en trappa och uppför en annan och kom upp på perrongen igen. Doktor Sachs sa att han borde tänka på sina föräldrar.

"Även de dåliga tankarna?" hade Cameron frågat.

"Även de dåliga."

Cameron sänkte blicken mot skorna. Han tänkte på hur han bråkat med pappa den där sista dagen, när han sagt att han hatade honom.

"Visst, hata mig, din lilla skitunge. Se bara till att du inte misslyckas i turneringen i helgen."

"Det är inte precis som om du kommer vara där för att se mig misslyckas."

Vad var det för mening med att grubbla på det nu? När de andra ungarnas pappor lärde dem cykla hade Camerons pappa lärt honom köra en elektrisk golfbil. Han hade varit så liten att han inte nått ner till pedalerna utan hade fått stå upp. Allra första gången hade han kört över en bolltvättare, men pappan hade inte blivit arg. Han hade bara skrattat och visat Cameron hur han skulle putta och sedan dess hade Cameron gjort det med osannolik precision.

"Du är en naturbegåvning", hade pappan alltid sagt. "Men låt inte det lura dig. Om du vet att du är begåvad blir du bara lat. Nu måste du jobba dubbelt så hårt."

Camerons pappa hade levt på det sättet, han hade jobbat hårt och aldrig förlitat sig på enbart talang. Men farbror Sean var ett exempel på enbart talang, även om den var oberäknelig. Ena året vann han Masters och nästa år förlorade han PGA-kortet. Fast nu hade han förändrats. Han var en annan golfspelare, med kontroll över sitt eget spel.

Cameron visste inte vilken av bröderna han liknade mest. Förmodligen lite av båda. Fast främst var han sig själv.

En kvinna med en sittvagn kom ut ur hissen. Barnet var i Ashleys ålder med kladdigt ansikte och ett leende som visade världen att han var glad av ingen anledning alls. Pappan brukade sitta på golvet med Ashley och stapla klossar så att hon kunde slå ner dem. När han låtsats bli arg hade hon fnittrat förtjust och pappan hade älskat det.

Hade han vetat? Cameron hade ställt frågan till sig själv om och om igen.

Om pappan vetat hade det inte haft någon betydelse för vad han känt för Ashley. Och på något sätt visste Cameron att pappans kärlek till henne inte skulle ha förändrats även om han känt till sanningen.

Det hade inneburit slutet på hans föräldrars kärlek till varandra, fast den hade förmodligen varit slut långt innan Ashley dykt upp. Hans pappa hade varit otrogen innan mamman varit det, med Jane. Och han hade inte ens brytt sig om att dölja det. Camerons mamma hade gått ett steg längre och fött en annan mans barn. Vid det laget

hade förstås hela familjen varit splittrad. Ibland gjorde man fel för att man inte tänkt sig för. Kanske var det så det varit för hans mamma.

Det verkade taskigt men nu hade de Ashley. Och Ashley var en gåva. En oförtjänt gåva till hela den struliga familjen.

Barnet i sittvagnen tittade på honom och vinkade. Sedan började han leka kurragömma bakom händerna men mamman märkte det inte utan rullade iväg med sittvagnen. Cameron försökte skjuta ifrån sig tankarna på sin familj men påminnelserna fanns överallt – ett tidningsställ med rubriker om några kändisars vårdnadstvist, ett reklamblad för skilsmässor för nittionio dollar. Han var rädd för att Ashley skulle tas ifrån dem. Då skulle hela familjen kollapsa, det var han övertygad om. De hade nätt och jämnt överlevt att förlora sina föräldrar, men att förlora sin lillasyster ...

Hur skulle han få råd av en advokat utan att avslöja att det var något som inte stämde? Kunde han bara gå in på något kontor och säga: Det här är en helt hypotetisk fråga men om ett barn uppfostras av sin farbror eftersom båda föräldrarna är döda och det sedan visar sig att han inte alls är den biologiska farbrodern, kommer det förändra vem som får ta hand om barnet?

Om det var så lagen var hade lagen fel. Så fort han fyllde arton skulle han rösta bort idioterna som stiftat den lagen.

Cameron rätade på sig. Oväsendet på stationen verkade blekna när en klar tanke bildades i huvudet. Om mindre än två år skulle han vara myndig.

Och han var släkt med Ashley. Han kunde bli hennes förmyndare. Då skulle ingen kunna ta henne ifrån honom. Aldrig någonsin.

För första gången på flera veckor spreds ett lugn inom honom. Ashley skulle stanna där hon hörde hemma.

Tåget väste och mullrade på väg in på stationen och Camerons nerver spändes av förväntan. Han blev förvånad över hur många människor som verkade vara med på tåget och hur lång tid det tog för dem att kliva av. Det var värre än på ett flygplan, då alla framför en tog en evighet på sig för att lyfta ner väskorna från bagageutrymmet. En ensam man i en kostym som såg ren och slät ut trots att han

säkert suttit i flera timmar klev ner. En kvinna i klänning bar på en fågelbur och efter henne kom ett par ungdomar med ryggsäckar. För första gången sedan olyckan kunde Cameron se sig själv som dem någon dag, på väg mot en ny framtid.

I april hade han inte tänkt så mycket på någon framtid alls. Han hade tagit en dag i taget, hängt med folk han kallat sina vänner. Nu visste han vad en riktig vän var, någon som brydde sig tillräckligt mycket om en för att vilja att man utvecklades. Och nu för tiden var det viktigt för honom att bli en bättre människa, göra sitt bästa i skolan. Motvilligt måste han erkänna att skolan var viktig. Han ville gå på college, se världen, vara med en fin tjej, ta hand om sina systrar.

Så fort han fick se Becky kliva ner från tåget med en stor väska försvann nervositeten. Hon såg sig omkring på stationen, för hon hade inte upptäckt honom än. Han var på väg att springa fram till henne men tvekade lite. Hon såg ... annorlunda ut. Mycket annorlunda. Under sommaren hade något hänt med henne, något obestämbart men mycket verkligt. Han kände sig osäker inför den långa tjejen som kom gående mot utgången som en supermodell med håret flygande bakom sig. När hon sedan fick syn på Cameron log hon ett leende som var bländande vitt i det solbrända ansiktet. Där var den Becky han kände igen.

Cameron skyndade mot henne och vinkade ivrigt. Och nu då? Han undrade om han borde ta tag i henne och ge henne en kram, eller till och med en kyss. I stället stod han bara där som en idiot.

– Hej, sa han.

– Hej, hej. Hon rodnade lite. – Tack för att du kom och mötte mig.

– Ingen fara. Ska jag hjälpa dig? sa han, tog tag i väskan och gick mot utgången. Så dumt, tänkte han. Dumt, dumt, dumt.

Han sneglade mot henne och noterade att hon gjorde samma sak. Båda två rodnade ännu mer. Öronen var så varma att han var säker på att eldslågorna syntes.

Hennes hår hade blekts av solen och blivit nästan vitblont. Ingen

av dem verkade veta vad de skulle säga, vad de skulle göra av händer och fötter eller sina tankar eller sin längtan.

– Min bil står här borta, fortsatte han och gick före. Min bil, tänkte han. Inte min mammas bil utan min. Till sist kändes det rätt. Han öppnade bagageluckan och lyfte in väskorna. Och av någon anledning slutade han tänka på vad han skulle göra eller säga. Han vände sig mot henne och lade händerna på hennes axlar. Hon kändes så rätt. Perfekt. – Jag har saknat dig, förklarade han, lutade sig fram och kysste henne, bara så där. Hon smakade ljuvligt, läpparna var varma och lyckan som vällde upp i honom var renare och klarare än något han känt sedan olyckan.

Hon drog sig tillbaka och tittade upp på honom med lysande ögon. – Jag har saknat dig också.

– Och jag gav dig ingen avskedskyss. Jag har tänkt på det hela sommaren. Att jag borde ha gjort det. Jag önskar att jag hade gjort det.

– Du gav mig en välkomstkyss. Det är mycket bättre.

~

En frisk vind som svepte in genom sovrumsfönstret väckte Cameron. Han visste att det snart skulle börja regna. Ofta brukade han känna på sig vilket väder det skulle bli, känna fukten i luften eller vinden som viskade honom i nacken.

Han klev upp och gick nerför trappan, hyssjade på hunden som hälsade med ett ivrigt gnällande och viftande svans. Sedan öppnade han dörren till den fuktiga morgonen och lät hunden skutta ut först. Mörka moln hängde lågt över husen och en vind började blåsa i träden.

Det kändes konstigt att vakna först av alla. Han brukade vara den som sov längst i familjen, särskilt efter att ha varit vaken så länge i går kväll. Med Becky.

Cameron kunde inte hejda ett leende, försökte inte ens hejda det. Han huttrade till i morgonkylan medan Babe gick runt och nosade

i trädgården. Automatiskt kollade han mobiltelefonen. Det var för tidigt för att ringa henne. Han längtade efter att höra hennes röst även om han visste vad hon skulle säga. Hon skulle fråga om han pratat med sin farbror än. Sådan var Becky, rak på sak och realistisk. När han berättat om sitt dilemma med Ashley, och lösningen han funderat på, hade hon sagt att ju längre han väntade, desto svårare skulle det vara.

Han uppfattade en rörelse i ögonvrån och vände sig om mot Charlie som kom gående i trädgården. Hon hade på sig mammans långa blå nattlinne, det hon haft på sig varje natt sedan april. Plagget började bli slitet och det var alldeles för långt, men det skulle ingen säga till Charlie. Hon höll upp fållen med båda händerna och bara för ett underligt ögonblick blev Camerons blick suddig och han förvandlade varelsen som kom gående mot honom till sin mamma. *Där är du, älskling. Jag har letat överallt efter dig.*

Sedan försvann visionen och det var bara Charlie igen, liten och lite vilsen. – Vad gör du uppe så tidigt? frågade han.

Babe kom fram och hälsade på henne innan hon tassade iväg igen med nosen långt ner i det daggvåta gräset.

Charlie ryckte på axlarna. – Mina ögon bara öppnades.

Hunden kom tillbaka och böjde sig lekfullt ner. Cameron tog upp en luddig grön tennisboll, skakade av daggen och kastade bollen långt bort i trädgården. Babe sprang iväg och hämtade den, kom tillbaka och släppte den framför hans fötter med en hoppfull blick.

– Blä, den är kladdig, sa Charlie.

– Det försvinner direkt, svarade han, kastade bollen igen och torkade av handen på shortsen.

– Varför är du vaken så tidigt? undrade hon.

– Jag tänker.

– På vad då?

– På Ashley, svarade han enkelt.

Han och Charlie pratade sällan om det. Nu när han såg hennes ängsliga min tänkte han att det kanske var ett misstag. På avstånd mullrade åskan. Hon drog sig närmare Cameron och hennes flip-

flopsandaler klafsade mot hälarna. Charlie verkade så liten bredvid honom, så rädd. Hon tog hans hand.

– Det är tränare Duncan, eller hur? sa Charlie tyst.

Cameron stelnade till. Han var på väg att fråga vad hon pratade om men han hade fått nog av att ljuga. Varför gjorde folk det mot små barn? De fick alltid reda på sanningen eller också gick det inte att lura dem alls. Dessutom hade Cameron redan burit på det tillräckligt länge. Han älskade golf men hatade att spela för Duncan. Men han visste bara inte hur han skulle ta sig ur det. Vad skulle han säga till Sean? Att han inte ville spela för Duncan eftersom hans mamma legat med honom?

Plötsligt kändes strupen torr. – Det behöver du inte oroa dig för, fick han fram.

De första regndropparna föll och Babe kom tillbaka med bollen igen. Cameron kastade den och fick utlopp för all ilska inom sig. Han kastade den ända in i grannens trädgård där hunden inte kunde hitta den. De kunde se svansen gunga av och an när hon gick runt och letade efter bollen.

– Jag visste att jag hade rätt, sa Charlie.

– Hur ... fick du veta det?

– Mamma sa det. I april.

Cameron tänkte på testresultatet han hittat i bilen, daterat den första måndagen i april. Hade mamman blivit chockad eller var resultatet precis vad hon förväntat sig?

– Menar du att hon berättade det för dig? sa han misstroget.

– Det var nog inte meningen men hon var ledsen och sedan berättade hon det. Nu är jag rädd för att Duncan ska ta Ashley, sa Charlie.

– Men det kommer inte att hända. Hon är vår syster och det är jag som ska ta hand om henne, vad som än händer.

Babe kom tillbaka och släppte bollen vid hans fötter.

– Det där är inte samma boll som du kastade, påpekade Charlie.

– Du har rätt. Cameron böjde sig ner och plockade upp det blanka blå krocketklotet som hunden hittat. – Det spelar ingen roll. En boll är det i alla fall.

Men han kastade den inte utan höll den i handen och tog Charlies hand med den andra. Babe skuttade efter dem när de gick in just som stora hagelkorn började trumma mot taket. Medan Cameron dukade fram en skål flingor till sin syster kände han sig avslappnad. Det var inte hans jobb att hela tiden oroa sig för familjen. Han var inte orolig längre. Han hade en plan.

Kapitel 49

Lily hade aldrig bjudit hem Sean tidigare. Med tanke på vad som hänt under sommaren verkade det lite konstigt. Hon hade låtit honom komma närmare än någon annan, kanske till och med närmare än Crystal. Det fanns saker han visste om Lily som ingen annan upptäckt, kanske inte ens Lily själv.

Men nu var det dags. Violet hade insisterat på att behålla Charlie och Ashley över natten och flickorna var överlyckliga över att vara tillbaka i husbilen, den här gången med andra barn att leka med. Cameron var ute med Becky, som nu officiellt var hans flickvän. Så när Sean ringde hade hon bjudit in honom – till sitt hem, i sitt hjärta.

Och hon var ett nervöst vrak. Hon hade städat hela eftermiddagen och bytt kläder fyra gånger. Vad skulle man ha på sig när man skulle tala om för en man att man älskade honom?

Till sist bestämde hon sig för en rosa solklänning och matchande sandaler, men hon satte inte upp håret i hästsvans eftersom han verkade gilla att det hängde löst. Lily lade ett sexpack öl i kylskåpet. Sedan gick hon rastlöst av och an och vred sina händer. Hon förberedde sig på all möjlig smärta, kanske till och med ett avvisande. Sean hade faktiskt aldrig sagt att han älskade henne. Som en hormonstinn tonåring kunde hon ändå inte sluta tänka på honom, men äkta kärlek måste vara något mer än så.

Sedan Crystals död och Sean och barnen dykt upp i hennes liv hade hon tappat kontrollen. Och nu ville hon blotta sitt hjärta för honom. Var hon inte riktigt klok?

Mitt på golvet stannade hon framför ett inramat foto av sig själv och Crystal på Haystack Rock. Med glittrande ögon och skrattande ansikten verkade de så unga, som två främlingar. Sorgen träffade henne som en knytnäve i magen, lika intensiv som morgonen då Sean berättat för henne om olyckan. Lily slog armarna om sig själv och satte sig ner. Så här kändes det ibland, just när hon börjat tro att hon vant sig vid förlusten kom sorgen svepande igen som en naturkatastrof.

Det knackade på dörren och hon for upp för att öppna. Hon torkade ögonen. Vilken idiot hon var. Det vore vansinnigt att berätta att hon älskade honom. Och det skulle bara komplicera situationen ytterligare.

Han verkade lite tankspridd när de hälsade, kyssen var hastig och det var uppenbart att han tänkte på något annat än henne. Forskande såg hon på honom och insåg att det var något annat än tankspriddhet.

– Vi måste prata, sa han och steg in i vardagsrummet.

– Javisst, sa Lily, fast besluten att inte låta honom göra henne ännu hispigare. Slå dig ner. Han satte sig i soffan men slappnade inte av. I stället lutade han sig fram med handlederna på knäna, fingertopparna mot varandra och bister min. – Hur är det? Dum fråga, tänkte hon sedan. Han skulle antagligen göra slut med henne eftersom han träffat någon fotomodell eller snygg servitris.

– Cameron berättade något som jag tycker att du borde veta.

– Vad då? frågade hon genast.

– Han sa ... Ja, han har vetat om ett tag att Derek inte är ... inte var ... Ashleys pappa. Det var det sista Lily förväntat sig och ett häpet utrop undslapp henne. – Visste du något om det? Ögonen smalnade när han gav henne en blick som inte var helt trevlig. Det var faktiskt obehagligt att betraktas så misstänksamt.

– Något annat förutom att det inte är sant? Nej.

Han såg sig omkring i rummet och blicken fastnade på fotot av henne och Crystal. – Jag blev också förvånad, tillstod han. Vad jag än tyckte om Crystal kunde jag inte drömma om att Ashley hade någon annan pappa än Derek. Och det gjorde inte han heller, det är jag säker på.

– Det finns en anledning till det, inflikade Lily. Hon är Dereks barn. Jag fattar inte varför Cameron skulle säga att hon inte är det. Han måste ha misstagit sig ...

– Cameron är inte dum. Han har inte misstagit sig och han skulle aldrig hitta på något sådant.

– Men det är inte sant, envisades hon. Jag säger inte att han ljuger men han måste ha missförstått någonting ...

– Jag kom inte hit för att gräla om det här, klippte han av.

– Varför kom du hit då? fräste hon.

Det var det konstiga med kärlek. Den kunde förändras på en sekund. Hon borde ha vetat bättre än att lita på den.

– För att berätta något om familjen du säger att du bryr dig om.

– Som jag säger att jag bryr mig om? ekade hon. Åh, du menar familjen jag tillbringade sommaren med, i en husbil med en hund? Kära nån, var har du fått det ifrån?

Han bet ihop käkarna. – Jag vet att du bryr dig om familjen. Det är därför jag är här. Du har rätt att veta. Och jag skulle inte ha sagt något om jag inte haft bevis.

– Bevis?

Han räckte henne ett kuvert. – Det är en kopia av ett blodprov som Crystal gjorde måndagen innan olyckan. Jag hämtade en kopia hos läkaren så fort Cameron berättade det. Derek hade blodgrupp AB och Crystal B. Ashley har O, så hon kan inte vara Dereks dotter.

Lilys hand darrade när hon lade ifrån sig pappret. – Men vem ...

– Greg Duncan, golftränaren, men han vet ingenting än, svarade Sean.

Lily slutade nästan andas. Greg Duncan. Hon hade jobbat med honom, varit på dejt med honom. En gång hade hon till och med kysst honom. Hur kunde hon ha missat det? Crystal brukade säga

att Lily skulle hålla sig borta från honom, att han var en player och att hon kunde hitta någon bättre. Nu undrade hon om Crystal varnat henne eftersom hon själv varit tillsammans med Greg.

– D-det är inte sant, stammade hon. Men så började hon jämföra Ashley med Greg. Brunt hår, bruna ögon, fast det sa förstås ingenting. Keanu Reeves skulle också kunna vara pappa till Ashley, men det betydde inte att han var det. Ändå hade Sean öppnat en dörr på glänt och hon kunde inte låta bli att kika in genom den. Inför sin inre blick fick hon en skymt av Crystal som varit föräldrarepresentant för laget tre år i rad. Så kanske ... Hon mindes Crystals chockade min när hon kommit hem till Lily en kväll och berättat att Derek hade någon annan och att hon själv var gravid. – Crystal skulle ha sagt något, sa Lily. Hon berättade allt för mig.

– Tydligen inte.

– Även om det var så skulle hon ha berättat för Greg.

– Inte Crystal. Att få underhåll för tre barn skulle innebära mer pengar och hon visste att hon kunde få mer från ett golfproffs än en idrottslärare.

– Så elakt sagt.

– Inte lika elakt som att föda en annan mans barn och inte berätta det.

Lily kände sig illamående. – Det skulle Crystal aldrig göra.

Sedan såg hon på datumet på pappret igen och mindes plötsligt den dagen. Det var en måndag, samma dag som Charlie börjat stjäla. Kunde Charlie ha känt till det? Det var tillräckligt illa att Cameron visste. Hans mamma och hans tränare. Inte konstigt att han velat förstöra golfbanan.

– Vad menar du, Lily?

– Hon kan inte ha varit säker själv förrän precis innan hon dog. Kanske ville hon inte veta. Ända fram till blodprovet trodde hon säkert att Ashley var Dereks barn.

– Kanske visste hon inte vem som var pappan, men hon måste ha vetat vem hon legat med.

– Du hatade henne verkligen.

– Det här leder ingenstans, sa Sean. Jag borde inte ha kommit hit, tillade han och gick mot dörren.

– Vänta, bad Lily lågt och kanske hörde han inte. Om han inte stannade skulle hon inte ropa på honom igen.

Men han hörde henne. Han stannade och vände sig om.

Hon pressade ihop händerna så hårt att det gjorde ont.

– Vi måste berätta det för honom.

Hon kunde själv inte tro vad hon sa, att hon erkände sanningen. Inom henne snurrade frågorna som aldrig skulle besvaras. Problemet med att vara arg på någon som var död var att man aldrig kunde få någon förklaring eller ursäkt.

– Det var inte det jag ville höra från dig, sa han.

– Och det är inte min sak att säga vad du vill höra. Det kommer det aldrig vara. Lilys ögon blixtrade. Vad trodde han egentligen när han kom hit och berättade det här om hennes bästa vän, en kvinna hon respekterat och litat på i hela sitt liv?

– Cameron och jag har redan diskuterat det. Vi kommer inte berätta det för honom.

Det högg till i henne när hon tänkte på att Cameron diskuterat sin mammas otrohet och hon ville skrika till Crystal. – Sean, du kan inte lösa det här med fler lögner. Greg förtjänar att få veta och det gör Ashley också när hon blir gammal nog att förstå.

– Du har inte tänkt igenom det här, Lily. Ashley är hos mig eftersom jag är barnens enda släkting. Om Duncan är hennes pappa är jag inte släkt med henne. Men det är han. Så du ska inte berätta något.

– Hota mig inte.

– Det är inget hot. Du har ingen rätt att göra det. Du var Crystals vän, men jag är familjens förmyndare och det är mitt beslut.

Vad såg hon i hans ögon förutom ilska? Rädsla? Men hon behövde inte bry sig om vad han tänkte eller kände. Det var ett mycket annorlunda samtal än det hon förväntat sig att de skulle ha i kväll. Och den arge mannen var en mycket annorlunda person än den hon trott att hon kände. Tydligen tillhörde hon bara familjen så länge hon höll med Sean. Hon reste sig och gick fram för att öppna dörren.

– Jag tycker att du ska gå nu.

– Visst. Han gick ut genom dörren men vände sig sedan om. – Var det något du ville berätta för mig?

Bara några minuter tidigare hade hon velat säga att hon var kär i honom. De skulle ha ätit middag, druckit ett glas vin och sedan älskat hela natten. Nu svalde hon bitterheten som satt som en klump i halsen.

Tack och lov hade hon inte sagt något. Hon hade åtminstone inte gett honom hammaren att krossa henne med. Sedan insåg hon att hon ändå blivit krossad.

– Inte direkt. I alla fall inget viktigt.

~

När han gett sig iväg satt Lily stilla i soffan. Skymningen föll i rummet men hon brydde sig inte om att tända någon lampa. Hur länge skulle hon kunna sitta där utan att någon märkte att hon var borta? Skulle hon bli en av alla de bortglömda människorna man läste om i tidningen? Hon brukade värdesätta sitt oberoende men nu, när hon fått smaka på familjelivet, ville hon ha något annat. Och det hade funnits så nära, inom räckhåll. Sean hade bara velat ha en sak från henne, att hon samarbetade när det gällde Greg Duncan. Varför hade hon inte gett honom det? I kärlek måste man kompromissa. De hade säkert kunnat hitta en lösning som skulle fungera för alla.

Flera gånger sträckte hon sig efter telefonen men ångrade sig. Hon visste inte hur hon skulle bete sig när man var kär och hon visste definitivt inte hur man skulle bli sams igen.

Till sist lyfte hon ändå luren, men just då ringde det på dörren. Lily hoppade till men sedan skrattade hon högt. Han hade kommit tillbaka.

Med ett brett leende tände hon verandabelysningen och öppnade dörren. – Åh, sa hon sedan. Hej, mamma och pappa, hälsade hon och gav föräldrarna en kram.

– Vi bestämde oss för att komma hit och titta på tävlingen, förkla-

rade hennes pappa. Så vi har bokat rum på Hampton. Har du ätit middag än?

Hon hade lagat middag till Sean men de hade inte kommit så långt.

– Jag ska se om jag kan skrapa ihop något.

De gick ut i köket och Lily dukade fram middagen hon förberett – sallad med tomater och mozzarella och pasta med hummersås. Sharon lyfte på ögonbrynen.

– Det ser inte särskilt ihopskrapat ut.

Lilys pappa nickade. – Och du är alldeles för uppklädd för en vanlig hemmakväll.

Hon skrattade till. – Jag kan inte fatta att ni kritiserar mig för det.

När hon två år tidigare förklarat att hon aldrig tänkte gifta sig hade Lily börjat samla på färgglada italienska tallrikar. Nu serverade hon föräldrarna i matsalen. Själv hade hon ingen aptit och det dröjde inte länge innan mamman märkte det.

– Vad är det som har hänt?

– Ingenting. Lily försökte resa den gamla muren, den som alltid skyddat henne, men hon verkade ha glömt hur man gjorde.

– Så har du alltid sagt, i hela ditt liv, påpekade pappan.

– Ja, för ni har aldrig velat veta sanningen, slängde Lily ur sig och förvånade dem alla med sin uppriktighet.

– Varför i hela friden tror du det? undrade mamman.

– Ni ville tro att jag mådde bra och att Violet mådde bra, att allt var perfekt och alltid har varit det i den här familjen.

Föräldrarna växlade en förbryllad blick. – Det är inte sant, invände pappan, och mamman nickade. Vi har alltid hanterat alla situationer mycket realistiskt.

– Varför hanterade ni aldrig Evan då?

Så där. Nu hade hon sagt det. Hon hade vågat nämna det som ingen av dem ville prata om. Och den här gången tänkte hon inte låta dem byta ämne.

– Det finns inget att hantera, menade mamman. Man kommer aldrig över en sådan förlust.

– Ni lät det förstöra ert äktenskap och era barn, kontrade Lily.

– Jag förstår inte varför du tror det, sa pappan. Vi har varit gifta i trettiofem år och du och din syster har det bra.

Lily pressade handflatorna mot bordskivan. – Jag kan inte tala för dig och mamma och jag kan inte tala för Vi, men jag mår inte alls bra. För jag kan inte ens berätta för mannen jag älskar att jag älskar honom.

– Varför är det vårt fel? Hennes pappa tog fram en näsduk och putsade glasögonen.

– Det är det inte, men jag har alltid känt mig ansvarig för Evans död, bekände Lily. Hur kommer det sig?

En spänd tystnad sänkte sig över rummet. Pappan började säga något men mamman sträckte sig över bordet och rörde vid hans hand. – Terence, låt mig berätta det. Hon har rätt. Vi var aldrig lyckliga efter att Evan dog. Vi bara ... var. Men Lily, jag har aldrig klandrat dig. Jag klandrade mig själv. Dig kunde jag förlåta men aldrig mig själv. Och det finns inget värre än en mamma som inte kan förlåta sig själv.

Hon kramade sin makes hand på bordet och med tårar i ögonen lade Lily handen över deras händer.

Kapitel 50

Lily? Jag är rädd för att jag kommer att glömma bort mamma.

Charlie höll i nattlinnet som hon sovit i varje natt sedan olyckan. Olyckligt lyfte hon plagget och Lily såg att sömmarna börjat lossna och att spetsen hade gapande hål.

Lily tog nattlinnet och lade det åt sidan innan hon satte sig på sängen och tog Charlie i famnen.

– Jag också, sa Ashley och kröp upp bredvid dem.

Lily kände deras varma kroppar slappna av mot henne. Hur hade hon kunnat leva så länge utan det här? Hur länge skulle hon klara sig utan det? Hon drog ett djupt andetag och sköt undan tanken. Även om hon inte kom överens med Sean skulle hennes kärlek till Crystals barn vara densamma. När hon kom i morse hade hon upptäckt att han och Cameron redan åkt till golfbanan. Mrs Foster passade flickorna.

Charlie gned det tunna tyget mellan tummen och pekfingret. – Det håller på att gå sönder och när det gör det kommer jag glömma henne.

– Men det är omöjligt. Lily tog en handspegel från sängbordet. – Titta här. Vad ser du?

– Mitt ansikte.

– Och vems ansikte påminner det dig om?

– Det är bara mitt ansikte.

– Och din mammas. Lily såg det också, som ett eko av sin bästa vän i Charlie. – Du har hennes ögon och hennes leende och för varje dag som går blir du mer lik henne. Framför allt har du henne i ditt hjärta. All kärlek som hon och din pappa gav dig finns där och den kommer att växa. Du kommer ha den kvar för alltid.

Ashley tog tag i spegeln med båda händerna och Charlie sjönk ihop mot Lily. – Jag vill hellre ha min mamma. Och min pappa.

– Jag vet, gumman. Det vill vi alla.

Charlie reste sig och vek omsorgsfullt ihop nattlinnet innan hon lade det i den nedersta lådan. Det var som en ritual och hon sköt igen lådan med en bestämd knuff.

– Jag kanske kan sova i något annat, sa hon. Farbror Sean gav mig en t-shirt med "American Chopper" på.

– Fast jag har en bra idé, sa Lily. Vad sägs om att jag tar med er till golftävlingen?

– Farbror Sean sa att vi ska stanna med mrs Foster.

Efter i går kväll hade han säkert inte räknat med att Lily skulle dyka upp för att se honom spela. Det innebar bara att han inte kände henne än. Visst, hon hade skickat iväg honom och han hade gått, men besöket från hennes föräldrar hade övertygat henne om att kärleken ändå var värd att slåss för.

– Klä på dig, uppmanade hon Charlie. Jag ska säga till mrs Foster att hon kan gå hem igen.

~

Att spela var annorlunda när inte Lily och flickorna var där för att titta på. Det noterade Sean så fort han slagit sin första drive, även om han försökte att inte låta deras frånvaro påverka honom. Faktum var att de var allt för honom. När han visste att de tittade på kunde han se varje slag lika klart och tydligt som morgonhimlen.

Utan dem var golfen bara ett spel. Ett spel han råkade vara bra på men ändå bara ett sätt att fördriva dagen.

Cameron studerade bollen som låg på fairway. Det var ett bra läge, precis innanför kröken i ett dogleghål, vilket gav honom en bra chans att nå green.

– Vad är det för fel? frågade han.

– Ingenting, sa Sean. Varför tror du det?

– Jag såg dig slå.

– Och jag landade där jag måste landa.

– Ja, för att du är bra och du har tur, men nu måste du börja spela ditt spel.

Sean stirrade på honom när de gick mot bollen. – Du låter precis som din pappa.

Cameron log lite och rätade på axlarna. – Jaså? När de kom fram till bollen tog han fram myntet med indianhuvudet på, Seans gamla turmynt. – Jag tänkte du kunde behöva det här. För säkerhets skull.

Sean nickade och tog myntet. Cameron ville att han skulle lyckas, så nu måste han försöka glömma sina problem med Lily. Han mådde dåligt över det som hänt i går kväll. Kanske borde han inte ha diskuterat situationen med henne, men det var rädsla, inte ilska, som drivit honom – rädsla för att förlora Ashley. Om han inte var släkt med henne kunde han inte göra några anspråk på henne.

Det gjorde det ännu svårare att glömma Greg Duncan. Greg och han var vänliga och professionella mot varandra, men deras samtal kvällen innan hade ökat spänningen mellan dem. När han lämnat Lilys hus hade Sean kört omkring en stund och funderat på vad hon sagt, om att han inte kunde lösa situationen med fler lögner. Sedan hade han sökt upp Greg Duncan och de hade haft ett långt och svårt samtal.

I morse hade Sean berättat för Cameron om överenskommelsen med Duncan. Och det var det som fått honom att genomföra matchen i dag – Camerons min när han förstod att Ashleys öde låg i någon annans händer.

När Sean tittade på Cameron nu kunde han se hur mycket brorsonen mognat under sommaren. Han var inte längre en ursinnig pojke.

Fortfarande bar han på en sorg som alltid skulle vara en del av honom, men han bar den som en man.

– Vad är det? frågade Cameron.

– Vad menar du?

– Du tittar så konstigt på mig.

– Det är inget. Sedan sänkte han rösten och sa sanningen. – Jag är stolt över dig.

Camerons reaktion fick Sean att undra varför han inte sagt det tidigare. – Samma här, mumlade hans brorson.

Även om Sean var i ledningen hade Duncan vunnit det förra hålet och fick därför slå ut först på det artonde. Det var ett utmanande hål, ett fyrahundra meter långt par fyra-hål, och pressen låg på Duncan som måste göra en eagle, två slag under par, för att vinna.

Duncans drive flög trehundrafemtio meter och landade mitt på fairway.

För första gången under tävlingen fick Sean en klump i magen. Det var inte rätt tillfälle att bli nervös. Han mindes hur bra han spelat tidigare och önskade att Lily och flickorna varit där. Sean önskade att Derek varit där. Det var Derek som var mästaren, inte han. Och det var dumt att låtsas som om han skulle kunna fylla sin brors skor.

Sean visste att han var illa ute så fort järnklubban träffade bollen. Han såg bollen gå snett ut mot vänster och landa i ruffen.

– Två pliktslag, mumlade kommentatorn.

Duncans nästa slag fick bollen att hamna bara ett par centimeter från flaggan. Publiken sorlade förväntansfullt.

Sean klev ut i ruffen. Cameron sa inte ett ord men Sean kunde känna hur spänd han var. Vad i hela friden höll han på med och vem trodde han att han var? Derek Holloway?

Han sänkte klubban mot det höga gräset runt bollen, såg gräset böja sig och bollen röra sig, nästan omärkligt. Det var en lätt beröring, som en hastig kyss, men det var ändå en beröring.

Jaha, då var det över. Reglerna var tydliga. Det där räknades som ett slag.

Men ingen hade sett något, inte ens Cameron. Om Sean inte sa något nu, om han bara slog upp bollen ur ruffen och fortsatte spela, skulle ingen få reda på något.

Han började lyfta handen för att signalera till domaren.

– Farbror Sean, viskade Cameron.

Sean förstod då att killen också sett bollen röra sig. Så var det alltid i golf, i livet, verkade det som. Inget fel förblev oupptäckt. Om Derek fått bestämma skulle han inte ha sagt något eftersom Derek alltid gjorde vad han måste för att vinna. Men det var inte Derek som spelade nu. Sean mötte sin brorsons blick och lyfte långsamt handen. Cameron såg ut som om han skulle börja gråta, men samtidigt lyste en motvillig beundran i ögonen.

Åskådarna började viska när han upplyste om pliktslaget. Till och med Duncan såg chockad ut, men Sean kände sig anmärkningsvärt lugn. Han skulle förlora tävlingen med ett slag.

Sedan fick han syn på något bland åskådarna – något vitt med stora röda prickar. Han stod alldeles stilla och skrattade sedan högt.

– Bättre sent än aldrig, tjejer, sa han trots att han visste att de inte kunde höra honom.

Cameron log också. – Jag visste att de skulle komma.

– Ja, självklart. Akta dig nu. Jag måste få upp bollen på green.

Cameron såg inte det minsta skeptisk ut och Sean kände hur han fick ny energi. Bara att veta att Lily kommit dit, trots diskussionen de haft i går kväll, gav honom nytt självförtroende. Han klev fram till bollen igen.

Det blev ett fantastiskt slag, ett sådant som skulle visas i repris och pratas om i många år. Bollen flög upp från ruffen, över vattenhindret och upp på green innan den rullade längs sluttningen och ... rakt ner i koppen.

Upphetsningen svallade genom publiken. Sean och Cameron gick mot green, mot avspärrningarna där Lily och flickorna stod.

Lily såg på Sean. – Du kan fortfarande vinna, sa hon. Han har inte slagit i bollen än.

Sean tittade på Cameron och sedan på sina tjejer. Han kände deras

kärlek lyfta honom och undrade om det fanns något bättre än det här. På något sätt tvivlade han på det.

– Det spelar ingen roll, sa han över publikens jubel. Jag har redan vunnit.

~

Under sommaren hade Lily lärt sig att uppskatta smaken av champagne näsan lika mycket som hon gillade att skåla efter varje tävling med Sean Maguire. Hon hade lärt sig att i golf var segrarna få och det var ingen skam att komma tvåa. Men i dag tackade hon nej till servitörerna i klubbhuset när hon tog sig fram genom folkmassan på jakt efter honom. Han stod och svarade de förvånade sportjournalisterna som helt enkelt inte kunde fatta varför han gett bort en turnering till en helt okänd spelare.

– Jag har inte gett honom någonting, förklarade Sean för alla som samlats runt omkring honom. Han kämpade hårt och fick precis vad han förtjänade. Och om ni ursäktar mig, mina damer och herrar ...

Lily såg honom gå därifrån. Hon hade fått svälja stoltheten för att komma hit men det kanske inte var tillräckligt. Så lyckades hon le vänligt och hälsa på alla när hon gick fram till sina föräldrar och Violet vid buffébordet.

Mamman rörde vid hennes axel. Det var inte riktigt en kram, men nästan. Efter det hon sagt i går kväll förstod Lily henne bättre nu. Hon kastade en blick över axeln men Sean hade lämnat rummet.

– Kom och hälsa på Crystals barn, uppmanade hon.

Cameron hade båda systrarna med sig, en i var hand. Ibland kunde han bli generad över deras uppmärksamhet men i dag såg han mycket nöjd ut. Lily kunde se anledningen – Becky Pilchuk som utan tvivel iakttagit hans minsta rörelse under tävlingen. Hon såg fantastisk ut, vältränad och blond efter att ha jobbat utomhus hela sommaren. Becky och Cameron var gulliga mot varandra men Lily kunde känna igen sig i Beckys tvekan. Hon ville ropa till tjejen att inte hålla tillbaka, att sluta oroa sig för vad som kunde hända, och våga lite.

Greg Duncan stod och pratade i mobiltelefon ute på parkeringsplatsen och hon började gå fram mot honom. Hon visste inte vad hon skulle säga. Han hade haft ett förhållande med hennes bästa vän, hade utan att veta om det fått ett barn med Crystal och ändå lyckats dejta ett antal olika kvinnor, däribland Lily.

– Greg, ropade hon.

Han hade ett belåtet leende på läpparna när han stoppade ner telefonen, men det försvann när han fick syn på henne. – Hej, Lily.

– Grattis till segern.

– Tack så mycket. Du, Lily ...

– Mr Duncan, ropade någon och rusade fram med en mikrofon. Berätta om segern. Vad händer nu?

Journalisterna flockades runt honom och Lily drog sig undan. Men frågorna brände inom henne, helt andra frågor än de som kom från journalisterna. Älskade du och Crystal varandra? Gjorde du henne lycklig?

När han svarade verkade Greg rikta sig till henne. – Det verkar som om jag kommer att lämna Comfort, sa han och Lily studsade till. Lämna? – Corliss har gått med på att representera mig och jag kommer att tävla i Q School i höst och vinter. Om allt går bra får ni se mig i PGA nästa år.

Hon lät honom sola sig i uppmärksamheten men hon hade fler frågor till honom. Hur kunde han ge sig av nu? Hans barn då? Spelade det ingen roll för honom?

När hon vände sig för att gå in i klubbhuset igen var hon nära att springa rakt på Cameron. – Var är flickorna?

– Med Becky.

– Och din farbror?

Cameron gjorde en gest bakom sig. Medan personalen plockade ner läktare och rep avtecknade sig en ensam figur mot solnedgången på den sista fairwayen.

– Tränare Duncan vet, sa Cameron när hon inte rörde på sig. Sean berättade det i går kväll.

Misstro och sedan upprymdhet gjorde henne stum. Då hade han

gjort det i alla fall. Trots allt de sagt igår kväll, eller kanske på grund av det, hade Sean berättat sanningen för Greg och Greg hade ändå valt att ge sig av. Hon visste inte varför Seans kunskap om den mänskliga naturen alltid verkade förvåna henne, men det gjorde den.

– Hur är det med dig?

– Så länge Ashley är hos oss kommer allt ordna sig, svarade han och lät så vuxen.

– Din mamma var min bästa vän och jag älskade henne av hela mitt hjärta. Men jag tänker inte komma med några ursäkter för henne. Hon gjorde misstag, precis som alla andra. Och det här misstaget var en riktig baddare.

– Lily, ingen säger "baddare" längre.

Hon försökte le. – Allt jag menar är att det inte tjänar något till att vara arg på din mamma, eller din pappa för den delen.

– Jag älskade dem, sa han lågt. Det kommer aldrig förändras.

Lilys ögon fylldes av tårar. – De hade så många bra sidor, din mamma och pappa. Så mycket kärlek. De älskade dig från ditt första andetag, Cam, vet du det?

Han skrapade med fötterna. – Visst.

– Nej, jag ska inte göra dig generad. Hon kastade en blick mot golfbanan. – Jag måste gå nu.

Han log lite. – Jag vet. Vi passar tjejerna.

~

I solnedgången såg Sean ut som något i en dröm och först vågade Lily inte säga något. Hon var rädd för att hon skulle vakna och att han skulle försvinna. Sedan vände han sig mot henne och hon kände sig fånig som varit nervös. Ingenting hade någonsin varit lika verkligt som det här ögonblicket.

– Du har visst varit i farten, sa hon.

Han stack tummarna i bakfickorna. – Japp.

– Du kunde ha berättat det. Hon försökte låta förebrående men kunde inte dölja sin glädje.

– Det tänkte jag göra, men jag har varit lite upptagen i dag ...

– Sean.

Han öppnade famnen och hon gled in mot hans bröst. Hjärtat var så fullt att hon inte fick fram ett ord.

– Allt kommer ordna sig, Lily. Det finns inget Duncan vill ha.

För han hade redan fått det han ville ha – en eftertraktad agent, en drömkarriär. – Du gav det till honom, du såg till att han vann i dag.

– Och du har livlig fantasi, mumlade han och sänkte munnen mot hennes.

Det var så mycket han någonsin skulle erkänna, insåg hon. Ett ögonblick senare spelade det ingen roll, för kyssen bekräftade ett löfte han gett henne långt tidigare.

I den kyliga kvällsvinden tryckte hon sig närmare mot honom och hörde hans hjärta slå. Säg det nu, Lily, uppmanade hon sig själv.

Hon var fortfarande rädd men för en gångs skull skulle hon ignorera det. Att älska Sean hade förändrat hennes syn på världen. Nu var hon äntligen redo.

– Det här var inte det liv jag planerade för mig själv, började hon. Att vara med dig, med den här familjen, fick alla mina andra planer att raseras.

– Jag planerar aldrig någonting och ändå hamnade vi båda på samma plats. Så det måste bero på att det var meningen att vi skulle göra det, Lily. Det måste du tro.

– Kanske kommer det att bli en katastrof.

– Ja, förmodligen. Men än sen? Jag älskar dig, Lily. Jag älskar den jag är med dig och jag älskar att vi båda är tokiga i ungarna. Han gav henne ännu en lång kyss. – Vi borde faktiskt göra fler.

Hon flämtade till. – Ta det lugnt nu.

– Vill du inte ha fler barn?

– Jag älskar dig så mycket, Sean.

I samma ögonblick förstod hon att hon besvarat frågan för dem båda. Rädslan var borta. I dess ställe brann en eld, en längtan efter allt livet kunde erbjuda. Hon skulle kunna bli sårad eller lycklig men

skillnaden var att hon nu var öppen för allt. Lily var inte längre rädd för vart hjärtat kunde leda henne.

– Det var verkligen på tiden att du sa det.

– Jag visste inte hur jag skulle säga det, bekände hon. Det kändes inte ... tryggt.

Sean skrattade tyst och rörde vid hennes kind. – Åh, Lily. Det är det aldrig, men låt inte det stoppa dig.

Kapitel 57

Det var något på gång, det var Lily säker på. Den handskrivna inbjudan från Charlie som överlämnats av Cameron gav bara en antydan: "Välkommen att äta middag med oss på La Dolce Vita, fredag klockan 20.00. Klädsel: smoking." Charlie hade stavat rätt på alla ord och illustrerat meddelandet med en teckning av dem alla fyra, uppradade efter längd. På andra sidan fanns ett smickrande porträtt av Lily. Charlie hade fått henne att se ut som en barbiedocka med glasögon.

Charlies skrivstil var klar och tydlig, en konstrast till de darriga bokstäverna i tredje klass. Hennes nya lärare rapporterade att Charlie hängde med i de flesta ämnen. Ibland verkade den lilla flickan sjunka in i sig själv, i sorgen, men hon kom alltid tillbaka. Sorgen skulle vara en del av Charlies liv, men hon var inte längre så plågad av smärta att hon inte kunde växa och utvecklas. Under sommaren hade hennes naturliga livsglädje kommit tillbaka och Lily kände sig privilegierad som fick bevittna processen.

Cameron hade börjat spela golf igen och hade redan vunnit årets första tävling. På helgerna var han caddie åt sin farbror och Lily älskade att se dem tillsammans, när Sean behandlade Cameron som en jämlike och den expert han var. Trots att Sean bytt en majorstitel mot Ashleys säkerhet gick det bra för honom. Han skulle aldrig bli

den mästare som hans bror varit. Skillnaden var att han inte längre ville ha Dereks karriär. Han ville ha sin egen.

Lily kollade hår och smink – igen. Det var inte bara en middag. La Dolce Vita var en lyxrestaurang vid floden med en berömd kock. Det var ett ställe dit man gick för att fira födelsedagar och bröllopsdagar ... och förlovningar. Efter det de sagt till varandra efter tävlingen var det nästa steg. Det måste det vara. Ändå hade de skilts åt efteråt för Lily vägrade sova över hos honom. Hon ville inte göra barnen förvirrade. Sedan skolan börjat igen verkade de aldrig ha tid att utforska det som börjat spira mellan dem.

Det ringde på dörren och hon skyndade sig att öppna. Allihop traskade in i hennes lilla hus och hon gapade när hon såg Sean i smoking. Hade han någon aning om hur snygg han var? Och barnen var så fina, Charlie med flätorna lindade runt huvudet som en gloria, Ashley i rosa och Cameron i en smoking som fick honom att se vuxen ut. De stod och väntade på henne med strålande leenden.

– Wow, sa Sean och såg på henne, uppifrån och ner. Titta på dig.

– Och titta på er.

– Nu åker vi. Vad väntar ni på? Charlie studsade upp och ner av upphetsning tills Cameron lade handen på hennes axel.

– Ta det lugnt, mumlade han. Det är bara en middag.

– Det är det inte alls. Farbror Sean ska fråga Lily om ...

– Lily, upp, sa Ashley och drog i hennes klänning. Upp. Lily släppte inte Sean med blicken när hon lyfte upp Ashley i famnen. Fråga Lily vad då? Men han verkade oberörd och visslade till och med lite nonchalant. – Fint, sa Ashley och petade på pärlorna på Lilys klänning.

Den var ny men de svarta skorna och den onyxprydda väskan hade en gång tillhört Crystal. Hon stoppade ner nycklarna i den och hittade en papperslapp. Den kom från en lyckokaka och hon läste budskapet: "Tidvattnet för bort och hämtar in." Varför hade Crystal sparat den?

Diskret stoppade hon ner lappen i väskan igen och sneglade mot Sean. Såg hon lika hjälplöst förälskad ut som hon kände sig?

– Så ja, miss Robinson, log han. Det kommer inte göra ett dugg ont.

– Kan vi inte åka nu? tjatade Charlie.

– Jag kör, meddelade Cameron.

Under den korta bilresan till restaurangen pladdrade Charlie och Ashley glatt. Lily försökte fånga Seans blick men han bara log mot henne, så hon nöjde sig med att titta på landskapet genom rutan. Hösten var på väg, löven skiftade färg och bergen var vita som segel mot den blå himlen.

På restaurangen tog en parkeringsvakt hand om bilen.

– Vi är tidiga, sa Lily och tittade på klockan.

– Ja, vi ska titta på trädgården först, förklarade Charlie. Farbror Sean vill det.

Flickan gick före under en portal som ledde in till trädgården med klippta buxbomshäckar, symmetriska grusgångar och romantiska bersåer. Blommorna doftade ljuvligt och på floden nedanför dem gled båtarna förbi i solnedgången.

– Ankor, pekade Ashley.

Cameron tog flickan från sin farbror. – Jag tar henne. Kom, Charlie.

– Ta på dig tröjan först, sa Sean och böjde sig ner för att hjälpa flickan knäppa den. Samtidigt gled en blank, röd, vit och grön broschyr ur hans ficka och landade på marken. Charlie plockade upp den.

Sean avslöjade ingenting men kinderna färgades röda. Han rodnade! Det måste vara första gången.

Lily hade fått svårt att andas.

– Slå dig ner. Sean tog biljettfoldern från henne och stoppade undan den.

– Vad är det här med Italien? frågade hon.

– Lily, vad säger du om att fira jul i Amalfi? log han. Det är en tävling i Brescia. Red har fixat allt, inklusive en villa i Amalfi till nyår. Skolan har gått med på att låta dig hjälpa ungarna med skolarbetet. Och du har Ednas stöd. Jag har kollat.

Hon kunde inte riktigt smälta det. Lily var inte van vid att andra ordnade saker åt henne. – Vi kan inte bara åka till Italien …

– Sant. Jag måste fråga dig något först.

Nu, tänkte Lily. Nu hände det.

Så såg hon honom sjunka ner på ett knä och hjärtat fladdrade i bröstet. Hon kände att barnen iakttog dem och det verkade på något sätt rätt att de bevittnade det här. Lily kände en våg av tacksamhet mot Crystal, inte bara för alla minnen eller ens för åren av vänskap. Hennes gåva till Lily var något mycket värdefullare och mer oväntat. En familj behövde inte vara av kött och blod. Detta var familjen som hon och Sean skapat. De hade gjort allt i fel ordning, börjat med barnen och sedan hittat fram till varandra. Det var inte perfekt men de hade gjort sitt bästa.

– Lily, jag älskar dig, sa Sean. Vill du gifta dig med mig? Lily visste att om hon sa någonting nu skulle hon tappa behärskningen och förstöra ögonblicket genom att gråta av glädje. När hon inte svarade tog han hennes hand. Hon kände att han lät en ring glida på fingret men vågade inte titta på den. – Det är jag som säger orden, fortsatte han, men det är inte bara jag som frågar. Det är vi, jag och barnen. Vi älskar dig, Lily. Vi vill tillbringa resten av våra liv med dig.

Känslorna svallade i henne när hon reste sig och samtidigt drog med honom upp. – ”Ja” verkar som ett så otillräckligt ord, sa hon.

– Det är allt jag behöver höra från dig. Han böjde sig fram och kysste henne innan han drog sig undan igen.

Lily såg honom göra tummen upp mot barnen och hon brast i skratt. Hon kände sig lättare än luft när de gick mot matsalen.

– Är det bara ni två? frågade värdinnan.

– Nej. Sean vände sig om för att vinka till sig barnen. – Vi vill ha ett bord för fem.

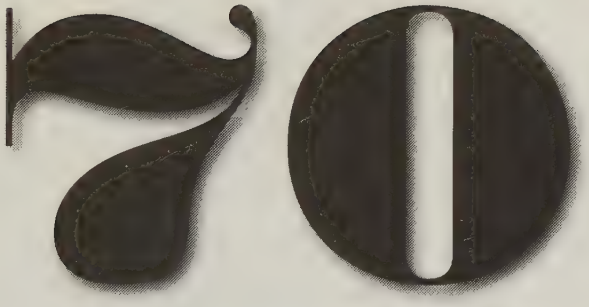

miljoner läsare världen
över kan inte ha fel!
Harlequin har något för alla!

Vare sig du gillar romantik, spänning, passion
eller matlagning, har vi boken du söker!

Bara i Sverige ger vi ut över 500 titlar om året,
så vi kan garantera att du hittar något som passar!

Vi finns alltid nära dig; i din butik, som bokklubb och på nätet.

harlequin.se

Välkommen att botanisera!

HARLEQUIN®

New York Times och USA Todays *bästsäljande författare*
Brenda Joyce är tillbaka med tre nya fristående böcker i denna klassiska serie om familjen de Warenne och evig kärlek.

I del fem i serien får du följa Emilian St Xaviers möten
med den lockande Ariella de Warenne ...

SKILDA VÄRLDAR

Del fem i serien

Familjen de Warenne

av

Brenda Joyce

utkommer i mars!

Alla våra böcker finns att köpa på harlequin.se!

Silk

Första delen i serien

GODDESSES ANONYMOUS

Vid nästa berg

av

EMILIE RICHARDS

Med intelligens, ambitioner och mod [illegible] Charlotte Hale gjort sig en karriär som räddare och [illegible] Hon står på bergets topp [illegible] Och när Charlotte en skrämmande [illegible] inser hon att återvänd[illegible] Så hon bestämmer sig för att göra [illegible] annorlunda, upplivande och glädjefyllt [illegible] Charlotte är inne på vägen över [illegible] fyllt av vänskap, kärlek och förlåtelse – [illegible] verkligen innebär att lämna [illegible]

Finns att köpa i butik i maj!

Alla andra böcker finns att köpa på bokhandeln.

Nu kommer tredje delen i RaeAnne Thaynes serie om människorna i den lilla staden Hope's Crossing

Vårkänslor

av

RaeAnne Thayne

Kärleken har inga årstider.

Våren borde innebära nytt liv, en ny början, men Maura McKnight-Parker kan inte fly från sitt förflutna. Fortfarande i sorg över förlusten av sin ena dotter vänds tillvaron upp och ner då hennes äldsta dotter, Sage, och hennes första kärlek, Sages pappa Jackson Lange, båda återvänder till Hope's Crossing. Jackson har varit helt ovetande om sin dotter – han kände inte till att hans livs kärlek var gravid när han flydde småstaden – men han har aldrig glömt Maura. Nu är de alla samlade och Sage bär på en egen hemlighet som kommer att sätta de sköra familjebanden på prov ...

Finns att köpa i butik i mars.

Alla våra böcker finns att köpa på harlequin.se!

Silk

Nu i nyöversättning!

Smak för kärlek

av

NORA ROBERTS

Carlo Franconi representerar allt det som Juliet försöker undvika hos en kund. Han är arrogant, förförisk, passionerad – och tyvärr alldeles för charmig. Men Juliet är stolt över att alltid uppträda professionellt och affärsmässigt i sitt jobb som reklamagent och skulle aldrig låta sig lockas in på farliga vägar. Det handlar ju "bara" om att marknadsföra hans senaste kokbok. Och visst kan väl hon motstå den berömda italienska kocken under deras författarturné genom USA? Även om de under tre veckor ska tillbringa varenda vaken minut tillsammans. Och även om Carlo ser på henne som om hon är en delikat maträtt han inte kan vänta på att få provsmaka ...

Finns att köpa i butik i mars.

Alla våra böcker finns att köpa på harlequin.se!

Silk

Nu i nyöversättning!

Spegelbilder

av

NORA ROBERTS

Att spela Booth DeWitts ex-fru i hans så gott som självbiografiska film är hennes livs chans. Det är inte bara ett gigantiskt kliv framåt i Ariels karriär utan hon får också jobba tätt tillsammans med manusförfattaren själv. När hon väl lärt känna honom kan hon inte sluta tänka på den motsträvige, sexige Booth. Hon skulle inte ha något emot att spela huvudrollen i hans liv även i verkligheten, men allteftersom dagarna går blir han mer och mer avvisande. Nu måste hon få honom att se hennes riktiga jag och inte bara den hon är anlitad för att spela ...

Finns att köpa i butik 1 mars.

Alla våra böcker finns att köpa på harlequin.se!

Silk

New York Times *bästsäljande författare Susan Wiggs skriver med värmande finess om livets oväntade vändningar och om hur familjen och kärleken kan hjälpa dig att hitta hem.*

Lily Robinson och Sean Maguire har ingenting gemensamt. Hon försvarar sin självständiga livsstil med en övertygelse som döljer en rädsla för kärlek och smärtan som den kan föra med sig. Han har alltid varit en obunden själ som gått sin egen väg. Men när två personer som står dem båda nära dör förenas de i sorgen och i vetskapen om att de måste stå starka och ta hand om de tre nu föräldralösa barnen.

Med inte mycket mer än hopp och hängivelse ger sig de fem ut på en roadtrip genom landet – en resa fylld av upp- och nedgångar och den glädje och frustration det innebär att leva i en familj. Och på vägen märker såväl Sean och Lily som de utsatta barnen att även när du har förlorat allting så återstår kärleken.

69:00

TIDSAM 0039-07

7 388003 906905 07

facebook.com/gillakarlek

Alla våra böcker finns att köpa på **harlequin.se**

Finns även som e-bok

HARLEQUIN